Sfântul prooroc Daniel şi Sfinţii trei tineri aruncaţi în cuptorul de foc: Anania, Azaria şi Misail

(17 decembrie)

Daniel a fost unul din cei mari patru prooroci ai Vechiului Testament (alături de Isaia, Ieremia şi Iezechia). În evreieşte numele de Daniel înseamnă „judecătorul meu este Dumnezeu” sau „apărătorul meu este Dumnezeu”. Şi-a desfăşurat activitatea la curţile regilor Nabucudonosor, sporadic la Belşatar, apoi la împăraţii persani Darius şi Cirus. Fiindcă „Dumnezeu a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile şi toate visele”, el primeşte de la Dumnezeu în câteva rânduri tălmăcirile unor vise profetice ale împăraţilor babilonieni (Nabucudonosor şi Belşatar) şi are o serie de viziuni profetice diverse referitoare la evenimente apropiate sau îndepărtate în timp. Mântuitorul însuşi se referă la o profeţie a proorocului Daniel referitoare la vremurile premergătoare apocalipsei.

Cei trei tineri: Anania, Azaria şi Misail după cum spune istoria, erau din sfânta cetate a Ierusalimului. Tatăl lor se numea Iezechia, iar mama lor Caligona. Când Ierusalimul a fost înconjurat şi robit de Nabucodonosor, împăratul babilonienilor, au fost luaţi şi ei robi împreună cu proorocul Daniel şi duşi în Babilon. Pentru că au batjocorit chipul pe care-l făcuse şi-l ridicase împăratul şi pentru că nu s-au închinat lui, au fost aruncaţi într-un cuptor ars de şapte ori. Acolo ei cântau psalmi lui Dumnezeu. Împăratul văzând minunea, a mărturisit că mare este Dumnezeul prea slăvit de cei trei tineri. Căci văpaia se prefăcuse în rouă, iar ei rămăseseră nevătămaţi.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (decembrie) ziua a şaptesprezecea - Sfântul prooroc Daniil şi Sfinţii trei tineri: Anania, Azaria şi Misail (Minei) 7
Canon de rugăciune către Sfântul prooroc Daniel şi către Sfinţii trei tineri: Anania, Azaria şi Misail 29
Canon de rugăciune către Sfântul prooroc Daniel 38
Acatistul Sfântului prooroc Daniel 50
Rugăciunile Sfântului prooroc Daniel şi ale celor trei tineri aruncaţi în cuptor - Rugăciunile creştinului din vremuri de încercare 62
Imnografie 64
Sfânta Scriptură - Cartea proorocului Daniel 65
Introducere la Cartea profetului Daniel 65
Capitolul 1 - Daniel la curtea regelui Babilonului 70
Capitolul 2 - Regele visează, Daniel tâlcuieşte 72
Capitolul 3 - Chipul de aur şi cuptorul de foc. 75
Capitolul 4 - Visul şi nebunia lui Nabucodonosor 78
Capitolul 5 - Ospăţul lui Baltazar 81
Capitolul 6 - Daniel în groapa cu lei 84
Capitolul 7 - Vedenia lui Daniel: cele patru fiare 86
Capitolul 8 - Vedenie asupra berbecului şi ţapului. 88
Capitolul 9 - Profeţie asupra celor şaptezeci de săptămâni 90
Capitolul 10 - Vedenie asupra suferinţelor. Eliberarea finală 93
Capitolul 11 - (continuare) 95
Capitolul 12 - Vedenie asupra învierii morţilor şi asupra lui antihrist 98
Vieţile Sfinţilor - Viaţa proorocului Daniel şi a celor împreună cu dânsul trei prooroci: Anania, Azaria şi Misail 103
Sinaxar - Pomenirea Sfântului prooroc Daniel şi a Sfinţilor trei tineri: Anania, Azaria şi Misail 128
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul proroc Daniel şi Sfinţii trei tineri: Anania, Azaria şi Misail 131
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul proroc Daniel și Sfinții trei tineri: Anania, Azaria și Misail 133
Proloage - Pomenirea Sfântului prooroc Daniil şi Sfintii trei tineri: Anania, Azaria şi Misail (sec. VI. î. Hr.) 135

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului prooroc Daniil şi a celor trei tineri: Anania, Azaria şi Misail 143
Sfântul Ioan Gură de Aur - Cuvânt despre proorocul Iona, Daniel şi despre cei trei tineri şi pentru pocăinţă (Omilia s-a zis la începutul Sfântului post) 147
Sfântul Ioan Gură de Aur - Împotriva celor ce trec cu vederea pe săraci 155
Sfântul Asterie al Amasiei - Omilii şi Predici - Predică la profetul Daniil şi la Susana 162
Sfântul prooroc Daniel şi cei trei tineri 168
“A patra fiară” din cartea lui Daniel 174
Traian Dorz - Daniel şi cei trei tovarăşi ai lui, Anania, Azaria şi Misael 178
Preot Iosif Trifa - Daniel în groapa leilor 180
Părintele Adrian Isac – Omul lui Dumnezeu 183
Gândul lui Nabucodonosor şi gândul lui Daniel 187
Ioan-Lucian Radu - Profetul Daniel şi bizara boală a împăratului Nabucodonosor 190
Diac. George Aniculoaie - Clarviziunea, darul comun celor trei sfinţi cu numele Daniel 194
Diac. conf. dr. Alexandru Mihăilă - Daniel, profetul vizionar din groapa cu lei 198
Pr. Eugeniu Rogoti - Profetul postitor şi rugător 202
Preot dr. Ioan Chirvasă - Proorocul Daniel în cultul Bisericii noastre 205
Ora de religie - Sfântul prooroc Daniel 209
Patriarhul României: „Sfântul prooroc Daniel este un păstor al migranţilor” 211
Sfântul Ignatie Briancianinov - Necazurile vor fi partea monahilor şi creştinilor din urmă 213
Sfântul prooroc Daniel în groapa cu lei pentru mărturisirea Dumnezeului Celui Viu. Cum suntem noi ispitiţi să nu mai ţinem întreg postul şi în general, să lepădăm legea lui Dumnezeu de dragul “lumii”? 220
Sfântul prooroc Daniel, înainte-văzătorul întrupării Celui vechi de zile 225
Sfântul prooroc Daniil: Cele 70 de săptămâni, antihrist şi sfârşitul veacurilor “Toţi cei fărădelege nu vor pricepe, ci numai cei înţelepţi vor înţelege” 234
Un cuvios contemporan aflat sub “paternitatea” Sfântului proroc Daniel: Părintele Daniel Gouvalis despre fiara Apocalipsei 247
(Foto) Biserica „Sfântul proroc Daniel” şi „Sfântul mucenic Ioan Valahul” din Iaşi 255
Icoane 282

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

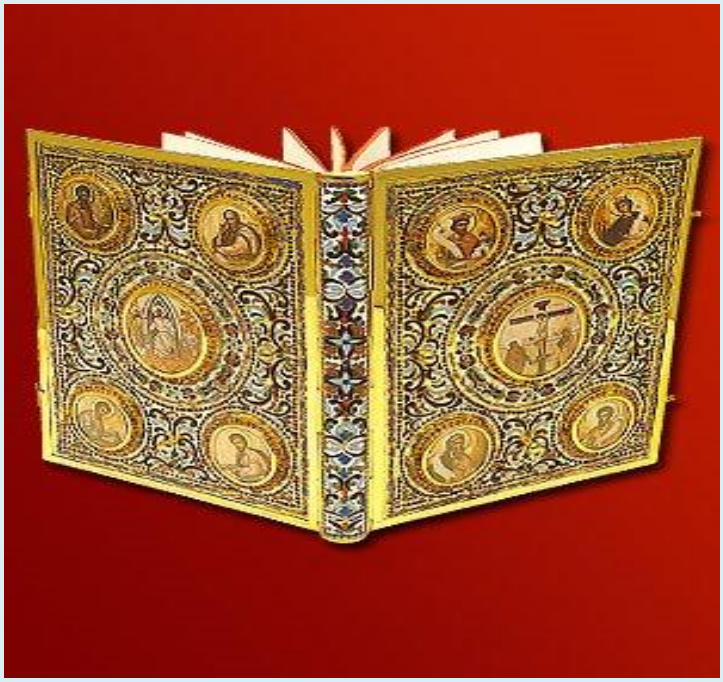

Ev. Luca 11, 47-54; 12, 1

47. Vai vouă! Că zidiţi mormintele proorocilor pe care părinţii voştri i-au ucis.
48. Aşadar, mărturisiţi şi încuviinţaţi faptele părinţilor voştri, pentru că ei i-au ucis, iar voi le clădiţi mormintele.

49. De aceea şi înţelepciunea lui Dumnezeu a zis: "Voi trimite la ei prooroci şi apostoli şi dintre ei vor ucide şi vor prigoni";
50. Ca să se ceară de la neamul acesta sângele tuturor proorocilor, care s-a vărsat de la facerea lumii,
51. De la sângele lui Abel până la sângele lui Zaharia, care a pierit între altar şi templu. Adevărat vă spun: Se va cere de la neamul acesta.
52. Vai vouă, învăţătorilor de Lege! Că aţi luat cheia cunoştinţei; voi înşivă n-aţi intrat, iar pe cei ce voiau să intre i-aţi împiedecat.
53. Iar ieşind El de acolo, cărturarii şi fariseii au început să-L urască groaznic şi să-L silească să vorbească despre multe,
54. Pândindu-L şi căutând să prindă ceva din gura Lui, ca să-I găsească vină.

1. Şi în acelaşi timp, adunându-se mulţime mii şi mii de oameni, încât se călcau unii pe alţii, Iisus a început să vorbească întâi către ucenicii Săi: Feriţi-vă de aluatul fariseilor, care este făţărnicia.

Apostol

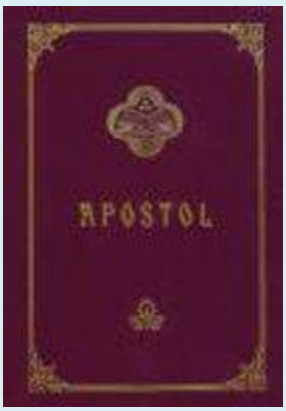

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Ap. Evrei 11, 33-40; 12, 1-2

33.Care prin credinţă, au biruit împărăţii, au făcut dreptate, au dobândit făgăduinţele, au astupat gurile leilor,
34. Au stins puterea focului, au scăpat de ascuţişul sabiei, s-au împuternicit, din slabi ce erau s-au făcut tari în război, au întors taberele vrăjmaşilor pe fugă;
35.Unele femei şi-au luat pe morţii lor înviaţi. Iar alţii au fost chinuiţi, neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere;
36. Alţii au suferit batjocură şi bici, ba chiar lanţuri şi închisoare;

37. Au fost ucişi cu pietre, au fost puşi la cazne, au fost tăiaţi cu fierăstrăul, au murit ucişi cu sabia, au pribegit în piei de oaie şi în piei de capră, lipsiţi, strâmtoraţi, rău primiţi.
38. Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustii şi în munţi şi în peşteri şi în crăpăturile pământului.
39. Şi toţi aceştia, mărturisiţi fiind prin credinţă, n-au primit făgăduinţa,
40. Pentru că Dumnezeu rânduise pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârşirea.
1. De aceea şi noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară şi păcatul ce grabnic ne împresoară şi să alergăm cu stăruinţă în lupta care ne stă înainte.
2. Cu ochii aţintiţi asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinţei, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ţinut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.

În această lună (decembrie) ziua a şaptesprezecea - Sfântul prooroc Daniil şi Sfinţii trei tineri: Anania, Azaria şi Misail (Minei)

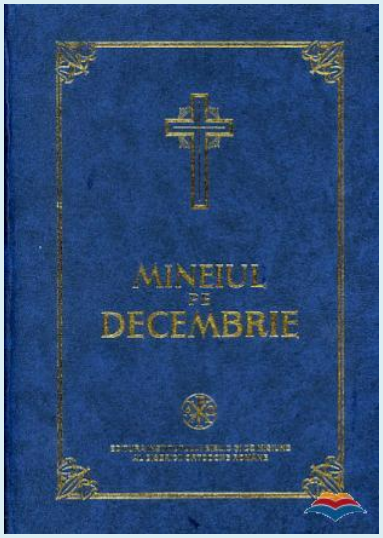

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..,, se pun **stihirile** pe 6, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Soarele cel prea strălucit, proorocul cel prea mărit, să se laude astăzi cu dumnezeieşti cântări, ale darurilor Duhului, dumnezeiescul locaş, izvorul cel pururea curgător, oglinda Duhului, stâlpul dogmelor cel prea cinstit, şi prea mărit, temeiul lumii, reazemul cel neclintit.

Ca pe o stea prea luminoasă, ca pe un luceafăr prea mare, te cinstim pe tine bărbatul doririlor, cel ce ai strălucit luminos cu strălucirile bunătăţilor, şi luminezi sufletele şi trupurile credincioşilor; şi strigăm către tine: Daniile proorocule, roagă pe Mântuitorul, să mântuiască pe cei ce te laudă pe tine cu bună credinţă.

Limba ta s-a făcut ca o trestie a scriitorului ce scrie degrab, cele înţelepte grăind; că legea lui Dumnezeu înlăuntru întru tine a vieţuit, şi gura ta a grăi judecată dreaptă s-a arătat; prin care ai ruşinat pe popii cei fărădelege, şi pe Sosana din moarte o ai scăpat, cela ce eşti strălucirea proorocilor.

Alte **Stihiri**, ale Sfinţilor tineri, glas acelaşi:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

De legile cele date de Dumnezeu ţinându-vă prea fericiţilor, cu bucate spurcate nu v-aţi spurcat, ci frumuseţea sufletului nestricată ferindu-o aţi păzit arătat şi floarea trupului cea minunată, şi nestricată şi neveştejită podoaba cea frumoasă; Stăpânul prea mărindu-vă, pe voi cei ce i-aţi slujit cu credinţă.

Cu dumnezeiască văpaie fiind aprinşi tinerii, de foc nu s-au grijit, întru care fiind rouraţi cinstiţii, o adunătură prea luminat închipuind, cântare cu multă laudă s-au văzut cântând; dorind măriţii a face cu adevărat cale la Împărăţia Cerească cea neîncetată.

De cuvântul înţelepciunii tale mirându-se tiranii, Daniile vrednicule de minune, şi de priceperea tinerilor, v-a pus peste ţara haldeilor, a o cârmui şi stăpânii, cinstiţilor. Că de fapta bună ştie prea arătat a se minuna şi luptătorul, şi de strălucirea vieţii; că despre patimi oprindu-vă, v-aţi făcut stăpânitori.

Slavă..., glasul al 2-lea, a lui Anatolie

Duhovniceşte ne-a adunat astăzi pe noi credincioşii proorocul Daniil, şi masă de bunătăţi din destul a pus înainte, celor bogaţi şi celor săraci, celor străini şi celor de casă; şi pahar înţelegător, care varsă apele bunei credinţe, şi veseleşte inimile credincioşilor, şi dăruieşte darul Duhului Sfânt. Că acest prooroc prea luminat ca un sfeşnic strălucind în lume, toată idolatria asirienilor a surpat, şi guri de fiare neîmblânzite a astupat, împreună cu acesta şi cei trei tineri să se laude, nu de aur cu firea fiind, ci decât aurul mai lămuriţi arătându-se. Că nu i-a topit focul cuptorului, ci i-a păzit nestricaţi; pe care catranul şi smoala şi viţele i-a încununat; şi Domnul care ne-a adus pe noi la înconjurarea anului, să ne învrednicească a ajunge şi la ziua cea domnească şi cinstită a Naşterii Lui, dându-ne nouă cu rugăciunile lor, curăţire de păcate şi mare milă.

Şi acum..., a înainte-prăznuirii, glas acelaşi a lui Andrei Pirul

Veniţi toţi să prăznuim cu credinţă Naşterea lui Hristos, şi duhovnicească cântare, ca o stea punând înainte, slavoslovii ca magii cu păstorii să strigăm: Venit-a Mântuirea oamenilor din pântece fecioresc, şi pe oameni i-a chemat.

Stihoavna din Octoih. Sau acestea: glasul al 4-lea.

Podobie: Ca pe un viteaz...

Daniil cel minunat, agonisindu-şi inima curat locaş Duhului. Şi de la Dânsul fiind luminat, arătarea celor ce vor să fie luminat o a proorocit, fiind împodobit cu strălucirea proorociei, şi luminat tâlcuind visurile cele ascunse, ale puternicilor împăraţi, celor fărădelege.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Mai-nainte întărindu-ţi trupul tău cu post neîncetat, gurile leilor ai legat; că în mijlocul lor stând proorocule minunate, şi către Bunul Dumnezeu privind, ai rămas nevătămat, cu puterea cea negrăită, a Celui ce lucrează toate prea slăvit; a Mântuitorului sufletelor noastre.

Stih: În Biserici binecuvântaţi pe Dumnezeu, pe Domnul din izvoarele lui Israil.

Pe Cel ce şade pe Scaun şi de îngeri este înconjurat, ai văzut Daniile vrednicule de minune; pe Cel necuprins, care este Judecător drept, proorocule minunate; şi spăimântându-te de acea înfricoşată şi groaznică vedenie, ai însemnat tuturor cele ce erau să fie după aceea, scriind a doua venire a Dumnezeului nostru, celui ce S-a întrupat.

Slavă..., glasul al 6-lea

Cu suflet umilit şi cu Duh de smerenie, în mijlocul cuptorului celui înfocat aţi cântat cântare a toată lumea, tineri de trei ori fericiţi; şi glasul vostru l-a auzit Domnul, cela ce este aproape de cei umiliţi la inimă, şi mântuieşte pe cei smeriţi cu duhul; şi păzindu-vă întregi, v-a primit pe voi ca o jertfă curată. Pentru aceasta fiind voi nepoţi lui Avraam, fii lui Dumnezeu v-aţi învrednicit a fi. Deci îndrăzneală având către Dânsul, rugaţi-vă neîncetat pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei, asemenea

Daniil bărbatul doririlor, piatră fără mână tăiată văzându-Te pe Tine, Doamne, Prunc născut mai presus de fire mai-nainte, Te-a numit pe Tine Cuvântul cel întrupat din Fecioară, Dumnezeu neschimbat, şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Tropar, glasul al 2-lea: Mari sunt isprăvile credinţei; în izvorul văpăii ca într-o apă de odihnă Sfinţii trei tineri s-au bucurat, şi proorocul Daniil leilor păstor ca unor oi s-a arătat. Pentru rugăciunile lor Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei

La Utrenie

După obişnuitele Catisme, Sedelnele Octoihului, Psalm 50. Canoanele - Unul din Octoih cu Irmosul pe 6, şi ale sfinţilor două pe 8.

Canonul proorocului Daniil

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea

Irmos: Cântare să înălţăm popoare minunatului Dumnezeului nostru, celui ce a scos din robie pe Israil, carele-i cânta cântare de biruinţă şi striga: Să cântăm Ție unuia Stăpânului.

Mântuitorule, Făcătorule de bine a toate, pricinuitorule al bunătăţilor, luminează cu raza Ta cea purtătoare de lumină mintea mea, Iubitorule de oameni, ca să laud slăvită pomenirea proorocului Tău.

Ca un luceafăr de dimineaţă al curăţiei răsărind, înţelepte, pe Sosana cea curată, care mai-nainte era în primejdie, o ai mântuit; că Dumnezeu te-a ridicat ştiutor celor ascunse, pentru a osândi pe bătrânii cei răi.

Pe frica lui Dumnezeu fiind întemeiaţi nepoţii lui Avraam, mâncarea cea fără lege o a lepădat vitejeşte, şi cu dumnezeiască dragostea bunei credinţe hrănindu-se, spre mai mare slavă s-au înălţat.

A Născătoarei

Munte înţelegător ai văzut Daniile prea sfinţite, pe una prunca cea curată, pururea Fecioara, din care s-a tăiat Piatra cea din marginea unghiului, şi toată înşelăciunea a zdruncinat.

Alt Canon, al Sfinţilor trei tineri

făcut de Teofan

Cântarea 1-a, glasul acelaşi

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Pe Cuvântul Cel fără de început, cel ce S-a născut din Tatăl mai-nainte de toţi vecii, cu dumnezeiască cuviinţă, care în cuptor de tineri cu închipuire S-a văzut, să-L prea slăvim.

Cuvintele păgânului tiran tinerii cei de bun neam scuipându-le, şi răbdând, n-au voit a se spurca, cu bucatele cele fărădelege ale haldeilor.

Slavă...

Hrănitu-v-aţi cu Cuvântul sufleteşte, iar trupeşte cu mâncările care singure cresc, v-ați adus împăratului făcându-vă mai frumoşi la feţe, decât cei ce se hrăneau cu desfătări.

Şi acum..., a Născătoarei

Veninul şarpelui, cel ce s-a vărsat amar în urechile Evei, Fecioara, ceea ce a răsărit din David, l-a vindecat născând pe Ziditorul.

Canonul proorocului Daniil

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi, şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Pricepere şi înţelepciune de la Dumnezeu luând, ai tâlcuit luminat împăraţilor visurile cele întunecate.

Pe balaurul cel simţitor ai omorât, mâncare aruncându-i, pentru că mai întâi ai biruit dracii cei nevăzuţi.

A Născătoarei

Cu lumină fiind luminat ai văzut, slăvite, muntele lui Dumnezeu cel arătat, pe cea binecuvântată, podoaba oamenilor.

Alt Canon, al Sfinţilor trei tineri

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti întărirea celor ce ...

Cunoştinţă de Dumnezeu învăţată, câştigând Stăpâne, tinerii lui David, legile părinteşti cu dumnezeiască înţelepciune le-au păzit.

Focul n-a ars prea curatele trupuri ale celor bine credincioşi, că s-au adăpat cu postul cel de suflet hrănitor.

Slavă...

Laudă a toată lumea, şi prea slăvită au cântat cei trei tineri, în mijlocul cuptorului, minunat fiind răcoriţi.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca să ne arăţi nouă Stăpâne naşterea cea din trup fecioresc, ai mântuit în cuptor trupurile cele fecioreşti.

Irmosul: Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi, şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Condacul proorocului, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Luminându-se cu Duhul curată inima ta, vas de proorocie te-ai făcut, că ai văzut cele ce erau departe, ca şi cum ar fi fost acum, şi pe lei i-ai îmblânzit, fiind aruncat în groapă; pentru aceasta pe tine te cinstim, proorocule fericite Daniile.

Icos: Pe Iisus Hristos adevăratul Dumnezeul nostru a căruia dumnezeiască venire, luminat mai-nainte o ai vestit, roagă-L neîncetat, pentru cei ce fac cu veselie această dumnezeiască pomenire a ta, şi te cinstesc cu credinţă, să se mântuiască de toate ispitele, şi de înconjurarea păcatelor; ca cela ce ai îndrăzneală, prea înţelepte; şi întru deschiderea buzelor mele, dă-mi cuvânt să-ţi cânt cântare bine primită proorocule fericite Daniile.

Sedealna, glas 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Prooroc arătând cunoştinţa celor ce erau să fie, te-ai arătat Daniile; că naşterea cea din Fecioară tuturor mai-nainte o ai însemnat, şi venirea lui Hristos. Pentru aceasta prăznuind astăzi prea sfântă pomenirea ta, întru veselia inimii, cu credinţă te lăudăm pe tine.

Alta, glas al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu darul proorociei îmbogăţindu-te, naşterea cea din Fecioară o ai însemnat, şi ai dezlegat visurile împăraţilor prea luminat, şi aruncat fiind în groapă, ca un mucenic, minunat ai învăţat, fericite, pe lei a se posti. Încă şi slujirea celor fără de Dumnezeu ai stricat; pe balaurul l-ai omorât, biruindu-l arătat, Daniile vrednicule de minune. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., a Sfinţilor tineri

Aceiaşi Podobie:

Chipul Treimii prooroceşte din vopsele fără materie, în văpaie tinerii au scris cu trestia credinţei, şi pogorârea Cuvântului cea mai de pe urmă pe pământ, cu taină o au văzut, şi tuturor o au proorocit. Pentru aceasta şi roua Duhului din Cer luând, izvorăsc credincioşilor daruri, şi celor ce strigă cu un glas către tine: Dăruieşte Hristoase Dumnezeule iertare de greşeli robilor Tăi, celor ce prăznuiesc cu dragoste, sfântă pomenirea lor.

Şi acum..., a Născătoarei

Bucură-te, scaunul lui Dumnezeu cel în chipul focului! Bucură-te, Fecioară locaşul Împăratului, palatul cel aşternut cu porfiră; cămara cea cu aur împestrită, hlamida cea cu roşu vopsită! Biserica cea prea cinstită, căruţă purtătoare de fulger, sfeşnice mult luminos! Bucură-te, de Dumnezeu Născătoare, cetatea cea cu douăsprezece ziduri, uşa cea cu aur ferecată şi foişorul cel luminos, masa cea strălucită ca aurul cortul cel împodobit lui Dumnezeul. Bucură-te, frumoasă Mireasă, din care a răsărit Soarele! Bucură-te, ceea ce eşti podoaba sufletului meu, prea curată.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua dacă Te-a văzut pe Cruce, pe Tine Mieluşelul său şi Păstorul, ca o Maică rupându-şi faţa striga şi zicea: Cum pătimeşti fără dreptate Dumnezeule prea bune? Căci de voie ai primit patimile cu trupul. Pentru aceea laud, îndelung răbdătorule pe cea cu adevărat nespusă şi dumnezeiască rânduiala Ta, prin care ai zidit din nou lumea cu răstignirea Ta cea cinstită, şi măresc toţi mila Ta cea nemărginită.

Canonul proorocului Daniil

Cântarea a 4-a

Irmos: Din munte umbros, din una Născătoare de Dumnezeu, cu dumnezeiască vedere, mai-nainte a cunoscut proorocul, Cuvinte, că vei să Te întrupezi; şi cutremurându-se slăvea puterea Ta.

Legea cu bună credinţă păzindu-o, o proorocule, cu adevărat pe Dătătorul înţelepciunii L-ai cunoscut, care te-a învăţat pe tine cele de taină şi adânci, şi întru întuneric te-a luminat.

Viaţă sfinţită vieţuind grăitorule de Dumnezeu, bărbat al doririlor te-ai numit, că bărbăteşte călcând patimile la viaţa cea neîmbătrânitoare te-ai mutat.

Darul Mângâietorului, Celui ce S-a sălăşluit întru tine Daniile, te-a arătat purtător de lumină, şi biruitor tiranilor şi împăraţilor, şi locaş înţelepciunii.

A Născătoarei

Piatră fără mână tăiată din muntele Fecioara, Născătoarea de Dumnezeu, Cuvinte, mai-nainte pe Tine Te-a văzut proorocul Daniil, strigând, şi lăudând Dumnezeirea Ta.

Alt Canon, al Sfinţilor trei tineri

Cântarea a 4-a

Irmos: Am auzit, Doamne, taina rânduielii Tale, am înţeles lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Daniil cel prea înţelept, dumnezeieşte la minte fiind luminat, visele celor singuri stăpânitori le-a dezlegat, cu dumnezeiescul dar.

Străluceşte cu minuni în cuptor nevoinţa tinerilor; că pe tiranul l-a vânat spre cunoştinţa Ta, Atotputernice.

Slavă...

Organele cele cu glas tocmit, şi versurile muzicii cele bine alcătuite, pe cei viteji nu i-au amăgit, şi chipului celui de aur nu i-au plecat.

Şi acum..., a Născătoarei

Cu cântări, ceea ce eşti cu totul lăudată, tinerii cei din Babilon, au cinstit pe Fiul tău Dumnezeu Cel Preaînalt, pe care în cuptor L-a cunoscut.

Canonul proorocului Daniil

Cântarea a 5-a

Irmos: Din noaptea necunoştinţei, zi a cunoştinţei de Dumnezeu întru lumina feţei Tale, Hristoase, a strălucit de dimineaţă lauda Ta în inimile noastre.

Luptele cele vitejeşti ale proorociei, luminându-le cu propovăduirea, străluceşti prin amândouă, fiind plin de dumnezeiasca insuflare.

Înţelept te-ai arătat fericite, cu strălucirile înţelepciunii celei mai presus de minte, prea alesule de Dumnezeu grăitorule Daniile, şi toate le-ai luminat.

A Născătoarei

Cu taină a învăţat de chipurile negrăitei întrupării celei din tine, a Celui Prea-înalt, Preacurată, Daniil proorocul cel mărit.

Alt Canon, al Sfinţilor trei tineri

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti lumină neapusă? Că m-a acoperit întunericul cel vrăjmaş pe mine, ticălosul. Ci, Te rog, întoarce-mă şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Învăţaţi fiind în legea Mântuitorului, nu s-au lepădat slujitorii Tăi, marele Daniil, împreună cu cei trei tineri de Dumnezeu înţelepţiţi; ci tărie luând de la Tine, Făcătorul de bine, pe tirani vitejeşte i-au biruit.

Prin gând s-a învăţat Daniil, Iubitorule de oameni tainele Tale, că pe nor ca pe un fiu omenesc venind, şi ca pe un Judecător şi Împărat al tuturor neamurilor, pe Tine Te-a văzut, cu curăţia minţii.

Slavă...

Împodobitu-s-au o tineri mai mult decât piatra safirului trupurile voastre, întocmai ca strălucirea aurului, cu râvna bunei credinţe v-aţi aprins, umblând în cuptor bucurându-vă, aducând dănţuirea a toată lumea.

Şi acum..., a Născătoarei

Daniil cel dumnezeiesc, munte Fecioară mai-nainte te-a însemnat arătat, şi cei trei tineri văzând văpaia răcorită, pe Cel dumnezeiesc Născut al tău, cu cântări L-au lăudat, ca pe Mântuitorul şi Ziditorul şi Domnul.

Canonul proorocului Daniil

Cântarea a 6-a

Irmos: Precum ai scăpat pe proorocul dintru adâncul cel mai dedesubt Hristoase Dumnezeule, şi pe mine mă dezleagă de păcatele mele, ca un Iubitor de oameni, şi îndreptează viaţa mea rogu-mă.

Văzând cetele îngereşti întru lumină prea strălucită, următor prea ales acestora ai fost, desfătându-te întru strălucirile Împăratului a toate.

Venirea Cuvântului cea mântuitoare vestind, mai-nainte ai spus dărâmarea bisericii, plinirea legii, şi darurile legii harului, cele mai presus de minte.

A Născătoarei

Iată Fecioara în pântece arătat a zămislit pe Hristos Dumnezeu, strălucită fiind cu Duhul; a căreia mai-nainte închipuire o a văzut mai dinainte Daniil măritul.

Alt Canon, al Sfinţilor trei tineri

Cântarea a 6-a

Irmos: Adâncul păcatelor...

Stăpânitori fiind peste patimile sufleteşti cu puterea Cuvântului, peste ţările neamurilor haldeieşti oblăduitori v-aţi făcut; că ştie fapta bună a da cinste celor ce o câştigă, o înţelepţilor nepoţi ai lui David.

Slavă...

În moarte purtătoare de viaţă îmbrăcându-se Daniil de demult, pe balaurul cel prea rău ce se socotea păgâneşte ca un Dumnezeu la haldei, prin mâncare l-a ucis, şi pe popii cei vrăjmaşi i-a omorât.

Şi acum..., a Născătoarei

De Dumnezeu Născătoare Fecioară, Maică, roagă cu rugăciunile tale pe Jude-cătorul şi Fiul tău, ca să-mi fie Milostiv în ziua judecăţii; că numai spre tine mi-am pus nădejdea.

Irmosul: Adâncul păcatelor şi viforul greşelilor mă tulbură, şi întru adâncul asprei deznădăjduiri mă surpă; ci întinde-mi şi mie mâna Ta cea tare ca lui Petru, o Îndreptătorule şi mă mântuieşte.

Condac, glas al 6-lea: Chipul cel scris de mână necinstindu-l, ci cu Fiinţa cea nescrisă într-armându-vă de trei ori fericiţilor, în lupta focului v-aţi prea mărit; şi în mijlocul văpăii celei nesuferite stând, pe Dumnezeu aţi chemat: Grăbeşte o Îndurate şi sârguieşte ca un Milostiv spre ajutorul nostru, că poţi voind.

Icos: Tinde-ţi mâna Ta, de la care oarecând au luat ispită egiptenii ce se oşteau, şi evreii cei biruiţi. Nu ne lăsa pe noi, ca să nu ne înghită moartea ceea ce însetează de noi, şi satana care ne urăşte, ci Te apropie de noi şi Te milostiveşte spre sufletele noastre, precum Te-ai milostivit oarecând spre tinerii cei din Babilon, care neîncetat Te slăveau, şi care pentru Tine s-au băgat în cuptor, şi dintr-însul au strigat către Tine: Grăbeşte o Îndurate, şi sârguieşte ca un Milostiv spre ajutorul nostru, că poţi voind.

Sinaxar

Întru această lună în ziua a şaptesprezecea, pomenirea Sfântului prooroc Daniil, şi Sfinţii trei tineri: Anania, Azaria şi Misail.

Stih: Pe Tine, Dumnezeule, acum aievea pe scaun te vede şezând,
Daniil ţinându-se, iar nu în vis precum oarecând.
De nu alegea cei trei coconi cu dinadinsul a muri,
Precum mai-nainte focul şi sabia o ar fi putut stăpâni.
Întru a şaptesprezecea zi sabia pe Daniil tăia,
Carele pe cele viitoare vedea.

Acest fericit Daniil proorocul a fost din neamul Iudei, ruda lui din cei mai de frunte ai slujbei împărăteşti, şi s-a născut, în cea mai de sus Vitara, şi încă prunc s-a adus din Iudeea rob în ţara haldeilor, şi a proorocit şaptezeci de ani, şi a apucat înaintea întrupării lui Hristos cu patru sute şaizeci de ani; era om cu mintea întreagă şi stăpânitor poftelor, cât socoteau jidovii că era scopit, însă a plâns mult pentru ţară, şi a făcut mare nevoinţă în posturi, de tot felul de hrană ce vrea pofti, şi era uscăţiv la faţă, iar foarte frumos prin darul lui Dumnezeu cel înalt.

Iar cei trei tineri precum spune istoria, erau din sfânta cetate a Ierusalimului, părinţii lor au fost Ezechia şi Caligoni, care Ezechia a cutezat a zice lui Dumnezeu: Că a păzit cele plăcute înaintea lui, şi a luat adaosul vieţii lui cincisprezece ani.

Deci înconjurându-se Ierusalimul cu război de Nabucodonosor împăratul asirienilor, s-au adus şi aceşti trei tineri robi la Babilon cu Daniil proorocul, şi s-au făcut ocârmuitori peste trebile împăratului pentru faptele cele bune. De aceea defăimând chipul ce făcuse şi ridicase, şi neînchinându-se la dânsul, i-a băgat în cuptorul cel cu şapte părţi mai ars, întru care cu dumnezeiască pogorâre ce au făcut îngerii la dânşii cântau, cât văzând împăratul minunea, a mărturisit că este mare Dumnezeul cel ce se proslăveşte de dânşii, căci cuptorul se primenise în rouă şi au rămas nevătămaţi.

Iar Daniil măcar că trăia cu dânşii, şi dimpreună locuia şi petrecea, şi să le fi fost el pricina cinstei, însă nu s-a băgat cu dânşii în cuptor, de vreme ce nu putem aceasta să o aflăm din Sfânta Scriptură, ca şi cum s-a tăcut de dânsa şi nu s-a arătat, poate fi, precum este părerea mea şi adevărului, nu afară din socoteală, pentru numele ce i se puse Baltazar, ca o cunoştinţă ce este peste seamă cinste, căci ca să se mai întemeieze gândul celor ce stau acolo, să nu se arate la cei ce credeau în foc, că proslăvirea minunilor o a făcut Baltazar pentru că se chema Dumnezeu, a rânduit Dumnezeu să ia Daniil numele lui Dumnezeu, şi aşa să nu intre într-acel foc, şi să scape de dânsul, şi nici să scrie la povestea cuptorului.

Iar sfinţii trei tineri, după acea minunată şi peste fire izbăvire, ce s-au izbăvit din foc, iar întorcându-se la cele ce se aflau întâi şi petrecând toată viaţa lor cinstită şi slăvită, şi-au luat şi ei sfârşitul vieţii lor cu pace, împreună cu Daniil.

Însă zic unii, că după moartea lui Nabucodonosor şi celorlalţi împăraţi, care cinsteau pe Daniil şi pe cei trei tineri, s-a ridicat alt împărat, anume Atticos, care făcând cercetare sfinţilor, şi înfruntându-se de dânşii, a poruncit de a tăiat capul lui Misail şi-l sprijini Azaria, întinzându-şi haina cea persienească, aşijderea şi Anania sprijini în braţele sale capul Azariei tăiat, iar Daniil tinzându-şi haina sprijini capul Ananiei, apoi i-au tăiat şi capul lui. Zice-se şi aceasta, că după tăiere li s-au lipit capetele de trupuri, şi cum îngerul Domnului le-a ridicat, de le-a dus în muntele Gheval, în care munte fiind băgaţi sub o piatră, de au stătut patru sute de ani, până când s-au sculat şi ei împreună la învierea Domnului nostru Iisus Hristos, şi iarăşi au adormit.

Şi se face soborul lor în biserica cea mare, a căror pomenire am luat de la părinţi să o facem cu şapte zile mai-naintea stăpâneştii arătări, şi cel prin trup venirea Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos; ca să fie şi ei precum socotesc, din neamul Iudei, din care se trage şi neamul Mântuitorului tuturor Hristos.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici: Patermutie, Copri şi Alexandru, care au mărturisit în zilele lui Iulian paravatul.

Stih: Părtaş cu tine şi vieţii şi sabiei m-am arătat.
Părinte Patermutie, Copri a strigat.
Alexandre pentru a nevoinţei şi a pustniciei luptă îndoită,
Prin tăiere primeşti şi cununa îndoită.

Aceşti sfinţi s-au nevoit pe vremea lui Iulian paravatul, mai-nainte petrecându-şi viaţa cu linişte, în pustiul ce se află în Egipt. Deci ducându-se paravatul ca să dea război perşilor, a aflat pentru cuvioşii aceştia, şi dar aducându-i înaintea sa, a întrebat mai întâi pe Patermutie de câţi ani este ?

Şi după ce a răspuns: De patruzeci şi cinci, l-a scos pe el afară.

Apoi apucând pe cuviosul Copri, şi feluri de meşteşugiri şi de măguliri întrebuinţând prea vicleanul l-a înduplecat pe el să se lepede de Hristos; mai în urmă însă Patermutie, aducându-i aminte de posturile, şi de rugăciunile, şi de celelalte lupte ce a cercat în sihăstrie, la întors iarăşi la credinţa lui Hristos, despre care înştiinţându-se paravatul, a poruncit de i-a tăiat limba Sfântului Copri, hotărând ca să-l pună pe el pe o scară înfocată. Deci adus fiind la scară şi văzându-o pe ea scânteind s-a înfricoşat, dar întărindu-se iarăşi de Sfântul Patermutie a fost pus împreună cu el pe scară, şi cu darul lui Dumnezeu au rămas amândoi nevătămaţi.

Apoi au fost aruncaţi amândoi în cuptor ars, şi împreună cu aceşti doi a intrat încă şi monahul Alexandru, mărturisind în privelişte pe Hristos.

Şi fiindcă câte trei au ieşit din cuptor nevătămaţi, pentru aceasta după porunca tiranului li s-au tăiat capetele, şi aşa au luat fericiţii cununile muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului şi pururea pomenitului mărturisitorului Dunale, ce şi-a pus numele Ştefan.

Stih: Ştefan cu podoabele faptelor bune încununat,
Spre cununile cele de sus luminat a alergat.

Acesta era stăpânitor locului său, oarecăruia ostrov care de alţii se zice Nivertis, iar de alţii Veron, aproape fiind de Gadera, şi de râurile Ochianului înconjurându-se; bogăţie având el foarte multă şi crescut fiind cu totul în dogme creştineşti, vieţuia mai mult cu Dumnezeu decât cu oamenii. Pentru aceasta pe toate ale lumii gunoaie socotindu-le, a lăsat stăpânirea fiilor săi, şi ducându-se la Roma, s-a îmbrăcat cu îngerescul chip; apoi s-a dus la vestita cetate Costantinopol şi a vorbit împreună cu Constantin şi Romano porfirogeneţii împăraţi, de care a fost trimis la Ierusalim (căci aceasta le-a cerut).

Deci ducându-se acolo, a luat marea şi îngereasca schimă, de la cel de atunci patriarh al Ierusalimului, Hristodul cu numele, şi din Dunale s-a numit Ştefan. Deci

multe batjocuri şi bătăi a luat fericitul de la saracini, căci îşi avea împrejur tăiată barba.

Iar de la Ierusalim s-a dus la Misir şi acolo fiind prins, s-a pus la închisoare împreună cu doi preoţi ce-i urma, şi rămânând acolo şase luni, necăjindu-se cu foame şi cu sete şi cu alte rele pătimiri a închisorii, a fost trimis la Amiran al Misirului, de care fiind legat cu grele lanţuri, era silnicit să se lepede de Hristos. Deci fiindcă se împotrivea cu cuvântul tare şi nu se biruia, ci mărturisea în privelişte pe Domnul nostru Iisus Hristos, pentru aceasta a fost muncit, mai cu multe răni şi munci decât înainte, din care rău pătimind a căzut de trei ori fericitul în boală, prin care a lăsat această vremelnică viaţă, şi s-a dus la cea de sus şi veşnică, după ce mai întâi i s-a înştiinţat lui de la Dumnezeu adormirea sa.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Iachu.

Stih: Iache întăreşte-te şi tăindu-ţi-se capul.
Scrie-te intre cei tăiați și încununează-ţi capul

Tot în această zi, cel dintru Sfinţi părintele nostru Dionisie cel nou, cel ce era din Zachinti, şi a stătut arhiepiscop la Eghina, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Lăsând cele pământeşti, acum în Cer a locuit.
Noul Dionisie cel ce Zachintul a slăvit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului mucenic Nichita.

Stih: Deşi nou nevoitor după ani Nichita s-a arătat,
Deopotrivă însă cu nevoitorii cei vechi s-a aflat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul proorocului Daniil

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti, au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală, şi focul în rouă l-au schimbat strigând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci.

Cu legea fiind îngrădit proorocule, n-ai primit a te spurca fără de lege, ci dumnezeieşte la minte fiind strălucit, ai strigat: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci.

Pe toţi îi spăimântează minunea ta, căci ca unui prooroc, proorocul a stătut înaintea ta, fiind răpit, mâncare ţie aducându-ţi, şi cântând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci.

Înlăuntrul gropii fiind încuiat, şi leilor spre mâncare fiind pus, te-ai mântuit, Dumnezeu acoperindu-te, fericite, pe tine cel ce ai strigat: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci.

A Născătoarei

Izvoare de tămăduiri din destul izvorăşti Fecioară de Dumnezeu Născătoare; că Daniil luminat te-a văzut pe tine munte, din care Mântuitorul a răsărit, Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt Canon, al Sfinţilor trei tineri

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii trei cinstitori...

Glas de Dumnezeu cinstitor din mijlocul focului s-a cântat Atotstăpânitorului; că Azaria dumnezeiesc danţ adunând, cântare a cântat împreună cu aceia zicând: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Alăuta tinerilor a numit Dumnezeu pe Dumnezeul tuturor şi Atotţiitorul, Cel ce S-a văzut de dânşii arătat în cuptor, şi cântare a cântat zicând: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Pe cei trei ce au fost băgaţi în cuptor văzându-i împăratul, dacă a văzut chipul Celui de-al patrulea, pe Acela l-a arătat tuturor a fi Fiul lui Dumnezeu cel mainainte de veci, zicând: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum... a Născătoarei

Având mintea ta luminată, cu dumnezeiască rază, Daniile de Dumnezeu fericite, naşterea Fecioarei închipuită tainic, arătat mai-nainte văzându-o, ai strigat: Bine cuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Canonul proorocului Daniil

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei de Dumnezeu cuvântători în cuptor, împreună cu focul şi văpaia călcându-o au săltat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

De cele sfinte grăitor te-ai arătat o proorocule, şi cu privirea la cele de sus cea lucrătoare, cu cei fără de trup împreună ai cântat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Pe tine cu totul fericite toţi te lăudăm, şi întru cinstită prăznuirea ta bucurându-ne, strigăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

A Născătoarei

Pe Fecioara cea prea minunată văzându-o de Dumnezeu grăitorule, prin chipuri mai-nainte înseninătoare, ai strigat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Alt Canon, al Sfinţilor trei tineri

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Bun neamul lui Avraam nevoindu-vă a-l păzi, temeiul cel prea osebit al credinţei lui şi al nădejdii l-aţi câştigat, cuvioşilor, precum şi răbdarea ispitelor, strigând ne-încetat: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Ca nişte luminători strălucind, şi pământul Cer făcându-l, şi cu lumina bunei credinţe luminându-l, dănţuire a toată lumea au cântat Ţie, Făcătorului de bine şi Stăpânului a toate: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Vitejeşte stingând cuptorul cel ars, şi fălcile leilor legându-le nepoţii lui David, acum bucurându-se cântă Ţie, Stăpânului, celui ce i-ai scăpat din ispite: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei

Cu taină învaţă Preacurată, Daniil cel prea înţelept, şi mai-nainte au însemnat cei trei tineri de Dumnezeu înţelepţiţi naşterea ta prin închipuiri, văzând pe Cel ce a ieşit negrăit din pântecele tău. Pe care, tinerii bine-L cuvântează, preoţii Îl laudă, popoarele Îl prea înalţă întru toţi vecii.

Irmosul:
Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul muncitorul haldeilor l-a ars nebuneşte, cinstitorilor de Dumnezeu; iar văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, făcătorului şi Mântuitorului au strigat: Tineri bine-L cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Canonul proorocului Daniil

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărturisim Fecioară curată, noi cei mântuiţi prin tine, cu cetele cele fără de trupuri, slăvindu-te.

Secerat-ai rodurile ostenelilor tale, dănţuind pururea în Ceruri cu proorocii, în jurul Scaunului Celui Preaînalt al Stăpânitorului a toate.

Întru lumina cea întreit luminătoare, stai acum purtător de cunună, înaintea Celui ce este marginea dorirlor, bucurându-te împreună cu cetele celor fără de trup.

A Născătoarei

Frumoasă este podoaba ta, cu care acum te desfătezi, că pe Fecioara cea cu totul lăudată, proorocule înţelepte, te-ai învrednicit prin închipuiri a o vesti tuturor.

Alt Canon, al Sfinţilor trei tineri

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare...

Ajuns-aţi la sfârşitul cel dorit, şi staţi înaintea Celui ce este marginea doririlor, în cămările cereşti, tineri prea fericiţi.

Bucurându-vă aţi luat snopii bunei arături voastre celei cu lacrimi, rodind spicul nestricăciunii.

Slavă...

Răsăritu-v-a vouă acum strălucire după vrednicie, şi veselie inimii a înflorit, că v-aţi sălăşluit acolo de unde a fugit întristarea.

Şi acum..., a Născătoarei

Păşunea morţii o ai oprit Fecioară, născând pe Dătătorul de viaţă şi Domnul, cel ce face vii pe cei ce te slăvesc pe tine cu credinţă.

Irmosul: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărturisim Fecioară curată, noi cei mântuiţi prin tine, cu cetele cele fără de trupuri, slăvindu-te.

Luminânda

Podobie: Cercetatu-ne-a pe noi...

Decât dumnezeiasca credinţă nimic este mai tare; căci cuvioşii tineri au stins puterea focului, şi a astupat gurile leilor Daniil, pe care acum să-l lăudăm.

Slavă...,

Altă **Luminândă:**

Podobie: Privindu-Te ucenicii...

Să se cinstească acum cel între prooroci marele Daniil; că pe Hristos Dumnezeul nostru, L-a văzut Piatră tăiată fără mâini, din munte, curata Născătoarea de Dumnezeu; cu care împreună să se laude şi cei trei tineri, pe care i-a mântuit nevă-

tămaţi din cuptorul focului, chipul Fecioarei cel dumnezeiesc şi negrăit, prin care s-a mântuit lumea.

Şi acum..., a Născătoarei asemenea

Cu taină se învaţă Preacurată prin Dumnezeiescul Duh prea înţeleptul Daniil, şi mai-nainte au însemnat prin credinţă cei trei tineri ai lui Avraam naşterea ta mai presus de fire; că fiind după Dumnezeire Cuvântul nescris, din tine cu trupul s-a scris voind, Născătoare de Dumnezeu, în Vitleem născându-Se, spre mântuirea oamenilor.

Stihoavna din Octoih.

Slavă..., Şi acum..., glas al 6-lea a lui Malacsa

Taina cea străină a Soarelui dreptăţii Celui de gând, care a vrut să răsară din pântece fecioresc, ca nişte stele luminate pururea ne luminează nouă din cuptorul cel cu foc, tinerii cei întocmai cu numărul Treimii; printr-înşii mai-nainte însemnând, dimpreună cu dânşii şi Daniil proorocul cel prea luminat, mai-nainte luminează marginile cu lumina proorociei, propovăduind pe Hristos Piatra cea netăiată; care a ieşit din Fecioara, muntele cel umbros, spre mântuirea sufletelor noastre.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială, şi otpustul.

La Liturghie

Fericirile pe 8. Din Canonul proorocului Cântarea a 3-a, pe 4; şi din Canonul tinerilor Cântarea a 6-a, pe 4. Prochimen, glas al 4-lea, Minunat este Dumnezeu intru Sfinţii Săi... Apostolul către Evrei: Fraţilor, sfinţii toţi prin credinţă au biruit împărăţii... Evanghelia de la Luca: Zis-a Domnul către iudeii care venise la Dânsul: Vai vouă cărturarilor şi fariseilor făţarnici... Chinonocul: Bucuraţi-vă dreptţilor întru Domnul.

Cade-se a şti: De se va întâmpla proorocul Daniil, şi Sfinţii trei tineri în Duminica sfinţilor strămoşi, cântăm slujba lor împreună cu slujba Învierii aşa:

La Vecernia cea mică

La Doamne strigat-am...,Stihirile Învierii, şi ale Născătoarei de Dumnezeu, după rânduială.

La Vecernia cea mare

La Doamne strigat-am..., Stihirile Învierii trei, ale Strămoşilor trei şi ale proorocului Daniil două glas al 4-lea, Podobie: Ca pe un viteaz... şi ale tinerilor două, glas acelaşi, Podobie: Dat-ai semn.. Slavă... a Strămoşilor, glas al 6-lea: Pe toţi părinţii cei mai-nainte de lege... Şi acum..., a Născătoarei glasului din Octoih. Vohod, Prochimenul zilei.

La Litie, Stihira hramului şi a proorocului Daniil: Pe Cela ce şade pe Scaunul... Glas al 4-lea, ce este la Stihoavnă, şi a tinerilor, glas acelaşi: De cuvântul înţelepciunii tale... scrisă la Doamne strigat-am..., pe urmă. Şi glas al 2-lea Duhovniceşte pe noi credincioşii... care este Slavă..., tot acolo. Apoi Slavă..., a Strămoşilor, glasul 1: Cu razele grăirii de Dumnezeu; Şi acum..., a Născătoarei: Iată s-a plinit proorocia Isaia...

La Stihoavnă Stihirile Învierii, Slavă... a Strămoşilor glas al 3-lea: Veniţi iubitorilor de praznic, Şi acum... a proorocului, glas al 6-lea: Daniil bărbatul doririlor... La binecuvântarea pâinilor, Troparul: Născătoare de Dumnezeu Fecioară... de două ori; şi al Strămoşilor odată; şi citire la Faptele Apostolilor.

Vezi: Iar de nu este priveghere; La Pavecerniţă, zicem după Sfinte Dumnezeule, Condacul sfinţilor Strămoşi.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul Învierii de două ori, Slavă... al Tinerilor, Şi acum..., al Strămoşilor. După Catisme, Sedelnele Învierii cu ale Născătoarei, şi citire, din Evanghelia cea cu tâlc a Duminicii rândului. După Polieleu, Troparele: Soborul îngeresc..., Ipacoi al glasului şi Sedelnele Strămoşilor. Antifoanele şi Prochimenul glasului. Evanghelia Învierii, Învierea lui Hristos... Psalm 50, şi Stihira Învierii, Canonul Învierii cu Irmosul pe 4, al Proorocului şi al Tinerilor amândouă pe 6. Şi al Strămoşilor pe 4. Catavasia: Hristos se naşte... După a 3-a Cântare, Condacul proorocului, Icosul şi Sedelnele lui. Slavă..., al tinerilor. Şi acum..., Ipacoi al strămoşilor. După a 6-a Cântare, Condacul şi Icosul Strămoşilor. După a 9-a Cântare, Luminânda Învierii, şi a Strămoşilor, Slavă..., a Proorocului, Şi acum..., a Născătoarei: Soarele cel mare... La Laude Stihirile Învierii 4, şi ale Strămoşilor 4, Slavă... al Strămoşilor glasul al 7-lea: Veniţi toţi cu credinţă să prăznuim... Şi acum...: Prea binecuvântată eşti... Slavoslovia mare. După Sfinte Dumnezeule..., Troparul Învierii numai. Deci Ecteniile şi Otpustul. Slavă..., Şi acum..., Stihira Evangheliei. La Ceasul întâi, Troparul Învierii, Slavă..., al

Strămoşilor, Şi acum..., al Născătoarei Ceasurilor. După Sfinte Dumnezeule..., Condacul Strămoşilor. La al 3-lea Ceas, Troparul Învierii, Slavă..., al Prooroculuii, Şi acum..., al Născătoarei Ceasurilor. După Sfinte Dumnezeule..., Condacul strămoşilor. Asemenea şi al şaselea Ceas, zicem troparele şi Condacul Strămoşilor.

La Liturghie

Fericirile glasului pe 4, din Canonul Strămoşilor, Cântarea a 3-a, pe 4 şi din ale prooroculuii, Cântarea a 6-a, pe 4. După Vohod, Troparul învierii, al Strămoşilor şi al prooroculuii. Slavă..., Condacul prooroculuii, Şi acum..., al strămoşilor, Prochimenul Părinţilor, şi al sfinţilor. Apostolul şi Evanghelia a Duminicii Strămoşilor, şi a Sfinţilor; iar a Duminicii rândului se lasă. Chinonicul: Lăudaţi pe Domnul din Ceruri.. Altul Bucuraţi-vă drepţilor întru Domnul...

Canon de rugăciune către Sfântul prooroc Daniel şi către Sfinţii trei tineri: Anania, Azaria şi Misail

Troparul Sfântului prooroc Daniel şi al Sfinţilor trei tineri: Anania, Azaria şi Misail, glasul al 2-lea: Mari sunt faptele credinţei că în mijlocul izvorului văpăii, ca într-o apă de odihnă Sfinţii trei tineri s-au bucurat şi proorocul Daniel păstor leilor ca unor oi s-a arătat. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Cântarea 1

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte proorocule Daniel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***
Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Cuvântul Cel fără de început, cel ce S-a născut din Tatăl mai înainte de toţi vecii, care S-a arătat în chip Tainic în cuptor, cu dumnezeiască cuviinţă să-L prea slăvim.

Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Tinerii cei de bun neam, defăimând cu tărie cuvintele tiranului celui păgân, n-au voit a se spurca cu bucatele haldeilor celor fărădelege.

Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sufleteşte v-aţi hrănit cu cuvântul, iar trupeşte hrănindu-vă cu mâncărurile care cresc singure, v-aţi arătat mai frumoşi la înfăţişare împăratului, decât cei ce duceau viaţă de desfătări.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fecioara din neamul lui David, care a odrăslit, născând pe Izbăvitorul, a vindecat veninul şarpelui, cel vărsat amarnic în urechile Evei.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti Lumina celor din întuneric şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţelegere de Dumnezeu învăţată câştigând, Stăpâne, tinerii lui David au păzit cu dumnezeiască insuflare Legile cele părinteşti.

Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Focul n-a ars prea curatele trupuri ale celor binecredincioşi, că s-au adăpat cu postul cel hrănitor de suflet.

Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Laudă obştească plină de strălucire au cântat cei trei tineri, în mijlocul cuptorului, în chip minunat fiind răcoriţi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca să ne arăţi nouă, Stăpâne, naşterea cea din trup fecioresc, ai mântuit în cuptor trupurile cele fecioreşti.

Cântarea a 4-a

Irmos: Am auzit, Doamne, taina rânduielii Tale, am înţeles lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte proorocule Daniel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Proorocul Daniel cel prea înţelept, dumnezeieşte luminat fiind la minte, a dezlegat cu har dumnezeiesc visurile împăraţilor.

Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Străluceşte cu minuni în cuptor nevoinţa tinerilor, că a robit pe tiranul spre cunoştinţa Ta, Atotputernice.

Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Organele de cântare cele cu sunet plăcut şi armoniile cele plăcute ale cântării nu au amăgit pe cei viteji şi chipului celui de aur nu i s-au plecat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Tinerii din Babilon cinstesc cu cântări pe Dumnezeiescul tău Fiu, Ceea ce eşti cu totul lăudată, pe care L-au cunoscut în cuptor.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti lumină neapusă? Că m-a acoperit întunericul cel vrăjmaş pe mine, ticălosul. Ci, Te rog, întoarce-mă şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Stih: ***Sfinte proorocule Daniel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***
Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Învăţaţi fiind în Lege, Mântuitorule, robii Tăi, marele prooroc Daniel împreună cu cei trei tineri, de Dumnezeu înţelepţiţi, nu s-au lepădat; ci, primind tărie de la Tine, Făcătorule de bine, pe tiran vitejeşte l-au pus pe fugă.

Stih: ***Sfinte proorocule Daniel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În chip duhovnicesc a înţeles proorocul Daniel, Iubitorule de oameni, Tainele Tale; că pe Tine Te-a văzut cu limpezimea minţii şezând pe nor, ca un Fiu omenesc şi ca un Judecător şi Împărat al tuturor neamurilor.

Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ceata voastră, tinerilor, s-a arătat mai frumoasă decât strălucirea aurului şi decât piatra de safir; că înflăcărându-vă cu râvna dreptei cinstiri de Dumnezeu vă preumblaţi cu bucurie în cuptor şi luaţi parte, bătând din palme, la dănţuirea lumii întregi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dumnezeiescul Daniel te-a zugrăvit mai înainte în chip lămurit, munte, Fecioară; iar cei trei Tineri văzând văpaia răcorită, au lăudat cu dulci cântări pe Cel Dumnezeiesc Născut al tău, ca pe Mântuitorul, Ziditorul şi Domnul.

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat: din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Stih: ***Sfinte proorocule Daniel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***
Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Biruind patimile fireşti cu puterea cuvântului, oblăduitori v-aţi făcut peste ţările neamurilor haldeilor. Că fapta cea bună dă cinste celor ce o dobândesc, înţelepţilor urmaşi ai lui David.

Stih: ***Sfinte proorocule Daniel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Moarte purtătoare de viaţă îmbrăcând proorocul Daniel, de demult, pe balaurul cel prea rău, socotit de haldei, păgâneşte, ca un dumnezeu, prin mâncare l-a ucis, iar pe preoţii păgânilor i-a nimicit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

De Dumnezeu Născătoare, Fecioară, roagă pe Judecătorul şi Fiul tău, să-mi fie mie Milostiv şi Izbăvitor din nevoi în ziua judecăţii, cu rugăciunile tale, Maică; că numai întru tine mi-am pus nădejdea.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Luminându-se cu duhul inima ta cea curată, vas de proorocie te-ai făcut; că ai văzut cele ce erau departe, ca şi cum ar fi fost de faţă şi pe lei i-ai îmblânzit, fiind aruncat în groapa lor. Pentru aceasta pe tine te cinstim, proorocule, fericite Daniel.

Condac, glasul al 3-lea. Chipul cel zugrăvit de mână nu l-aţi cinstit; ci, întrarmându-vă cu Fiinţa cea Nestricăcioasă, de trei ori fericiţilor, în locul pregătit de luptă prin foc v-aţi prea mărit şi în mijlocul văpăii celei de nesuferit stând, pe Dumnezeu L-aţi chemat: grăbeşte, o, Îndurate şi sârguieşte ca un Milostiv spre ajutorul nostru, că poţi toate câte le voieşti.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: «Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat».

Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Glas de Dumnezeu cinstitor s-a înălţat către Atotstăpânitorul, din mijlocul focului. Că Azaria pornind dans dumnezeiesc, cântare a cântat, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Alăuta tinerilor a vestit pe Atotţiitorul şi Dumnezeul tuturor, cel văzut de dânşii lămurit în cuptor, căruia cântare I-au cântat, zicând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cei trei tineri ce au fost aruncaţi în cuptor văzându-i stăpânitorul, când a zărit chipul Celui de al patrulea, pe Acela L-a propovăduit Fiu al lui Dumnezeu şi tuturor a strigat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Având mintea luminată de dumnezeiasca strălucire, proorocule Daniel, de Dumnezeu fericite, mai înainte ai văzut naşterea Fecioarei, închipuită în chipuri tainice şi ai strigat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai mare, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: Tineri, binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Vrednicia lui Avraam nevoindu-vă a o păstra, aţi câştigat, cuvioşilor, temeiul cel prea cunoscut al credinţei şi al nădejdii lui, răbdarea şi statornicia în ispite, strigând neîncetat: preoţi binecuvântaţi-L, popoare prea înălţaţi-L pe Hristos întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte luminători strălucind şi pământul cer făcându-l şi cu lumina dreptei cinstiri de Dumnezeu, luminându-l, pornind dănţuire obştească, au cântat Stăpânului şi Izbăvitorului din ispite: tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte proorocule Daniel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***
Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu îndrăzneală stingând cuptorul cel aprins şi încleştând fălcile leilor, urmaşii lui David, bucurându-se acum cântă Ţie, Stăpânului, celui ce i-ai izbăvit pe ei din ispite: tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Proorocul Daniel cel prea înţelept este îndrumat în cunoaşterea tainelor, Preacurată, iar cei trei tineri, de Dumnezeu înţelepţiţi, zugrăvesc de mai înainte naşterea ta, văzând prin anumite semne pe Cel ce în chip negrăit a ieşit din pântecele tău; pe care tinerii Îl binecuvântează, preoţii Îl laudă, popoarele Îl prea înalţă întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi, cei mântuiţi prin tine, cu cetele celor fără de trupuri slăvindu-te.

Stih: ***Sfinte proorocule Daniel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***
Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ajuns-aţi la sfârşitul cel dorit şi staţi înaintea Celui ce este culmea doririlor în Cămările Cereşti, prea fericiţilor.

Stih: ***Sfinte proorocule Daniel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***
Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Bucurându-vă, culegeţi secerătura frumoasei voastre arături, celei cu lacrimi, rodind spicul nestricăciunii.

Stih: ***Sfinte proorocule Daniel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***
Stih: ***Sfinţilor tineri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Răsărit-a vouă strălucirea acum, după vrednicie şi veselia inimii a înflorit, că v-aţi sălăşluit acolo, de unde a fugit întristarea.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Păşunea morţii ai împiedicat-o, Fecioară, născând pe Dătătorul de viaţă şi Domnul, Cel ce face vii pe cei ce te măresc pe tine cu credinţă.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Prooroc, vestind de mai înainte cunoştinţa celor viitoare, te-ai arătat, Sfinte Daniel, că naşterea cea din Fecioară şi venirea lui Hristos, mai dinainte ai însemnat-o tuturor. Pentru aceasta, prăznuind astăzi preasfântă pomenirea ta, întru veselia inimii, cu credinţă te lăudăm pe tine.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu harul proorociei îmbogăţindu-te, naşterea cea din Fecioară ai zugrăvit-o şi ai dezlegat în chip lămurit visurile împăraţilor; iar în groapă aruncat fiind, ca un mucenic, în chip minunat ai învăţat, fericite, pe lei a posti. Pentru aceasta închinarea celor fără de Dumnezeu ai dărâmat-o, pe balaur l-ai ucis, deosebindu-te de ceilalţi în chip strălucit, vrednicule de laudă proorocule Daniel. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Icoana Preasfintei Treimi, cu închipuire de nematerialnice vopseli, în mijlocul văpăii, Tinerii o au zugrăvit cu condeiul credinţei şi slăvită pogorârea Cuvântului în chip tainic o au văzut şi tuturor o au propovăduit. Pentru aceasta şi Roua Duhului din cer primind, izvorăsc haruri credincioşilor, celor ce strigă cu un glas către Tine: Hristoase Dumnezeule, dăruieşte iertare de greşeli robilor Tăi, care prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea lor.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumne-zeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Bucură-te, tronule al lui Dumnezeu, cel în chipul focului! Bucură-te, Fecioară, scaun împărătesc, pat cu aşternut de porfiră, cămară de aur porfiriu, hlamidă vopsită purpuriu, locaş prea cinstit, car purtător de fulger, sfeşnic prea luminos! Bucură-te, de Dumnezeu Născătoare, cetatea cea cu douăsprezece ziduri de apărare şi cu poartă cu aur ferecată, cămara de mire cea cu chip luminos, masă strălucitoare ca aurul, cortul de Dumnezeu împodobit! Bucură-te, mărită Mireasă, din care picură Soare! Bucură-te, ceea ce singură eşti podoaba sufletului meu, prea curată!

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere,

Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Mieluşeaua, dacă Te-a văzut pe Cruce pe Tine, Mieluşelul şi Păstorul său, ca o Maică sfâşiindu-se, striga şi zicea: cum pătimeşti fără dreptate, Dumnezeule Preabun şi de voie ai primit pătimirea cu trupul? Pentru aceea măresc, Îndelung Răbdătorule, iconomia Ta, cea cu adevărat nespusă şi dumnezeiască, prin care ai zidit lumea din nou. Slavă Răstignirii Tale, Hristoase, pentru care toate împreună măresc noianul cel nemărginit al îndurărilor Tale.

Canon de rugăciune către Sfântul prooroc Daniel

Troparul Sfântului prooroc Daniel şi al Sfinţilor trei tineri: Anania, Azaria şi Misail, glasul al 2-lea: Mari sunt faptele credinţei, că în mijlocul izvorului văpăii, ca într-o apă de odihnă Sfinţii trei Tineri s-au bucurat şi Sfântul prooroc Daniel păstor leilor ca unor oi s-a arătat. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Cântarea I

Irmos: Cântare să înălţăm popoarelor, minunatului Dumnezeu, cel ce a scos din robie pe Israel, care-I cânta cântare de biruinţă şi striga: să cântăm Ţie, singurului Stăpân al nostru.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Mântuitorule, Făcătorule de bine a toate, Pricinuitorule al bunătăţilor, luminează mintea mea cu raza cea purtătoare de lumină, Iubitorule de oameni, ca să laud pomenirea cea mărită a Sfântului Tău prooroc.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Ca un revărsat de zori al înţelepciunii răsărind, înţelepte Sfinte profet Daniel, ai mântuit pe Suzana cea curată, care era mai înainte în primejdie; că Dumnezeu te-a ridicat pe Tine ştiutor al celor ascunse, ca să osândeşti pe bătrânii cei răi.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Urmaşii lui Avraam începând a se deprinde cu frica lui Dumnezeu, vitejeşte au lepădat mâncarea cea împotriva Legii şi, hrănindu-se cu dragostea dumnezeiască a dreptei cinstiri de Dumnezeu, spre mai mare mărire s-au înălţat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi!***

Munte înţelegător ai văzut, Sfinte Daniele, pe ceea ce singură este fiică curată, pururea Fecioară, din care s-a tăiat Piatra din capul unghiului şi toată înşelăciunea a fost zdrobită.

Stih: ***Sfinţilor trei tineri Anania, Azaria şi Misael rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Pe Cuvântul cel fără de început, Cel ce S-a născut din Tatăl mai înainte de toţi vecii, care a fost văzut în cuptor de Sfinţii trei tineri cu închipuirea, cu dumnezeiască cuviinţă să-L preaslăvim.

Stih: ***Sfinţilor trei tineri Anania, Azaria şi Misael rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Tinerii cei de bun neam, defăimând cu îndârjire cuvintele tiranului celui păgân, n-au voit a se spurca cu bucatele haldeilor*[Haldeii erau strămoşii popoarelor irakian şi iranian de astăzi, închinători şi jertfitori la idoli, cărora Dumnezeu le-a îngăduit să-i ia pe evrei în repetate rânduri în robie, pentru neascultarea lor de Dumnezeu; se mai numesc şi babilonieni.]* cele potrivnice Legii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Hrănitu-v-aţi sufleteşte prin cuvânt, iar trupeşte folosind verdeţurile ce cresc singure, v-aţi arătat împăratului mai frumoşi decât cei ce duceau viaţă plină de desfătare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veninul şarpelui, cel ce s-a vărsat amarnic în urechile Evei, l-a vindecat Fecioara, care a odrăslit lui David, născând pe Izbăvitorul.

(Cântarea a II-a lipseşte din toate canoanele, căci Sfinţii părinţi au rânduit să ne aducem astfel aminte de căderea cetei îngereşti care l-a urmat pe satana)

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti luminarea celor dintru întuneric şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Pricepere şi înţelepciune primind de la Dumnezeu, Sfinte proorocule Daniel, ai dezlegat în chip lămurit împăraţilor visurile cele întunecate.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Pe balaurul cel văzut l-a omorât, Sfinte mărite Daniel, mâncarea pe care i-ai aruncat-o; iar mai înainte i-ai pus pe fugă pe demonii cei nevăzuţi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi!***

Cu lumină vie fiind luminat, ai văzut, Sfinte mărite Daniel, muntele lui Dumnezeu cel vădit, pe cea binecuvântată, podoaba oamenilor.

Stih: ***Sfinţilor trei tineri Anania, Azaria şi Misael rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Înţelepciunea cea de Dumnezeu învăţată dobândind tinerii lui David, Stăpâne, au păzit, cu dumnezeiească înţelepciune legile părinteşti.

Stih: ***Sfinţilor trei tineri Anania, Azaria şi Misael rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Focul n-a ars precuratele trupuri ale celor cucernici, că s-au adăpat cu postul cel de suflet hrănitor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Laudă obştească a întregii lumi şi preamărită au cântat Sfinţii trei tineri în mijlocul cuptorului, în chip minunat fiind răcoriţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ca să ne arăţi nouă, Stăpâne, naşterea cea din trup fericoresc, ai mântuit în cuptor trupurile cele fecioreşti.

Cântarea a IV-a

Irmos: Din munte umbros, din ceea ce singură este Născătoare de Dumnezeu, cu dumnezeiască vedere, mai înainte a cunoscut proorocul, Cuvinte, că Te vei întrupa şi, cutremurându-se, slăvea puterea Ta.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Legea cu bună cucernicie păzindu-o, Sfinte proorocule Daniel, cu adevărat a cunoscut că Dătătorul înţelepciunii, care te-a învăţat pe tine cele tainice şi adânci, şi cele ce sunt întru întuneric ţie le-a luminat.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Viaţă sfinţită vieţuind, grăitorule de Dumnezeu, Sfinte profet Daniel, bărbat al dorirorilor ai fost numit; că bărbăteşte călcând patimile, la viaţa cea neîmbătrânitoare te-ai mutat.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Darul Mântuitorului, cel ce s-a sălăşluit întru tine, Sfinte Daniel, te-a arătat pe tine întreg purtător de lumină, biruitor al tiranilor şi al împăraţilor şi locaş de înţelepciune.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi!***

Cuvinte, piatră netăiată de mână din munte, din Fecioara Născătoarea de Dumnezeu, mai înainte pe Tine Te-a văzut Sfântul prooroc Daniel, strigând şi lăudând Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinţilor trei tineri Anania, Azaria şi Misael rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Sfântul prooroc Daniel cel preaînţelept, dumnezeieşte fiind luminat la minte, visele celor puternici le-a dezlegat, cu ajutorul harului dumnezeiesc.

Stih: ***Sfinţilor trei tineri Anania, Azaria şi Misael rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Nevoinţa Sfinţilor trei tineri străluceşte cu minuni în cuptor; că pe tiranul l-au adus la cunoştinţa Ta, Atotputernice.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Organele cele pline de armonie şi melodiile cele plăcute ale cântărilor, nu au amăgit pe cei viteji, pe Sfinţii trei tineri, şi nu i-au plecat să se închine chipului celui de aur.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ceea ce eşti cu totul lăudată în cântări, Sfinţii trei tineri din Babilon au cinstit pe Fiul tău, pe Dumnezeul cel Preaînalt, pe care L-au cunoscut în cuptor.

Cântarea a V-a

Irmos: Din noaptea necunoştinţei zi a cunoştinţei de Dumnezeu întru lumina feţei Tale, Hristoase, a strălucit de dimineaţă, lauda Ta în inimile noastre.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Luminând luptele cele vitejeşti ale proorociei cu propovăduirea, străluceşti prin amândouă, plin de dumezeiasca însuflare, Sfinte proorocule Daniel.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Înţelept te-ai arătat, fericite Sfinte Daniel, cu strălucirile înţelepciunii celei mai presus de minte, prea alesule, de Dumnezeu grăitorule, şi pe toate le-ai luminat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi!***

În chip tainic Sfântul Daniel, proorocul cel mărit, ne învaţă chipurile negrăitei întrupări a Celui Prea Înalt din tine, Preacurată.

Stih: ***Sfinţilor trei tineri Anania, Azaria şi Misael rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Slujitorii Tăi, marele Sfânt Daniel împreună cu cei trei Sfinţi tineri, de Dumnezeu înţelepţiţi, învăţaţi fiind în Lege, Mântuitorule, nu s-au lepădat; ci tărie primind de la Tine, Făcătorule de bine, pe tirani vitejeşte i-au biruit.

Stih: ***Sfinţilor trei tineri Anania, Azaria şi Misael rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Cu pricepere a învăţat Sfântul profet Daniel tainele Tale, Iubitorule de oameni; că preacurata lui minte Te-a văzut pe Tine venind pe nori, ca Fiu al Omului şi ca Judecător şi Împărat al tuturor neamurilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Mult mai frumoasă decât piatra safirului era ceata voastră, o, Sfinţilor tineri; că v-aţi înflăcărat cu râvna dreptei credinţe, întocmai ca strălucirea aurului, umblând cu bucurie în cuptor şi alcătuind dănţuirea a toată lumea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Dumnezeiescul Daniel munte te-a zugrăvit, în chip lămurit, Fecioară, iar cinstiţii trei tineri, văzând văpaia răcorită, pe Cel dumnezeiesc al tău născut, cu cântări L-au lăudat, ca pe Mântuitorul şi Ziditorul şi Domnul.

Cântarea a VI-a

Irmos: Adâncul păcatelor şi viforul greşealelor mă tulbură şi întru adâncul nefireştii deznădăjduiri mă cufundă; ci întinde-mi mâna Ta cea tare, ca Sfântului apostol Petru, şi mă cheamă iarăşi din stricăciune.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Precum ai scăpat pe Sfântul prooroc Daniel din adâncul cel mai de dedesubt, Hristoase Dumnezeule, şi pe mine mă dezleagă de neputinţele mele, ca un iubitor de oameni, şi Te rog îndreptează viaţa mea.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Văzând cetele îngereşti întru lumină prea strălucită, următor prea ales al acestora te-ai făcut, Sfinte proorocule Daniel, desfătându-te de strălucirile Împăratului a toate.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Destăinuind venirea Cuvântului cea mântuitoare ai proorocit dărâmarea Templului, plinirea Legii şi darurile cele mai preusus de cuget ale harului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi!***

Iată, Fecioara în pântece în chip lămurit a zămislit pe Hristos Dumnezeu, a cărei închipuire de mai înainte a văzut-o Sfântul Daniel măritul, luminat fiind de Duhul.

Stih: ***Sfinţilor trei tineri Anania, Azaria şi Misael rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Stăpânind patimile cele fireşti cu puterea cuvântului, oblăduitori aţi ajuns peste ţara haldeilor, Sfinţilor trei tineri; că fapta bună ştie a da cinstire celor ce o dobândesc, o, înţelepţilor, urmaşi ai lui David.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Îmbrăcându-se odinioară Sfântul prooroc Daniel cu moartea cea purtătoare de viaţă, pe balaurul cel prea rău, socotit păgâneşte de haldei drept dumnezeu, l-a ucis prin mâncare şi pe slujitorii cei păgâneşti ai lui i-a omorât.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

De Dumnezeu Născătoare Fecioară, mijloceşte cu rugăciunile tale pe lângă Judecătorul şi Fiul Tău, Maică, să-mi fie milostiv şi izbăvitor în ziua judecăţii; că numai întru tine mi-am pus nădejdea.

Condacul Sfinţilor trei tineri: Chipul cel zugrăvit de mână nu l-aţi cinstit, ci întrarmându-vă cu Fiinţa cea nescrisă, de trei ori fericiţilor, Sfinţilor trei tineri, în locul cel pregătit de luptă prin foc; şi în mijlocul văpăii celei de nesuferit stând, pe Dumnezeu L-aţi chemat: grăbeşte, o, Îndurate, şi sârguieşte ca un milostiv spre ajutorul nostru, că poţi toate câte le voieşti.

Icosul Sfinţilor trei tineri:Tinde-ţi mâna Ta, de care oarecând au luat cunoştinţă egiptenii cei ce dădeau război şi evreii cărora li se făcea război. Nu ne lăsa pe noi să ne înghită moartea, care însetează de noi şi satana, care ne urăşte, ci apropie-Te de noi şi Te milostiveşte de sufletele noastre, precum Te-ai milostivit oarecând de Sfinţii trei tineri din Babilon, care neîncetat Te slăveau şi care pentru Tine au fost azvârliţi în cuptor şi din el au strigat către Tine: grăbeşte, o, Îndurate, şi sârguieşte ca un milostiv spre ajutorul nostru, că poţi toate câte le voieşti.

Cântarea a VII-a

Irmos: Sfinţii trei tineri evrei în cuptor au călcat văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, cântând: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule, în veci.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Cu Legea fiind îngrădit, Sfinte proorocule Daniel, n-ai îngăduit păgânească mâncare cea împotriva Legii şi cu mintea luminată de Dumnezeu ai grăit: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule, în veci.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Pe toţi îi înspăimântă minunea ta, Sfinte proorocule Daniel; căci ca unui prooroc ţi-a stat înainte Sfântul prooroc Avacum prin răpire, mâncare aducându-ţi şi cântând: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule, în veci.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Înăuntrul gropii fiind închis şi leilor spre mâncare fiind dat, te-ai mântuit, Dumnezeu acoperindu-te fericite, pe tine, Sfinte proorocule Daniel, cel ce ai strigat: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule, în veci.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi!***

Izvoare de tămăduiri din destul izvorăşti Fecioară, de Dumnezeu Născătoare; că Sfântul profet Daniel în chip lămurit te-a văzut pe tine munte, din care Mântuitorul a răsărit, Dumnezeu întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor trei tineri Anania, Azaria şi Misael rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Cântare plăcută lui Dumnezeu s-a cântat, Atotstăpânitorule, din mijlocul focului; că Sfântul Azaria ceată dumnezeiască adunând, cu glas înalt împreună cu aceasta a cântat cântare: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinţilor trei tineri Anania, Azaria şi Misael rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Alăuta Sfinţilor trei tineri a teologhisit pe Dumnezeul tuturor şi Atotţiitorul, pe care L-au văzut lămurit în cuptor, şi cu glas înalt au cântat cântare, zicând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Pe cei trei Sfinţi tineri ce au fost azvârliţi în cuptor, văzându-i împăratul, îndată ce a văzut cu uimire înfăţişarea celui de al patrulea, Fiu al lui Dumnezeu L-a propovăduit şi tuturor a strigat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Având mintea luminată de dumnezeiasca rază, Sfinte proorocule Daniel, de Dumnezeu fericite, ai văzut limpede de mai înainte naşterea Fecioarei, înfăţişată tainic în icoane, şi ai strigat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a VIII-a

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Sfinţii trei Tineri binecredincioşi în cuptor focul împreună cu văpaia călcând-o în picioare, au săltat cântând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Povăţuitor în cele de taină te-ai arătat, Sfinte proorocule Daniel, şi potrivindu-ţi fapta după privirea la cele înalte, cu cei fără de trup împreună ai cântat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Pe tine, cu totul fericite Sfinte proorocule Daniel, toţi te lăudăm şi întru cinstită prăznuirea ta bucurându-ne, cântăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi!***

Pe Fecioara cea prea luminată văzând-o, de Dumnezeu grăitorule Sfinte proorocule Daniel, în chipuri arătate prin asemănare, ai grăit: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinţilor trei tineri Anania, Azaria şi Misael rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Neamul cel bun al lui Avraam nevoindu-vă a-l păstra, cuvioşilor trei Sfinţi tineri, aţi dobândit temeiul cel cu totul firesc al credinţei şi nădejdii lui, răbdarea şi îndurarea ispitelor, cântând neîncetat: preoţi binecuvântaţi-l, popoare prea înălţaţi-L pe Hristos întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor trei tineri Anania, Azaria şi Misael rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Ca nişte luminători strălucind, Sfinţilor trei tineri, şi pământul cer făcându-l şi cu lumina dreptei cinstiri de Dumnezeu luminându-l, sobor a toată lumea aţi alcătuit, cântând Făcătorului de bine şi Stăpânului a toate: tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântului Duh, Domnul

Urmaşii lui David, Sfinţii tineri, cei ce cu bărbăţie au stins cuptorul cel cu foc şi fălcile leilor le-au legat, bucurându-se acum, cântă Ţie, Stăpânului, celui ce ne-a izbăvit din ispite: tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preacurată, Sfântul prooroc Daniel cel prea înţelept învaţă în taine şi cei trei Sfinţi tineri de Dumnezeu înţelepţiţi zugrăvesc mai înainte naşterea ta, privind prin închipuiri pe Cel ce a ieşit negrăit din pântecele tău; pe care tinerii Îl binecuvântează, preoţii Îl laudă, popoarele Îl prea înalţă întru toţi vecii.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Irmosul: De şapte ori cuptorul cu patimă nebună l-a ars tiranul haldeilor pentru cinstitorii de Dumnezeu; iar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai bună, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a IX-a

Irmos: Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi, cei mântuiţi prin tine, cu cetele cele fără de trup mărindu-te.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Secerat-ai roadele ostenelilor tale, Sfinte profetule Daniel, veselindu-te pururea cu proorocii în ceruri în jurul scaunului cel preaînalt al Atotţiitorului.

Stih: ***Sfinte prooroc Daniel roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Întru lumina cea de trei ori mai luminoasă decât soarele stai acum purtător de cunună, înaintea Celui ce este culmea doririlor, bucurându-te cu cetele cele fără de trup, Sfinte proorocule Daniel.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi!***

Frumoasă este podoaba ta, Sfinte proorocule Daniel înţelepte, cu care acum te desfătezi; că te-ai învrednicit a descoperi tuturor, prin închipuiri, pe Fecioara cea cu totul lăudată.

Stih: ***Sfinţilor trei tineri Anania, Azaria şi Misael rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Ajuns-aţi la sfârşitul cel dorit şi staţi înaintea Celui ce este culmea doririlor, în cămările cereşti, Sfinţi tineri prea fericiţi.

Stih: ***Sfinţilor trei tineri Anania, Azaria şi Misael rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!***

Bcurându-vă aţi cules pârga frumoasei voastre arături, cea cu lacrimi, rodind spicul nestricăciunii, Sfinţilor trei tineri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Răsăritu-va vouă acum strălucire şi pentru inima voastră a înflorit veselie, că aţi strălucit acolo de unde a fugit întristarea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pustiirea morţii ai oprit-o, născând pe Dătătorul de viaţă şi Domnul, cel ce face vii pe cei ce te măresc pe tine cu credinţă, pururea Fecioară.

Acatistul Sfântului prooroc Daniel

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condac 1

Vas ales al lui Dumnezeu şi sfeşnic al Luminii celei neapropiate te-ai arătat lumii, Sfinte proorocule Daniel, învrednicindu-te prin viaţa sfinţită a prooroci cele viitoare. Pentru acesta, ca pe un iconom al tainelor dumnezeieşti şi organ al Duhului Sfânt te cinstim pe tine, cântând: ***Aliluia!***

Icos 1

Născut din neam regesc în Vitora de sus, ai fost dus rob de mic copil din Iudeea în Babilon, împreună cu Ioachim, împăratul Iudeii. Iar darul lui Dumnezeu s-a revărsat din fragedă vârstă în inima ta. Prin minunata judecată ai izbăvit de moarte pe femeia lui Ioachim, Suzana cea curată din mâinile judecătorilor nedrepţi şi desfrânaţi. Pentru aceasta strigăm ţie:
Bucură-te, revărsat de zori al înţelepciunii,
Bucură-te, din pruncie dăruit cu cinstea bătrânilor,
Bucură-te, ştiutor al celor ascunse,
Bucură-te, cumpănă a dreptăţii dumnezeieşti,
Bucură-te, arc întins de dreapta lui Dumnezeu,
Bucură-te, rază purtătoare de lumină cerească,
Bucură-te, stâlp al fecioriei şi al întregii înţelepciuni,
Bucură-te, grabnic ajutător al celor ce-şi pun nădejdea în Domnul,
Bucură-te, că legea Lui s-a arătat în inima ta vieţuind,

Bucură-te, făclie risipind întunericul necunoştinţei,
Bucură-te, că descoperi şi ruşinezi tot sfatul viclean,
Bucură-te, flacără a Duhului ce arzi pe slujitorii patimilor,
Bucură-te, Sfinte proorocule Daniel, de Dumnezeu înţelepţite!

Condac 2

Frumos la chip şi iscusit în toată înţelepciunea, cunoscător a toată ştiinţa, cu adâncă putere de pătrundere şi plin de râvnă ai fost ales să slujeşti în palatul regelui Babilonului, împreună cu cei trei tineri: Anania, Azaria şi Misail. Iar tu, ca şi aceştia, păzindu-ţi curăţia vieţii şi credinţei, slujeai din toată inima Domnului, căruia Îi aduceai neîncetată cântare: ***Aliluia!***

Icos 2

Frumuseţea izvorâtă din dragostea de Dumnezeu a strălucit pe faţa ta şi a Sfinţilor trei tineri, Sfinte proorocule Daniel, când cu postul de suflet hrănitor aţi covârşit pe tinerii ce mâncau la masa regelui. Căci după zece zile arătând mai frumoşi şi mai graşi la trup decât aceştia, căpetenia famenilor v-a îngăduit să vă păziţi în legea cea binecuvântată.
Bucură-te, floare a postirii şi rugăciunii curate,
Bucură-te, vitejească lepădare de sine pentru slava lui Dumnezeu,
Bucură-te, neclintită credincioşie în Cuvântul Lui,
Bucură-te, închinare, zbor al inimii către cer,
Bucură-te, inimă învăpăiată de dumnezeiescul dor,
Bucură-te, cunună neveştejită,
Bucură-te, că alegând calea cea strâmtă, te-ai îmbrăcat cu putere de Sus,
Bucură-te, desfătare de duhovnicească hrană,
Bucură-te, împlinire a voii dumnezeieşti,
Bucură-te, biruinţă asupra poftei şi întinăciunii,
Bucură-te, dezlegare de robia lor cea cumplită,
Bucură-te, tărie a credinţei şi nădejdii celei după Dumnezeu,
Bucură-te, Sfinte proorocule Daniel, de Dumnezeu înţelepţite!

Condac 3

Binecuvântarea lui Dumnezeu s-a revărsat asupra ta şi a celor trei tineri, căci El v-a dat ştiinţă şi pricepere în orice scriere, precum şi belşug de înţelepciune, iar tu, Sfinte proorocule Daniel, puteai tâlcui vedeniile şi visele în lumina Duhului Sfânt, întru care îngereşte cântai: ***Aliluia!***

Icos 3

Pe nimeni n-a aflat mai înţelepţi regele ca pe tine şi pe Anania, Azaria şi Misail. În toate întrebările asupra cărora el cerea dezlegare, când era vorba de înţelepciune şi pricepere, vă găsea de zece ori mai isteţi decât magii şi prezicătorii din tot regatul.
Bucură-te, cuget îngrădit cu puterea Duhului,
Bucură-te, pajişte înflorită a înţelepciunii,
Bucură-te, vistierie dumnezeiască,
Bucură-te, înălţime a cunoştinţei de Dumnezeu,
Bucură-te, adânc al smereniei,
Bucură-te, izvor de har pururea curgător,
Bucură-te, covârşire a înţelepciunii omeneşti,
Bucură-te, ruşinare a falsei înţelepciuni vrăjitoreşti,
Bucură-te, cuvânt deopotrivă strălucitor cu viaţa minunată,
Bucură-te, grabnic ajutor întru îndreptarea vieţilor,
Bucură-te, pârghie a înţelepciunii ce surpi rătăcirea,
Bucură-te, călăuză duhovnicească în labirintul patimilor,
Bucură-te, Sfinte proorocule Daniel, de Dumnezeu înţelepţite!

Condac 4

Un vis a tulburat duhul regelui Nabucodonsor, încât a poruncit să se piardă toţi înţelepţii de nu îi vor spune visul împreună cu tâlcuirea lui. Ca nişte peşti fără de glas au rămas toţi tâlcuitorii de semne şi vrăjitorii păgâni, numai tu, Sfinte proorocule Daniel, ai cerut cu îndrăzneală vreme să descoperi taina. Iar dând de ştire prietenilor tăi Anania, Azaria şi Misail, aţi rugat fierbinte milostivirea lui Dumnezeu şi împreună aţi cântat: ***Aliluia!***

Icos 4

Atunci ţi s-a descoperit, sfinte, taina, într-o vedenie de noapte şi ai binecuvântat pe Cel Atotputernic. Munte înţelegător ai văzut pe prea curata, pururea Fecioara din care S-a tăiat, nu de mână, Piatra din capul unghiului, Hristos Dumnezeu. Şi iată piatra a zdrobit chipul cu capul de aur, pieptul şi braţele de argint, pântecele şi coapsele de aramă, picioarele o parte de fier şi alta de lut, chip al înşelăciunii ascunse în curgerea vremelniciei. Iar Piatra ce s-a făcut munte înalt şi a umplut pământul, ai arătat-o lămurit drept venirea Împărăţiei lui Dumnezeu.
Bucură-te, vestitor al Întrupării lui Hristos,
Bucură-te, că ai însemnat mai dinainte naşterea lui Dumnezeu din Fecioară,
Bucură-te, zugrav prin cuvânt al dumnezeieştilor taine,
Bucură-te, far ce descoperi gândurile inimii,
Bucură-te, piatră a cunoştinţei de Dumnezeu,
Bucură-te, vedere a celor mai presus de cuvânt,
Bucură-te, condei al Duhului ce scrie iscusit,

Bucură-te, spic ce rodeşti Bisericii pâinea cea cerească,
Bucură-te, fiu şi moştenitor al Împărăţiei,
Bucură-te, frumuseţe a dreptei cinstiri de Dumnezeu,
Bucură-te, strugure copt ce izvorăşti vin de nemurire,
Bucură-te, povăţuitorule în cele de taină,
Bucură-te, Sfinte proorocule Daniel, de Dumnezeu înţelepţite!

Condac 5

Căzând cu faţa la pământ, împăratul s-a închinat înaintea ta, Sfinte proorocule Daniel şi a mărturisit că Dumnezeul tău este Dumnezeul dumnezeilor şi Stăpânul regilor, descoperitorul tainelor, cel căruia se cuvine a cânta întreit sfânta cântare: ***Aliluia!***

Icos 5

Chipului de aur făcut mai apoi de rege nu te-ai închinat nici tu, nici cei trei tineri care, pârâţi fiind, au fost aruncaţi în foc pentru mărturisirea dreptei credinţe. Dar văpaia în rouă s-a prefăcut prin venirea Celui asemeni Fiului lui Dumnezeu, de a cărui vedere te-ai bucurat cu duhul, slăvindu-L şi binecuvântându-L.
Bucură-te, mărturisitorule prea cinstite,
Bucură-te, îndreptătorule al credinţei,
Bucură-te, icoană insuflată,
Bucură-te, cârmaci iscusit al puterilor sufletului,
Bucură-te, că ne călăuzeşti la limanul pocăinţei,
Bucură-te, pahar al înţelepciunii şi dragostei de Dumnezeu,
Bucură-te, că din el ne dăruieşti şi nouă celor însetaţi,
Bucură-te, rug aprins de harul dumnezeiesc,
Bucură-te, că venirea lui Hristos a stins văpaia păcatului cu roua Veşniciei,
Bucură-te, risipire a deşartei slave a lumii,
Bucură-te, ramură de măslin purtată de porumbiţa Duhului,
Bucură-te, rugătorule pentru izbăvirea din cuptorul ispitelor,
Bucură-te, Sfinte proorocule Daniel, de Dumnezeu înţelepţite!

Condac 6

I-ai proorocit, Sfinte Daniel, lui Nabucodonsor alungarea dintre oameni, locuirea între fiarele câmpului şi asemănarea cu ele vreme de şapte ani până va cunoaşte că Cel Preaînalt are stăpânirea asupra împărăţiilor. Iar regele, neascultând de a-şi răscumpăra păcatele prin fapte de dreptate şi milostenie, proorocia s-a împlinit întocmai. După acest răstimp, mintea i-a venit din nou şi a suit iarăşi la ocârmuire, aducând Domnului binecuvântare, laudă şi prea mărire şi cântând: ***Aliluia!***

Icos 6

Regele Baltazar a necinstit sfintele vase luate din templul Ierusalimului şi a prea mărit idolii nesimţitori. Atunci i s-au arătat degetele unei mâini de om, care scria în faţa sfeşnicului, pe peretele palatului. Tulburat cu duhul şi cum nici unul din înţelepţii săi nu putea citi scrisul, nici să-i facă cunoscut înţelesul, te-a întrebat pe tine. Iar tu i-ai proorocit grabnicul sfârşit al lui şi al regatului, pentru trufia inimii, măcar că ştia cele săvârşite de Dumnezeu cu tatăl său Nabucodonsor.

Bucură-te, certarea celor care se încred cu trufie în propriile lor puteri,
Bucură-te, lanţ de aur al ascultării de Dumnezeu,
Bucură-te, că ne întinzi veşmântul smereniei,
Bucură-te, îndrăzneală proorocească,
Bucură-te, chemare spre dreptate şi milostivire,
Bucură-te, ieşire la lumină din împietrirea duhului,
Bucură-te, ridicare a privirii la cer, cu darul Domnului,
Bucură-te, că ţi-ai făcut mintea casă a nepătimirii,
Bucură-te, binecuvântare a îndelungii răbdări dumnezeieşti,
Bucură-te, ploaie tămăduitoare a rugăciunii curate,
Bucură-te, sabie în mâna Cuvântului lui Dumnezeu,
Bucură-te, Sfinte proorocule Daniel, de Dumnezeu înţelepţite!

Condac 7

În vremea lui Darius mezul, la sfatul dregătorilor pizmaşi, nebună poruncă s-a dat ca oricine s-ar ruga vreme de treizeci de zile altui dumnezeu sau om în afară de rege să fie aruncat în groapa cu lei. Dar tu, Sfinte proorocule, în faţa ferestrei deschise înspre Ierusalim, în fiecare zi îngenuncheai de trei ori, te rugai şi lăudai pe Dumnezeu ca şi mai înainte, neîncetat cântând: ***Aliluia!***

Icos 7

Găsind bun prilej, dregătorii l-au silit pe Darius, măcar că nu voia să te piardă pe tine, sfinte şi ai fost aruncat în groapa cu lei, pe care regele a pecetluit-o, însuşi nădăjduind că Dumnezeul căruia i Te închinai şi îi slujeai Te va scăpa. Iar dimineaţa a alergat la groapă şi te-a găsit nevătămat, căci Îngerul Domnului astupase gurile leilor. Atunci regele, bucurându-se, a mărturisit în scris la toate popoarele atotputernicia şi veşnica slavă a Dumnezeului celui viu, în cer şi pe pământ.

Bucură-te, jertfă curată lui Dumnezeu,
Bucură-te, inimă făcută altar,
Bucură-te, neîncetată pomenire a Domnului,
Bucură-te, că prin întreita îngenunchere arătai dreapta slăvire a Sfintei Treimi,
Bucură-te, întoarcere a minţii spre Răsăritul Cel de Sus,
Bucură-te, izbăvire din groapa păcatelor,

Bucură-te, că astupi gurile vrăjmaşilor nevăzuţi care vor să ne sfâşie,
Bucură-te, păstor leilor şi împreună locuitor cu îngerii,
Bucură-te, cetate întărită a Duhului,
Bucură-te, fântână sfinţită de iubirea dumnezeiască,
Bucură-te, bună vestire a slavei lui Dumnezeu,
Bucură-te, râu de tămăduiri minunate,
Bucură-te, Sfinte proorocule Daniel, de Dumnezeu înţelepţite!

Condac 8

Înfricoşată vedenie s-a arătat ţie, Sfinte proorocule Daniel, în Babilon, despre împărăţii ce aveau să fie, închipuite prin fiare, apoi despre antihrist, sfârşitul veacului şi Înfricoşata Judecată. Aşa te-ai învrednicit a privi pe Cel vechi de zile şezând pe Scaunul măririi, în haine albe ca zăpada, părul capului curat ca lâna, tronul Său flăcări de foc, roţile Lui foc arzător. Un râu de foc se vărsa şi ieşea din El; mii de mii Îi slujeau şi miriade de miriade stăteau înaintea Lui cântând: ***Aliluia!***

Icos 8

Judecătorul s-a aşezat şi cărţile au fost deschise, iar fiara cu hulitoare gură, căreia i se dăduse putere să asuprească pe Sfinţii lui Dumnezeu, voind să schimbe Sfintele Sărbători şi porunci, a fost omorâtă şi trupul ei dat focului. Şi iată pe norii cerului venea Cineva ca Fiul Omului, căruia I s-a dat de către Tatăl Stăpânirea, Slava şi Împărăţia în vecii vecilor.
Bucură-te, comoară a treziei duhovniceşti,
Bucură-te, că ne arăţi teama de Dumnezeu ca pe începutul înţelepciunii,
Bucură-te, că sfârşitul ei e dragostea şi pătimirea pentru El,
Bucură-te, izvor de tămăduire al patimilor ascunse,
Bucură-te, iubire lămurită ca aurul în topitoare,
Bucură-te, înainte vedere a celor de taină,
Bucură-te, ajutătorule în războiul nevăzut,
Bucură-te, floare a Pomului Vieţii,
Bucură-te, că ai băut din apa vie a cunoştinţei de Dumnezeu,
Bucură-te, că ai cunoscut că Tatăl şi Fiul una sunt,
Bucură-te, oglindă curată a Duhului,
Bucură-te, trâmbiţă a iubirii Sfintei Treimi,
Bucură-te, Sfinte proorocule Daniel, de Dumnezeu înţelepţite!

Condac 9

Sfântul Arhanghel Gavriil ţi-a tâlcuit alte două înfricoşate vedenii despre tainele mântuirii şi mânia lui Dumnezeu ce va să fie. Ţi s-au descoperit, Sfinte, Venirea Domnului Iisus Hristos şi Patimile Celui fără de vină, pecetluirea proorociei şi

plinirea Legii, dărâmarea Templului şi darurile mai presus de cuget ale harului, venirea lui antihrist în vremea covârşirii păcatelor, despre călcarea celor sfinte şi adevărate şi războiul ce îl va face sfinţilor, cum în vreme de pace va doborî mulţi aleşi şi va fi nimicit nu de mână omenească. Pentru acestea, cu frică şi cutremur ne închinăm lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icos 9

Însuşi Cel ce avea înfăţişarea Fiului Omului ţi-a dat tărie spre a îndura strălucirea slavei Lui. El ţi-a descoperit, cum celui batjocoritor de cele sfinte i se va da putere să pună urâciunea pustiirii în locul Jertfei celei de fiecare zi, prigonind, ucigând sau înşelând pe mulţi dintre cei aleşi ca să se lămurească, să se curăţească şi să se albească până la sfârşitul vremii. Apoi va veni cumplitu-i sfârşit, când se va arăta marele voievod Mihail şi va fi mare strâmtorare, dar poporul dreptcredincios va fi mântuit. Iar cei ce dorm în ţărâna pământului vor învia, unii la viaţa veşnică, alţii spre ocară şi suferinţă veşnică. Şi cei înţelepţi vor lumina ca strălucirea cerului, iar cei care vor fi călăuzit pe mulţi pe calea dreptăţii vor fi ca stelele în vecii vecilor.
Bucură-te, luceafăr al Bisericii ce risipeşti negura înşelării,
Bucură-te, păzire a inimii de deşertăciunea păcatului,
Bucură-te, că înţelegem gândul trufaş ca pe chipul urâciunii pustiirii,
Bucură-te, noian de lacrimi şi închinare ce alungi cugetul făţarnic,
Bucură-te, stăruinţă în post şi rugăciune pentru milostivirea Domnului,
Bucură-te, tămăduire şi mângâiere ce vin din suferinţa pentru Hristos,
Bucură-te, purtare a Crucii şi urmare a lui Hristos,
Bucură-te, ferire de cursele unei păci înşelătoare,
Bucură-te, că fiind războiţi de patimi căutăm pacea de Sus,
Bucură-te, aleasă cuviinţă în faptă şi cuvânt,
Bucură-te, smerenie ce ai mintea lui Hristos,
Bucură-te, că darul cel mai de preţ ce ţine lumea e Sfânta Jertfă a Domnului Iisus,
Bucură-te, Sfinte proorocule Daniel, de Dumnezeu înţelepţite!

Condac 10

Pe idolul Bel, căruia îi aduceau jertfă babilonienii l-ai surpat, văzând înşelăciunea preoţilor păgâni. Căci presărând cenuşă, ai arătat urmele paşilor lor în templul pecetluit de rege şi s-au aflat uşile ascunse prin care intrau şi mâncau cele de pe masă. Atunci regele Cirus a cunoscut că Bel nu este viu, ci lut şi aramă şi s-a minunat de înţelepciunea ta, izvorâtă de la Cel căruia pururi îi cântai: ***Aliluia!***

Icos 10

Dar şi pe un balaur socotit dumnezeu l-ai omorât fără sabie şi toiag, aruncându-i în gură cocoloaşe din răşină, seu şi păr, fierte la un loc. Prin aceasta ai arătat tuturor

că deşi mare şi înfricoşat, era doar o zidire stricăcioasă, căruia nu i se cuvine închinare.
Bucură-te, pecete a trezviei duhovniceşti,
Bucură-te, că ne presari în suflet cenuşa pocăinţei,
Bucură-te, că vedem în ea urmele furilor nevăzuţi,
Bucură-te, că descoperim pe cei ce mănâncă rodul ostenelilor noastre,
Bucură-te, că rănile noastre ascunse ni le faci cunoscute,
Bucură-te, că alergăm la Hristos cu credinţă spre tămăduire,
Bucură-te, că ne mijloceşti iertare,
Bucură-te, inimă în rugăciune, fereastră spre lumina dumnezeiască,
Bucură-te, alungarea balaurului ascuns,
Bucură-te, că ne înveţi meşteşugul duhovniciei,
Bucură-te, intrare în Veşnicie pe poarta smereniei,
Bucură-te, cel cu înţelegerea de Sus,
Bucură-te, Sfinte proorocule Daniel, de Dumnezeu înţelepţite!

Condac 11

Mâhnindu-se de pierderea preoţilor lui Bel şi a balaurului, babilonienii l-au silit pe rege, cu îngrozire de moarte, să te dea lor. Şi te-au aruncat într-o groapă cu şapte lei flămânzi şi ai stat acolo şapte zile. Iar Îngerul Domnului l-a luat pe proorocul Avacum de creştet şi l-a dus în Babilon întru repeziciunea duhului său. Şi a strigat Avacum: "Daniele ! Daniele ! Ia mâncarea pe care ţi-a trimis-o ţie Dumnezeu !" Iar tu ai binecuvântat pe Cel ce nu părăseşte şi nu uită pe cei ce-L caută, cântând: ***Aliluia!***

Icos 11

Te-ai sculat şi ai mâncat, iar Îngerul Domnului l-a dus pe Avacum înapoi în Iudeea. Iar a şaptea zi, a venit regele să te plângă şi văzându-te şezând, a strigat: „Mare eşti, Doamne, Dumnezeul lui Daniel! Şi nu este altul afară de Tine!" Şi te-a scos din groapă, iar pe cei ce voiseră să te piardă i-a aruncat într-însa şi i-au mâncat leii înaintea lui.
Bucură-te, strălucirea proorocilor,
Bucură-te, cel slujit de Sfinţii Îngeri,
Bucură-te, dragoste care nu caută ale sale,
Bucură-te, miel al lui Hristos, biruitorul morţii,
Bucură-te, scut al credinţei neclintite,
Bucură-te, livadă bine mirositoare a nepătimirii,
Bucură-te, binecuvântare peste lumea deznădăjduită,
Bucură-te, arcă a nădejdii ce înfrunţi potopul ispitelor,
Bucură-te, laudă şi mulţumire pentru binefacerile lui Dumnezeu,

Bucură-te, că ne înveţi să împărăţim cu mintea peste leii patimilor,
Bucură-te, conştiinţă neamăgită de gândurile viclene,
Bucură-te, făclie a Duhului ce veseleşti sufletele credincioşilor,
Bucură-te, Sfinte proorocule Daniel, de Dumnezeu înţelepţite!

Condac 12

Împreună cu Anania, Azaria şi Misail ai ajuns la adânci bătrâneţi, întru care aţi pătimit tăierea capetelor de la rău credinciosul împărat Atic. Când a fost să-i taie capul lui Anania, a întins Azaria haina sa şi l-a primit. Asemenea şi pe al lui Azaria l-a primit Misail, iar pe al lui Misail l-ai primit tu, Sfinte prooroc Daniel, iar în urmă ţi-au tăiat şi ţie capul şi aţi cântat cu îngereştile cete: ***Aliluia!***

Icos 12

După ce v-au tăiat capetele, ele s-au lipit de trup şi Îngerul Domnului v-a luat trupurile şi le-a dus în muntele Gheval, punându-le sub piatră. Iar după Învierea Domnului ai înviat împreună cu cei trei tineri şi v-aţi arătat multora. Apoi iarăşi aţi adormit, urcând la cereştile lăcaşuri gătite vouă de Tatăl.
Bucură-te, mustrare a necredinţei şi îndrăzneală mucenicească,
Bucură-te, stricare a mrejelor păcatului,
Bucură-te, mărturisitorule al Învierii lui Hristos,
Bucură-te, vas ales ce reverşi în lume mireasma Mirelui,
Bucură-te, verigă în lanţul de aur al Bisericii,
Bucură-te, icoană a frumuseţii de Rai,
Bucură-te, pildă a pătimitorilor de bunăvoie pentru dragostea lui Dumnezeu,
Bucură-te, grâu curat în aria Domnului,
Bucură-te, inimă care odihneşti dragostea Tatălui către Fiul,
Bucură-te, al Raiului locuitor şi lumii îndreptător,
Bucură-te, biruire a omului vechi,
Bucură-te, nume de închinare, vrednicule de pomenire,
Bucură-te, Sfinte proorocule Daniel, de Dumnezeu înţelepţite!

Condac 13 (de trei ori)

O, Sfinte proorocule Daniel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, să ne dăruiască lacrimi de pocăinţă şi slobozire din robia patimilor, ca să cunoaştem dragostea şi libertatea date de Hristos. Apleacă-te spre neputinţele noastre şi fii nouă mijlocitor şi îndreptător, aşa încât trecând marea acestei vieţi să se întipărească pe faţa noastră chipul Fiului Unul-Născut al lui Dumnezeu cu a Lui strălucire şi frumuseţe. Iar atunci, sfinte, să găsim milostivire la Înfricoşata Judecată, împărtăşindu-ne de viaţa cea veşnică, iar bucurându-ne împreună cu îngerii să cântăm:***Aliluia!***

Apoi:

Icos 1

Născut din neam regesc în Vitora de sus, ai fost dus rob de mic copil din Iudeea în Babilon, împreună cu Ioachim, împăratul Iudeii. Iar darul lui Dumnezeu s-a revărsat din fragedă vârstă în inima ta. Prin minunata judecată ai izbăvit de moarte pe femeia lui Ioachim, Suzana cea curată din mâinile judecătorilor nedrepţi şi desfrânaţi. Pentru aceasta strigăm ţie:
Bucură-te, revărsat de zori al înţelepciunii,
Bucură-te, din pruncie dăruit cu cinstea bătrânilor,
Bucură-te, ştiutor al celor ascunse,
Bucură-te, cumpănă a dreptăţii dumnezeieşti,
Bucură-te, arc întins de dreapta lui Dumnezeu,
Bucură-te, rază purtătoare de lumină cerească,
Bucură-te, stâlp al feciorie şi al întregii înţelepciuni,
Bucură-te, grabnic ajutător al celor ce-şi pun nădejdea în Domnul,
Bucură-te, că legea Lui s-a arătat în inima ta vieţuind,
Bucură-te, făclie risipind întunericul necunoştinţei,
Bucură-te, că descoperi şi ruşinezi tot sfatul viclean,
Bucură-te, flacără a Duhului ce arzi pe slujitorii patimilor,
Bucură-te, Sfinte proorocule Daniel, de Dumnezeu înţelepţite!

Condac 1

Vas ales al lui Dumnezeu, şi sfeşnic al Luminii celei neapropiate te-ai arătat lumii, Sfinte proorocule Daniel, învrednicindu-te prin viaţa sfinţită a prooroci cele viitoare. Pentru acesta, ca pe un iconom al tainelor dumnezeieşti şi organ al Duhului Sfânt te cinstim pe tine, cântând: ***Aliluia!***

(din "Acatiste ale Sfinţilor isihaşti şi mărturisitori", alcătuite şi diortosite sub Îndrumarea şi prin rugăciunile prea cuviosului Ghelasie Gheorghe de la Sfânta Mănăstire Frăsinei, Editura Platytera, 2004)

Rugăciunile Sfântului prooroc Daniel şi ale celor trei tineri aruncaţi în cuptor - Rugăciunile creştinului din vremuri de încercare

Rugăciunea Sfântului prooroc Daniil:

O, Doamne, Dumnezeule cel mare şi minunat, care păzeşti legământul şi îndrumarea pentru cei ce Te iubesc pe Tine şi iau aminte la poruncile Tale!

Păcătuit-am, fărădelege am făcut, ca şi cei nelegiuiţi ne-am purtat, răsculatu-ne-am şi ne-am depărtat de la poruncile şi de la legile Tale.

Şi nu am ascultat de slujitorii Tăi prooroci, care ne-au grăit în numele Tău: către regii noştri, către mai-marii noştri, părinţilor noştri şi la tot poporul ţării.

A Ta este, Doamne, dreptatea, iar a noastră ruşinarea feţelor noastre, precum se arată astăzi oamenilor din Iuda şi locuitorilor din Ierusalim şi la tot Israelul, cei de aproape şi cei de departe, în toate ţările în care Tu i-ai izgonit din pricina fărădelegilor ce le-au săvârşit împotriva Ta. Doamne Dumnezeule, a noastră este ruşinarea feţelor, a regilor noştri, a mai-marilor noştri şi a părinţilor noştri, căci noi am păcătuit ţie;

A Domnului Dumnezeului nostru este milostivirea şi îndurarea. Răzvrătitu-ne-am împotriva Lui. Şi nu am ascultat de glasul Domnului Dumnezeului nostru ca să umblăm în legea Lui, pe care ne-a dat-o nouă prin mâna slujitorilor Săi profeţi.

Şi tot Israelul a călcat legea Ta şi s-a depărtat, ca să nu mai audă glasul Tău. Vărsatu-s-a peste noi blestemul şi jurământul scris în legea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, căci am păcătuit împotriva Ta.

Şi a adeverit cuvintele Sale pe care le-a grăit către noi şi către judecătorii noştri, care au cârmuit peste noi, că a voit să abată peste noi straşnic prăpăd, ce nu s-a mai întâmplat niciodată sub cer, asemenea celui din Ierusalim.

Precum este scris în legea lui Moise, toată această nenorocire s-a năpustit asupra noastră, dar n-am îmbunat faţa Domnului Dumnezeului nostru, întorcându-ne de la nelegiuirile noastre şi luând aminte la adevărul Său.

Gândit-a îndelung Domnul asupra nenorocirii pe care a abătut-o peste noi, că drept este Domnul Dumnezeul nostru în toate faptele pe care le-a făcut, dar noi n-am ascultat de glasul Lui.

Şi acum, Doamne Dumnezeul nostru, Tu care ai scos pe poporul Tău din ţara Egiptului cu mână tare şi Te-ai făcut vestit până în ziua de astăzi, păcătuit-am, fărădelege am făcut.

O, Doamne! Intoarcă-se, după milostivirile Tale, toată mânia şi toată văpaia urgiei Tale de la cetatea Ierusalimului, de la muntele cel sfânt al Tău! Că, pentru păcatele noastre şi pentru fărădelegile părinţilor noştri, Ierusalimul şi poporul Tău au ajuns de ocară pentru toţi vecinii noştri.

Acum ascultă, Dumnezeul nostru, rugăciunea slujitorului Tău şi ruga fierbinte şi luminează faţa Ta spre templul Tău pustiit, pentru numele Tău, Doamne!

Pleacă, Dumnezeul meu, urechea Ta şi auzi, deschide ochii Tăi şi vezi mâhnirea noastră adâncă şi cetatea asupra căreia se cheamă numele Tău. Că nu pentru faptele noastre drepte aducem înaintea Ta rugăciunile noastre cele fierbinţi, ci pentru milele Tale cele mari.

O, Doamne, ascultă! O, Doamne, iartă! O, Doamne, ia aminte şi lucrează! Nu întârzia pentru numele Tău, Dumnezeul meu; că numele Tău îl poartă cetatea şi poporul Tău!

Imnografie

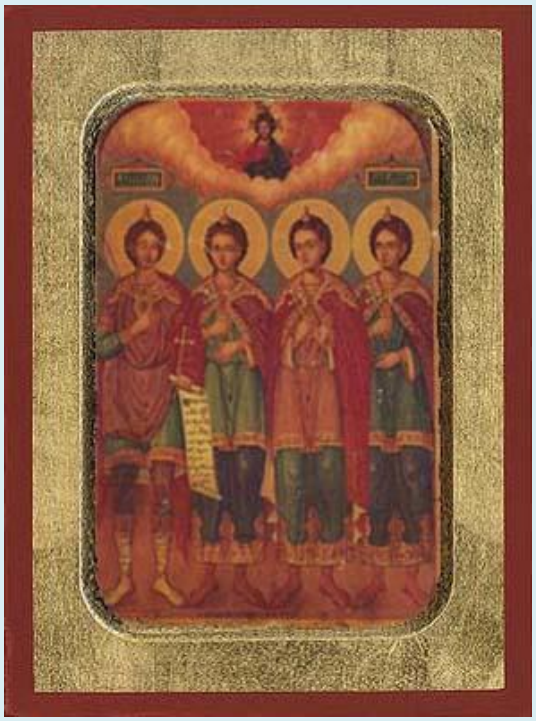

Troparul Sfântului prooroc Daniel şi al celor trei tineri, glasul al 2-lea: Mari sunt faptele credinţei, că în mijlocul izvorului văpăii, ca într-o apă de odihnă Sfinţii trei tineri s-au bucurat şi proorocul Daniel păstor leilor ca unor oi s-a arătat. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Condacul Sfântului prooroc Daniel: Luminându-se cu Duhul curat, inima ta vas de proorocie prea luminat s-a făcut, pentru că mai înainte ai grăit cele ce erau departe, ca şi cum ar fi fost acum. Pentru aceasta te rog pe tine, fericite Daniele, mărite, pe Hristos Dumnezeu roagă-L neîncetat pentru noi toţi.

Condacul Sfinţilor trei tineri, glasul al 6-lea: Chipul cel zugrăvit de mână nu l-aţi cinstit, ci într-armându-vă cu Fiinţa cea nescrisă, de trei ori fericiţilor, în groapa focului v-aţi prea mărit şi în mijlocul văpăii nesuferit stând, pe Dumnezeu L-aţi chemat: grăbeşte, o, Îndurate şi ca un milostiv aleargă spre ajutorul nostru, că poţi toate câte le voieşti.

Sfânta Scriptură - Cartea proorocului Daniel

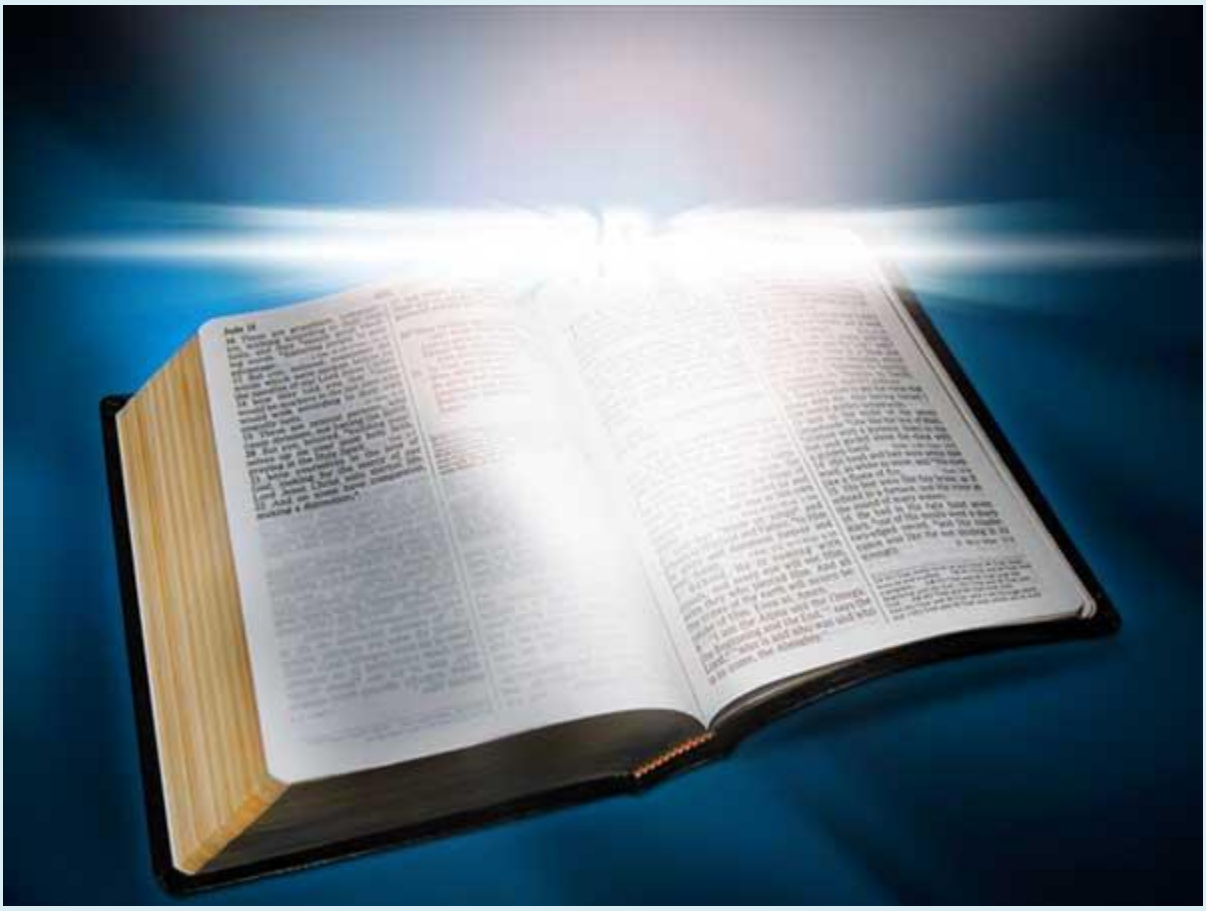

Introducere la Cartea profetului Daniel

În toată Sfânta Scriptură nu există o carte mai deconcertantă decât aceea a lui Daniel; cele douăsprezece capitole ale ei pendulează între impostură şi genialitate, ceea ce face ca ea să devină şi incomodă, jenantă, mai ales pentru conştiinţa naţională a poporului evreu care a văzut în Vechiul Testament - pe bună dreptate - propria sa istorie. Acesta poate fi unul din motivele pentru care tradiţia rabinică, practic, a repudiat-o; în timp ce Septuaginta a numărat-o, de la bun început, printre cărţile profetice canonice, aşezând-o imediat după aceea a lui Iezechiel şi înaintea celor doisprezece profeţi „mici“, canonul ebraic i-a rânduit un loc în cea de a treia secţie - după „Lege“ şi „Profeţi“ -, numită, generic şi nepretenţios, „Scrieri“.

Autorul, iudeu deportat încă de tânăr în Babilon, unde şi-a petrecut toată viaţa şi unde a ocupat înalte funcţii în stat, nu pare să fie cât de cât familiar cu istoria patriei sale adoptive. El pretinde că şi-a desfăşurat activitatea sub patru regi ai Babilonului în ordinea următoare: Nabucodonosor, Baltazar (fiul lui

Nabucodonosor), Darius Medul şi Cirus. Numai că datele obiective, furnizate de întreaga istoriografie a antichităţii, oferă un alt tablou: Nabucodonosor (605-562), Avilmarduk (562-560), Neriglisad (560-558), Labaşimarduk (556), Nabonide (556-539) şi Cirus (539-530). Baltazar (sau Beltşaţar) nu a fost fiul lui Nabucodonosor, nu a fost rege al Babilonului, ci, mult mai târziu, co-regent al lui Nabonide. Cât despre „Darius Medul“, un astfel de nume nu există în nici un fel de document; mai mult, cei doi Darius de mai târziu nu erau de origine medă, ci, în mod sigur, persană. Or, e greu de crezut că autorul - care ţine să-şi dateze cu precizie vedeniile şi profeţiile - îşi ignoră suveranii în slujba cărora, totuşi, se află.

Se pare însă că Daniel nu cunoaşte nici istoria propriului său popor, şi nici cel puţin propria sa biografie. Cartea sa începe prin a afirma că „în anul al treilea al domniei lui Ioiachim, regele lui Iuda, a venit Nabucodonosor, regele Babilonului, la Ierusalim şi l-a împresurat“. Din acelaşi capitol reiese că el, autorul, a fost luat captiv în urma acestei împresurări, odată cu prinderea şi deportarea regelui. Se ştie însă că Ioiachim a domnit între 609 şi 587, ceea ce înseamnă că anul său cel de al treilea era 606. Or, în acest an nu s-a petrecut nici un asediu asupra Ierusalimului şi nici nu s-au făcut deportări. Mai mult, Nabucodonosor nu a ajuns la Ierusalim decât în anul 597, când, într-adevăr, l-a asediat, l-a cucerit, l-a dărâmat, iar pe rege l-a făcut prizonier spre a fi deportat laolaltă cu miile de iudei (printre care, desigur, şi tânărul Daniel). E peste putinţă de admis că chiar un om simplu - chiar un prostănac - necum un cărturar, nu ţine minte un moment absolut crucial din propria sa viaţă.

Daniel proiectează istoria şi prin mijlocirea unor numere profetice. Dacă însă Ieremia (pe care Daniel îl citise) s-a dovedit foarte aproape de adevăr, prezicând captivitatea babilonică pe o durată de şaptezeci de ani (Ir 25, 11), autorul nostru evaluează timpuri apocaliptice printr-o seamă de cifre menite să-i descurajeze chiar pe cei mai iscusiţi cabalişti.

Daniel şi-a scris cartea în două limbi: ebraică şi aramaică. Nu e de mirare că un om ca el, instruit la curtea regală, le cunoştea perfect pe amândouă şi că, mai ales în condiţiile exilului, folosea şi o altă limbă pe lângă cea maternă. Un autor de acest fel (un Mircea Eliade sau un Vintilă Horia) îşi poate scrie o carte într-o limbă şi o carte în alta, dar nu una şi aceeaşi în două sau mai multe. Or, pe capitole şi versete, cartea lui Daniel se prezintă astfel: 1, 1 - 2, 4 a, în ebraică; 2, 4 b - 7, 28, în aramaică; 8, 1 - 12, 13, în ebraică. Raţiunea acestor schimbări le scapă filologilor; aşadar, încă o inadvertenţă menită să intrige.

Pe de altă parte, dacă opera lui Daniel nu-şi propune nici pe departe să facă istoriografie, în schimb ea este cea mai teologică din întreaga literatură profetică. Teologia lui Daniel e de o mare densitate şi de o mare fineţe, cu nuanţări neîntâlnite la alţi profeţi şi care nu le pot oferi exegeţilor decât delicii.

Dacă denumirea de Iahvé (folosită abundent de premergători) nu e întâlnită aici decât o singură dată, Dumnezeu este la Daniel „Cel Vechi de zile“, ceea ce ar însemna Dumnezeu creator şi proniator, transcendent şi imanent, supra-istoric şi în istorie, inaccesibil şi accesibil. El este Dumnezeul unic şi universal, Stăpân a tot ce există, inclusiv regatele şi imperiile, pe care El le oferă, după raţiuni proprii, unui suveran sau altuia; El poate fi şi Judecător, dar puterea de a judeca i-a dat-o Fiului Omului, Care va întemeia o împărăţie puternică şi veşnică; Acesta îl va judeca şi pe antihrist. Transpare şi existenţa Sfintei Treimi. Dumnezeu pretinde credincioşie şi o răsplăteşte. Dacă se mai cheamă şi „Dumnezeul cerului“, este numai spre a le aminti regilor care se cred dumnezei că undeva, sus, este Cineva mai mare decât ei.

Dumnezeu este înconjurat şi preamărit de îngeri, al căror număr e de ordinul miriadelor. Unii însă au misiuni speciale, de a patrona popoare sau de a le transmite unor oameni aleşi mesaje divine. Dintre aceştia îi întâlnim, pentru prima oară în Scriptură, pe Gavriil ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu şi pe Mihail ca ocrotitor al poporului ales.

Sfârşitul lumii va fi precedat de cataclisme cosmice şi suferinţe omeneşti. „Urâciunea pustiirii“, ca prefigurare a lui antihrist, se va instala în chiar structurile sfinţeniei şi va domina prin înşelăciune, dar va fi doborâtă pentru totdeauna de „Unsul-Principe“ al lui Dumnezeu, Fiul Omului, a Cărui împărăţie va transcede timpul. Atunci, la sfârşit, se va produce şi învierea generală a morţilor (prevestită şi de Iezechiel), dar fiecare om va fi răspunzător pentru propriile lui fapte: unii vor învia spre viaţa veşnică, alţii spre veşnica osândă.

Suprema virtute a omului este credincioşia sa faţă de Dumnezeu, care se cere păstrată chiar cu preţul jertfei de sine. Legătura cu Dumnezeu se ţine prin rugăciuni, post şi meditaţie.

Toată această teologie este atât de coerentă şi se leagă atât de organic cu întreaga revelaţie a Sfintei Scripturi, încât nu fără dreptate s-a spus că opera lui Daniel este puntea cea mai transparentă între Vechiul şi Noul Testament. Domnul Iisus îl va cita nominal (Mt 24, 15; Mc 13, 14), atestându-l astfel ca pe un profet autentic, cu mesaj eshatologic, iar creştinii nu numai că-i vor menţine cartea printre cele canonice, inspirate de Duhul Sfânt, nu numai că-l vor cinsti în calendar, dar îi vor

introduce numele în cult, împreună cu acelea ale prietenilor săi Anania, Misael şi Azaria.

Aşadar, discrepanţa dintre cronicarul şi teologul Daniel este atât de izbitoare, încât nu puţini au fost - şi sunt - bibliştii occidentali care afirmă, cu argumente logice, filologice şi istorice, că cele douăsprezece capitole au fost scrise nu de unul şi acelaşi autor, ci de mai mulţi autori necunoscuţi şi disparaţi, pe care un editor târziu - contemporan cu Antioh Epifan - i-a reunit în cartea pe care o avem astăzi.

Numai că discrepanţele nu sunt doar între fragmente, ci înlăuntrul unuia şi aceluiaşi capitol, înlăuntrul uneia şi aceleiaşi cărţi, ceea ce poate sugera ideea că toate aceste grosolane erori de ordin istoric au fost introduse de către unul şi acelaşi autor, în mod deliberat. Aceasta deschide perspectiva unei noi lecturi a cărţii lui Daniel, ceea ce presupune şi descifrarea mesajului criptic, dacă aceasta va fi vreodată posibilă. Un prim mesaj i-ar putea fi adresat cititorului, la prima lui lectură: Dacă precaritatea informaţiilor istorice îl va face să-i retragă autorului, de la bun început, credibilitatea, el va lăsa cartea deoparte şi-şi va vedea de alte treburi; dacă însă el va avea intuiţia de a vedea în însăşi această precaritate o pistă falsă, menită să incite la aflarea adevărului, atunci, în mod sigur, adevărul i se va descoperi.

Oricum, trebuie avută în vedere mai întâi viziunea lui Daniel asupra istoriei. Spre deosebire de marii săi colegi, el nu urmăreşte - chiar retroactiv - istoria lui Israel, ci numai pe aceea a marilor imperii păgâne ale Orientului, în formule de extremă lapidaritate; o mare campanie militară a unui rege, de pildă, pe care un cronicar ar prezenta-o pe zeci sau sute de pagini, este expediată aici într-o singură frază: „...se va aduna împotriva lui cu care de luptă şi cu călăreţi şi cu multe corăbii şi va intra în ţară şi va zdrobi şi se va duce“ (11, 40).

Daniel e convins că, lipsită de adevărul credinţei şi de norme morale, istoria nu e altceva decât o vânzoleală a răului din lume, un vălmăşag de orgolii, patimi, interese şi nebunie, totul prefăcându-se într-o imensă panoramă a suferinţei şi deşertăciunii. Istoria e un mers în jos al popoarelor, care nu face altceva decât să le arate cum ele se degradează. Cele patru imperii succesive (din capitolul 2) sunt simbolizate printr-o uriaşă statuie cu capul de aur, cu pieptul şi braţele de argint, cu pântecele şi coapsele de aramă, cu pulpele de fier, dar cu picioarele de lut; timpul nu fortifică, ci degradează; nu e de mirare că namila e doborâtă de o mică piatră desprinsă din munte în chip supranatural, ceea ce trimite la minusculul grăunte de muştar al Evangheliei lui Hristos, din care va creşte, uriaşă, împărăţia lui Dumnezeu (Mt 13, 31-32).

Istoria în sine e atât de parşivă, încât consemnarea ei nu merită prea multă osteneală. Nu evenimentul circumscris cu precizie în spaţiu şi timp e important, ci semnificaţia lui. La urma urmelor, interesează mai puţin dacă cei trei tineri, prietenii lui Daniel, au fost azvârliţi în foc de către Nabucodonosor, Beltşaţar sau Cirus; interesează doar că ei s-au salvat prin credinţă, mărturisire şi curaj. Faptul istoric devine adevăr arhetipal. Daniel îşi ocultează teologia în spatele unor necunoscute istorice, aşa cum va face, la timpul Său, Însuşi Iisus cu propria Sa Persoană de după înviere: în drumul spre Emaus, El face în aşa fel încât cei doi ucenici să nu-L recunoască şi li Se va descoperi în clipa când frânge pâinea: Hristos istoric devine Hristos euharistic, singurul Care va străbate, de acum, istoria.

În mod conştient, Daniel propune o numărătoare imposibilă a timpului dintre el şi eshaton, printr-o cifră aberantă, dar şi printr-un punct de plecare absurd: un „Darius Medul“, rege inventat de profet. El prefigurează astfel adevărul că, în ciuda nerăbdării omului de a cunoaşte această taină, ea este un apanaj exclusiv al lui Dumnezeu Tatăl (Mt 24, 36; Mc 13, 32). Anistorismul lui Daniel ar putea fi înţeles, acum, şi prin ceea ce va spune Bernard de Clairvaux, anume că în istorie nu există trecut, prezent şi viitor, ci doar memorie, acţiune şi proiecţie. În sfârşit, procedeul lui Daniel mai poate demonstra că Sfânta Scriptură nu ne-a fost dată în scopuri ştiinţifice, indiferent de natura lor; ea ne poate oferi şi informaţii de acest fel, dar în subsidiar; revelaţia divină acoperă doar adevărurile fundamentale de credinţă, necesare omului pentru a-şi dobândi mântuirea. Inspiraţia Duhului Sfânt asupra autorului sacru nu e un dicteu automat, ci o stare de graţie care-i respectă personalitatea, caracterul, temperamentul, gradul de cultură, talentul literar şi stilul propriu.

Iată de ce Cartea lui Daniel a fost în stare să străbată douăzeci şi cinci de secole, pentru ca s-o facă, în continuare, până la „deşertarea vremilor“.

Notă. Pentru confruntarea cu originalul, versiunea de faţă a folosit traducerea grecească a lui Teodotion, unanim recunoscută drept cea mai bună şi, ca atare, folosită în Biserică.

Capitolul 1 - Daniel la curtea regelui Babilonului

1.În anul al treilea al domniei lui Ioiachim, regele lui Iuda, a pornit Nabucodonosor, regele Babilonului, împotriva Ierusalimului şi l-a împresurat.
2.Şi a dat Domnul în mâna lui pe Ioiachim, regele lui Iuda, şi o parte din vasele templului lui Dumnezeu, pe care le-a dus în ţara Şinear, in templul dumnezeului lui şi a aşezat aceste vase în vistieria acestui dumnezeu.
3.Şi a zis regele către Aşpenaz, cel mai mare peste famenii săi, să aducă dintre fiii lui Israel, din neam regesc şi din cei din viţă aleasă,
4.Patru tineri fără nici un cusur trupesc, frumoşi la chip şi iscusiţi în toată înţelepciunea, cunoscători a toată ştiinţa, cu adâncă putere de pătrundere şi plini de râvnă, ca să slujească în palatul regelui, ca să-i înveţe pe ei scrisul şi limba caldeilor.
5.Şi să-i înveţe pe ei vreme de trei ani, după trecerea cărora să intre în slujba regelui. Pentru aceasta, regele le-a rânduit să li se dea în fiecare zi bucate din bucatele lui şi vin din vinul lui.
6.Printre ei se aflau din fiii lui Iuda: Daniel, Anania, Misael şi Azaria.
7.Şi căpetenia famenilor le-a dat nume şi a chemat pe Daniel, Beltşaţar, pe Anania, Şadrac, pe Misael, Meşac şi pe Azaria, Abed-Nego.
8.şi Daniel şi-a pus în gând să nu se spurce cu bucatele şi vinul regelui şi a cerut voie căpeteniei famenilor să nu se pângărească.
9.Şi Dumnezeu i-a dat să afle înaintea căpeteniei famenilor bunăvoinţă şi îndurare.
10.Şi a zis căpetenia famenilor către Daniel: "Mă tem numai de domnul meu, regele, care v-a rânduit mîncărurile şi băuturile; pentru ce să vadă el mai trase chipurile voastre decât ale tinerilor celor de o vârstă cu voi? Voi puneţi în primejdie capul meu înaintea regelui.
11.Şi a grăit Daniel către supraveghetorul pe care căpetenia famenilor îl pusese peste Daniel, Anania, Misael şi Azaria:
12."Încearcă o dată cu servii tăi timp de zece zile şi dă-ne să mâncăm bucate din zarzavaturi şi să bem apă!
13.Apoi să te uiţi la chipurile noastre şi la chipul tinerilor care mănâncă din bucatele regelui şi cum ţi se va părea, aşa fă cu supuşii tăi!"
14.Atunci el le-a ascultat această rugăminte şi a încercat timp de zece zile.
15.Şi după un răstimp de zece zile, ei arătau mai frumoşi şi mai graşi la trup decât toţi tinerii care mâncau din bucatele regelui.
16.Atunci supraveghetorul le-a înlocuit mâncarea lor şi vinul - băutura lor - şi le-a dat mâncăruri de legume.
17.Şi acestor patru tineri le-a dat Dumnezeu ştiinţă şi pricepere în oricare scriere, precum şi înţelepciune, încât Daniel putea să tâlcuiască vedeniile şi visele.

18.Şi după acel răstimp hotărât de rege ca să-i aducă, i-a înfăţişat căpetenia famenilor înaintea lui Nabucodonosor.
19.Şi a grăit regele cu ei, dar n-a aflat pe nimeni printre ei toţi ca pe Daniel, Anania, Misael şi Azaria. Şi ei au început să slujească pe rege.
20.Şi în toate întrebările, asupra cărora regele le cerea dezlegarea, când era vorba de înţelepciune şi de pricepere, îi găsea pe ei de zece ori mai isteţi decât magii şi prezicătorii din tot regatul lui.
21.Şi a rămas Daniel acolo până în anul întâi al domniei lui Cirus.

Capitolul 2 - Regele visează, Daniel tâlcuieşte

1.Şi în anul al doilea al domniei lui Nabucodonosor, a visat Nabucodonosor vise, iar duhul lui s-a tulburat şi somnul nu-l mai prindea.
2.Şi a poruncit regele să cheme pe vrăjitori, pe prezicători, pe magi şi pe caldei, ca să-i spună regelui visele lui; şi ei au intrat şi s-au înfăţişat înaintea regelui.
3.Şi le-a zis lor regele: "Am visat un vis; duhul îmi este tulburat şi vreau să ştiu visul".
4.Atunci caldeii au grăit către rege în grai arameian: "O, rege, să trăieşti în veac! Spune servilor tăi visul şi noi îţi vom descoperi tâlcuirea".
5.Răspuns-a regele şi a zis către caldei: "Să ştiţi că hotărârea am luat-o! Dacă nu-mi veţi face cunoscut visul şi tâlcuirea lui, veţi fi tăiaţi în bucăţi, iar casele voastre prefăcute în grămezi de ruine.
6.Dar dacă îmi faceţi cunoscut visul şi tâlcuirea lui veţi primi de la mine daruri bogate şi cinstire multă; deci arătaţi-mi visul şi tâlcuirea lui!"
7.Ei au răspuns pentru a doua oară şi au zis: "0, rege, spune servilor tăi visul, iar noi îţi vom face cunoscută tâlcuirea lui!"
8.Răspuns-a şi a zis regele: "Fără îndoială, eu ştiu că voi căutaţi să câştigaţi vreme, fiindcă vedeţi că eu hotărârea am luat-o;
9.Că dacă nu-mi faceţi cunoscut visul, este că aveţi de gând să vă sfătuiţi unul cu altul şi să spuneţi înaintea mea vorbe mincinoase şi înşelătoare, până când vremurile se vor schimba. De aceea spuneţi-mi acum visul şi eu voi şti dacă voi puteţi să-mi descoperiţi şi tâlcuirea lui!"
10.Răspuns-au caldeii în faţa regelui şi au zis: "Nu se află om pe pământ care să poată face cunoscut ceea ce cere regele, fiindcă nici un rege, oricât de mare şi de puternic ar fi, nu ar cere aşa ceva de la nici un tâlcuitor de semne, vrăjitor, sau caldeu.
11.Şi lucrul pe care îl cere regele este greu şi nimeni altul nu poate să-l descopere înaintea lui, decât zeii al căror locaş nu este printre cei muritori".
12.Din această pricină regele s-a mâniat şi, în marea lui furie, a poruncit să fie ucişi toţi înţelepţii din Babilon.
13.Când a ieşit porunca, să fie omorâţi înţelepţii, trebuia să fie omorât şi Daniel şi cei dimpreună cu el.
14.Atunci Daniel şi-a îndreptat cuvântul cu înţelepciune şi iscusinţă către Arioh, mai-marele gărzii regelui, care ieşise să omoare pe înţelepţii din Babilon,
15.Şi a început să grăiască către Arioh, împuternicitul regelui: "De ce a dat regele o poruncă aşa de aspră?" După ce Arioh i-a lămurit lui Daniel rostul poruncii,
16.Daniel a plecat şi a rugat pe rege să-i lase vreme ca să-i descopere tâlcul.
17.După aceasta Daniel s-a dus în casa lui şi a dat de ştire lui Anania, Misael şi Azaria, prietenii lui, care este pricina,

18.Cerându-le să roage fierbinte milostivirea lui Dumnezeu din ceruri pentru această taină, ca să nu lase să piară Daniel şi prietenii lui împreună cu ceilalţi înţelepţi ai Babilonului.
19.Atunci i s-a descoperit lui Daniel taina aceasta într-o vedenie de noapte. Şi a preaslăvit Daniel pe Dumnezeul cerului.
20.Şi a început Daniel a grăi: « Să fie numele lui Dumnezeu binecuvântat din veac şi până în veac, că a Lui este înţelepciunea şi puterea.
21.Şi El este Cel care schimbă timpurile şi ceasurile, Cel care dă jos de pe tron pe regi şi Cel care îi pune; El dă înţelepciune celor înţelepţi şi ştiinţă celor pricepuţi.
22.El descoperă cele mai adânci şi cele mai ascunse lucruri, ştie ce se petrece în întuneric şi lumina sălăşluieşte cu El.
23.Pe Tine, Dumnezeule al părinţilor mei, Te preaslăvesc şi Îţi mulţumesc Ţie, că mi-ai dat mie înţelepciune şi pricepere şi m-ai făcut să cunosc acum ceea ce noi Ţi-am cerut rugându-Te, căci Tu ne-ai descoperit taina regelui ».
24.Apoi Daniel s-a dus la Arioh, pe care regele îl însărcinase să omoare pe înţelepţii Babilonului şi i-a grăit aşa: "Nu da morţii pe înţelepţii Babilonului! Du-mă înaintea regelui şi eu îi voi descoperi regelui tâlcuirea".
25.Atunci Arioh a dus grabnic înăuntru pe Daniel în faţa regelui şi i-a vorbit astfel: "Am găsit un iudeu dintre cei aduşi în robie care poate să tâlcuiască visul".
26.Răspuns-a regele şi a zis către Daniel, care se cheamă Beltşaţar: "Oare eşti tu în stare să-mi spui visul pe care l-am avut precum şi tâlcuirea lui?"
27.Daniel a răspuns înaintea regelui zicând: "Taina pe care vrea să o afle regele nu pot s-o facă cunoscută lui nici înţelepţii, nici prezicătorii, nici vrăjitorii, nici cititorii în stele.
28.Dar este un Dumnezeu în ceruri, Care descoperă tainele şi Care a făcut cunoscut regelui Nabucodonosor ce se va întâmpla în vremurile ce vor veni. Iată care este visul şi vedenia pe care le-ai avut când erai culcat în patul tău:
29.Ţie, rege, îţi treceau gânduri prin minte, când erai în patul tău, pentru ceea ce se va întâmpla mai pe urmă şi Cel ce ţi-a descoperit taina ţi-a dat să ştii ce va fi.
30.Şi mie, nu prin înţelepciunea care ar fi în mine mai mult decât la toţi cei vii, mi s-a descoperit taina aceasta, ci ca să se facă ştiut regelui înţelesul ei ca să cunoşti gândurile inimii tale.
31.O, rege! Tu priveai şi iată un chip - acest chip era peste măsură de mare şi strălucirea lui neobişnuită stătea înaintea ta şi înfăţişarea lui era grozavă.
32.Acest chip avea capul de aur curat, pieptul şi braţele de argint, pântecele şi coapsele de aramă,
33.Pulpele de fier, iar picioarele o parte de fier şi o parte de lut.
34.Tu priveai şi iată o piatră desprinsă, nu de mână, a lovit chipul peste picioarele de fier şi de lut şi le-a sfărâmat.

35.Atunci au fost sfărâmate în acelaşi timp fierul, lutul, arama, argintul şi aurul şi au ajuns ca pleava de pe arie vara şi vântul le-a luat cu sine fără ca să se găsească locul lor; iar piatra care a lovit chipul a crescut munte mare şi a umplut tot pământul.
36.Iată visul, iar tâlcuirea lui o vom spune înaintea regelui.
37.Tu, rege al regilor, căruia Dumnezeul cerului i-a dat regatul, puterea, tăria şi mărirea,
38.Şi în mâinile căruia a dat pe fiii oamenilor în orice ţinut ar locui, precum şi fiarele câmpului şi păsările cerului şi i-a dat stăpânire peste toate, tu eşti capul de aur.
39.Şi după tine se va ridica un alt regat mai mic decât al tău, apoi un al treilea regat de aramă, care va stăpâni peste tot pământul.
40.Şi un al patrulea regat va fi tare ca fierul şi, după cum fierul sfărâmă şi zdrobeşte totul, aşa şi el va sfărâma şi va preface totul în pulbere, ca fierul care face totul bucăţi.
41.Iar picioarele pe care le-ai văzut şi degetele, unele de lut de olar şi altele de fier, înseamnă că va fi un regat împărţit şi va fi tare ca fierul, după cum tu ai văzut fier amestecat cu lut.
42.Şi degetele picioarelor, unele de fier şi altele de lut, înseamnă că regatul va fi parte tare, parte şubred.
43.Şi după cum ai văzut fierul amestecat cu lutul, aşa se vor amesteca prin înrudiri, dar nu vor avea legătură temeinică între ele, după cum fierul nu se poate amesteca la un loc cu lutul.
44.Iar în vremea acestor regi, Dumnezeul cerului va ridica un regat veşnic care nu va fi nimicit niciodată şi care nu va fi trecut la alt popor; El va sfărâma şi va nimici toate aceste regate şi singur El va rămâne în veci.
45.După cum tu ai văzut că o piatră a fost desprinsă din munte, nu de mână, şi a zdrobit fierul, arama, lutul, argintul şi aurul, Marele Dumnezeu a dat de ştire regelui ceea ce va fi în viitor; visul este adevărat şi tâlcuirea lui neîndoielnică".
46.Atunci împăratul Nabucodonosor a căzut cu faţa la pământ şi s-a închinat înaintea lui Daniel şi a dat poruncă să-i aducă jertfe şi tămâieri.
47.Răspuns-a regele către Daniel şi a zis: "Cu adevărat că Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor şi Stăpânul regilor, descoperitorul tainelor, căci tu ai putut să descoperi această taină".
48.Atunci regele a ridicat la mare vrednicie pe Daniel şi i-a dat daruri şi numeroase lucruri de mare preţ şi l-a pus guvernator peste tot ţinutul Babilonului şi căpetenie peste toţi înţelepţii Babilonului.
49.La rugămintea lui Daniel, regele a însărcinat pe Şadrac, Meşac şi Abed-Nego cu ocârmuirea ţinutului Babilonului, iar Daniel a rămas la curtea regelui.

Capitolul 3 - Chipul de aur şi cuptorul de foc.

1.Regele Nabucodonosor a făcut un chip de aur înalt de şaizeci de coţi, lat de şase coţi şi l-a aşezat în câmpia Dura (Deir) din ţinutul Babilonului.
2.Şi regele Nabucodonosor a trimis să adune pe satrapi, pe mai-marii dregători, pe cârmuitori, pe conducătorii oştirilor, pe vistiernici, pe cunoscătorii de legi, pe judecători şi pe toţi ceilalţi dregători ai ţinuturilor, ca să vină la sfinţirea chipului pe care îl ridicase regele Nabucodonosor.
3.Atunci s-au adunat satrapii, dregătorii cei mari, cârmuitorii, conducătorii oştirilor, vistiernicii, legiuitorii, judecătorii şi toţi ceilalţi dregători ai ţinuturilor la sfinţirea chipului pe care îl ridicase Nabucodonosor şi au stat înaintea chipului ridicat de Nabucodonosor.
4.Şi îndată un crainic a strigat cu glas tare: "Iată ce vi se porunceşte vouă, popoarelor, neamurilor şi limbilor:
5.De îndată ce veţi auzi glasul trâmbiţei, flautului, chitarei, harpei, psalterionului, cimpoiului şi al tuturor instrumentelor muzicale, veţi cădea la pământ şi vă veţi închina chipului de aur pe care 1-a ridicat regele Nabucodonosor;
6.Iar cine nu va cădea la pământ şi nu se va închina, chiar în acea clipă va fi aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător!"
7.De aceea, când toate popoarele au auzit glasul trâmbiţei, al flautului, al chitarei, al harpei, al psalterionului şi al tuturor instrumentelor muzicale, toate popoarele, neamurile şi limbile au căzut la pământ şi s-au închinat chipului de aur pe care îl ridicase regele Nabucodonosor.
8.În acelaşi timp s-au apropiat câţiva bărbaţi caldei, care au pârât pe iudei.
9.Ei au început să spună regelui Nabucodonosor: "O, rege, să trăieşti în veac!
10.Tu poruncă ai dat, ca oricine va auzi glasul trâmbiţei, al flautului, al chitarei, al harpei, al psalterionului, al cimpoiului şi al altor instrumente muzicale, să cadă la pământ şi să se închine chipului de aur.
11.Iar cine nu va cădea la pământ, nici se va închina, să fie aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător.
12.Dar sunt nişte iudei, pe care i-ai pus cârmuitori peste ţinutul Babilonului: Şadrac, Meşac şi Abed-Nego. Aceşti bărbaţi, nici că au luat în seamă porunca ta, o, rege; dumnezeului tău nu-i slujesc şi chipului de aur pe care tu l-ai înălţat nu-i aduc închinare!"
12.Acum, fiţi gata şi atunci când veţi auzi glasul trâmbiţei, al flautului, al chitarei, al harpei, al psalterionului, al cimpoiului şi al altor instrumente muzicale, să cădeţi la pământ şi să vă închinaţi chipului pe care eu l-am făcut; iar dacă nu vreţi să vă închinaţi, într-o clipă veţi fi aruncaţi în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. Şi care dumnezeu vă va scăpa din mâna mea?"

13.Atunci regele Nabucodonosor, plin de mânie şi de zbucium, a poruncit să i se aducă înainte Şadrac, Meşac şi Abed-Nego. Îndată au adus pe aceşti bărbaţi înaintea regelui.
14.Nabucodonosor le-a zis: "Este, oare, adevărat, Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, că voi nu slujiţi dumnezeului meu şi chipului de aur pe care eu l-am aşezat şi nu-i cădeţi la pământ cu rugăciuni?
16.Răspuns-au Şadrac, Meşac şi Abed-Nego şi au zis regelui: O, Nabucodonosor, noi n-avem nevoie ca la aceasta să-ţi dăm un răspuns!
17.Dacă, într-adevăr, Dumnezeul nostru Căruia Îi slujim poate să ne scape, El ne va scăpa din cuptorul cel cu foc arzător şi din mâna ta, o, rege!
18.Şi chiar dacă nu ne va scăpa, ştiut să fie de tine, o, rege, că noi nu vom sluji dumnezeilor tăi şi înaintea chipului de aur pe care tu l-ai aşezat nu vom cădea la pământ!"
19.Atunci Nabucodonosor s-a umplut de mânie şi şi-a schimbat înfăţişarea feţei sale faţă de Şadrac, Meşac şi Abed-Nego. Şi începând iarăşi a grăi, a poruncit să încălzească cuptorul de şapte ori mai mult decât era de obicei.
20.Şi a poruncit celor mai puternici oameni din oştirea lui să lege pe Şadrac, Meşac şi Abed-Nego şi să-i arunce în cuptorul cel cu foc arzător.
21.Atunci aceşti oameni, îmbrăcaţi cum erau, cu mantie, încălţăminte, pălărie şi cu toată îmbrăcămintea lor, au fost legaţi şi aruncaţi în mijlocul cuptorului cu foc arzător.
22.Fiindcă porunca regelui era grabnică şi cuptorul foarte înfierbântat, acei oameni care au aruncat pe Şadrac, Meşac şi Abed-Nego au fost mistuiţi de văpaia focului.
23.Şi aceşti trei bărbaţi, Şadrac, Meşac şi Abed-Nego au căzut legaţi în mijlocul cuptorului cu foc arzător.
24.Atunci regele Nabucodonosor a fost cuprins de spaimă şi s-a sculat în grabă. El a început a grăi şi a zis către sfetnicii săi: "Oare, n-am aruncat noi trei bărbaţi legaţi în mijlocul cuptorului cu foc arzător?" Răspuns-au şi i-au zis: "Cu adevărat, aşa este, o, rege!"
25.Şi începând din nou a grăi, a zis: "Iată, eu văd patru bărbaţi dezlegaţi, umblând prin mijlocul cuptorului, nevătămaţi, iar chipul celui de al patrulea, ca faţa unuia dintre fiii zeilor".
26.Atunci s-a apropiat Nabucodonosor de gura cuptorului cu foc arzător şi, începând a grăi, a zis: "Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, slujitorii mei, ieşiţi afară şi veniţi la mine!" Atunci Şadrac, Meşac şi Abed-Nego au ieşit dinăuntrul cuptorului.
27.Şi adunându-se satrapii, dregătorii cei mai mari, cârmuitorii şi sfetnicii regelui, au văzut că focul nu pricinuise nici o vătămare trupului acestor oameni, că nici perii capului nu se pârliseră şi că hainele lor erau neschimbate şi că nici măcar nu miroseau a foc.

28.Răspuns-a Nabucodonosor şi a zis: "Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, Care a trimis pe îngerul Său şi a izbăvit pe servii Săi, care îşi puseseră nădejdea în El şi care au călcat porunca regelui şi şi-au dat trupurile lor ca să nu slujească şi să nu se închine altor dumnezei decât Dumnezeului lor.
29.Şi poruncesc: Popoare, neamuri şi limbi, toţi aceia care ar vorbi de rău pe Dumnezeul lui Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, să fie tăiaţi în bucăţi şi casele lor să fie nimicite, fiindcă nu este un alt dumnezeu care să-i poată izbăvi într-acest chip".
30.După aceasta a întărit regele în slujbele lor pe Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, peste ţinutul Babilonului.
31.Regele Nabucodonosor a dat hrisov către toate popoarele, neamurile şi limbile care locuiesc pe tot pământul: "Pacea voastră să sporească!
32.Plăcutu-mi-a să vestesc minunile şi faptele cele peste fire, pe care le-a făcut mie Dumnezeul cel Preaînalt.
33.Cât de mari sunt minunile Lui şi cât de puternice sunt faptele cele peste fire! Împărăţia Lui este împărăţie veşnică şi stăpânirea Lui ţine din neam în neam!

Capitolul 4 - Visul şi nebunia lui Nabucodonosor

1.Eu, Nabucodonosor, stam fără de grijă în casa mea şi bucuros de viaţă în patul meu.
2.Am visat un vis care m-a înspăimântat; şi gândurile mele când stam culcat în patul meu şi vedeniile pe care le-am avut m-au frământat adânc.
3.Şi am poruncit să mi se aducă în faţa mea toţi înţelepţii din Babilon, care să-mi tâlcuiască visul.
4.Atunci au sosit tâlcuitorii de semne, prezicătorii, caldeii şi cititorii în stele şi le-am spus visul, dar ei nu mi-au dat tâlcuirea lui.
5.Iar în cele din urmă s-a înfăţişat înaintea mea Daniel, al cărui nume este Beltşaţar, după numele dumnezeului meu şi care are în el Duhul Dumnezeului celui Sfânt şi i-am spus visul:
6."Beltşaţar, tu, mai-marele tâlcuitorilor de semne, tu, cel în care ştiu că locuieşte Duhul lui Dumnezeu celui Sfânt şi că nici o taină nu-ţi este grea, ia aminte la visul pe care l-am visat şi spune-mi tâlcuirea lui!
7.Vedenia pe care am avut-o, când eram culcat în patul meu, a fost: "Mă uitam şi iată un copac în mijlocul pământului, înalt foarte.
8.Copacul creştea şi era puternic şi vârful lui ajungea până la cer şi se putea vedea până la capătul pământului.
9.Frunzişul lui era frumos şi roadele lui multe, şi hrană pentru toţi se afla în el. Sub el căutau umbră fiarele câmpului, iar în ramurile lui îşi făceau cuiburi păsările cerului şi din el se hrăneau toate vieţuitoarele.
10.Priveam în vedenia pe care am avut-o, când eram în patul meu şi iată un înger, un sfânt, se cobora din ceruri;
11.El a strigat cu glas tare şi a poruncit aşa: Doborâţi copacul şi tăiaţi-i crengile, scuturaţi frunzele lui şi împrăştiaţi roadele lui, ca animalele să fugă de sub el şi păsările din frunzişul lui!
12.Iar butucul şi rădăcinile să rămână în pământ în legături de fier şi de aramă, în iarba câmpului! Din roua cerului să fie udat şi cu dobitoacele câmpului să împartă iarba pământului.
13.Inima lui să nu mai fie inimă de om, ci o inimă de dobitoc să-i fie dată şi şapte ani să treacă peste el!
14.Această hotărâre se sprijină pe porunca îngerilor, iar porunca sfinţilor este ca să cunoască cei vii că Cel Preaînalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor, pe care o dă cui vrea şi poate să ridice peste ea pe cel mai de jos dintre oameni.
15.Acesta este visul pe care l-am visat eu, regele Nabucodonosor, iar tu, Beltşaţar, spune tâlcuirea lui, căci toţi înţelepţii regatului meu nu pot să-mi facă cunoscută tâlcuirea. Tu însă eşti în stare, fiindcă ai în tine Duhul Dumnezeului celui Sfânt".

16.Atunci Daniel, al cărui nume este Beltşaţar, a rămas înmărmurit pentru o clipă şi gândurile lui s-au tulburat. Regele a prins din nou a grăi şi a zis: "Beltşaţar, visul şi tâlcuirea lui să nu te înfricoşeze!" Răspuns-a Beltşaţar şi a zis: "O, stăpâne, visul să fie pentru cei ce te urăsc pe tine, iar tâlcuirea lui pentru vrăjmaşii tăi!
17.Copacul pe care tu l-ai văzut, mare şi puternic, care cu vârful ajungea până la cer şi se vedea până la capătul pământului,
18.Cu frunziş frumos, cu rod mult şi din care se hrăneau toţi, sub care se adăposteau fiarele câmpului, iar în ramurile lui făceau cuiburi păsările cerului,
19.Acela eşti tu, o, rege, tu, care te-ai mărit şi te-ai făcut puternic, ai crescut şi ai ajuns până la ceruri, ai stăpânirea ta până la marginea pământului.
20.Iar că a văzut regele un înger, un sfânt, coborându-se din cer şi zicând: Doborâţi copacul şi nimiciţi-l, dar butucul şi rădăcinile lui lăsaţi-le în pământ şi în legături de fier şi de aramă, în iarba pământului, şi de roua cerului să fie udat şi cu animalele câmpului să fie părtaş până ce vor trece peste el şapte ani,
21.Aceasta înseamnă, o, rege, că hotărârea Celui Preaînalt se va împlini peste stăpânul meu regele,
22.Că tu vei fi alungat dintre oameni şi vei locui împreună cu animalele câmpului şi vei mânca iarbă şi din roua cerului vei fi udat şi vor trece peste tine şapte ani, până ce tu vei cunoaşte că Cel Preaînalt are stăpânirea peste împărăţia oamenilor şi o dă cui voieşte.
23.Şi dacă a poruncit să lase butucul şi rădăcinile copacului, înseamnă că regatul tău va fi ocrotit pentru tine îndată ce tu vei recunoaşte că Cerul are stăpânirea.
24.De aceea, o, rege, plăcut să-ţi fie sfatul meu înaintea ta: Răscumpără păcatele tale prin fapte de dreptate şi nedreptăţile tale prin milă către cei săraci, dacă vrei ca bunăstarea în care te afli să dăinuiască".
25.Totul s-a împlinit cu regele Nabucodonosor.
26.După douăsprezece luni, când regele Nabucodonosor se plimba în palatul regal din Babilon,
27.A prins a grăi zicând: "Oare nu este acesta Babilonul cel mare pe care l-am clădit eu întru tăria puterii mele şi spre cinstea strălucirii mele, ca reşedinţă regală?"
28.Pe când cuvântul era încă în gura regelui, un glas s-a coborât din cer: "Ţie, rege Nabucodonosor, ţi se spune: Regatul s-a luat de la tine.
29.Şi dintre oameni vei fi izgonit, vei locui cu animalele câmpului şi vei paşte iarbă şi vor trece şapte ani peste tine, până ce vei recunoaşte că Cel Preaînalt are putere peste împărăţia oamenilor şi că o dă cui voieşte!"
30.Îndată s-a împlinit cuvântul asupra lui Nabucodonosor, căci a fost alungat dintre oameni şi a mâncat iarbă ca animalele şi trupul lui era udat de rouă până când părul i-a crescut ca penele vulturilor şi unghiile ca ghiarele păsărilor.

31."Şi după trecerea acestui timp, eu Nabucodonosor, am ridicat ochii mei la cer şi mintea mi-a venit din nou şi am binecuvântat pe Cel Preaînalt şi Celui veşnic viu l-am adus laudă şi preamărire, că puterea Lui este putere veşnică, iar împărăţia Lui din neam în neam.
32.Toţi locuitorii pământului sunt socotiţi ca o nimica şi El face ce voieşte cu oştirea cerească şi cu locuitorii pământului şi nimeni nu poate să-L împiedice la lucrul Lui şi să-I zică: "Ce faci Tu?"
33.În acelaşi timp mi-a venit mintea la loc şi, spre gloria regatului meu, mi-a venit iarăşi măreţia şi strălucirea şi sfetnicii mei şi dregătorii cei mari m-au chemat şi regatul mi-a fost dat în stăpânire, iar puterea mea a crescut şi mai mult.
34.Acum, eu, Nabucodonosor, laud, înalţ şi preamăresc pe Împăratul cerului; toate faptele Lui sunt adevărate şi căile Lui drepte, iar pe cei ce umblă mândri poate să-i smerească!"

Capitolul 5 - Ospăţul lui Baltazar

1.Regele Belşaţar a făcut un mare ospăţ pentru o mie din dregătorii săi şi în faţa celor o mie a băut vin.
2.Belşaţar când era în toiul ospăţului, la băutul vinului, a poruncit să aducă vasele de aur şi de argint pe care Nabucodonosor, tatăl său, le luase din templul din Ierusalim, ca regele să bea vin din ele, împreună cu dregătorii săi, femeile sale şi concubinele sale.
3.Atunci au fost aduse vasele de aur şi de argint care fuseseră luate din templul lui Dumnezeu din Ierusalim şi au băut din ele regele şi dregătorii săi, femeile sale şi concubinele sale.
4.Ei au băut vin şi au preamărit pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă, de fier, de lemn şi de piatră.
5.În aceeaşi clipă au ieşit degetele unei mâini de om, care au scris în faţa sfeşnicului celui mare pe tencuiala peretelui palatului regal, şi regele a văzut vârful degetelor mâinii care scria.
6.Atunci faţa regelui s-a îngălbenit şi gândurile lui s-au tulburat; încheieturile coapselor sale au slăbit, iar genunchii i se izbeau unul de altul neîncetat.
7.Regele a început să strige din toate puterile să i se aducă prezicătorii, caldeii şi tâlcuitorii de semne. Atunci el a prins a grăi şi a zis tuturor înţelepţilor din Babilon: "Oricine va citi scrisul acesta şi îmi va arăta tâlcuirea lui va fi îmbrăcat în veşmânt de purpură, lanţ de aur i se va pune împrejurul gâtului lui şi va cârmui ca al treilea în regatul meu!"
8.Atunci au venit toţi înţelepţii regelui, dar nu au putut citi scrisul, nici să-i facă cunoscut înţelesul lui.
9.Regele Belşaţar s-a înspăimântat foarte, faţa lui s-a îngălbenit, iar dregătorii lui au rămas înmărmuriţi.
10.Regina, auzind strigătul regelui şi al dregătorilor, s-a dus in cămara de ospăţ. Ea a început a grăi şi a zis: "O, rege, să trăieşti în veac! Gândurile tale să nu te înspăimânte, şi chipul feţei tale să nu se schimbe!
11.În regatul tău se află un om care are în el Duhul lui Dumnezeu celui Sfânt şi în vremea domniei tatălui tău a fost descoperită în el lumină, pricepere şi înţelepciune, ca înţelepciunea dumnezeiască, iar regele Nabucodonosor, tatăl tău, l-a pus mai-marele tâlcuitorilor de semne, al caldeilor, al cititorilor în stele şi al înţelepţilor.
12.Din pricină că s-a descoperit în Daniel un duh înalt, o ştiinţă şi o pricepere de a tâlcui visele, de a dezlega lucrurile greu de înţeles şi de a descoperi tainele, pentru aceasta regele i-a dat numele de Beltşaţar. Deci cheamă pe Daniel, şi el îţi va arăta tâlcuirea".

13.Daniel a fost adus înaintea regelui. Regele a zis atunci lui Daniel: "Tu eşti Daniel, cel dintre robii iudei pe care i-a adus tatăl meu din Iuda?
14.Am auzit că în tine este Duhul lui Dumnezeu şi că în tine se află lumină, pricepere şi înţelepciune fără seamăn.
15.Acum au fost aduşi la mine înţelepţii şi prezicătorii ca să-mi citească scrisul acesta şi să-mi facă cunoscută tâlcuirea lui, dar nu au fost în stare să-mi spună tâlcuirea acestor cuvinte.
16.Şi eu am auzit despre tine că tu poţi să tâlcuieşti visele şi să dezlegi cele tainice. Acum, dacă tu eşti în stare să citeşti scrisul şi să-mi faci cunoscută tâlcuirea lui, vei fi îmbrăcat în veşmânt de purpură şi lanţ de aur vei avea împrejurul gâtului tău şi vei cârmui ca al treilea în regatul meu".
17.Atunci Daniel a început să vorbească şi a grăit regelui: "Darurile tale poţi să le păstrezi pentru tine, iar lucrurile de preţ dă-le altora; căci eu voi citi regelui scrisul şi îi voi face cunoscută tâlcuirea lui.
18.O, rege! Dumnezeu cel Preaînalt a dat lui Nabucodonosor, tatăl tău, regatul, mărirea, cinstea şi strălucirea.
19.Iar din pricina puterii pe care El i-o dăduse, toate popoarele, neamurile şi limbile erau înfricoşate şi tremurau înaintea lui; el omora pe cine voia şi lăsa în viaţă pe cine voia, înălţa pe cine voia şi cobora pe cine voia.
20.Şi pentru că inima lui se trufise şi duhul lui se împietrise până la mândrie, a fost coborât de pe scaunul regatului său şi vrednicia lui i-a fost luată;
21.Şi a fost izgonit din neamul omenesc, iar inima i s-a făcut asemenea dobitoacelor, şi a locuit cu asinii sălbatici, mâncând iarbă ca boii şi şi-a udat trupul din roua cerului până a recunoscut că Dumnezeu cel Preaînalt are putere peste împărăţia oamenilor şi aşază peste ea pe cine vrea.
22.Şi tu, fiul său, Belşaţar, tu nu eşti smerit cu inima, măcar că tu ştii toate acestea.
23.Şi te-ai ridicat împotriva Stăpânului cerului şi ai adus vasele templului Său înaintea ta, şi ai băut vin din ele, tu şi dregătorii tăi, femeile tale şi concubinele tale, şi ai preamărit dumnezei de argint, de aur, de aramă, de fier, de lemn şi de piatră, dumnezei care nu văd, nici nu aud şi nici nu cunosc nimic, iar pe Dumnezeul în mâna Căruia este suflarea ta şi toate căile tale, nu L-ai cinstit.
24.Atunci a trimis El vârful mâinii care a scris aceste cuvinte.
25.Iată inscripţia care a fost scrisă: Mene, mene, techel ufarsin.
26.Aceasta este tâlcuirea cuvântului mene: Dumnezeu a numărat zilele regatului tău şi i-a pus capăt.
27.Techel: l-a cântărit în cântar şi l-a găsit uşor.
28.Peres: a împărţit regatul tău şi l-a dat mezilor şi perşilor".
29.Atunci a poruncit Belşaţar şi au îmbrăcat pe Daniel în veşmânt de purpură şi i-au pus lanţ de aur la gâtul lui şi au dat de veste că el va cârmui ca al treilea în împărăţie.

30.Chiar în noaptea aceea a fost omorât Belşaţar, împăratul caldeilor.

Capitolul 6 - Daniel în groapa cu lei

1.Şi Darius Medul a ajuns rege când era în vârstă de aproape 62 de ani.
2.Şi i-a plăcut lui Darius să pună peste regatul lui 120 de satrapi, care să poarte de grijă în tot regatul,
3.Iar în fruntea lor, trei dregători dintre care unul era Daniel, şi aceşti satrapi trebuia să le dea lor socoteală, astfel ca regele să nu fie păgubit.
4.Însă Daniel era mai presus decât toţi dregătorii şi satrapii, fiindcă în el era un duh înalt şi regele îşi pusese în gând să-l pună mai mare peste tot regatul.
5.Atunci dregătorii şi satrapii s-au trudit să găsească lui Daniel vreo pricină din partea cârmuirii regatului, dar n-au putut să-i afle nici o pricină sau lucru rău, căci el era credincios şi nici o trecere cu vederea sau greşeală nu i s-a putut pune în seamă.
6.Atunci oamenii aceştia au zis: "Dacă nu-i găsim lui Daniel nici o pricină, cu toate acestea îi vom afla lui una, în legea Dumnezeului lui".
7.Dregătorii şi satrapii aceştia s-au dus atunci în grabă la rege şi aşa i-au grăit: "O, rege Darius, să trăieşti în veac!
8.Toţi marii dregători ai regatului, marii cârmuitori, satrapii, sfetnicii şi guvernatorii s-au sfătuit laolaltă ca regele să dea o poruncă şi să se rânduiască oprirea ca oricine s-ar ruga vreme de treizeci de zile altui dumnezeu şi om în afară de tine, rege, să fie aruncat în groapa cu lei.
9.Acum, o, rege, fă cunoscută oprirea şi dă poruncă scrisă, care, potrivit legii mezilor şi perşilor, nu se mai poate schimba".
10.Aşadar, regele Darius a dat oprire scrisă şi poruncă.
11.Îndată ce Daniel a aflat că o poruncă a fost dată, a intrat în casa sa, care avea în cămara de sus fereastră deschisă înspre Ierusalim şi în fiecare zi îngenunchea de trei ori, s-a rugat şi a lăudat pe Dumnezeu, cum făcea şi mai înainte.
12.Atunci bărbaţii aceia au venit în număr mare şi au aflat pe Daniel rugându-se şi cerând mila lui Dumnezeu.
13.Apoi s-au apropiat şi au grăit înaintea regelui privitor la porunca regală: "Oare n-ai poruncit tu ca oricine s-ar ruga timp de treizeci de zile la oricare alt dumnezeu sau om, în afară de tine, rege, să fie aruncat într-o groapă cu lei?" Răspuns-a regele şi a zis: "Lucrul rămâne hotărât şi, după legile mezilor şi perşilor, nu se poate schimba".
14.Atunci au răspuns ei regelui şi au zis: "Daniel, cel dintre robii iudei, nu a luat în seamă porunca ta, rege, nici nu s-a îngrijit de oprirea ta, ci de trei ori pe zi îşi face rugăciunea".
15.Când a auzit regele acestea, s-a tulburat foarte şi şi-a îndreptat gândul spre Daniel, cum ar putea să-l scape, şi până la apusul soarelui s-a străduit ca să-l scoată.

16.În urmă, oamenii aceia au intrat în grabă la rege şi i-au zis: "Ştiut să-ţi fie, o, rege, că, după legea mezilor şi a perşilor, orice poruncă sau oprire dată de rege nu se mai poate schimba".
17.Atunci regele a dat poruncă să aducă pe Daniel şi l-a aruncat în groapa cu lei. După acestea regele a prins a grăi şi a zis lui Daniel: "Dumnezeul tău pe Care tu Îl cinsteşti fără încetare, Acela te va scăpa!"
18.Apoi s-a adus o piatră care a fost pusă peste gura gropii, iar regele a pecetluit-o cu inelul său şi cu inelul dregătorilor săi, aşa ca nimic să nu se schimbe cu privire la Daniel.
19.Pe urmă, împăratul s-a dus în palatul său şi a petrecut noaptea în post şi nu au adus lângă el concubine, iar somnul nu l-a mai prins.
20.Apoi regele s-a sculat dis de dimineaţă, în revărsat de zori şi a venit în grabă la groapa cu lei.
21.Şi când s-a apropiat de groapă, a strigat pe Daniel cu glas tare. Atunci regele a prins a grăi şi a zis lui Daniel: "Daniel, slujitorul Dumnezeului celui viu, Dumnezeul tău, Căruia te închini neîncetat, oare a putut să te scape de lei?"
22.Apoi Daniel a vorbit cu regele: "O, rege, în veci să trăieşti!
23.Dumnezeu a trimis pe îngerul Său şi a astupat gura leilor, şi ei nu mi-au făcut nici un rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui, precum şi în faţa ta, rege, n-am făcut nici un rău!"
24.Regele s-a bucurat foarte şi a poruncit să scoată pe Daniel din groapă şi Daniel a fost scos din groapă şi nici o rană nu i-a fost găsită, căci nădăjduise în Dumnezeul lui.
25.Atunci a poruncit regele să aducă pe bărbaţii aceia care defăimaseră pe Daniel şi au fost aruncaţi în groapa cu lei, ei, fiii lor şi femeile lor, şi nici nu au ajuns bine în fundul gropii, că leii s-au şi năpustit asupra lor şi le-au sfărâmat toate oasele.
26.Regele Darius a scris la toate popoarele, neamurile şi limbile care locuiesc peste tot pământul: "Pacea voastră să sporească!
27.Poruncă iese de la mine ca în tot cuprinsul regatului meu să se teamă şi să tremure lumea înaintea Dumnezeului lui Daniel, că El este Dumnezeul cel viu, Care rămâne în veci şi împărăţia lui nu se va nimici, iar stăpânirea Lui nu va avea sfârşit.
28.El poate să scape şi să libereze, face semne şi minuni în cer şi pe pământ; El a scăpat pe Daniel din ghearele leilor".
29.Şi Daniel se afla într-o stare fericită în regatul lui Darius şi în regatul lui Cirus, regele perşilor.

Capitolul 7 - Vedenia lui Daniel: cele patru fiare

1.În anul dintâi al lui Belşaţar, regele Babilonului, Daniel a visat un vis, şi vedeniile pe care le-a avut când era culcat în patul lui îl înfricoşară. Atunci el a scris visul şi a povestit ceea ce era mai de seamă dintre fapte.
2.Daniel a început a grăi, zicând: "Văzut-am în vedenia mea din timpul nopţii cum cele patru vânturi ale cerului au sfredelit marea cea necuprinsă.
3.Şi patru fiare uriaşe au ieşit din mare, una mai deosebită decât alta.
4.Cea dintâi semăna cu un leu şi avea aripi de vultur. M-am uitat la ea până ce aripile i-au fost smulse şi a fost ridicată de pe pământ şi pusă pe picioare ca un om şi i s-a dat inimă de an.
5.Şi iată o a doua fiară, cu înfăţişare de urs, stând într-o rână, cu trei coaste în gură, între dinţi, şi aşa i s-a poruncit: "Scoală-te! Mănâncă multă carne!"
6.Apoi m-am uitat din nou şi iată o altă fiară, asemenea unui leopard, având pe spate patru aripi de pasăre; şi fiara avea patru capete, şi i s-a dat putere.
7.În urmă am privit în vedeniile mele de noapte şi iată o a patra fiară înspăimântătoare şi înfricoşătoare şi nespus de puternică. Ea avea dinţi mari de fier şi gheare de aramă; mânca şi sfărâma, iar rămăşiţa o călca in picioare. Ea se deosebea de toate celelalte fiare de mai înainte şi avea zece coarne.
8.M-am uitat cu luare aminte la coarne, şi iată un alt corn mic creştea între ele, şi trei din coarnele cele dintâi au fost smulse de el. Şi iată că acest corn avea ochi ca ochii de om şi gură care grăia lucruri mari.
9.Am privit până când au fost aşezate scaune, şi S-a aşezat Cel vechi de zile; îmbrăcămintea Lui era albă ca zăpada, iar părul capului Său curat ca lâna; tronul Său, flăcări de foc; roţile lui, foc arzător.
10.Un râu de foc se vărsa şi ieşea din el; mii de mii Îi slujeau şi miriade de miriade stăteau înaintea Lui! Judecătorul S-a aşezat şi cărţile au fost deschise.
11.Eu mă uitam mereu, din pricina multelor vorbe pe care cornul cel mare le grăia. Am privit până când fiara a fost omorâtă şi trupul ei nimicit şi dat focului.
12.Dar şi celorlalte fiare li s-a luat stăpânirea, şi lungimea vieţii lor a fost hotărâtă până la o vreme şi un anumit timp.
13.Am privit în vedenia de noapte, şi iată pe norii cerului venea cineva ca Fiul Omului şi El a înaintat până la Cel vechi de zile, şi a fost dus în faţa Lui.
14.Şi Lui I s-a dat stăpânirea, slava şi împărăţia, şi toate popoarele, neamurile şi limbile Îi slujeau Lui. Stăpânirea Lui este veşnică, stăpânire care nu va trece, iar împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată.
15.Pentru aceasta, eu, Daniel, am fost tulburat cu duhul meu şi vedeniile pe care le-am avut mă înspăimântau.

16.M-am apropiat atunci de unul din cei de faţă şi l-am rugat să-mi spună adevărul privitor la toate acestea. Şi el mi-a vorbit şi mi-a făcut cunoscut înţelesul acestor lucruri.
17."Aceste fiare, patru la număr, înseamnă că patru regi se vor ridica pe pământ,
18.Şi sfinţii Celui Preaînalt vor primi regatul şi îl vor ţine în stăpânire în veci şi în vecii vecilor.
19.După aceasta l-am rugat să-mi spună adevărul despre fiara a patra, care se deosebea de toate celelalte şi care era afară din cale de înspăimântătoare, cu dinţi de fier şi cu gheare de aramă şi care mânca, sfărâma, iar ceea ce rămânea călca în picioare;
20.Şi despre cele zece coarne care erau pe capul său şi despre celălalt care creştea şi înaintea căruia au căzut cale trei şi avea ochi şi gură care grăia lucruri mari şi care era mult mai mare decât celelalte.
21.M-am uitat, şi cornul acela purta război cu cei sfinţi şi i-a biruit,
22.Până ce a venit Cel vechi de zile şi a făcut dreptate sfinţilor Celui Preaînalt, până ce s-a împlinit vremea şi împărăţia a ajuns sub stăpânirea sfinţilor.
23.El a răspuns astfel: "Fiara a patra înseamnă că un al patrulea rege va fi pe pământ, care se va deosebi de toate celelalte regate, care va mânca tot pământul, îl va călca în picioare şi îl va zdrobi.
24.Şi cele zece coarne înseamnă că din acest regat se vor ridica zece regi, şi un altul se va scula după ei; el se va deosebi de cei dinaintea lui şi va doborî la pământ trei regi.
25.Şi va grăi cuvinte de defăimare împotriva Celui Preaînalt şi va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt, şi îşi va pune în gând să schimbe sărbătorile şi legea, şi ei vor fi daţi în mâna lui o vreme şi vremuri şi jumătate de vreme.
26.Şi judecata se va face şi i se va lua stăpânirea, ca să-l nimicească şi să-l prăbuşească pentru totdeauna.
27.Iar regatul şi stăpânirea şi mărirea regilor de sub ceruri se vor da poporului sfinţilor Celui Preaînalt; împărăţia Lui este împărăţie veşnică şi toate stăpânirile Îi vor sluji Lui şi pe El Îl vor asculta".
28.Iată sfârşitul vorbirii mele cu el. Pe mine, Daniel, gândurile mele m-au înfricoşat foarte şi faţa mi s-a schimbat şi am păstrat cuvântul în inima mea.

Capitolul 8 - Vedenie asupra berbecului şi ţapului.

1.În anul al treilea al domniei regelui Belşaţar mi s-a arătat mie, lui Daniel, o vedenie, afară de cele ce mi se arătaseră la început.
2.Şi m-am uitat în vedenie şi, când priveam, parcă eram în capitala Suza, care este în ţara Elamului şi, stând cu privirea aţintită, eram pe fluviul Ulai.
3.Şi am ridicat ochii mei şi m-am uitat şi iată un berbec cu două coarne stând în picioare în faţa fluviului şi coarnele lui erau lungi, iar unul mai lung decât celălalt şi cel mai lung creştea cel din urmă.
4.Am văzut berbecul lovind cu coarnele la apus, la miazănoapte şi la miazăzi şi nici o fiară nu-i putea sta împotrivă şi nimeni nu scăpa de asuprirea lui. El făcea ce voia şi creştea.
5.Şi m-am uitat cu luare aminte şi iată un ţap venea de la apus pe deasupra feţei pământului, fără ca să-l atingă. Şi ţapul avea un corn între ochi, care corn se putea zări.
6.şi a venit până la berbecul cel cu două coarne pe care l-am văzut stând în faţa fluviului şi s-a năpustit spre el cu toată tăria puterii lui.
7.Şi l-am văzut cum s-a apropiat de berbec, s-a întărâtat împotriva lui şi a lovit berbecul şi i-a sfărâmat cele două coarne, iar berbecul nu mai avea putere să i se împotrivească; şi l-a aruncat la pământ şi 1-a călcat în picioare şi nimeni n-a scăpat pe berbec.
8.Şi ţapul a crescut foarte şi când a ajuns puternic, cornul cel mare s-a sfărâmat şi am zărit patru coarne crescând în locul lor, spre cele patru vânturi ale cerului.
9.Şi din unul dintre ele a ieşit un corn mic, care a crescut afară din cale, către miazăzi, către răsărit şi către ţara strălucirii.
10.Şi el s-a înălţat până către oştirea cerească şi a doborât la pământ din oştire şi din stele şi le-a călcat în picioare.
11.Şi a mai crescut până la mai-marele oştirii şi i-a luat jertfa de fiecare zi şi i-a răsturnat locul templului său.
12.Şi peste jertfa de fiecare zi el a pus nelegiuirea şi a aruncat adevărul la pământ, şi el a făcut şi a izbutit.
13.Şi am auzit un sfânt care grăia, şi un alt sfânt a zis către cel ce grăia: "Până când va dura vedenia şi jertfa de fiecare zi nu se va mai aduce şi un păcat al pustiirii va fi pus în loc şi templul şi oştirea vor fi călcate în picioare?"
14.Atunci el i-a răspuns: "Până la două mii trei sute de seri şi de dimineţi; după aceasta templul îşi va avea din nou rostul lui".
15.Şi când eu, Daniel, am văzut vedenia şi m-am străduit să o înţeleg, iată că atunci a stat cineva înaintea mea cu chip de om.
16.Atunci am auzit un glas de om deasupra fluviului Ulai, glas care striga şi spunea: "Gavriile, tâlcuieşte celui de acolo vedenia!"

17.Şi el a venit unde eram eu şi, când se apropia, m-am înspăimântat şi am căzut cu faţa la pământ. Şi el mi-a grăit: "Ia aminte, fiul omului, căci vedenia este pentru a arăta sfârşitul veacurilor!"
18.Şi când vorbea cu mine, stam înmărmurit cu faţa la pământ; atunci el s-a atins de mine şi m-a ridicat în picioare in locul în care mă aflam,
19.Şi mi-a spus: "Iată, îţi voi face cunoscut ceea ce se va întâmpla în vremea din urmă a mâniei lui Dumnezeu; că pentru vremea cea din urmă este vedenia.
20.Berbecul cu două coarne, pe care tu îl vezi, înseamnă regii Mediei şi ai Persiei.
21.Iar ţapul este regele Greciei şi cornul cel mare, care este între ochi, este regele cel dintâi.
22.Şi dacă el a fost sfărâmat, patru s-au ridicat în locul lui; înseamnă că patru regate se vor ridica din neamul lui, dar fără să aibă puterea lui.
23.La sfârşitul stăpânirii lor, la vremea covârşirii păcatelor lor, se va ridica un rege cu chip semeţ şi isteţ în lucrurile ascunse.
24.Şi stăpânirea lui va creşte în putere - dar nu prin puterea lui însuşi - şi va face pustiiri uriaşe şi în orice lucru va izbuti şi va prăbuşi pe cei tari şi pe poporul sfinţilor.
25.Din pricina isteţimii lui, va izbuti înşelăciunea în mâna lui şi se va semeţi în inima sa şi în plină vreme de pace va doborî pe mulţi. Şi se va ridica împotriva Regelui regilor, dar va fi aruncat la pământ nu de mână omenească.
26.Iar vedenia despre seri şi despre dimineţi, care a fost spusă, este adevărată; tu însă pecetluieşte vedenia, că se va întâmpla după multe zile".
27.Şi eu, Daniel, am fost istovit de puteri şi am căzut bolnav câteva zile. Dar m-am sculat şi am avut grijă de lucrurile regelui. Am rămas uimit de cele ce am văzut şi n-am putut să le înţeleg.

Capitolul 9 - Profeţie asupra celor şaptezeci de săptămâni

1.În anul întâi al lui Darius, fiul lui Ahaşveroş (Artaxerxe), din neamul mezilor, care a domnit peste regatul caldeilor,
2.În anul întâi al domniei lui - eu, Daniel, am citit în cărţi numărul de şaptezeci de ani, pentru care a fost cuvântul Domnului către proorocul Ieremia, ani care trebuia să se împlinească de la dărâmarea Ierusalimului.
3.Şi mi-am îndreptat faţa către Domnul Dumnezeu, stăruind în rugăciune şi în rugi fierbinţi, cu post, sac şi cenuşă.
4.Şi m-am rugat Domnului Dumnezeu şi m-am mărturisit şi am zis: "O, Doamne, Dumnezeule cel mare şi minunat, Care păzeşti legământul şi îndrumarea pentru cei ce Te iubesc pe Tine şi iau aminte la poruncile Tale!
5.Păcătuit-am, fărădelege am făcut, ca şi cei nelegiuiţi ne-am purtat, răsculatu-ne-am şi ne-am depărtat de la poruncile şi de la legile Tale.
6.Şi nu am ascultat de slujitorii Tăi prooroci, care ne-au grăit în numele Tău: către regii noştri, către mai-marii noştri, părinţilor noştri şi la tot poporul ţării.
7.A Ta este, Doamne, dreptatea, iar a noastră ruşinarea feţelor noastre, precum se arată astăzi oamenilor din Iuda şi locuitorilor din Ierusalim şi la tot Israelul, cei de aproape şi cei de departe, în toate ţările în care Tu i-ai izgonit din pricina fărădelegilor ce le-au săvârşit împotriva Ta.
8.Doamne Dumnezeule, a noastră este ruşinarea feţelor, a regilor noştri, a mai-marilor noştri şi a părinţilor noştri, căci noi am păcătuit ţie;
9.A Domnului Dumnezeului nostru este milostivirea şi îndurarea. Răzvrătitu-ne-am împotriva Lui.
10.Şi nu am ascultat de glasul Domnului Dumnezeului nostru ca să umblăm în legea Lui, pe care ne-a dat-o nouă prin mâna slujitorilor Săi profeţi.
11.Şi tot Israelul a călcat legea Ta şi s-a depărtat, ca să nu mai audă glasul Tău. Vărsatu-s-a peste noi blestemul şi jurământul scris în legea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, căci am păcătuit împotriva Ta.
12.Şi a adeverit cuvintele Sale pe care le-a grăit către noi şi către judecătorii noştri, care au cârmuit peste noi, că a voit să abată peste noi straşnic prăpăd, ce nu s-a mai întâmplat niciodată sub cer, asemenea celui din Ierusalim.
13.Precum este scris în legea lui Moise, toată această nenorocire s-a năpustit asupra noastră, dar n-am îmbunat faţa Domnului Dumnezeului nostru, întorcându-ne de la nelegiuirile noastre şi luând aminte la adevărul Său.
14.Gândit-a îndelung Domnul asupra nenorocirii pe care a abătut-o peste noi, că drept este Domnul Dumnezeul nostru în toate faptele pe care le-a făcut, dar noi n-am ascultat de glasul Lui.

15.Şi acum, Doamne Dumnezeul nostru, Tu Care ai scos pe poporul Tău din ţara Egiptului cu mână tare şi Te-ai făcut vestit până în ziua de astăzi, păcătuit-am, fărădelege am făcut.
16.O, Doamne! Întoarcă-se, după milostivirile Tale, toată mânia şi toată văpaia urgiei Tale de la cetatea Ierusalimului, de la muntele cel sfânt al Tău! Că, pentru păcatele noastre şi pentru fărădelegile părinţilor noştri, Ierusalimul şi poporul Tău au ajuns de ocară pentru toţi vecinii noştri.
17.Acum ascultă, Dumnezeul nostru, rugăciunea slujitorului Tău şi ruga fierbinte şi luminează faţa Ta spre templul Tău pustiit, pentru numele Tău, Doamne!
18.Pleacă, Dumnezeul meu, urechea Ta şi auzi, deschide ochii Tăi şi vezi mâhnirea noastră adâncă şi cetatea asupra căreia se cheamă numele Tău. Că nu pentru faptele noastre drepte aducem înaintea Ta rugăciunile noastre cele fierbinţi, ci pentru milele Tale cele mari.
19.O, Doamne, ascultă! O, Doamne, iartă! O, Doamne, ia aminte şi lucrează! Nu întârzia pentru numele Tău, Dumnezeul meu; că numele Tău îl poartă cetatea şi poporul Tău!"
20.Şi în vreme ce grăiam şi mă rugam şi mărturiseam păcatul meu şi păcatul poporului meu Israel şi cădeam cu ruga mea fierbinte înaintea Domnului Dumnezeului meu, pentru sfânt muntele Dumnezeului meu,
21.Şi pe când vorbeam în rugăciunea mea, iată un om, Gavriil, pe care l-am văzut în vedenia mea cea de la început, în zbor grăbit, s-a apropiat de mine pe la vremea jertfei de seară.
22.Şi a venit şi mi-a grăit zicând: "Daniele, chiar acum am sosit ca să-ţi deschid mintea.
23.Când tu ai început să te rogi, poruncă mi-a fost dată şi eu am venit ca să-ţi vestesc, căci tu eşti un om iubit de Dumnezeu. Ia aminte la cuvânt şi înţelege vedenia!
24.Şaptezeci de săptămâni sunt hotărâte pentru poporul tău şi pentru cetatea ta cea sfântă până ce fărădelegea va trece peste margini şi se va pecetlui păcatul şi se va ispăşi nelegiuirea, până ce dreptatea cea veşnică va veni, vedenia şi proorocia se vor pecetlui şi se va unge Sfântul Sfinţilor.
25.Să ştii şi să înţelegi că de la ieşirea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului şi până la Cel-Uns - Cel-Vestit - sunt şapte săptămâni şi şaizeci şi două de săptămâni; şi din nou vor fi zidite pieţele şi zidul din afară, în vremuri de strâmtorare.
26.Iar după cele şaizeci şi două de săptămâni, Cel-Uns va pieri fără să se găsească vreo vină în El, iar poporul unui domn va veni şi va dărâma cetatea şi templul. Şi sfârşitul cetăţii va veni prin potopul mâniei lui Dumnezeu şi până la capăt va fi război - prăpădul cel hotărât.

27.Şi El va încheia un legământ cu mulţi într-o săptămână, iar la mijlocul săptămânii va înceta jertfa şi prinosul şi în templu va fi urâciunea pustiirii, până când pedeapsa nimicirii cea hotărâtă se va vărsa peste locul pustiirii".

Capitolul 10 - Vedenie asupra suferinţelor. Eliberarea finală

1.În anul al treilea al lui Cirus, regele perşilor, i s-a descoperit un cuvânt lui Daniel - care se chema Beltşaţar - şi adevărat este cuvântul şi el vesteşte război mare. El a pătruns cuvântul şi a înţeles vedenia.
2."În vremea aceea, eu, Daniel, am petrecut trei săptămâni de zile în jale.
3.Pâine bună n-am mâncat, carne şi vin n-am pus în gura mea şi cu miresme nu m-am uns, până ce nu s-au împlinit trei săptămâni de zile.
4.Dar în ziua a douăzeci şi patra a lunii întâi, eu, Daniel, mă aflam pe malul fluviului celui mare, adică Tigrul,
5.Şi mi-am ridicat ochii mei şi iată un om îmbrăcat în veşminte de in, iar coapsele lui încinse cu aur curat şi de preţ;
6.Trupul lui ca şi crisolitul şi faţa lui ca fulgerul, iar ochii lui ca flăcările de foc, braţele şi picioarele lui străluceau ca arama lustruită şi sunetul cuvintelor lui ca vuietul unei mulţimi.
7.Şi am văzut numai eu, Daniel, o vedenie, iar oamenii care erau cu mine nu au văzut vedenia; ci o mare spaimă a căzut peste ei şi au fugit să se ascundă.
8.Atunci eu am rămas singur şi am văzut această mare vedenie şi n-a rămas în mine putere, faţa mea şi-a schimbat înfăţişarea, stricându-se, şi nu mai aveam vlagă.
9.Şi am auzit glasul cuvintelor lui şi, la glasul cuvintelor lui, eu am căzut înmărmurit cu faţa la pământ.
10.Şi iată că o mână s-a atins de mine şi m-a ridicat în genunchi şi pe palmele mâinilor mele.
11.Şi a grăit către mine: "Daniele, om plăcut al lui Dumnezeu, ia aminte la cuvintele pe care ţi le spun ţie şi stai drept, că acum sunt trimis către tine". Şi pe când îmi grăia cuvântul acesta, m-am sculat tremurând.
12.Şi a zis către mine: "Nu te teme, Daniele, că din ziua cea dintâi, de când ţi-ai sârguit inima ta ca să înţelegi şi să te smereşti înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite şi eu am sosit din pricina cuvintelor tale.
13.Şi îngerul păzitor al persiei mi-a stat împotrivă douăzeci şi una de zile, dar iată că Mihail, cel dintâi dintre îngerii păzitori, a venit în ajutorul meu şi eu l-am lăsat acolo la îngerul păzitor al regelui perşilor
14.Şi am venit ca să-ţi fac cunoscut ce se va întâmpla poporului tău la sfârşitul zilelor; că mai este o vedenie pentru zilele cele din urmă".
15.Şi pe când grăia cu mine astfel de cuvinte, mi-am întors privirea spre pământ şi am rămas ca un mut.
16.Şi iată! Acela care avea înfăţişarea fiului omului s-a atins de buzele mele; atunci am deschis gura mea şi am grăit şi am zis către cel ce sta înaintea mea: "O,

Stăpânul meu! Din pricina acestei vedenii m-au cuprins zvârcoliri de durere şi am rămas fără putere.
17.Şi cum poate un slujitor atât de mic al Domnului său să grăiască cu un Stăpân atât de mare ca Tine! Şi de spaimă îmi piere toată puterea şi suflarea mi se opreşte".
18.Atunci s-a atins iarăşi de mine acela care avea înfăţişarea Fiului Omului şi mi-a dat tărie.
19.Şi mi-a zis: "Nu te teme, om plăcut al lui Dumnezeu! Pace ţie! Fii tare şi curajos!" Şi pe când grăia cu mine, m-am simţit întărit şi am zis: "Spune, Stăpâne, căci Tu m-ai întărit!"
20.Atunci El a zis: "Ştii tu, oare, pentru ce am venit la tine? Acum Mă voi întoarce să fac război cu îngerul păzitor al Persiei şi, când Eu Mă voi duce, iată că îngerul păzitor al Greciei va veni.
21.Îţi voi vesti ţie ceea ce este scris în cartea adevărului. Nimeni nu poate să Mă ajute mai bine la aceasta decât Mihail, îngerul vostru păzitor".

Capitolul 11 - (continuare)

1.Şi eu în anul dintâi al lui Darius Medul stam lângă el ca să-l ajut şi să-l întăresc.
2.Şi acum îţi fac cunoscut adevărul: Iată că se vor scula încă trei regi în Persia, iar al patrulea va stăpâni bogăţii mai mari decât toţi şi, când va fi puternic prin bogăţiile sale, va ridica pe toţi împotriva regatului Greciei.
3.Şi va ieşi la iveală un rege viteaz şi va stăpâni peste un regat puternic şi va face numai ceea ce i se va părea bun.
4.Iar când va fi în culmea puterii sale, regatul lui se va prăbuşi şi se va împărţi după cele patru vânturi ale carului, fără ca să rămână urmaşilor lui şi nici să aibă putere întocmai ca mai înainte, că regatul lui va fi sfâşiat şi se va împărţi la alţii decât la aceia din neamul lui.
5.Şi regele de la miazăzi va ajunge puternic, dar unul din căpeteniile lui va fi mai puternic decât el şi va domni, iar stăpânirea lui va fi un regat puternic.
6.Şi după trecere de ani se vor uni şi fiica regelui de la miazăzi va veni către regele de la miazănoapte, ca să statornicească pacea. Dar ea nu va păstra tăria braţului său şi nu va dăinui nici el, nici braţul lui; şi va fi dată morţii, ea şi însoţitorii ei şi copiii ei şi aliatul ei în acele vremuri.
7.Iar unul dintre odraslale din rădăcinile ei se va ridica şi va porni împotriva oştirii şi va intra în cetatea cea întărită a regelui de la miazănoapte şi va face cu ei ce va voi şi va fi biruitor.
8.Chiar şi dumnezeii lor, împreună cu chipurile lor turnate, cu vasele lor de preţ, aur şi argint, vor fi duse în robia Egiptului şi el va fi mai puternic decât regele de la miazănoapte, ani de-a rândul.
9.El va năvăli în regatul regelui de la miazănoapte, apoi se va întoarce în ţara sa.
10.Şi feciorul lui va pregăti războiul şi va strânge o mare mulţime de oşti de luptă şi va da năvală peste el şi îl va potopi şi îl va cotropi şi se va întoarce şi va pătrunde până la cetatea lui cea întărită.
11.Atunci regele de la miazăzi va fi amărât foarte şi va ieşi şi va face război cu el - cu regele de la miazănoapte, care va ridica o mare oştire; dar oştirea va cădea în mâna regelui de la miazăzi;
12.Şi oştirea va fi nimicită; inima regelui se va îngâmfa; zeci de mii va doborî la pământ, dar nu va fi mai puternic.
13.Şi încă o dată regele de la miazănoapte va ridica oştiri mai puternice decât cele dintâi şi, după un răstimp de câţiva ani, va da năvală peste el, cu o mare oştire şi cu numeroasă călărime.
14.Şi în vremea aceea mulţi se vor scula împotriva regelui de la miazăzi şi oameni silnici din poporul tău se vor ridica, aşa ca să se împlinească vedenia, dar se vor poticni.

15.Iar regele de la miazănoapte va veni şi va ridica întărituri şi va cuprinde o cetate întărită, iar oştirea de ajutor a regelui de la miazănoapte nu va putea să ţină piept şi trupele sale vor fugi şi nu va fi nici un chip de stat împotrivă.
16.Cel care va porni împotriva lui va face după placul său şi nimeni nu i se va împotrivi, şi se va opri în ţara strălucirii şi totul va fi în mâna lui.
17.Şi îşi va îndrepta privirea să ia în stăpânire întregul lui regat şi va face o învoială cu el şi ii va da de soţie pe o fiică a sa, ca să aducă pieirea ţării, dar aceasta nu se va întâmpla şi nu va duce la izbândă.
18.Şi îşi va întoarce privirea spre insule şi va cuprinde multe din ele, iar o căpetenie va pune capăt ocării lui, fără putinţă de răspuns.
19.Şi îşi va întoarce faţa spre întăriturile ţării sale, dar se va poticni, va cădea şi va pieri.
20.Şi în locul lui va veni altul, care va trimite un strângător de dări în locul care este gloria regatului (Ierusalimul), dar în câteva zile va fi doborât nu prin mânie, nici prin război.
22.Şi în locul lui va veni un batjocoritor, care nu avusese nici un drept la vrednicia regală, şi el va veni paşnic şi prin uneltiri se va face stăpân pe regat.
22.Şi oştirile de ajutor vor da înapoi înaintea lui şi vor fi sfărâmate, de asemenea şi o căpetenie a legământului.
23.Şi după împrietenirea cu el se va servi de vicleşug şi va porni şi va birui cu puţin popor.
24.Şi pe neaşteptate va veni în cele mai bogate ţinuturi ale ţării şi va face ceea ce n-au făcut părinţii lui şi părinţii părinţilor lui; el le va împărţi cu risipă, pradă şi jaf şi bogăţii; şi va urzi planuri împotriva cetăţilor întărite, numai pentru o vreme.
25.Şi îşi va îndrepta puterea şi inima împotriva regelui de la miazăzi, cu oştire mare, iar el se va prinde în luptă cu oaste mare şi puternică, dar nu va putea să i se împotrivească, că se vor urzi uneltiri împotriva lui.
26.Cei ce mănâncă la masă cu el, îl vor prăbuşi, iar oastea lui se va sfărâma şi mulţi vor cădea loviţi de moarte.
27.Şi cei doi regi vor pune la cale viclenii în inima lor şi la masă îşi vor spune lucruri mincinoase, dar fără nici o izbândă, că încă n-a venit sfârşitul rânduit de Dumnezeu.
28.Şi se va duce cu mari averi în ţara lui şi inima lui va fi împotriva Legământului cel sfânt; aşa va lucra şi se va întoarce în ţara lui.
29.La vremea hotărâtă va năvăli din nou la miazăzi şi această din urmă bătălie nu va fi ca bătălia dintâi.
30.Corăbii din Chitim vor veni împotriva lui; şi el va pierde curajul, se va întoarce şi se va întărâta împotriva legământului sfânt şi va lucra şi se va învoi iarăşi cu cei ce au părăsit legământul sfânt.

31.Şi oşti trimise de el vor sta şi vor pângări locaşul sfânt şi cetatea, iar jertfa de fiecare zi o vor da de o parte şi vor pune în loc urâciunea pustiirii.
32.Şi pe cei ce au săvârşit fărădelegi împotriva legământului îi va înşela prin linguşiri, iar poporul care cunoaşte pe Dumnezeul său va rămâne statornic şi îl va urma.
33.Cei mai înţelepţi vor învăţa pe cei mulţi, dar ei vor cădea un timp de sabie şi foc, de temniţă şi pustiire.
34.Şi în vremea căderii lor, vor primi puţin ajutor şi mulţi se vor uni cu ei, dar din făţărnicie.
35.Şi printre înţelepţi, mulţi vor cădea ca să se lămurească, să se curăţească şi să se albească până la sfârşitul vremii, că mai este încă până la vremea rânduită.
36.Şi regele va face după placul său şi se va ridica şi se va trufi împotriva oricărui dumnezeu şi împotriva Dumnezeului dumnezeilor va spune lucruri nemaiauzite şi va propăşi până ce sfârşitul mâniei va veni, că ceea ce este hotărât se va întâmpla.
37.Şi nu va lua aminte la dumnezeii părinţilor lui şi nici la dumnezeul plăcut femeilor şi nu va băga în seamă pe nici un alt dumnezeu căci el se va ridica deasupra tuturor.
38.Iar în locul lui va cinsti pe dumnezeul cetăţilor, pe un dumnezeu pe care nu l-au cunoscut părinţii lui; aceluia i se va închina cu aur, cu argint, cu pietre scumpe şi lucruri de preţ.
39.El va lua ca apărători ai cetăţilor întărite pe poporul unui dumnezeu străin; pe cei care îl vor recunoaşte, el îi va cinsti mult, îi va pune stăpâni peste mulţime şi le va împărţi pământuri ca răsplată.
40.La sfârşitul vremii se va război cu el regele cel de la miazăzi şi se va năpusti împotriva lui regele cel de la miazănoapte, cu care de război, cu călăreţi şi cu multe corăbii. El va veni în ţările pe care le va cotropi şi le va străbate.
41.Şi va veni şi în ţara strălucirii şi zeci de mii se vor prăbuşi; şi iată care vor scăpa din mâna lui: Edomul, Moabul şi restul fiilor lui Amon.
42.Şi va întinde mâna sa peste ţări şi ţara Egiptului nu va scăpa.
43.Şi va ajunge stăpân peste comorile de aur şi de argint şi peste toate lucrurile preţioase ale Egiptului, iar libienii şi etiopienii vor merge după el.
44.Dar zvonuri de la răsărit şi de la miazănoapte vor veni să-l înspăimânte şi el va ieşi cu furie grozavă ca să prăpădească şi să nimicească pe mulţi.
45.Şi el va înfige corturile palatului său între mare şi muntele cel sfânt şi strălucit, apoi va veni sfârşitul lui şi nimeni nu-i va veni în ajutor!

Capitolul 12 - Vedenie asupra învierii morţilor şi asupra lui antihrist

1.Şi în vremea aceea se va scula Mihail, marele voievod care ocroteşte pe fiii poporului tău, şi va fi vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt popoarele şi până în vremea de acum. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit şi anume oricine va fi găsit scris în carte.
2.Şi mulţi dintre cei care dorm în ţărâna pământului se vor scula, unii la viaţă veşnică, iar alţii spre ocară şi ruşine veşnică.
3.Şi cei înţelepţi vor lumina ca strălucirea cerului şi cei care vor fi îndrumat pe mulţi pe calea dreptăţii vor fi ca stelele în vecii vecilor.
4.Iar tu, Daniele, ţine ascunse cuvintele şi pecetluieşte cartea până la sfârşitul vremii. Mulţi vor cerceta-o cu de-amănuntul şi va creşte ştiinţa.
5.Şi eu, Daniel, m-am uitat, şi iată alţi doi bărbaţi stând în picioare, unul pe un mal al fluviului, iar altul pe celălalt mal al fluviului.
6.Şi unul a zis celui ce era îmbrăcat în veşminte de in şi stătea deasupra apelor fluviului: "Pe când se vor sfârşi aceste fapte minunate?"
7.Şi am ascultat pe bărbatul cel îmbrăcat în veşminte de in care stătea deasupra apelor fluviului şi el şi-a ridicat dreapta şi stânga lui către ceruri şi a jurat pe Cel ce este viu în veci: "Va mai ţine o vreme; vremuri şi jumătate de vreme, iar când se va isprăvi de sfărâmat puterea poporului celui sfânt, atunci vor lua sfârşit toate acestea".
8.Şi eu am auzit, dar nu am înţeles şi am zis: "Stăpâne, care va fi sfârşitul acestora?"
9.Şi mi-a răspuns: "Du-te, Daniele, că sunt închise şi pecetluite cuvintele acestea până la sfârşit!
10.Mulţi vor fi curăţiţi, albiţi şi lămuriţi, iar cei nelegiuiţi se vor purta ca cei nelegiuiţi; toţi cei fără de lege nu vor pricepe, ci numai cei înţelepţi vor înţelege.
11.Şi din vremea când va înceta jertfa cea de-a pururi şi va începe urâciunea pustiirii vor fi o mie două sute nouăzeci de zile.
12.Fericit va fi cel ce va aştepta şi va ajunge la o mie trei sute treizeci şi cinci de zile.
13.Şi tu mergi spre sfârşitul tău şi te odihneşte şi te vei scula, ca să primeşti moştenirea ta în vremea cea de apoi!".

Vechiul Testament - Istoria Susanei

Susana, învinuită pe nedrept de doi bătrâni desfrânaţi, e osândită la moarte, dar Daniel o scapă

1. În Babilon locuia un om care se numea Ioachim.
2. El şi-a luat femeie, al cărei nume era Susana, fiica lui Hilchia, foarte frumoasă şi cu frică de Dumnezeu
3. - căci părinţii ei, drepţi fiind, îşi învăţaseră fiica după legea lui Moise.
4. Ioachim era foarte bogat şi avea o frumoasă grădină , chiar alături de casă. La el se adunau iudeii, căci el se bucura de cinstire mai mult decât toţi ceilalţi.
5. În anul acela au fost rânduiţi să fie judecători doi bătrâni din popor, de vreme ce Domnul zisese că a ieşit fărădelegea din Babilon, din bătrânii judecători care păreau că ocârmuiesc poporul.
6. Aceştia rămâneau la casa lui Ioachim, iar la ei veneau toţi cei care aveau vreo pricină de judecat.
7. Când poporul pleca, la amiază, atunci ieşea şi Susana să se plimbe în grădina soţului ei.
8. Iar cei doi bătrâni o vedeau în fiecare zi ieşind şi plimbându-se; aşa li s-a aprins pofta după ea.
9. Gândul li s-a răzvrătit, iar ochii li s-au întors în aşa fel, încât să nu vadă cerul, şi nici să-şi amintească de judecăţile cele drepte.
10. Cu toate că amândoi erau răniţi de pofta pentru ea, nu şi-au spus unul altuia zbuciumul,
11. fiindu-le ruşine să-şi mărturisească pofta, că adică voiau să se împreuneze cu ea.
12. Şi zi după zi pândeau, cu sârguinţă, s-o vadă.
13. Şi au zis unul către altul: „Să mergem acasă, că e vremea prânzului“.
14. Şi au ieşit şi s-au despărţit unul de altul, dar fiecare s-a întors din drum, şi iată că amândoi s-au pomenit în acelaşi loc. Atunci s-au întrebat unul pe celălalt care e pricina, şi astfel şi-au dat pe faţă pofta. Apoi, amândoi în înţelegere, au pus la cale o vreme când ar putea s-o afle singură.
15. Şi a fost că-n timp ce ei pândeau o zi prielnică, ea a intrat, ca de obicei, însoţită de două fete; şi a dorit să se scalde în grădină, că era foarte cald.
16. Şi nimeni nu mai era acolo, în afară de cei doi bătrâni, care se ascunseseră şi o pândeau.
17. Iar ea le-a zis fetelor: „Aduceţi-mi ulei şi săpun şi închideţi porţile grădinii, că vreau să mă îmbăiez“.

18. Iar ele au făcut aşa cum li se spusese: au închis porţile grădinii şi, ieşind pe o uşă lăturalnică, spre a aduce ceea ce li se poruncise, nu i-au văzut pe cei doi bătrâni care şedeau ascunşi.
19. Şi dacă fetele au ieşit, cei doi bătrâni s-au ridicat şi au alergat asupra ei.
20. şi au zis: „Iată, porţile grădinii sunt închise, nimeni nu ne poate vedea, iar noi suntem aprinşi de dragoste pentru tine; aşadar, binevoieşte şi culcă-te cu noi;
21. iar dacă nu, vom aduce mărturie împotriva ta, cum că aici, cu tine, era un tânăr şi că de aceea le-ai trimis pe fete să plece de lângă tine“.
22. Atunci Susana a suspinat şi a zis: „Strâmtorată sunt din toate părţile; că de voi face acest lucru, asta înseamnă moarte; iar dacă nu-l voi face, nu voi putea să scap din mâinile voastre;
23. dar mai bine-mi este să nu fac şi să cad în mâinile voastre decât să păcătuiesc în faţa Domnului“.
24. Şi a strigat Susana cu glas mare; dar şi cei doi bătrâni au strigat împotriva ei;
25. iar unul din ei a alergat şi a deschis porţile grădinii.
26. Când cei din casă au auzit strigătul din grădină, au alergat înlăuntru pe uşa lăturalnică, să vadă ce i s-a întâmplat.
27. Iar după ce bătrânii au spus ce aveau de spus, tare s-au ruşinat slugile, căci niciodată nu se vorbise aşa ceva despre Susana.
28. Şi a fost că a doua zi, când poporul era adunat la Ioachim, bărbatul ei, au venit şi cei doi bătrâni, plini de gânduri nelegiuite împotriva Susanei, anume s-o dea morţii.
29. Şi au zis în faţa poporului: „Trimiteţi după Susana, fiica lui Hilchia, femeia lui Ioachim!“ Şi au trimis.
30. Iar ea a venit, împreună cu tatăl şi cu mama ei, cu copiii şi cu toate rudele.
31. Susana era o femeie de mare gingăşie, şi tare mândră la vedere.
32. Iar acei bătrâni neruşinaţi i-au poruncit să se descopere - că era acoperită - ca să se sature de frumuseţea ei;
33. iar cei ce erau lângă ea, precum şi toţi cei ce o ştiau, plângeau.
34. Atunci cei doi bătrâni s-au ridicat în mijlocul poporului şi şi-au pus mâinile pe capul ei.
35. Iar ea, plângând, şi-a ridicat ochii spre cer, căci inima ei nădăjduia în Domnul.
36. Şi au zis bătrânii: „În timp ce noi, doar noi doi, umblam prin grădină, ea a intrat cu două slujnice şi a închis poarta grădinii, după care slujnicelor le-a dat drumul.
37. Atunci a venit la ea un tânăr, care fusese ascuns, şi s-a culcat cu ea.
38. Noi, fiind în colţul grădinii şi văzând nelegiuirea, am dat fuga la ei.
39. Şi dacă i-am văzut împreunându-se, pe bărbat nu l-am putut ţine, că era mai tare decât noi şi a deschis poarta şi a fugit.
40. Pe ea însă am prins-o şi am întrebat-o cine era tânărul, dar ea n-a vrut să ne spună. Pe acestea le mărturisim“.

41. Adunarea le-a dat lor crezare, ca unora ce erau bătrâni şi judecători ai poporului; şi au osândit-o la moarte.
42. Atunci Susana a strigat cu glas mare şi a zis: „Dumnezeule Cel Veşnic, Tu, Cel ce le ştii pe cele ascunse, Tu, care cunoşti toate lucrurile mai înainte ca ele să fi fost făcute,
43. Tu ştii că au născocit mărturie mincinoasă împotriva mea; şi, iată, eu urmează să mor fără să fi făcut nimic din ceea ce oamenii aceştia au scornit împotriva mea...“.
44. Iar Domnul i-a auzit glasul.
45. Şi-n timp ce o duceau la moarte, Dumnezeu a trezit duhul cel sfânt al unui tânăr cu numele de Daniel;
46. iar acesta a strigat cu glas mare: „Curat sunt eu de sângele acesta!“
47. Atunci întregul popor s-a întors cu faţa către el şi a zis: „Ce înseamnă cuvintele acestea pe care le-ai spus?“
48. Iar el, stând în mijlocul lor, a zis: „Oare atât de nebuni sunteţi voi, fii ai lui Israel, să osândiţi pe această fiică a lui Israel fără nici o cercetare şi fără să fi cunoscut adevărul?...
49. Întoarceţi-vă la judecată, căci mărturie mincinoasă au adus împotriva ei!“
50. Şi tot poporul s-a întors degrabă, iar bătrânii i-au zis: „Vino, şezi între noi şi spune-ne; că ţie ţi-a dat Dumnezeu vrednicia unui bătrân“.
51. Atunci Daniel le-a grăit: „Pe aceştia doi despărţiţi-i unul de celălalt, iar eu îi voi cerceta“.
52. Şi după ce i-au despărţit, el a chemat pe unul din ei şi l-a întrebat: „Tu, cel învechit în rele, acum te-au ajuns păcatele pe care le făceai înainte;
53. că făceai judecăţi strâmbe, învinuind pe cei nevinovaţi şi eliberând pe cei vinovaţi, împotriva a ceea ce a zis Domnul: «Pe cel nevinovat şi pe cel drept să nu-l ucizi»;
54. acum, dacă tu ai văzut-o, spune-mi: Sub care copac i-ai văzut pe ei împreună?“ Iar el a zis: „Sub mesteacăn“.
55. Daniel a zis: „Foarte bine; ai minţit împotriva capului tău; căci, chiar acum, îngerul lui Dumnezeu a primit porunca lui Dumnezeu să te spintece în două“.
56. Şi, punându-l deoparte, a poruncit să fie adus celălalt, căruia i-a zis: „Tu, sămânţă a lui Canaan, nu a lui Iuda, frumuseţea te-a înşelat şi pofta ţi-a stricat inima;
57. aşa făceai cu fetele lui Israel, care, de frică, se împreunau cu voi; dar fiica lui Iuda nu v-a răbdat nelegiuirea.
58. Spune-mi acum: „Sub care copac i-aţi prins?“ Iar el a zis: „Sub arţar“.
59. Şi i-a zis Daniel: „Foarte bine; şi tu ai minţit împotriva capului tău; căci îngerul lui Dumnezeu aşteaptă cu sabia să te spintece în două, încât pe amândoi să vă nimicească“.

60. Atunci toată adunarea a strigat cu glas mare şi L-a binecuvântat pe Dumnezeu, Care îi scapă pe cei ce nădăjduiesc în El.
61. Şi s-au ridicat împotriva celor doi bătrâni pe care Daniel îi dovedise, prin chiar cuvintele lor, că mărturisiseră strâmb;
62. şi, după legea lui Moise, le-au făcut aşa cum aceia, în răutatea lor, gândiseră să facă împotriva aproapelui: i-au ucis. Aşa a fost mântuit sângele nevinovat, în chiar ziua aceea.
63. Iar Hilchia şi soţia sa L-au lăudat pe Dumnezeu pentru Susana, fiica lor, împreună cu Ioachim, bărbatul ei, şi cu toate rudele ei, pentru aceea că în ea nu s-a aflat nimic necinstit.
64. Începând din ziua aceea, mare a devenit Daniel în ochii poporului.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa proorocului Daniel şi a celor împreună cu dânsul trei prooroci: Anania, Azaria şi Misail

Proorocul Daniel se trăgea din seminţie împărătească, din seminţia lui Iuda, şi fiind încă copil mic a fost robit de Nabucodonosor, apoi a fost dus de la Ierusalim în Babilon, împreună cu Ioachim, împăratul Iudeii, unde tinereţile lui, cu darul lui Dumnezeu, au fost minunate şi preamărite; iar mai vârtos, cu bună pricepere a vădit pe judecătorii cei nedrepţi şi fără de lege şi a izbăvit de moarte pe nevinovata Susana. Căci în acea vreme evreii, care erau în robie, aveau doi bătrâni pentru judecăţile lor, pe care îi aleseseră să judece pricinile poporului şi se adunau la judecăţi în casa lui Ioachim, bărbat vestit şi bogat în zilele acelea.

Ioachim avea femeie cu numele Susana, fata lui Helchie, foarte frumoasă şi temătoare de Dumnezeu; iar părinţii ei, drepţi fiind, au deprins pe fiica lor la fapte bune, după legea lui Moise. Dar bătrânii aceia erau nelegiuiţi, căci în loc să judece drept, făceau nedreptăţi, încât se împlinea asupra lor graiul Stăpânului; "Ieşit-a fărădelege în Babilon, din bătrânii judecători". Aceia, văzând pe Susana în toate zilele intrând în grădina bărbatului său şi ieşind, au poftit la dânsa, apoi şi-au abătut ochii ca să nu caute la cer, nici să-şi aducă aminte de judecăţile cele drepte. Ei nu şi-au spus unul altuia boala lor, pentru că se ruşinau a-şi mărturisi poftele, căutând fiecare dintr-înşii vreme prielnică. Iar odată a zis unul către altul: "Să mergem acasă că este ceasul prânzului". Ieşind ei, s-au despărţit unul de altul

şi întorcându-se au venit la loc. Apoi, întrebându-se unul pe altul de pricina întoarcerii, şi-au mărturisit unul altuia pofta sa şi atunci au rânduit vreme când vor putea să o găsească singură ca să-şi împlinească dorinţa. Deci a fost când păzeau ei ziua cea cu bun prilej, de a intrat Susana numai cu două slujnice în grădină, pentru că era arşiţă. Acolo nu era nimeni, numai cei doi bătrâni ascunşi, care o pândeau pe ea.

Susana a zis slujnicelor: "Aduceţi-mi untdelemn şi săpun, apoi încuiaţi uşile grădinii ca să mă spăl". Slujnicele au făcut precum le-a zis, au încuiat uşile grădinii şi au ieşit pe cele din dos, ca să aducă cele ce li se poruncise lor, dar n-au văzut pe cei doi bătrâni care erau ascunşi.

Însă, după ce au ieşit fetele, s-au sculat amândoi bătrânii şi au fugit după dânsa zicând: "Iată, uşile grădinii sunt încuiate şi nimeni nu ne vede pe noi, deci învoieşte-te cu noi, iar de nu, vom mărturisi asupra ta, că a fost cu tine un tânăr şi pentru aceea ai înlăturat pe fete de la tine".

Iar Susana a suspinat şi a zis: "Greu îmi este de pretutindeni; că de voi face aceasta, moarte îmi este mie, iar de nu o voi face, nu voi scăpa din mâinile voastre. Dar mai bine este a nu face şi a cădea în mâinile voastre, decât a greşi înaintea lui Dumnezeu".

Apoi a strigat cu glas mare Susana, şi bătrânii împotriva ei au strigat şi alergând, unul a deschis uşile grădinii, iar dacă au auzit cei din casă strigătele, au sărit pe uşile cele din dos, ca să vadă ce i s-a întâmplat. Şi dacă au spus bătrânii cuvintele lor, se ruşinară slujnicele ei foarte mult, pentru că niciodată nu au auzit cuvinte ca acelea despre Susana.

A doua zi, când s-a adunat poporul la bărbatul ei Ioachim, au venit şi bătrânii plini de cugetele lor de fărădelege asupra Susanei, ca să o omoare pe ea şi au zis înaintea poporului: "Trimiteţi la Susana, fata lui Helchie, care este femeia lui Ioachim". Trimiţând, au venit ea, părinţii ei, fiii ei şi toate rudeniile. Susana era tânără şi frumoasă la chip, iar cei fărădelege au poruncit să se descopere pentru că era acoperită. Plângeau toţi cei ce erau lângă dânsa şi toţi cei ce o ştiau pe ea.
Deci, sculându-se amândoi bătrânii au pus mâinile pe capul ei, iar ea plângând a căutat la cer, pentru că inima ei nădăjduia spre Domnul.

Iar cei doi bătrâni au zis: "Umblând noi amândoi prin grădină, a intrat aceasta cu două slujnice, a închis uşile grădinii şi, dând drumul slujnicelor, a venit la ea un tânăr, care era ascuns şi s-a culcat cu dânsa. Iar noi, fiind în fundul grădinii şi

văzând totul, am alergat asupra lor; pe tânăr nu l-am putut prinde, pentru că a fugit mai iute decât noi şi, deschizând uşile grădinii, a sărit afară, iar pe aceasta am întrebat-o cine a fost tânărul acela şi n-a vrut să spună. Iată, aceasta mărturisim".

Adunarea i-a crezut ca pe nişte bătrâni ai poporului şi judecători şi a osândit-o pe ea la moarte.

Susana a strigăt atunci cu glas mare: "Dumnezeule veşnice şi ştiutorule al celor ascunse, Care ştii toate mai înainte de săvârşirea lor; Tu ştii că au mărturisit minciună asupra mea şi iată mor, nefăcând nimic din ceea ce au mărturisit împotriva mea".

Deci a ascultat Domnul glasul ei, căci dusă fiind spre pierzare, a ridicat Dumnezeu cu Duhul Sfânt pe un tânăr, al cărui nume era Daniel, şi a strigat cu glas mare: ***"Curat sunt eu de sângele acesteia".***

Apoi s-a întors tot poporul către dânsul şi a zis: "Ce este cuvântul acesta pe care tu îl grăieşti?"

Iar el, stând în mijlocul lor, a zis: ***"Dar aşa sunteţi de nebuni, fii ai lui Israil, necercetând şi nepricepând adevărul? Aţi osândit pe fata lui Israil, întoarceţi-vă la judecată pentru că aceştia au mărturisit minciună asupra ei".***

Deci s-a întors tot poporul cu sârguinţă. Şi i-au zis lui bătrânii: "Vino şi şezi în mijlocul nostru şi ne spune, că ţi-a dat ţie Dumnezeu cinstea bătrânilor".

Iar Daniel a zis către dânşii: "Despărţiţi-i pe ei unul de altul şi-i voi întreba eu".

Şi făcând astfel a chemat pe unul din ei şi i-a zis: ***"Învechitule în zile rele, acum a sosit vremea păcatelor tale pe care le-ai făcut înainte, judecând nedrept, osândind pe cei nevinovaţi, iar pe cei vinovaţi iertându-i, cu toate că a zis Dumnezeu: Pe cel nevinovat şi pe cel drept să nu-l omori. Deci dacă ai văzut-o pe aceasta, spune-mi, sub ce fel de copac ai văzut-o pe ea şi pe tânăr?"***

Iar el a zis: "Sub un smochin".

Şi a zis Daniel: "Ai minţit; deci pedeapsa va fi asupra capului tău, căci iată îngerul lui Dumnezeu luând poruncă, te va rupe în două".

Liberând pe acela, a poruncit să-l aducă pe celălalt şi i-a zis lui: ***"Sămânţa lui Hanaan şi nu a Iudei, frumuseţea te-a înşelat şi poftă a răzvrătit inima ta. Aşa aţi făcut fetelor lui Israil, iar ele s-au temut a se alătura de voi şi fiica Iudei n-a suferit fărădelegea voastră. Acum spune-mi sub ce fel de copac ai văzut vorbind pe cei doi".***

Iar el a zis: "Sub un pin".

Iar Daniel a zis lui: ***"Ai minţit; deci pedeapsa va fi asupra capului tău, căci aşteaptă îngerul lui Dumnezeu să te taie în două cu sabia şi să vă piardă pe voi".***

Apoi a strigat tot poporul şi a binecuvântat pe Dumnezeu, Care mântuieşte pe cei ce nădăjduiesc spre El.

Deci a pedepsit pe cei doi bătrâni, că i-a vădit pe ei Daniel, fiindcă au mărturisit mai apoi minciuna şi le-a răsplătit precum ei au viclenit vecinului, după legea lui Moise; deci i-a omorât pe dânşii şi a mântuit în ziua aceea om nevinovat.
Iar Helchie şi femeia lui au lăudat pe Dumnezeu, pentru fiica lor Susana, împreună cu Ioachim, bărbatul ei, şi cu toate rudeniile, de vreme ce nu s-a aflat într-însa lucru de ruşine. ***Iar Daniel, din ziua aceea, s-a făcut mare înaintea poporului, pentru priceperea sa şi pentru darurile lui Dumnezeu care erau într-însul.***

În acea vreme împăratul Nabucodonosor a zis lui Asfanez, cel mai mare peste eunucii săi, ca să aducă la palat pe fiii lui Israel din seminţia împărătească şi din cea domnească, tineri întru care nu este prihană, frumoşi la chip, înţelepţi, ştiind învăţătură şi care cugetă adânc şi sunt puternici - ca să fie în casă înaintea împăratului şi să-i înveţe carte şi limba haldeiască. Apoi le-a rânduit împăratul hrană în fiecare zi, din masa lui şi din vinul lui şi să-i hrănească pe dânşii astfel trei ani, iar după aceea să-i aducă înaintea împăratului.

Între dânşii se aflau din fiii Iudeii şi Daniel şi alţi copii în număr de trei, asemenea din neamul împărătesc, anume: Anania, Azaria şi Misail. Atunci, cel mai mare peste eunuci le-a spus numele lor: lui Daniel i-a zis Baltazar; lui Anania, Şedrah şi lui Misail, Misah; iar lui Azaria, Avdenago. Dar ***Daniel a pus în inima sa, împreună cu cei trei prieteni ai săi, ca să nu se spurce din masa împărătească şi din vinul lui şi a rugat Daniel pe eunuc să nu-i spurce.*** Şi a pus Dumnezeu pe Daniel întru milă şi îndurarea celui mai mare peste eunuci. Apoi, acesta a zis către Daniel: "Mă tem de împăratul meu care a poruncit ca bucatele voastre să fie bune şi băutura voastră la fel, ca nu cumva să vadă el feţele voastre

mai posomorâte decât ale copiilor de o vârstă cu voi, căci veţi osândi capul meu la moarte".

Daniel rejects the King's food.

Atunci Daniel a zis către Amelsad, cel mai mare peste eunuci, precum şi peste Daniel, Anania, Azaria şi Misail: ***"Încearcă pe copilaşii tăi până în zece zile şi să ne dai numai din seminţele pământului să mâncăm şi apă să bem. Apoi să se arate înaintea ta feţele noastre şi feţele copilaşilor care mănâncă din masa împăratului şi precum vei vrea aşa să faci cu slugile tale".***

Deci i-a ascultat pe dânşii şi i-a încercat până în zece zile şi s-au văzut feţele lor mult mai frumoase decât ale copilaşilor ce mâncau din masa împăratului. Amelsad dând la o parte bucatele şi vinul le da numai seminţe şi apă. ***Şi le-a dat Dumnezeu acestor patru tineri isteţime şi înţelepciune, iar lui Daniel i-a dat darul explicării visurilor.*** După sfârşitul acestor zile, cel mai mare dintre eunuci i-a dus înaintea lui Nabucodonosor. Împăratul a grăit cu ei şi a aflat înţelepciunea lor, graiul, ştiinţa şi i-a găsit cu zece părţi mai înţelepţi decât toţi descântătorii şi vrăjitorii care erau în toată împărăţia.

Împăratul Nabucodonosor

După aceasta Nabucodonosor a avut un vis de care s-a cutremurat. Şi a chemat pe descântători, pe fermecători, pe vrăjitori, pe haldei, ca să tălmăcească visul împăratului. Şi le-a zis împăratul: *"Am visat şi s-a înspăimântat duhul meu căci nu înţeleg visul"*.

Nebuchadnezzar's Dream

Grăit-au haldeii sirieni împăratului: "Împărate, în veci să trăieşti, spune visul nouă, robilor tăi, şi tălmăcirea lui o vom vesti ţie".

Dar împăratul a zis: *"Visul s-a depărtat de la mine şi l-am uitat; deci de nu-mi veţi spune visul şi tâlcuirea lui, întru primejdie veţi fi, iar casele voastre se vor jefui".*

Şi au răspuns haldeii împăratului: "Nu este om pe pământ care ar putea să cunoască visul împăratului, căci tot împăratul şi domnul nu întreabă una ca asta pe descântători, vrăjitori şi haldei. Ceea ce întreabă împăratul este greu şi numai zeii pot spune împăratului, a cărui locuinţă nu este cu noi".

Atunci împăratul a zis cu mânie: *"Să se piarză toţi înţelepţii Babilonului".*

Deci ieşind poruncă înţelepţii se osândeau. Atunci au căutat pe Daniel şi pe prietenii lui să-i ucidă. Dar Daniel a dat răspuns lui Arioh, cel mai mare peste bucătari, care ieşise să omoare pe înţelepţii împăratului Babilonului: ***"Boierule al împăratului, pentru ce a ieşit o astfel de poruncă de ruşine de la împărat?"*** Atunci Arioh a spus lui Daniel pricina. Iar Daniel a intrat la împărat şi l-a rugat să-i dea vreme ca să-i tâlcuiască visul. Dobândind Daniel cererea, a intrat în casa sa şi a spus lui Anania, lui Misail şi lui Azaria, prietenii săi. Iar ei au cerut îndurare de la Dumnezeul cerului pentru taina aceasta, ca să nu piară Daniel şi prietenii săi, împreună cu ceilalţi înţelepţi ai Babilonului. ***Atunci lui Daniel i s-a descoperit taina în vis noaptea şi a lăudat el pe Dumnezeu.*** Şi a venit Daniel la Arioh, care era rânduit de împărat să piardă pe înţelepţii Babilonului şi i-a zis: ***"Nu pierde pe înţelepţi, ci du-mă pe mine înaintea împăratului şi îi voi tâlcui visul".*** Atunci Arioh cu sârguinţă a dus pe Daniel înaintea împăratului şi i-a zis: "Am aflat un bărbat din robii Iudeii, care va spune împăratului tâlcul visului".

Împăratul l-a primit şi i-a spus lui Baltazar, adică lui Daniel: *"Poţi să-mi spui visul pe care l-am avut şi tâlcuirea lui?"*

Nebuchadnezzar's dream was interpreted by Daniel

Daniel i-a răspuns: ***"Taina de care întreabă împăratul nu este a înţelepţilor vrăjitori, nici a descântătorilor gazarineni, ci este a lui Dumnezeu din cer, Care descoperă tainele şi Care a arătat chiar împăratului Nabucodonosor ce va fi în zilele cele mai de pe urmă. Acela, spre a noastră smerenie milostivindu-se, ne-a descoperit visul tău, căci nu cu înţelepciunea care este în mine l-am aflat, ci prin descoperirea lui Dumnezeu. Deci, iată tâlcuirea, împărate! Visul tău arată ce are să se facă după aceasta şi cine va fi după împărat. Cel ce descoperă tainele ţi-a arătat în ce chip se cuvine aceasta. Tu, împărate, vedeai un chip şi chipul acela era mare, iar vederea lui înaltă, care sta înaintea feţei tale în chip înfricoşat; capul lui era de aur curat, mâinile, pieptul şi braţele erau de argint, pântecele şi coapsele de aramă, pulpele de fier, picioarele, o parte de fier şi o parte de pământ. Apoi s-a rupt o piatră din munte, fără mână şi a lovit chipul peste picioarele de fier şi de pământ şi pe care le-a zdrobit până la sfârşit. Atunci s-au zdrobit deodată cu pământul şi fierul, arama, aurul şi argintul şi s-au făcut ca praful din arie, apoi le-a luat vântul şi nu s-a mai aflat locul lor; iar piatrăacare a lovit chipul s-a făcut munte mare şi a umplut tot pământul. Acesta este visul tău, împărate.***

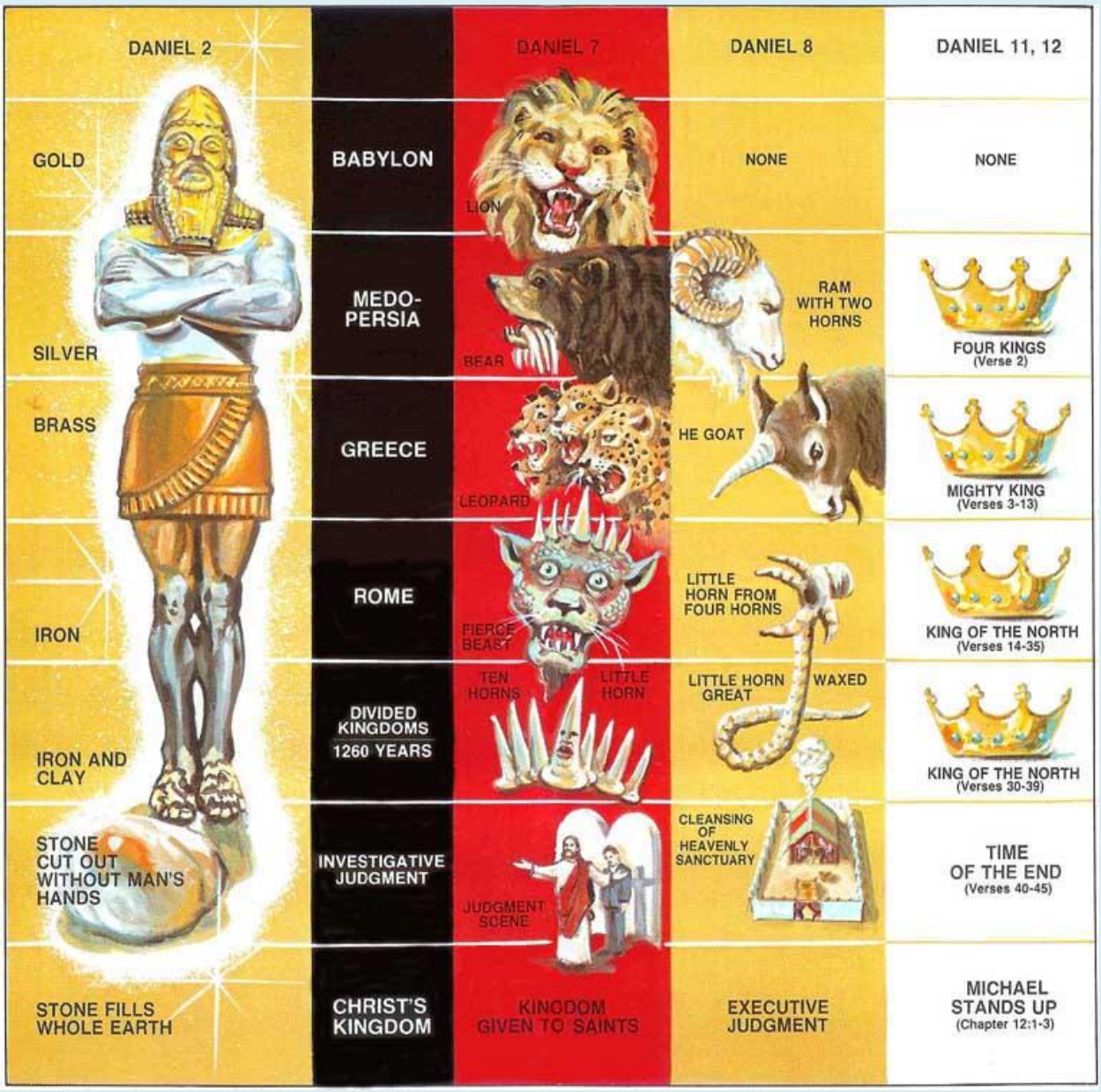

Iată acum şi tâlcuirea lui: ***capul cel de aur eşti tu şi împăraţii Babilonului, care au fost mai înainte de tine. În urma ta se va scula altă împărăţie, care va fi mai mică decât a ta, care este argintul, iar cele două mâini şi braţele însemnează popoarele, două, perşii şi mezii, care au să ia împărăţia Babilonului. După aceştia va fi împărăţia a treia, care este aramă, căci se va scula cineva de la Apus, îmbrăcat cu aramă şi acela va fi Alexandru Macedoneanul, care va birui tot pământul. Iar împărăţia a patra, va fi tare ca fierul. Precum fierul zdrobeşte şi înmoaie toate (arama, argintul şi aurul), aşa şi acela va zdrobi şi va supune toate şi împărăţia aceea va fi a romanilor. Iar două picioare înseamnă două părţi ale acestei împărăţii, Răsăritul şi Apusul, a elinilor şi a romanilor. Iar picioarele***

şi degetele pe care le-ai văzut, o parte din fier şi o parte din pământ, înseamnă că împărăţia va fi împărţită în multe părţi şi va slăbi ca pământul şi singură de sine va fi sfărâmată. Piatra care s-a tăiat din munte, fără mână, şi a sfărâmat chipul, este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care are să se nască din fecioară curată şi neispitită de nuntă, fără amestecare bărbătească. Acela, după ce va zdrobi toate împărăţiile şi le va vântura pe cele vremelnice, va ridica o împărăţie care în veci nu se va risipi şi împărăţia aceea va fi duhovnicească".

Atunci împăratul Nabucodonosor a căzut în faţa sa şi s-a închinat lui Daniel, zicând: *"Daruri şi bune miresme să i se aducă".*

Apoi a zis lui Daniel: *"Cu adevărat Dumnezeul vostru, acela este Dumnezeul dumnezeilor, Domnul domnilor şi Împăratul împăraţilor, care descoperă tainele; căci prin ajutorul Lui ai putut descoperi taina aceasta".*

Şi a mărit împăratul pe Daniel, apoi i-a dat daruri mari şi multe şi l-a pus peste toată ţara Babilonului, Domn voievozilor şi peste toţi înţelepţii Babilonului. Iar pe prietenii lui Daniel, Şedrah, Misah şi Avdenago, după cererea sa, cu mare cinste i-a cinstit, punându-i peste supuşii ţării Babilonului.

În anul al optsprezecelea, Nabucodonosor a făcut chip de aur, având înălţimea de şaizeci de coţi şi lăţimea de şase coţi, pe care l-a pus în câmpul Deir, în ţara Babilonului. Şi a trimis împăratul Nabucodonosor în toate laturile stăpânirii sale, ca să adune pe toţi eparhii şi voievozii, ispravnicii şi povăţuitorii şi tiranii, pe cei din stăpâniri şi pe toţi boierii ţărilor, să vină la dezvelirea chipului pe care l-a făcut. Adunându-se toţi, au şezut înaintea împăratului şi au făcut acolo, în câmp, un cuptor, spre pierderea acelora care vor fi împotriva poruncii împărăteşti.

Propovăduitorul striga: "Voi, popoarelor, neamurilor, seminţiilor, limbilor, în orice ceas veţi auzi glasul trâmbiţei, al fluierului şi al alăutei, al surlei şi al canonului, al organului, al versurilor şi a tot felul de cântări, închinaţi-vă chipului celui de aur, pe care l-a făcut Nabucodonosor împăratul; iar care nu va cădea să se închine, în acel ceas va fi aruncat în cuptorul în care arde foc continuu".

Când au auzit acestea toate popoarele, seminţiile şi limbile au căzut şi s-au închinat chipului făcut de Nabucodonosor împăratul. Atunci s-au apropiat de împărat oarecare bărbaţi haldei şi au pârât împăratului că Anania, Azaria şi Misail nu se închină zeilor săi şi chipului de aur făcut. Atunci împăratul, chemându-i pe cei cu pricina, i-a întrebat dacă sunt adevărate cele spuse despre ei.

Iar ei au răspuns: "Dumnezeul nostru Căruia îi slujim este în ceruri, puternic a ne scoate din cuptorul în care arde focul şi a ne izbăvi din mâinile tale, împărate. Iată, dar, cunoscut să-ţi fie, împărate, că nu vom sluji zeilor tăi şi nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai pus".

Nabucodonosor s-a umplut de mânie şi chipul feţei lui s-a schimbat asupra lui Şedrah, Misah şi Abdenago şi a zis: *"Să ardeţi cuptorul de şapte ori până când se va arde desăvârşit"*. Pe urmă a poruncit unor bărbaţi puternici, să-i lege şi să-i arunce în cuptorul cel cu foc.

Deci, fiind ei aruncaţi, a ieşit focul din cuptor şi a ars pe cei ce-i clevetiseră pe dânşii. Iar cei trei bărbaţi drepţi, au căzut ferecaţi în mijlocul cuptorului ce ardea cu foc mare şi umblau prin mijlocul văpăii, lăudând pe Dumnezeu şi binecuvântându-L. Dar n-au încetat cei ce i-au aruncat pe ei în foc, adică slugile împăratului a arde în cuptorul cu iarbă, pucioasă, smoală, câlţi şi viţe. Şi s-a ridicat para cuptorului ca la patruzeci de coţi, încât a înconjurat şi a ars pe toţi cei ce erau împrejurul cuptorului haldeilor. ***Iar îngerul Domnului s-a pogorât spre cei ce erau cu Azaria în cuptor şi a spulberat para focului suflând, ca un duh de rouă, încât nu s-a atins de dânşii focul nicidecum, nici nu i-a mâhnit şi nici nu i-a supărat pe ei. Atunci cei trei lăudau pe Dumnezeu, îl binecuvântau şi-L slăveau: "Bine eşti cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, prea lăudat şi prea înălţat în veci."*** (Şi celelalte cântări care sunt scrise în cartea lui Daniel).

Iar Nabucodonosor, auzindu-i pe dânşii cântând, s-a minunat. Apoi s-a sculat degrabă şi a zis boierilor săi: *"Nu trei bărbaţi legaţi am aruncat în mijlocul focului?"*

Şi au răspuns împăratului: "Cu adevărat, împărate".

Şi a zis împăratul: *"Dar eu văd patru bărbaţi dezlegaţi, umblând prin mijlocul focului şi nevătămaţi sunt, iar chipul celui de-al patrulea este asemenea Fiului lui Dumnezeu".*

Atunci a venit Nabucodonosor la gura cuptorului ce ardea cu foc şi a zis: *"Şedrah, Misah şi Abdenago, robii Dumnezeului Celui Preaînalt, ieşiţi şi veniţi aici".*

Deci au ieşit cei trei strigaţi şi s-au adunat toţi cei chemaţi ca să-i vadă pe cei trei bărbaţi şi cum n-a biruit focul trupurile lor şi părul capului n-a ars şi miros de foc nu era într-înşii.

Atunci împăratul s-a închinat lui Dumnezeu în faţa lor şi a zis: *"Binecuvântat este Dumnezeul lui Şedrah, Misah şi Abdenago, Care a trimis pe îngerul Său şi a scos pe robii Săi din focul cel rău. Şi eu poruncesc ca tot poporul, seminţia şi limba care va grăi hulă asupra Dumnezeului lui Şedrah, Misah şi Abdenago, întru pierzare să fie, iar casele lor spre jefuire, de vreme ce nu este alt Dumnezeu care să-i poată izbăvi".*

Iar pe cei trei tineri cu mare cinste i-a cinstit, mărindu-i pe dânşii înaintea tuturor şi învrednicindu-i a fi mai mari peste toţi iudeii, care erau în toată împărăţia.

Dar Nabucodonosor s-a mândrit foarte şi, nu după multă vreme, iarăşi a avut un vis care însemna mai înainte căderea şi smerenia lui. Deci *a văzut un copac în mijlocul pământului şi copacul acela s-a întărit şi s-a mărit, iar înălţimea lui era foarte mare, frunzele lui erau frumoase, rodul lui gustos şi era hrana tuturor; apoi, sub dânsul se sălăşluiau toate fiarele sălbatice şi în ramurile lui locuiau toate păsările cerului. După aceasta a văzut un sfânt din ceruri, care a strigat întru tărie: "Tăiaţi copacul, frângeţi ramurile lui, scuturaţi frunzele, risipiţi roadele, ca să se clatine fiarele sub el şi păsările în crăcile lui şi numai tulpina lui să o lăsaţi în pământ. În legături de fier şi de aramă, în pajiştea de afară, în roua cerului se va sălăşui cu fiarele cele sălbatice, iar partea lui va fi în iarba pământului. Inima lui de om se va schimba în inimă de fiară şi şapte vremi se vor schimba peste dânsul".*

Acest vis a tulburat rău pe împărat şi adunând iarăşi pe înţelepţii Babilonului le-a spus visul său, cerând să-l tâlcuiască, dar nimeni n-a putut, până când a chemat pe Daniel, în care vieţuia Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Acesta auzind visul împăratului a zis: ***"Stăpâne, să fie visul acesta celor ce te urăsc pe tine şi tâlcuirea lui vrăjmaşilor tăi. Copacul pe care l-ai văzut, tu eşti, împărate; pentru că te-ai mărit şi te-ai întărit, iar mărirea ta a ajuns până la ceruri şi domnia ta***

până la marginile pământului. Dar degrabă vei cădea din împărăţie şi te vor goni şi împreună cu fiarele sălbatice vei locui. Cu iarbă ca pe un bou te vor hrăni şi din roua cerului se va răcori trupul tău. Şapte vremi se vor schimba peste tine, până vei şti, că Cel Preaînalt stăpâneşte împărăţia oamenilor şi cui va vrea o va da. Iar ceea ce au zis: Lăsaţi odrasla rădăcinii copacului în pământ, înseamnă că împărăţia ta va cunoaşte împărăţia cerească. Pentru aceasta, împărate, sfatul meu să fie plăcut ţie şi păcatele tale răscumpără-le cu milostenie, iar nedreptăţile tale, cu îndurare spre cei săraci. Doar va fi Dumnezeu îndelung-răbdător spre păcatele tale".

Aşa a tâlcuit Sfântul Daniel visul împăratului şi s-au împlinit toate cele zise de dânsul. Pentru că după douăsprezece luni, fiind în Babilon, împăratul a zis: *"Nu este acesta Babilonul cel mare pe care eu l-am zidit, ca o casă a împărăţiei mele, spre stăpânirea ţării şi întru cinstea slavei mele?"* Şi cuvântul fiind încă pe buzele împăratului, iată, a auzit un glas din cer: "Împărate Nabucodonosor, împărăţia ta a trecut de la tine, căci dintre oameni te vor goni şi cu fiarele sălbatice va fi locuinţa ta, cu iarbă ca pe un bou te vor hrăni şi şapte vremi se vor schimba peste tine, până când vei cunoaşte că cel Preaînalt stăpâneşte împărăţia oamenilor şi căruia va vrea o va da".

În acel ceas s-a împlinit cuvântul lui Daniil asupra împăratului Nabucodonosor: căci de la oameni s-a gonit, mânca iarbă ca un bou, de roua cerului s-a udat trupul lui, până ce i-au crescut perii ca de leu şi unghiile lui ca de pasăre. Şi după sfârşitul acelor zile, în care nimeni altul n-a îndrăznit să ia împărăţia lui, *Nabucodonosor şi-a ridicat ochii şi mintea la cer, a binecuvântat pe cel Înalt, a lăudat pe Cel ce vieţuieşte în veci şi L-a slăvit. Pentru că stăpânirea Lui este stăpânirea veşnică şi împărăţia lui din neam în neam şi toţi cei ce locuiesc pe pământ, întru nimic s-au socotit. După voia Lui se face totul în cer şi pe pământ şi nu este nimeni care să se împotrivească voii Lui, ori să zică Lui: "Ce ai făcut?"*

În acea vreme i s-a întors mintea împăratului şi a venit la cinstea împărăţiei sale; iar voievozii şi boierii lui îl căutau pe el. Deci s-a întors la împărăţia sa şi mărire mai multă i s-a dat lui. După aceea a vieţuit Nabucodonosor lăudând, preaînălţînd şi preaslăvind pe Împăratul cerului şi a vieţuit toţi anii împărăţiei sale patruzeci şi trei; şi apoi s-a săvârşit în pace.

După moartea împăratului Nabucodonosor, a luat împărăţia Babilonului fiul său, Evilmerodah. Acesta l-a scos din casa temniţei pe Ioachim, împăratul Iudeii, care era robit de Nabucodonosor şi ţinut legat, i-a grăit bine şi i-a dat un scaun mai sus

decât scaunele împăraţilor, celor ce erau cu dânsul în Babilon. Apoi a schimbat hainele lui cele de temniţă şi mânca cu dânsul în toate zilele.

Iar după moartea lui Evilmerodah a împărăţit fiul său Baltazar, adică nepotul lui Nabucodonosor. ***În împărăţia aceasta multe descoperiri a văzut Daniel, despre împăraţi şi despre împărăţii care aveau să fie mai pe urmă, închipuite prin fiare. Apoi despre antihrist, despre sfârşitul veacului şi despre înfricoşata Judecată. Vedeam, zice el, scaunele ce s-au pus, iar Cel vechi de zile (Dumnezeu) a şezut; şi hainele Lui erau albe ca zăpada, părul capului era curat ca lâna, scaunul Lui pară de foc, roatele Lui foc având; râu de foc curgea pe dinaintea Lui, mii de mii slujeau Lui şi întuneric de întuneric stăteau înaintea Lui. Divan s-a aşezat şi cărţi s-au deschis.*** Apoi celelalte descoperiri ce s-au văzut de dânsul sunt înfricoşătoare şi despre ele se scrie pe larg în cartea proorocirii lui.

Într-o vreme oarecare împăratul Baltazar a făcut cină mare boierilor săi, ca la o mie de bărbaţi, şi în capul mesei era vinul, iar când veni vremea gustării vinului, se aduseseră vasele cele de aur şi de argint - pe care le luase Nabucodonosor de la Ierusalim, din biserica Domnului Dumnezeu, ca să bea cu dânsele împăratul, boierii, femeile lui şi să laude pe zeii cei de aur şi de argint, de aramă, de fier, de lemn şi de piatră; iar pe Dumnezeul cel veşnic nu-L binecuvânta, adică pe Cel ce era stăpânirea duhului lor. În acel ceas au ieşit nişte degete de om care scriau pe peretele casei împăratului, gândurile îl tulburau, legăturile coapselor lui se slăbeau şi genunchii se clătinau. Apoi a strigat cu tărie, ca să aducă înăuntru pe vrăjitorii haldei şi gazareni, iar după aceea a zis învăţaţilor Babilonului: *"Cel ce va citi scrisoarea aceasta şi-mi va face tălmăcirea ei, acela în porfiră se va îmbrăca şi gherdanul cel de aur se va pune peste grumajii lui şi al treilea va domni întru împărăţia mea".*
Deci toţi înţelepţii intrau la împărat şi nu puteau citi scrisoarea şi nici a o tălmăci. Atunci s-au tulburat mult împăratul şi boierii lui de aceasta şi intrând împărăteasa bătrână (femeia lui Nabucodonosor şi bunica lui Baltazar) în casa ospăţului, a spus despre Daniel care avea într-însul duhul lui Dumnezeu şi care, în zilele moşului său Nabucodonosor, a fost pus domn al tuturor vrăjitorilor, descântătorilor, haldeilor şi gazarenilor, pentru înţelepciunea lui cea mare, pentru tălmăcirea visurilor şi dezlegarea ghicitorilor.

Atunci s-a adus Daniel înaintea împăratului care i-a zis: *"Tu eşti Daniel, din robii Iudeii, pe care i-a adus Nabucodonosor, împăratul, moşul meu? Am auzit că duhul lui Dumnezeu este în tine şi înţelepciune mare se află în tine. Citeşte-mi, dar, această scrisoare de pe perete, care este scrisă cu degetele de o mână necunoscută, şi-mi spune tălmăcirea ei, pe care nu au putut să o citească mulţi*

înţelepţi şi gazareni, care au venit înaintea mea. Deci acum, de vei putea citi scrisoarea aceasta şi mi-o vei tălmăci, în porfiră te voi îmbrăca şi gherdanul de aur se va pune peste grumazul tău, apoi al treilea vei domni întru împărăţia mea".

Deci, a răspuns Daniel: ***"Darurile tale fie cu tine şi darul casei tale altuia să-l dai. Iar eu scrisoarea o voi citi şi tălmăcirea ei voi spune".*** Aceasta spunând Daniel, a început a-i aduce aminte de împăratul Nabucodonosor, cum a fost pedepsit pentru mândria sa de Dumnezeu, pierzând chipul cel omenesc şi cum de la oameni a fost gonit şi cu iarbă s-a hrănit. Apoi a imputat împăratului, mustrându-l pe el pentru mândrie, căci nu-şi aduce aminte de certarea lui Dumnezeu ce s-a arătat asupra moşului său, nici nu şi-a smerit inima sa înaintea Domnului; ci s-a înălţat asupra Domnului, Dumnezeului cerului şi vasele bisericii Lui le-a spurcat cu băutura vinului la cină cu boierii şi cu femeile sale. Apoi au lăudat cu toţii zeii cei de aur, de piatră şi de lemn, care nu văd, nici nu aud, nici nu înţeleg. Iar pe Dumnezeu, într-ale Cărui mâini este suflarea lui şi toate căile lui, pe Acela nu L-au preamărit. Pentru aceasta mustrând pe împărat s-a întors la scrisoare, pe care a citit-o aşa: ***"Mani, Techel, Fares" şi i-a tâlcuit-o aşa: "Mani înseamnă că a măsurat Dumnezeu împărăţia ta şi a împlinit-o, Techel, adică a stătut în cumpănă şi s-a aflat lipsă; Fares, adică s-a despărţit împărăţia ta şi s-a dat mezilor şi perşilor".***

Aceasta auzind împăratul a cinstit pe Daniel precum a făgăduit, deşi se mâhnea cu duhul de proorocirea lui. Şi a îmbrăcat pe Daniel în purpură, iar pe grumajii săi a pus gherdanul cel din aur. Apoi a vestit pentru dânsul că este al treilea domn întru împărăţia lui. Proorocirea lui Daniel s-a împlinit, căci Baltazar, împăratul caldeilor, a fost ucis într-acea noapte, iar Darie, medul, împreună cu Cirus persul, au luat împărăţia fiind de şaizeci şi doi de ani.

Împărăţind Darie, a pus în împărăţie o sută douăzeci de domni, ca să fie aceia întru toată împărăţia sa şi asupra lor a pus rânduitori, printre care era şi Daniel. Acesta era mai mare peste ei, pentru că Duh Sfânt era într-însul. Deci împăratul l-a pus peste toată împărăţia lui, iar rânduitorii şi domnii căutau să afle vreo vină asupra lui Daniel. Dar vina, sminteala şi păcatul nu s-au aflat asupra lui, pentru că era credincios. Şi au zis rânduitorii: "Nu vom putea afla vină asupra lui Daniel, fără numai în legile Dumnezeului său". Atunci rânduitorii şi domnii au zis: "Darie, împărate, să trăieşti în veci. Să ştii că s-au sfătuit toţi voievozii, domnii, eparhii şi ispravnicii din împărăţia ta, ca să facă aşezământ împărătesc: că cine va face rugăciune la alt zeu, ori alt om, până în treizeci de zile, fără numai la tine, să se arunce în groapa leilor (spre mâncare). Deci acum, împărate, pune hotărâre şi aşează scrisoarea, pentru ca să nu se schimbe porunca perşilor şi a mezilor, şi ca nimeni să nu o calce".

Împăratul Darie, nepricepând sfatul lor cel viclean, a poruncit să scrie acea poruncă. Iar Daniel, după ce a înţeles că s-a aşezat porunca, a intrat în casa sa, fiind ferestrele cerdacului său deschise spre Ierusalim. Apoi de trei ori pe zi îşi pleca genunchii rugându-se şi mărturisind pe Dumnezeu, precum făcea şi mai înainte.

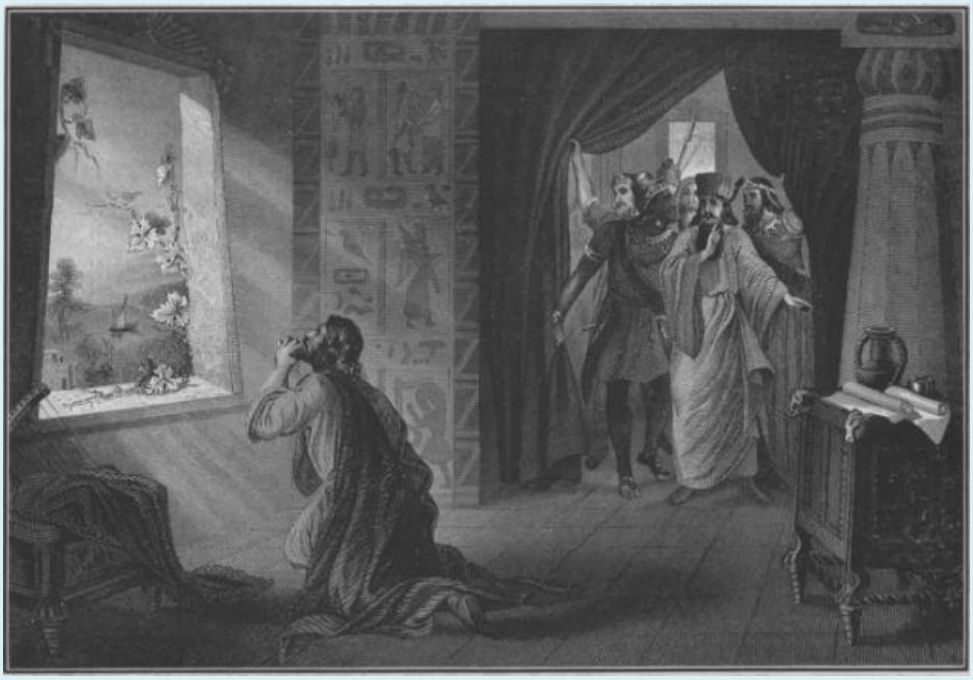

Atunci, bărbaţii aceia au păzit şi au aflat pe Daniel rugându-se lui Dumnezeu. Şi venind la împărat au zis: "Împărate, au n-ai aşezat tu poruncă şi hotar pentru ca tot omul care se va închina la alt zeu şi om, până în treizeci de zile, fără numai la tine, să se arunce în groapa leilor?"

Şi a zis împăratul: *"Adevărată este porunca, şi cuvântul mezilor şi al perşilor nu va trece"*.

Atunci clevetitorii înaintea împăratului au zis: "Daniel, cel din robii Iudeii, nu s-a supus poruncii tale şi n-a purtat de grijă de hotarul pe care l-ai aşezat; pentru că de trei ori pe zi se închină Dumnezeului său".

Atunci, împăratul s-a mâhnit mult pentru dânsul şi a hotărât ca până seara să izbăvească pe Daniel.

Iar acei bărbaţi au grăit: "Cunoaşte, împărate, că mezilor şi perşilor, tot hotarul şi aşezământul pe care îl face împăratul nu se cade a-l schimba".

Împăratul a poruncit să-l aducă pe Daniel şi să-l arunce în groapa leilor. Apoi împăratul a zis lui Daniel: *"Dumnezeul tău, Căruia-I slujeşti de-a pururea. Acela să te izbăvească pe tine"*. Deci au adus o piatră, au pus-o pe gura gropii şi a pecetluit-o împăratul cu inelul său şi cu inelele boierilor săi, pentru ca să nu facă ceva mai rău clevetitorii; căci nu-i credea pe cei răi, fiarele cele cumplite. Apoi s-a dus împăratul în casa lui şi s-a culcat nemâncat, căci bucatele nu s-au lipit de el şi nici somnul. Dar Dumnezeu a încuiat gurile leilor şi n-au supărat pe Daniel.

Împăratul s-a sculat dimineaţa şi a venit cu sârguinţă la groapa leilor, unde a strigat cu glas mare: *"Daniele, robul lui Dumnezeu celui viu, Dumnezeul tău Căruia tu îi slujeşti de-a pururea, oare a putut să te izbăvească de gura leilor?"*

Daniel a zis către împăratul: "***Împărate, în veci să trăieşti, Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său şi a încuiat gurile leilor şi nu m-au vătămat, căci s-a aflat înaintea Lui dreptatea mea şi înaintea ta, împărate, greşeală n-am avut".***

Atunci împăratul s-a bucurat mult pentru dânsul şi a zis să scoată pe Daniel din groapă şi nici un fel de stricăciune nu s-a aflat asupra lui, căci a crezut în Dumnezeul său. Şi a poruncit împăratul să aducă pe bărbaţii cei ce au clevetit pe Daniel, şi, aducându-i, i-a aruncat în groapa cu lei, cum şi pe fiii lor şi pe femeile lor, dar n-au ajuns bine în fundul gropii şi i-au sfâşiat leii şi toate oasele lor le-au zdrobit. Atunci, împăratul Darie a scris la toate popoarele, seminţiile şi limbile ce

locuiesc în tot pământul: *"Pacea voastră să se înmulţească. De mine s-a dat această poruncă în tot pământul împărăţiei mele, ca fiecare să se cutremure şi să se teamă de Dumnezeul lui Daniel, pentru că Acela este Dumnezeul cel viu, Care este în veci şi împărăţia Lui nu se va strica şi stăpânirea Lui îndelung stăpâneşte, sprijineşte şi izbăveşte. Apoi face semne şi minuni în cer şi pe pământ, căci a izbăvit pe Daniel din gurile leilor".*

De atunci avea împăratul pe Daniel în mai mare cinste, ca pe nimeni altul şi l-a arătat că-i este mai bun prieten decât toţi; asemenea şi pe cei trei prieteni: Anania, Azaria şi Misail.

Iosif Flavius, istoricul evreiesc, scrie despre Daniel că, având mare stăpânire în pământul acela, fiind cel dintâi domn, a zidit în Ecbatana un turn prea minunat, ca un lucru foarte înţelept şi de mirare, care după atâtea sute de ani de la zidire, până în zilele acestui renumit istoric, totdeauna se vedea ca un lucru nou, ca şi cum de curând ar fi fost zidit, precum scrie el. Acolo se îngropau împăraţii mezilor şi ai perşilor, iar păzirea turnului aceluia se încredinţa unuia din preoţii evreieşti.

După împăratul Darie, Cirus Persul, asemenea avea pe Sfântul Daniel în mare cinste, căci l-a făcut credincios al său de aproape, dând porunci tuturor. Daniel era împreună vieţuitor cu împăratul, slăvit mai mult decât toţi prietenii săi. Atunci era un idol la babilonieni, al cărui nume era Baal, şi se cheltuiau la el pe fiecare zi douăsprezece măsuri de făină de grâu aleasă, patruzeci de oi şi şase vedre de vin. Şi împăratul îl cinstea şi mergea în toate zilele de se închina lui, iar Daniel se închina Dumnezeului său. Deci i-a zis lui împăratul: *"Pentru ce nu te închini şi tu lui Baal?"*

Iar el a zis: ***"Eu nu mă închin idolilor făcuţi de mâna omului, ci Dumnezeului celui viu, Celui ce a zidit cerul şi pământul şi are stăpânire peste tot trupul".***

Şi i-a zis împăratul: *"Dar nu crezi că Baal este Dumnezeu viu? Au nu vezi câte mănâncă şi bea în toată ziua?"*

Daniel a răspuns râzând: ***"Nu te înşela, împărate, pentru că acesta pe dinăuntru este ţarină, iar dinafară aramă şi n-a mâncat nici n-a băut vreodată".***

Împăratul, mâniindu-se, a chemat pe slujitorii idoleşti şi a zis: *"De nu-mi veţi spune cine mănâncă bucatele acestea, veţi muri, iar de-mi veţi demonstra că Baal le mănâncă pe ele, va muri Daniel, pentru că a hulit asupra lui Baal".*

Şi a zis Daniel împăratului: ***"Să fie după graiul tău".***

Slujitorii lui Baal erau şaptezeci, afară de femei şi copii, deci a venit împăratul şi cu Daniel la capiştea lui Baal; iar slujitorii lui Baal au zis: "Iată, noi ieşim afară, iar tu, împărate, pune bucăţele şi vinul, încuie uşile şi le pecetluieşte cu inelul tău şi venind mâine, de nu le vei afla pe toate mâncate de Baal, atunci să murim, ori noi, sau Daniel, care a minţit asupra noastră". Ei făcuseră pe sub masă intrare ascunsă şi totdeauna intrau pe uşa aceea şi mâncau bucatele. După ce ei au ieşit şi împăratul a pus lui Baal bucate, Daniel a poruncit slugilor sale de au adus cenuşă şi au cernut prin toată capiştea înaintea împăratului şi ieşind au încuiat uşile, le-a pecetluit cu inelul său şi s-au dus.Slujitorii au intrat noaptea, după obiceiul lor, cu femeile şi copiii lor şi au mâncat şi băut toate.

A doua zi a venit împăratul cu Daniel la capişte şi a zis: *"Daniel, sunt întregi peceţile?"*.

Iar el a răspuns: ***"Întregi, împărate".***

Şi îndată cum a deschis uşile, privind împăratul la masă a strigat cu glas mare: *"Mare eşti, Baale, şi nici un vicleşug nu este în tine"*.
Daniel a râs şi a oprit pe împărat să nu intre înăuntru, zicându-i: ***"Vezi pardoseala şi cunoaşte ale cui sunt urmele acestea"?***

Împăratul a răspuns: *"Văd urme bărbăteşti, femeieşti şi de copii"*.

Atunci mâniindu-se împăratul a prins pe toţi slujitorii idoleşti, femeile şi copiii lor şi i-au arătat uşa cea ascunsă prin care intrau şi mâncau cele de pe masă, apoi i-a omorât împăratul şi pe Baal l-a dat în mâinile lui Daniel, care l-a sfărâmat, iar capiştea lui a risipit-o.

***

În locul acela era un balaur mare pe care-l cinsteau babilonienii şi a zis împăratul lui Daniel: *"Oare şi acestuia vei zice că este aramă? Acesta este viu, mănâncă şi bea; nu vei putea zice că acesta nu este un zeu viu; deci închină-te lui"*.

Daniel a răspuns: ***"Domnului Dumnezeului meu mă voi închina, că Acela este Dumnezeul cel viu; iar tu, împărate, dă-mi stăpânire şi voi omorî balaurul fără sabie şi fără toiag".***

Împăratul îi zise: *"Îţi dau"*.

Atunci Daniel a luat smoală, seu şi păr, pe care le-a fiert împreună, apoi cu un băţ le-a aruncat în gura balaurului, care, mâncând, a crăpat. Şi a zis Daniel: ***"Vedeţi închinăciunile voastre".***

Auzind babilonienii s-au mâniat foarte şi s-au întors la împărat şi au zis: "Împăratul s-a făcut iudeu, căci pe Baal l-a sfărâmat, pe balaur l-a omorât, iar pe popi i-a tăiat".

Venind la împărat a zis: "Dă-ne pe Daniel, iar de nu, te vom omorî pe tine şi casa ta".

Văzând împăratul că s-au ridicat asupra lui, fiind silit, le-a dat pe Daniel, iar ei l-au aruncat în groapa leilor, unde a stat şase zile.

În groapă erau şapte lei şi li se dădea în fiecare zi câte două trupuri şi câte două oi; dar atunci nu le-au mai dat nimic, pentru că aveau să mănânce pe Daniel. Dar Dumnezeu a astupat gurile leilor ca şi întâi şi era Daniel în groapă împreună cu dânşii, ca şi cu nişte mieluşei blânzi. Pe atunci proorocul Avacum era în Iudeea şi acela a făcut fiertură, a dumicat pâine în scafă şi se ducea la câmp să dea secerătorilor. ***Îngerul Domnului a zis către Avacum: "Du prânzul pe care l-ai făcut lui Daniel în Babilon, care este în groapa leilor".***

Avacum a răspuns: "Doamne, Babilonul nu l-am văzut şi nici groapa cu leii nu ştiu unde este".

Atunci îngerul Domnului l-a apucat de creştet şi, ţinându-l de perii capului, l-a pus în Babilon deasupra gropii, în glasul duhului. Şi Avacum a strigat: "Daniele, Daniele, ia prânzul pe care ţi l-a trimis Dumnezeu".

Daniel a răspuns: ***"Ţi-ai adus aminte de mine, Dumnezeule, şi n-ai lăsat pe cei ce Te iubesc".*** Şi, sculându-se, Daniel a mâncat.

Iar îngerul lui Dumnezeu a dus pe Avacum la locul său.

Împăratul a venit în a şaptea zi să jelească pe Daniel, dar, ajungând deasupra gropii şi privind, a văzut pe Daniel şezând. Şi a strigat împăratul cu glas mare şi a zis: *"Mare eşti, Doamne, Dumnezeul lui Daniel şi nu este altul afară de Tine"*. Apoi a scos pe Daniel, iar pe vinovaţi i-a aruncat în groapă şi i-au mâncat leii.
Sfântul Daniel a ajuns împreună cu prietenii săi la adânci bătrâneţe.

Sfântul Chiril al Alexandriei şi alţii scriu că după sfârşitul lui Nabucodonosor şi al celorlalţi împăraţi, care aveau în mare cinste pe Daniil şi pe cei trei prieteni ai lui, s-a ales alt împărat cu numele Atic. Acesta, ispitind pe sfinţi pentru credinţă şi fiind mustrat de dânşii pentru păgânătatea lui, a poruncit să li se taie capetele. Iar când a vrut să taie capul lui Anania, a întins Azaria haina sa şi l-a primit. Asemenea şi pe al lui Azaria l-a primit Misail, iar pe al lui Misail, l-a primit Daniel; apoi, la urmă, au tăiat şi capul lui Daniel. Şi se vorbeşte că după tăierea lor capetele s-au lipit de trupurile lor şi îngerul Domnului luând trupurile lor le-a dus în muntele Gheval şi le-a pus acolo sub piatră. După patru sute de ani, la învierea Domnului nostru Iisus Hristos, au înviat şi aceştia şi s-au arătat multora şi iarăşi au adormit.

Iar pomenirea lor s-a aşezat de Sfinţii Părinţi, să se săvârşească cu şapte zile mai înainte de naşterea Mântuitorului Hristos, de vreme ce aceştia erau din seminţia Iudeii, din care şi Mântuitorul nostru Îşi trage neamul după trup şi acestor sfinţi se arată că este rudenie. Cu ale căror rugăciuni să îndrepteze în pace viaţa noastră, Hristos Dumnezeul nostru, Căruia I se cade slava, împreună cu Părintele şi cu Sfântul Duh, în veci. Amin.

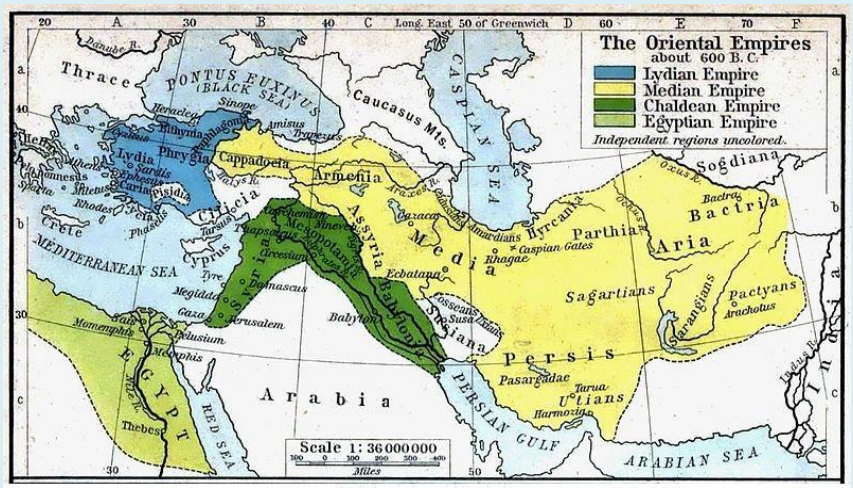

Public domain / copyright expired

După moartea împăratului Nabucodonosor, a luat împărăţia Babilonului, fiul său Evilmeradah, iar după el a luat Baltazar, nepotul lui Nabucodonosor şi fiul lui Evilmeradah. Care lucru arătat este nu numai de Sfântul Simeon Metafrast, ci şi de Sfântul prooroc Ieremia, în capul al 27,6. unde grăieşte Dumnezeu aşa: Eu am dat tot pământul acesta în mâinile lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, ca să slujească lui şi fiului lui şi fiului fiului lui. Şi când zice fiul lui, se înţelege Evilmeradah, iar când zice fiului fiului lui, se înţelege Baltazar.

Tu eşti Daniel pe care l-a adus tatăl meu, Nabucodonosor. În Sfânta Scriptură de multe ori se numeşte moşul tată, precum despre Roboam, fiul lui Solomon şi nepotul lui David, se scrie la a treia carte a împăraţilor, cap. 12,4: N-a început a umbla în calea lui David tatăl său. Aici pe moşul îl numeşte tată. Asemenea şi despre Assa, strănepotul lui David, se scrie la a treia carte a împăraţilor, cap. 15,11: Şi a făcut Assa ce este drept înaintea Domnului, ca şi tatăl său David. Şi în mai multe locuri în Sfânta Scriptură vei afla numit tată, în loc de moş, sau strămoş. Aşa şi pentru Hristos, grăieşte îngerul către Născătoarea de Dumnezeu, Luca cap. 1,31: Şi îi va da lui Domnul Dumnezeu scaunul lui David, tatăl său.

Deci şi aici, asemenea numeşte Baltazar, pe moşul său Nabucodonosor, tată. Sunt unii cărora li se pare că Baltazar era fratele mai mic lui Ebilmeradah şi feciorul lui Nabucodonosor, şi că ar fi împărăţit după moartea fratelui său cel mai mare. Aşa Gheorghe Chedrinul zice: "Şi aceasta mi se pare că este din cuvintele Scripturii, în cartea 2. Paralipomenon, în capul cel mai de pe urmă, într-acest chip: A mutat Nabucodonosor de la Ierusalim pe cei rămaşi la Babilon şi au fost robi lui şi fiilor lui, până la împărăţia mezilor". Lui, adică lui Nabucodonosor, fiilor lui, adică lui Ebilmeradah, fiul său cel mai mare şi lui Baltazar, fiului cel mai mic, care după cel mai mare a fost la împărăţia Babilonului. Dar, de vreme ce istoria vieţii lui Daniel

s-a luat de la Sfântul Simeon Metafrast şi noi ţinem de aceasta, care îl numeşte pe acest Baltazar nepot al lui Nabucodonosor.

Pentru luarea Babilonului şi pentru uciderea lui Baltazar, nu este lucru necuvios să facem aici pe scurt aducere-aminte: "Darie, Ciaxar, împăratul mezilor, dând război asupra pământului haldeilor, a chemat în ajutor pe nepotul său Cirus, împăratul perşilor şi, venind cu toată puterea oştilor mezilor şi perşilor, au înconjurat Babilonul şi îl băteau. Dar se cuvine să ştim că mai demult erau două Babilonuri: cel dintâi era acesta de care vorbim noi, care este în pământul haldeilor şi care cuprinde Mesopotamia cea mare şi partea Asiriei se numea Babilonia, precum scrie Pliniu în cartea sa 6, la capul 26; iar alt Babilon era mai pe urmă în Egipt, care acum se numeşte Cair.

Deci nu asupra Babilonului cel din Egipt dădeau război Darie şi Cirus, ci asupra celui haldeiesc. Şi era Babilonul cel haldeiesc foarte bine zidit de Semiramida, împărăteasa care fusese mai înainte, având ziduri de piatră de câte două sute de coţi înălţime, iar lăţimea de 50 de coţi. Iar alţii zic că înălţimea zidurilor Babilonului era de 87 de paşi de picior, iar înălţimea de 50 de stânjeni; astfel de zid avea Babilonul, iar împrejur ca la 307 stadii. Alţii zic că era 480 de stadii iar râul Eufrat curgea prin mijlocul cetăţii şi avea cetatea loc de porţi mari de aramă. Pentru o tărie şi frumuseţe ca aceea, în cele 7 minuni de sub cer, se număra atunci de făcătorii de stihuri şi Babilonul.

Deci Baltazar, nădăjduind în tăria cetăţii sale şi în mulţimea ostaşilor ce erau într-însa, nu băga în seamă pe vrăjmaşii care erau împrejurul cetăţii. Şi întru nimic nu socotea puterea lor, ci dănţuia şi benchetuia, iar mai mult, când prăznuia pe necuraţii săi zei babilonieni, cum obişnuia în toţi anii să li se facă ospăţ împărătesc, atunci Baltazar, făcând cină mare, se îmbăta cu boierii, lăudând pe zeii săi, precum scrie această în cartea lui Daniel în cap. 5,1-4. Iar Darie şi cu Cirus, neputând să facă nimic cetăţii, au săpat şanţuri mari pe lângă râul Eufrat, ca să abată apa de la cetate într-altă parte. Şi într-acea noapte, în care benchetuia Baltazar, a slobozit râul prin şanţuri şi a secat apa din râu, apoi a intrat oastea noaptea în cetate, prin locul acela prin care curgea râul. Şi erau la împăratul Cirus doi fugari din Babilon, Gadad şi Gobrie, slugi ale lui Baltazar, care, lăsând pe stăpânul lor, au trecut la duşmani. Aceia ducând cu dânşii oastea mezilor şi a perşilor drept către palatele împărăteşti omorau pe oricine li se întâmpla în cale, care vorbea haldeieşte, iar pe care vorbea sirieneşte îl lăsau.

Toate acestea au fost după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, ca să nu fie omorât Daniel, pentru că evreii care erau atunci în Babilon vorbeau sirieneşte. Deci era

cruţat neamul evreiesc pentru Sfântul Daniel, a cărui sfinţenie proorocească era ştiută şi de mezi şi de perşi. Şi ajungând în palaturile împărăteşti mai întâi au tăiat străjile, apoi pe împăratul Baltazar l-au omorât, pe când începea a răsări luceafărul. Apoi s-a făcut mare război şi ucidere în cetate. Şi atât de mare era cetatea Babilonului, cu mulţime de popor, încât o parte a cetăţii, a treia zi, după uciderea lui Baltazar, n-a simţit că acum cetatea lor era luată de potrivnici şi că împăratul lor a fost ucis, iar ei sunt în mâinile vrăjmaşilor lor. Deci, luând tot Babilonul, a pierit împărăţia haldeiască, fiind robită de mezi şi perşi, precum a proorocit Sfântul Daniel lui Baltazar, zicând: "Se va lua împărăţia ta de la tine şi se va da mezilor şi perşilor".

Să nu fie îndoială cititorului, cel cu iubire de luare-aminte la dumnezeieştile scripturi şi de aceasta, precum că, în proorociea lui Daniel se pomeneşte mai întâi de Darie şi apoi de Cirus, iar în cartea lui Ezdra se pune mai întâi împărăţia lui Cirus, apoi a lui Darie. De trebuinţă este a şti, că nu numai un Darie a fost, cum se adevereşte aşa: "Împăratul mezilor Astiag, fiul lui Ciaxar, a născut doi fii, cu două femei, o fiică cu numele Mandana şi un fiu Darie. Împărăteasa sa a născut o fată pe care a măritat-o după Cambis, persanul. Aceasta a născut pe Cirus, întâiul monarh al perşilor. Iar pe fiul său Darie l-a născut Astiag dintr-o ţiitoare. Acest Darie s-a poreclit pe numele tatălui său şi unchiului său Ciaxar. Deci după Astiag, Darie a împărăţit în Mezia, iar Cirus în Persia şi, neavând Darie fiu, a dat pe fiica sa după nepotul său Cirus, în Persia şi s-a făcut Cirus ginerele lui Darie, oştindu-se amândoi asupra Babilonului.

Împărăţind Darie, cinstea pe Sfântul Daniel ca pe un prooroc al lui Dumnezeu, şi, trăind numai un an, a murit Darie şi a început singur a împărăţi Cirus în Babilon. El, ca şi Darie, cinstea foarte mult pe Sfântul Daniil şi pentru dânsul a dăruit libertate poporului cel robit al lui Israel, căci acum se împliniră anii cei mai înainte prezişi de proorocul Ieremia, pentru că 70 de ani avea să fie poporul lui Izrael în robia Babilonului. Şi a poruncit Cirus ca şi biserica din Ierusalim, pe care o dărâmase Nabucodonosor, să se zidească. Şi această poruncă a sa a întărit-o cu scrisoare împărătească.

Apoi a născut Cirus un fiu şi i-a pus numele tatălui său Cambis. Acest Cambis s-a poreclit de evrei Asuir, iar de elini Artaxerxe. Iar în cartea cea dintâi a lui Ezdra, în cap. al 4-lea se numeşte Asuir şi Artaxerxe. Însă nu este acel Artaxerxe care şi-a luat împărătească pe Estir, evreică, ci altul. Că aceasta a fost mai înainte, iar acela mai pe urmă. Acest Cambis, sau Artaxerxe, luând stăpânirea împărăţiei după Cirus, tatăl său, a oprit pe evrei de a zidi biserica Ierusalimului, precum se scrie la Ezdra. De acesta vorbeşte Sfântul Chiril al Alexandriei, că se numea Atic şi că a ucis cu

sabie pe Sfântul prooroc Daniel şi pe cei trei tineri, că a fost tiran şi a umplut casa de sânge, ucigând pe fratele său Smerdis. Asemenea a omorât şi pe sora sa, pe care şi-o luase de femeie; apoi şi el a pierit.

După dânsul, a răpit împărăţia în taină, cu vicleşug Smerdis, vrăjitorul, şi a împărăţit-o o jumătate de an. Apoi a fost ucis de senatori, după care alt Darie, fiul lui Istasp, a venit la împărăţie. Acesta a poruncit să zidească biserica Ierusalimului, căci a aflat o carte în biblioteca cărţilor împărăteşti în care poruncea Cirus a se zidi biserica Ierusalimului. Deci a întărit şi el cu a sa scrisoare, despre care se scrie în cartea lui Ezdra cea dintâi, în cap. al 6-lea. După Darie a urmat fiul său Xerxe. Acesta a fost ucis de Artavan voievodul. Dar şi Artavan a pierit, fiind ucis de fiul lui Xerxe, cu numele de Artaxerxe al doilea. Acest Artaxerxe al doilea, lepădând pe Astina, împărăteasa sa, a luat pe Estira, fecioara evreică, precum în cartea ei se arată. După aceşti împăraţi a fost al treilea Darie, care se poreclea Notos. Apoi după acesta, nu degrabă, a fost al patrulea Darie, care se poreclea Codoman, pe care marele împărat Alexandru Macedoneanul l-a biruit. Deci, când vezi, cititorule, în proorocia lui Daniel, Darie mai înainte de Cirus, înţelege că este Darie cel dintâi Ciaxar, care împreună cu Cirus a luat Babilonul. Iar când citeşti în cartea lui Ezdra, Darie după Cirus, înţelege pe alt Darie, cel mai de pe urmă, adică Istaspe.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului prooroc Daniel şi a Sfinţilor trei tineri: Anania, Azaria şi Misail

În această lună (decembrie), în ziua a şaptesprezecea, pomenirea Sfântului prooroc Daniel şi a Sfinţilor trei tineri: Anania, Azaria şi Misail.

Acest fericit prooroc Daniel era din seminţia lui Iuda, dintr-un neam care se găsea în slujba împărătească. S-a născut în Vitora cea de sus. Încă de pe când era copil a fost dus rob din Iudeea în ţara haldeilor şi a proorocit 70 de ani. A trăit cu 460 de ani înainte de întruparea lui Hristos. Era bărbat tare înţelept, iar iudeii socoteau că este eunuc. A plâns mult pentru popor şi pentru cetatea Ierusalimului. Prin post se înfrâna de la orice mâncare dorită. Era uscăţiv la faţă, dar foarte frumos, cu harul Celui Preaînalt.

Cei trei tineri, după cum spune istoria, erau din sfânta cetate a Ierusalimului. Tatăl lor se numea Iezechia, iar mama lor Caligona. Iezechia, când era bolnav, a cutezat să ceară lui Dumnezeu să nu-l dea morţii, căci a păzit cele plăcute înaintea Lui; iar Dumnezeu i-a mai adăugat 15 ani la anii vieţii lui. Când Ierusalimul a fost înconjurat şi robit de Nabucodonosor, împăratul babilonienilor, au fost luaţi şi ei robi împreună cu Proorocul Daniel şi duşi în Babilon. Pentru virtutea lor, au fost puşi mai-mari peste treburile împăratului.

Mai târziu, pentru că au batjocorit chipul pe care-l făcuse şi-l ridicase împăratul şi pentru că nu s-au închinat lui, au fost aruncaţi într-un cuptor ars de şapte ori. Acolo ei cântau psalmi lui Dumnezeu. Împăratul văzând minunea, a mărturisit că mare este Dumnezeul preaslăvit de cei trei tineri. Căci văpaia se prefăcuse în rouă, iar ei rămăseseră nevătămaţi.

Daniel n-a fost aruncat în cuptor, deşi trăia, locuia şi petrecea împreună cu cei trei tineri, şi din pricina lui fuseseră aceia cinstiţi. Pricina n-o putem afla din Sfânta Scriptură, pentru că Scriptura a trecut-o sub tăcere. Dar după cum mi se pare mie şi după cum este şi adevărat, pricina pentru care n-a fost aruncat Daniel în cuptor a fost aceea că lui i se pusese numele Baltazar, iar la babilonieni numele acesta era nume de covârşitoare cinste, nume de dumnezeu. Deci pentru ca să nu creadă babilonienii, care fără judecată îndumnezeiau focul, că minunea din cuptor a făcut-o Baltazar, a rânduit Dumnezeu ca Daniel, care purta numele dumnezeului lor, să nu intre în cuptor şi nici să nu se vorbească deloc de Daniel în istorisirea minunii din cuptor.

Sfinţii trei tineri, după izbăvirea lor, mai presus de cuget, din foc, după ce dobândiseră iarăşi cinstea de mai înainte şi după ce au trăit cu cinste toată viaţa lor, s-au săvârşit cu pace împreună cu Daniel.

Spun unii că după moartea lui Nabucodonosor şi a celorlalţi împăraţi de după el, care cinsteau pe Daniel şi pe cei trei tineri, s-a ridicat un alt împărat cu numele Atic. Acesta a făcut cercetare sfinţilor. Înfruntat de ei, a poruncit să li se taie capetele. Când a fost tăiat capul lui Misail, Azaria şi-a întins haina şi i-a prins capul; la fel şi Anania a prins capul tăiat al lui Azaria, iar Daniel a întins haina lui şi a prins capul lui Anania. În urmă i s-a tăiat şi lui capul. Se spune că după tăiere, capetele lor s-au lipit de trupuri, iar îngerul Domnului i-a luat şi i-a dus în muntele

Gheval, unde i-a pus sub o stâncă. După 400 de ani, la Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, au înviat şi ei şi iarăşi au adormit.

Hramul lor se săvârşeşte în biserica cea mare. Am primit de la părinţi să prăznuim pomenirea lor cu şapte zile înainte de arătarea Stăpânului şi de venirea dumnezeiască în trup a Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pentru că după părerea mea şi ei sunt din seminţia lui Iuda, din care se pogoară, în ce priveşte neamul, şi Mântuitorul tuturor Hristos.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul proroc Daniel şi Sfinţii trei tineri: Anania, Azaria şi Misail

Prorocul Daniel face parte dintre profeţii mari ai Vechiului Testament, el arătând precis timpul când Se va naşte Mântuitorul, cu aproape 600 de ani înainte de venirea Acestuia. Era din neamul lui David şi a fost dus în robie în Babilon, împreună cu alţi tineri din neamul său, din porunca lui Nabucodonosor al 2-lea (605-562 î.Hr.). Pentru faptele lor bune, Daniel, împreună cu Anania, Azaria şi Misail au fost luaţi la curtea lui Nabucodonosor şi au fost puşi în înalte dregătorii.

La curtea împăratului, prorocul Daniel şi-a dovedit înţelepciunea pe care o avea de la Domnul: a salvat de la moarte pe nevinovata Susana, care era defăimată pe nedrept de doi bătrâni desfrânaţi; a descoperit şi tălmăcit împăratului un vis cu o statuie alcătuită din mai multe părţi, care fiind lovită de o piatră mică s-a prăbuşit, arătând că piatra aceea preînchipuia pe Mesia (Daniel 2, 31-47).

Sfântul proroc Daniel a fost cinstit şi de alţi împăraţi din Babilon, precum Belşaţar, Darius I şi Cirus al 2-lea cel mare.

În timpul lui Cirus a avut visul celor şapte săptămâni de ani ce despart vremea sa de vremea venirii lui Mesia (Daniel 9, 2-27). Astfel, a vestit popoarelor păgâne, cu aproape 600 de ani mai înainte, timpul înomenirii Mântuitorului lumii. Profetul Daniel se referă la împărăţia dreptăţii şi a păcii adusă de Fiul lui Dumnezeu: „Am privit în vedenia de noapte şi, iată, pe norii cerului venea Cineva ca Fiul Omului şi El a înaintat până la Cel vechi de zile, şi a fost dus în faţa Lui. Şi Lui I s-a dat stăpânirea, slava şi împărăţia, şi toate popoarele, neamurile şi limbile Îi slujeau Lui. Stăpânirea Lui este veşnică, stăpânire care nu va trece, iar împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată.” (Daniel 7, 13-14).

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul proroc Daniel și Sfinții trei tineri: Anania, Azaria și Misail

Sfântul proroc Daniel și Sfinții trei tineri: Anania, Azaria și Misail - Când orașul sfânt a fost cucerit de împăratul Nabucodonosor, Daniel a fost dus în robia Babilonului în anul 597 împreună cu regele Ioachim al iudeilor și cu alți tineri iudei, între care și trei prieteni buni ai lui Daniel: Anania, Azaria și Misail.

Ca să poată lega poporul robit de năzuințele statului babilonian, împăratul Nabucodonosor a poruncit lui Aspenaz, mai marele palatului său, să-i dea la școală să-i învețe carte și limba haldaică. Împăratul voia să facă din ei slujitori credincioși tronului. Pentru aceasta le-a schimbat și numele: Daniel a fost numit Baltazar, Anania - Sedrah, Azaria - Abdenago, iar Misail - Misah.

Daniel și prietenii săi au învățat limbile acadiană, asiriană și haldaică, istoria, geografia, religia cu zeii cei numeroși, precum și alte multe științe. Sfânta Scriptură arată că Daniel și prietenii lui țineau foarte mult la legea părintească și că nu uitaseră nici o clipă Ierusalimul.

Deși aveau dreptul să mănânce și să bea din masa împăratului, ei s-au hrănit cu semințe ca să nu se spurce. Dumnezeu le-a răsplătit curăția cu înțelepciune și frumusețe.

Acest lucru este amintit de Biserica Ortodoxă în rugăciunea de binecuvântare a colivei unde citim: Doamne, cel ce ai plinit toate cu cuvântul Tău și ai poruncit pământului să scoată multe feluri de roade spre îndulcirea și hrana noastră; care pe

cei trei tineri și pe Daniel care erau în Babilon, fiind hrăniți cu semințe i-ai arătat mai frumoși decât cei ce erau hrăniți cu multe desfătări.

Daniel a fost învrednicit în chip deosebit cu darul de a explica viziuni și visuri și de a prezice viitorul. Astfel, Daniel a tâlcuit mai multe vise ale împăratului (Daniel II, 44; IV, 24).

Datorită intrigilor slujitorilor babilonieni care i-au spus împăratului Nabucodonosor că cei trei prieteni ai lui Daniel au refuzat să se închine unei statui a împăratului, aceștia au fost aruncați într-un cuptor încins, însă Dumnezeu i-a ocrotit și focul s-a prefăcut în rouă (Daniel III, 17).

Tot Daniel a explicat și împăratului Belșațar cuvintele Mene, mene, tekel, ufarsin (Daniel V, 25-26), care îi prevesteau sfârșitul datorită nelegiuirilor sale. În aceeași noapte împăratul a fost ucis, iar Babilonul a fost cucerit de regele Darius I al perșilor (anul 518 î.Hr.).

Dregătorii persani îl urau pe Daniel, pentru că și noul cuceritor îl cinstea pentru înțelepciunea lui. De aceea, l-au rugat pe regele Darius să dea poruncă scrisă ca timp de 30 de zile nimeni să nu se închine altui Dumnezeu decât numai regelui, iar cine nu se supune să fie aruncat într-o groapă cu lei.

Daniel s-a rugat în continuare lui Dumnezeu așa cum făcea și mai înainte (Daniel VI, 11). Regele s-a văzut nevoit să își respecte porunca și l-a aruncat pe Daniel în groapa cu lei, însă Bunul Dumnezeu a avut grijă de robul său și leii nu s-au apropiat de el (Daniel VI, 17-29).

Deosebit de importantă este proorocia lui Daniel asupra timpului care va trece până la venirea Mântuitorului și dărâmarea templului (Daniel IX, 24-27).

Sfântul prooroc Daniel a trăit aproape 90 de ani și a fost ales de Dumnezeu să susțină poporul evreu pe lângă stăpânitorii țării sale. Scopul misiunii sale profetice a fost nu numai de a întări nădejdea evreilor în viitorul Mântuitor, ci și de a face cunoscut printre păgâni pe adevăratul Dumnezeu.

Tropar, glasul 2: Mari sunt faptele credinţei; că în mijlocul izvorului văpăii, ca într-o apă de odihnă sfinţii trei tineri s-au bucurat şi prorocul Daniel păstor leilor ca unor oi s-a arătat. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Proloage - Pomenirea Sfântului prooroc Daniil şi Sfintii trei tineri: Anania, Azaria şi Misail (sec. VI. î. Hr.)

Luna decembrie în 17 zile: Pomenirea Sfântului prooroc Daniil şi Sfintii trei tineri: Anania, Azaria şi Misail (sec. VI. î. Hr.)

Acest mare între prooroci, fericitul Daniil, era din neamul lui David şi a fost dus în robie în Babilon, tânăr fiind, din porunca lui Nabucodonosor, ca zălog, împreună cu alţi tineri din neamul său. Pus fiind la învăţătură, a deprins bine limba şi scrierea şi toată ştiinţa care se dădea în Babilon, dar n-a uitat învăţătura mai bună a credinţei sfinte, pe care o învăţase de la părinţii săi în Ierusalim. Iar la sfârşitul învăţăturii, Daniil împreună cu alţi trei tineri iudei, Anania, Azaria şi Misail, pentru faptele lor cele bune, au fost luaţi la curtea lui Nabucodonosor şi puşi în dregătorii, în slujba împărăţiei.

⇒ *Deci, n-a trecut multă vreme şi s-a ivit, pentru Daniil, prilejul ca să-şi dovedească înţelepciunea, că, a mântuit de la moarte pe nevinovata Suzana, care era defăimată pe nedrept de doi bătrâni necinstiţi;*

⇒ *tot el, a descoperit şi a tălmăcit împăratului un vis cu o statuie, alcătuită din mai multe părţi, care, fiindcă avea picioarele de lut, s-a prăbuşit când a fost lovită de o piatră mică, desprinsă din munte, arătând că această mică piatră închipuia pe Mesia Cel aşteptat.*

⇒ *Tot la el, aflăm şi visul cu copacul cel mare, din mijlocul pământului, ca şi istoria celor trei tineri aruncaţi în cuptorul cel cu foc.*

Dar Daniil a fost cinstit şi de alţi împăraţi din Babilon. Aşa, sub Baltazar împăratul, urmaşul lui Nabucodonosor şi cel din urmă împărat din neamul Chaldeenilor, proorocul Daniil a păstrat acelaşi loc de cinste în împărăţie şi el a tălmăcit şi alte vise prooroceşti.

⇒ *Atunci, a tâlcuit el visul cu cele patru fiare, apoi visul cu berbecul şi cu ţapul, ca şi arătarea de la Dumnezeu a celor trei cuvinte: "mene, mene, techel, ufarsin", scrise de o mână nevăzută pe perete, în timpul ospăţului, chiar în noaptea în care perşii au cucerit Babilonul şi au pus capăt împărăţiei chaldeenilor.*

Când Darius şi, apoi, Cirus împărăţeau în Babilon, fericitul Daniil a aflat mai departe cinste şi încredere şi în faţa perşilor. Iar, când Cirus, împăratul perşilor, a poruncit iudeilor robiţi din Babilon, să se întoarcă în grupuri, în ţara lor, proorocul a rămas mai departe în Babilon, ca să nu rămână singuri şi fără ajutor, fraţii săi iudei, care nu puteau pleca.

⇒ *Atunci proorocul Daniil a avut visul celor şapte săptămâni de ani, ce despart vremea sa, de vremea venirii lui Mesia.*

⇒ *Tot atunci, a avut loc întâmplarea cu idolul Bel şi cu balaurul, precum şi aruncarea proorocului în groapa cu lei, unde, prin minune, s-a păzit nevătămat.*

⇒ *Şi tot atunci, a văzut în vis venirea Fiului Omului în slavă, arătată pe malurile râului Tigru, vis cu care fericitul Daniil şi-a sfârşit cartea şi proorocia sa.*

Şi, aşa, tălmăcind vise prooroceşti şi biruind cu credinţa multe primejdii, fericitul Daniil a descoperit pe Dumnezeu Cel adevărat şi puterea Lui în mijlocul popoarelor păgâne, pline de idoli, iar, pe de altă parte, le-a vestit şi acestor

popoare, cu peste cinci sute de ani mai înainte, timpul venirii lui Mesia, Mântuitorul lumii.

Deci, ajungând el la adânci bătrâneţi, cu pace s-a mutat către Domnul.

Întru această zi, cuvânt despre Daniil proorocul, cum a sfărâmat pe Bel, idolul babilonienilor şi pe balaur l-a omorât şi cum, fiind aruncat a doua oară în groapa cu lei, a fost mântuit.

Acest fericit Daniil proorocul a fost iubit de împăraţii chaldeenilor şi perşilor din Babilon, adică de Nabucodonosor, de Baltazar, de Darius şi de Cirus. Deci, când acel Cirus persanul împărăţea în Babilon, l-a făcut pe Daniil sfetnic credincios şi de aproape al lui, fiindcă dădea răspunsuri la toţi. Şi era un idol în Babilon, al cărui nume era Bel, şi se cheltuiau cu el, în fiecare zi, douăsprezece măsuri de făină de grâu aleasă, patruzeci de oi şi şase vedre de vin. Şi împăratul cinstea idolul şi mergea în fiecare zi de se închina lui, iar Daniil se închina Dumnezeului său.

Şi i-a zis lui împăratul: "Pentru ce nu te închini lui Bel?"

Iar Daniil a zis: "Pentru că eu nu mă închin idolilor, celor făcuţi de mâini omeneşti, ci Dumnezeului celui viu, Celui ce a zidit cerul şi pământul şi are stăpânire peste tot trupul".

Şi i-a zis lui împăratul: "Dar nu ţi se pare ţie că Bel este Dumnezeu viu? Oare nu vezi cât mănâncă şi bea în fiecare zi?"

Şi a zis Daniil, râzând: "Nu te înşela, împărate, pentru că idolul acesta, pe dinlăuntru este ţărână, iar pe dinafară, aramă, şi n-a mâncat nici n-a băut vreodată.

Şi, mâniindu-se, împăratul a chemat pe slujitorii săi şi le-a zis: "De nu-mi veţi spune cine mănâncă bucatele acestea, apoi veţi muri. Iar de-mi veţi arăta că Bel le mănâncă, atunci va muri Daniil, pentru că a hulit împotriva lui Bel".

Şi a zis Daniil împăratului: "Să fie după cuvântul tău!"

Şi erau slujitorii lui Bel şaptezeci la număr, afară de femei şi de copii. Au venit, dar, împăratul şi cu Daniil la capiştea lui Bel şi au zis slujitorii: "Iată, noi ieşim afară, iar tu, împărate, pune bucatele şi vinul şi încuie uşile şi le pecetluieşte cu inelul tău. Şi, venind mâine, de nu le vei afla toate mâncate de Bel, atunci să murim, iar de vor fi mâncate să moară Daniil, care a minţit asupra noastră".

Dar împăratul n-a băgat de seamă că ei făcuseră pe sub masă o intrare ascunsă şi totdeauna intrau pe uşa aceea şi mâncau bucatele. Şi au ieşit slujitorii, iar împăratul a pus bucatele lui Bel.

Şi a poruncit Daniil slugilor sale şi au adus cenuşă şi a cernut-o prin toată capiştea, de faţă fiind numai împăratul şi, ieşind, au încuiat uşile şi le-au pecetluit cu inelul împăratului şi s-au dus.

Şi slujitorii au intrat noaptea, după obiceiul lor, cu femeile şi cu copiii lor, şi au mâncat toate şi au băut. Şi a doua zi, a venit împăratul, şi Daniil cu dânsul, la capişte şi a zis: "Daniile, întregi sunt peceţile?"

Iar el a zis: "Întregi, împărate". Şi îndată, cum a deschis uşile, privind spre masă, împăratul a strigat cu glas mare: "Mare eşti Bel şi nici un vicleşug nu este întru tine". Şi a râs Daniil şi a oprit pe împăratul ca să nu intre înăuntru şi a zis: "Uită-te şi vezi pardoseala capiştei şi cunoaşte ale cui sunt urmele acestea".

Şi a zis împăratul: "Văd urme bărbăteşti şi femeieşti şi de copii". Şi atunci, mâniindu-se, împăratul a poruncit de a prins pe toţi slujitorii şi pe femeile lor şi pe copii lor şi ei i-au arătat lui uşa cea ascunsă, prin care intrau şi mâncau cele de pe masă. Şi i-a omorât pe ei împăratul şi pe Bel l-a dat în mâinile lui Daniil, care l-a sfărâmat pe el, iar capiştea aceea a risipit-o.

Şi era în locul acela un balaur mare şi îl cinstea pe el Babilonul. Şi a zis împăratul lui Daniil: "Oare şi despre acesta vei zice că este aramă? Acesta este viu şi mănâncă şi bea. Nu vei putea zice că acesta nu este Dumnezeu viu; deci închină-te lui."

Şi a zis Daniil: "Domnului Dumnezeului meu mă voi închina, că Acela este Dumnezeu viu; iar tu, împărate, dă-mi mie stăpânire şi eu voi omorî acest balaur fără sabie şi fără toiag".

Şi a zis împăratul: "Ţi-l dau ţie".

Şi a luat Daniil smoală şi seu şi păr şi le-a fiert împreună şi a făcut un amestec pe care l-a aruncat în gura balaurului, şi, mâncându-l, a murit balaurul şi a zis Daniil: "Iată închinăciunile voastre".

Atunci, babilonienii, auzind de aceasta, s-au mâniat foarte şi, pornind către împăratul, au zis: "Împăratul s-a făcut iudeu; pe Bel l-a sfărâmat, iar pe balaur l-a

omorât şi pe preoţii lui i-a tăiat". Şi au mai zis: "Dă-ne nouă pe Daniil, iar de nu, apoi te vom omorî pe tine şi toată casa ta." Şi a văzut împăratul că sunt foarte porniţi împotriva lui şi, silit fiind, a dat lor pe Daniil.

Iar ei l-au aruncat în groapa leilor şi a petrecut acolo şase zile. Şi erau în groapă şapte lei şi li se dădea lor în fiecare zi câte două trupuri de osândiţi şi câte două oi. Iar atunci nu le-au dat nimic, ca să-l mănânce pe Daniil.

Dar, Dumnezeu, a astupat gurile leilor, ca şi atunci când a fost aruncat întâia oară. Şi stătea Daniil împreună cu leii în groapă, ca şi cu nişte mieluşei blânzi. Şi era atunci în Iudeia proorocul Avacum şi acela a făcut fiertură şi a dumicat pâine în blid şi a mers la câmp să-l ducă secerătorilor. Şi a zis îngerul Domnului către Avacum: "Du prânzul pe care îl ai, în Babilon, lui Daniil, în groapa leilor".

Şi a zis Avacum: "Doamne, Babilonul nu l-am văzut şi groapa leilor nu ştiu unde este." Şi l-a apucat îngerul Domnului de creştetul lui şi l-a ţinut de perii capului său şi l-a dus pe el în Babilon, deasupra gropii, întru repeziciunea duhului său.

Şi a strigat Avacum, zicând: "Daniile, Daniile, ia prânzul pe care ţi l-a trimis ţie Dumnezeu".

Şi a zis Daniil: "O, ţi-ai adus aminte de mine, Dumnezeule, şi n-ai părăsit pe cei ce Te iubesc pe Tine." Şi, sculându-se, Daniil a mâncat.

Iar îngerul lui Dumnezeu, iarăşi, a dus pe Avacum îndată în Iudeea, la locul său, aşa cum s-a arătat mai înainte şi la viaţa proorocului Avacum.

Iar împăratul a venit, a şaptea zi, să plângă pe Daniil şi, ajungând la groapă, s-a uitat şi, iată, Daniil era teafăr. Şi a strigat împăratul cu glas mare şi a zis: "Mare eşti Doamne, Dumnezeul lui Daniil, şi nu este altul afară de Tine". Şi a scos pe Daniil, iar pe vinovaţii pierzării lui i-a aruncat în groapă. Şi îndată i-au mâncat leii, în faţa împăratului.

Întru această zi, cuvânt despre Suzana.

A fost un om ce vieţuia în Babilon, numele lui fiind Ioachim. Acesta îşi luase o femeie cu numele Suzana, fiică a lui Helchie, foarte frumoasă şi cu frică de Dumnezeu. Şi, părinţii ei, drepţi fiind, crescuseră şi pe fiica lor după legea lui Moise. Şi era Ioachim foarte bogat şi avea o grădină aproape de curtea sa. Şi se adunară la el iudeii, fiindcă era mai în cinste decât toţi. Şi în anul acela, au fost

rânduiţi judecători doi bătrâni din popor, care, sub cuvânt că fac judecăţi, săvârşeau nedreptate, încât se împlinea cuvântul Domnului: "Ieşit-a fărădelege din Babilon, din bătrânii judecători." Aceştia rămâneau în casa lui Ioachim şi veneau la ei toţi care vroiau să aibă judecată.

Şi, văzând pe Suzana, în fiecare zi, intrând şi ieşind în grădina bărbatului său, s-au aprins de poftă asupra ei. Şi s-a răzvrătit mintea lor şi şi-au abătut ochii lor să nu caute la cer, nici să-şi aducă aminte de judecăţile cele drepte. Şi erau amândoi aprinşi de poftă asupra ei şi n-au spus unul altuia boala lor, pentru că se ruşinau a-şi mărturisi unul altuia pofta lor. Şi căuta fiecare din ei vremea prielnică.

Iar odată au zis unul către altul: "Să mergem acasă, că este vremea prânzului." Şi, ieşind, s-au despărţit unul de altul, dar, întorcându-se, au venit din nou în acelaşi loc şi întrebându-se unul pe altul din pricina întoarcerii, au mărturisit unul altuia pofta lor. Şi atunci au hotărât împreună vremea când vor putea să o afle pe ea singură, ca să-şi împlinească nelegiuirea. Şi s-a întâmplat, când pândeau ei ziua cea cu bun prilej, că a intrat Suzana, ca şi mai înainte, numai cu două slujnice, dorind să se scalde în grădină, pentru că era zăduf. Şi nu era nimeni acolo, afară de cei doi bătrâni ascunşi, care o pândeau pe ea.

Şi a zis Suzana slujnicelor: "Aduceţi-mi untdelemn şi săpun şi încuiaţi porţile grădinii, ca să mă scald." Şi au făcut cum a zis ea. Şi au încuiat porţile grădinii şi au ieşit pe porţile cele din dos şi, aducând cele poruncite, n-au văzut pe bătrâni, pentru că erau ascunşi. Şi după ce au ieşit slujnicele, s-au sculat amândoi bătrânii şi au alergat la dânsa şi au zis: "Iată, porţile grădinii sunt închise şi nimeni nu ne vede şi suntem aprinşi de poftă asupra ta. Pentru aceasta, învoieşte-te să fii cu noi. Iar de nu, apoi vom mărturisi asupra ta, că a fost cu tine un tânăr şi, pentru aceasta, ai trimis pe slujnice de la tine."

Şi a suspinat Suzana şi a zis: "Strâmtorată sunt din toate părţile. Că de voi face aceasta, moarte îmi este, iar de nu o voi face, nu voi scăpa din mâinile voastre. Dar mai bine este, pentru mine, să nu fac acest păcat, de a cădea în mâinile voastre, decât a greşi înaintea lui Dumnezeu. Şi a strigat Suzana cu glas mare şi au strigat şi bătrânii amândoi împotriva ei. Şi, alergând, unul din ei a deschis porţile grădinii.

Şi, dacă au auzit strigare în grădină, cei din casă au alergat pe porţile cele din dos, ca să vadă ce i s-a întâmplat ei. Şi, dacă au spus bătrânii cuvintele lor, s-au ruşinat slugile foarte, că niciodată nu s-a zis cuvânt ca acesta despre Suzana.

Şi a doua zi, după ce s-a adunat poporul la Ioachim, bărbatul ei, au venit şi cei doi bătrâni, plini de cugete rele asupra Suzanei, ca să o omoare. Şi au zis înaintea poporului: "Trimiteţi după Suzana, fata lui Helchie, femeia lui Ioachim." Şi au trimis.

Şi a venit ea şi părinţii ei, şi fiii ei şi toate rudeniile ei. Iar Suzana era foarte tânără şi frumoasă la chip. Iar bătrânii nelegiuiţi au poruncit să-i ia vălul de pe faţă, că era acoperită, ca să se sature de frumuseţea ei. Şi plângeau cei ce erau cu dânsa şi toţi care o ştiau.

Şi, sculându-se, cei doi bătrâni şi-au pus mâinile pe capul ei, în mijlocul poporului, iar ea, plângând, a căutat la cer, pentru că în inima ei, nădăjduia spre Dumnezeu.

Şi au zis cei doi bătrâni: "Umblând noi amândoi prin grădină, a intrat ea cu două slujnice şi a închis poarta, slobozind slujnicele. Şi a venit la ea un tânăr, care era ascuns şi s-a culcat cu dânsa. Iar noi, fiind în colţul grădinii şi văzând fărădelegea, am alergat asupra lor. Şi, văzându-i, pe tânăr nu l-am putut prinde, că era mai tare decât noi şi, deschizând porţile grădinii, a fugit. Dar, prinzând-o pe ea, am întrebat-o cine a fost tânărul acela şi n-a vrut să ne spună nouă. Deci, aceasta mărturisim."

Şi i-a crezut pe ei adunarea, ca pe nişte bătrâni ai poporului, şi judecători, şi au judecat-o pe ea spre moarte. Şi, strigând cu glas mare, Suzana a zis: "Dumnezeule veşnice şi ştiutorul celor ascunse, Care cunoşti toate mai înainte de a se face, Tu ştii că minciună au spus ei asupra mea. Şi, iată, eu mor fără să fi săvârşit nimic, din cele ce au spus aceştia despre mine."

Şi a auzit Domnul glasul ei. Şi, dusă fiind ea spre osândă, a ridicat Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu pe un tânăr, al cărui nume era Daniil. Şi acesta a strigat cu glas mare: "Nevinovat sunt eu de sângele acesteia."

Şi s-a întors tot poporul către dânsul şi a zis: "Ce însemnează cuvântul acesta pe care l-ai zis?"

Iar el, stând, în mijlocul lor, a zis: "Oare, aşa de nebuni sunteţi toţi, fiii lui Israel? Că fără să cercetaţi şi necunoscând adevărul, aţi osândit pe fiica lui Israel? Întoarceţi-vă la judecată, pentru că minciună au spus judecătorii aceştia asupra ei."

Şi s-a întors tot poporul degrabă. Şi au zis bătrânii: "Vino şi şezi în mijlocul nostru şi ne spune gândul tău, că ţi-a dat ţie Dumnezeu cinstea bătrânilor."
Şi a zis către dânşii Daniil: "Despărţiţi-i unul de altul şi-i voi întreba pe dânşii."

Şi, după ce i-au despărţit unul de altul, a chemat pe unul din ei şi a zis către dânsul: "Învechitule în zile rele, acum a venit ceasul păcatelor tale, pe care le făceai mai înainte, rostind judecăţi nedrepte, pe cei nevinovaţi osândindu-i şi pe cei vinovaţi eliberând, că zice Dumnezeu: pe cel nevinovat şi pe cel drept să nu-l omori. Deci, acum, dacă ai văzut pe această femeie cu acel tânăr, spune sub ce copac i-ai văzut pe dânşii, păcătuind împreună?

Iar el a zis: "Sub un mesteacăn."

Zis-a lui Daniil: "Drept ai minţit asupra capului tău. Că, iată, îngerul Domnului, luând hotărârea lui Dumnezeu, te va rupe în două."

Şi, punându-l alături, a poruncit să aducă pe celălalt şi i-a zis: "Sământă a lui Canaan şi nu a lui Iuda, frumuseţile te-au înşelat şi pofta a răzvrătit inima ta. Aşa aţi făcut fiicelor lui Israel; şi ele, de frică, se desfrânau cu voi, dar, acum, fiica lui Iuda n-a suferit fărădelegea voastră. Acum, dar, spune-mi mie, sub ce fel de copac i-ai văzut pe ei împreună?"

Iar el a zis: "Sub un salcâm."

Şi i-a zis Daniil lui: "Drept ai minţit, şi tu, asupra capului tău. Că aşteaptă îngerul Domnului să te taie pe tine în două cu sabia şi să vă piardă pe voi." Şi a strigat cu glas mare tot poporul şi a binecuvântat pe Dumnezeu, Care mântuieşte pe cei ce nădăjduiesc spre El.

Şi s-a sculat asupra celor doi bătrâni, că i-a dovedit Daniil pe ei, din cuvintele lor, că au mărturisit strâmb şi le-a făcut lor după legea lui Moise, aşa cum cu vicleşug au gândit să facă aproapelui lor, şi i-a omorât pe ei şi a scăpat sângele cel nevinovat în ziua aceea.

Iar Helchie şi femeia lui au lăudat pe Dumnezeu, pentru fiica lor Suzana, împreună cu Ioachim bărbatul ei şi cu toate rudeniile ei, pentru că nu s-a aflat la ea lucru de ruşine.

Iar Daniil, din ziua aceea şi după aceea, s-a făcut mare înaintea a tot poporul, pentru priceperea sa şi pentru darurile lui Dumnezeu, care erau în el.

Dumnezeului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului prooroc Daniil şi a celor trei tineri: Anania, Azaria şi Misail

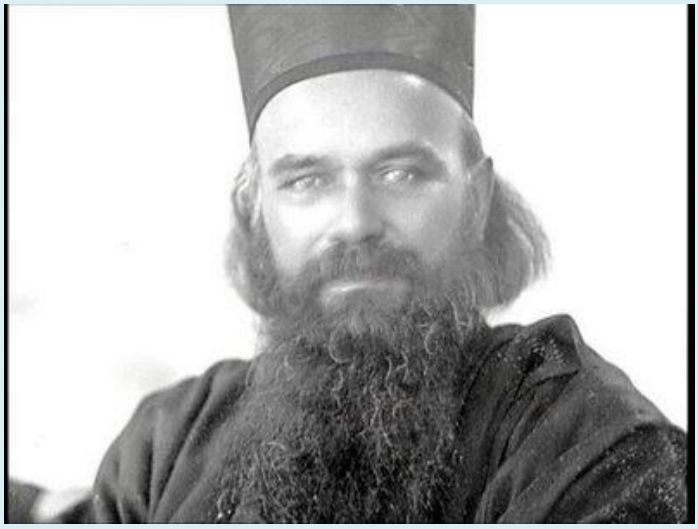

Ei cu toţii au fost din tribul împărătesc al lui Iuda. Năvălind Nabucodonosor şi cotropind şi prădând Ierusalimul, 1-a luat rob şi pe Daniel, care era copil, şi pe regele Iezechia, tatăl celor trei tineri, cu toată casa lui şi pe mulţi alţii.

Relatarea amănunţită a vieţii, chinurilor şi proorociilor lui se găseşte în Cartea lui Daniel din Vechiul Testament, închinat cu totul lui Dumnezeu, Sfântul proroc Daniel a primit încă din copilărie de la El darul minunat al deosebirii duhurilor.

Faima lui în Israil a început pe când a fost în vârstă de doisprezece ani şi a dat pe faţă nelegiuirile şi crimele a doi bătrâni desfrânaţi, care erau judecători în poporul lui Israel ce se afla în robie. El atunci a salvat-o pe nevinovata Suzana pe care ei voiau să o dea morţii [Vezi Istoria Suzanei din Vechiul Testament].

Faima lui printre păgânii egipteni însă a început atunci când Sfântul proroc Daniel a tâlcuit visul regelui Nabucodonosor. Pentru aceasta Faraon 1-a făcut principe la curtea sa [punându-i numele Baltazar]. Dar când Faraon a ridicat un idol de aur în Câmpia Deira şi a poruncit tuturor să se închine la el, cei trei tineri au refuzat întinarea aceasta, drept pentru care au fost aruncaţi în cuptor încins de foc. Dar îngerul lui Dumnezeu s-a pogorât în cuptor şi a prefăcut văpaia în răcoare, aşa încât tinerii mergeau în jurul cuptorului cântând: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri şi lăudat şi prea înălţat întru toţi vecii (Cântarea celor trei tineri l: 2, 28). Faraon a văzut minunea şi a rămas în uimire. El apoi i-a scos pe tineri din cuptor şi i-a acoperit cu mare slavă.

În vremea regelui Belşaţar, pe când acesta petrecea la un banchet împreună cu oaspeţii lui, mâncând şi bând din vasele sfinţite jefuite din Templul de la Ierusalim, o mână nevăzută a scris pe perete, înaintea ochilor lui, cuvintele acestea: Mene, mene, techelufarsin (Daniel 5: 25). Nimeni nu a putut tâlcui cuvintele acestea, din toată împărăţia egipteană, afară de Sfântul proroc Daniel. În chiar noaptea aceea a fost omorât Belşaţar, împăratul Caldeilor.

Daniel a fost aruncat în două rânduri într-o groapă cu lei din pricina credinţei lui întru Unul Dumnezeu Cel Viu şi în ambele rânduri Domnul l-a mântuit pe el şi Daniel a rămas viu.

Sfântul proroc Daniel a avut vedenia Vechiului de Zile, adică a înfricoşatei Judecăţi a lui Dumnezeu [vezi capitolul 7 din Cartea lui Daniel]; el a avut multe şi mari vedenii privitoare la multe imperii, la destinul rasei umane şi a prorocit venirea pe pământ a Mântuitorului.

După Sfântul Chiril al Alexandriei, Sfântul proroc Daniel şi cei trei tineri au vieţuit până la adâncile lor bătrâneţi la Babilon, unde au fost la urmă decapitaţi pentru Sfânta credinţă. Când a fost decapitat Sfântul Anania, Sfântul Azaria şi-a întins haina lui şi a prins capul lui Anania. Când a fost decapitat Azaria, Misail şi-a întins haina lui şi a prins capul lui Azaria. Iar când a fost decapitat Misail, Sfântul proroc Daniel şi-a întins haina lui şi a prins capul lui Misail. La urmă a fost decapitat şi Daniel. Un înger al lui Dumnezeu atunci a luat trupurile lor şi le-a dus la Muntele Ghebal, aşezându-le sub o stâncă.

După Sfânta Tradiţie, aceşti patru plăcuţi ai lui Dumnezeu au înviat din morţi la ceasul Răstignirii Domnului pe Cruce, s-au arătat multora, apoi au adormit iar, somnul cel de veci.

Sfântul proroc Daniel se numără între cei patru mari proroci ai Vechiului Testament, împreună cu Sfinţii Isaia, Ieremia şi Iezechiel.

Sfântul proroc Daniel a trăit şi a prorocit cu cinci sute de ani mai înainte de Hristos.

Cântare de laudă la Sfântul prooroc Daniel şi la Sfinţii trei tineri

Cine de Domnul se teme
Nu are frică de oameni nici de diavoli
Iar Domnul răsplăteşte robilor Lui credincioşi.

El îi păzeşte pe dânşii de relele toate,
De groapa leilor, de tot lucrul rău.

Sfântul Daniel nevătămat rămas-a,
În cuptorul de foc cei trei tineri
Au rămas vii.

Din mijlocul flăcării ei L-au slăvit pe Domnul,
împreună cu îngerul, trimisul Lui.

Precum Noe cel înconjurat de un neam netrebnic,
Precum Lot dreptul în al Sodomei iad,
Precum Iosif în mijlocul stricăciunii egiptene,
Aşa fost-a şi Daniel în Babilon.

Dar el chiar şi acolo credincios rămas-a,
Iar cei trei tineri au fost asemenea lui:
Ei cu toţii, prieteni, drepţi înaintea Domnului fost-au,
Daniel, Anania, Azaria şi Misail.

Bestialele torturi au venit şi trecut-au
Dar Sfinţii mucenici s-au prea slăvit în veci.

Ei vii sunt acum în Veşnica împărăţie,
înaintea lui Hristos Domnul
se roagă pentru noi.

Sfântul Ioan Gură de Aur - Cuvânt despre proorocul Iona, Daniel şi despre cei trei tineri şi pentru pocăinţă (Omilia s-a zis la începutul Sfântului post)

Vesel ne este nouă astăzi praznicul şi adunarea mai luminată decât cea obişnuită. Oare care este pricina ? A postului este isprava aceasta. Ştiu şi eu că a postului şi încă nefiind de faţă, ci îl aşteptăm. Postul ne-a adunat aici în casa cea părintească. Acela şi pe cei ce mai înainte erau trândavi, astăzi i-a întors în braţele cele de maică. Şi dacă numai aşteptându-l a făcut întru noi atâta osârdie, oare când se va arăta şi va veni, câtă evlavie va lucra în noi ? Aşa şi o cetate, când un stăpânitor înfricoşat va intra în ea, leapădă toată lenevirea şi se ridică la mare osârdie. Şi nu vă speriaţi când auziţi de post că e stăpânitor înfricoşat, că nu vă este vouă înfricoşat postul ci neamului diavolesc.

De este cineva lunatec spune-i de post şi va rămâne îngheţat de frică şi mai nemişcat decât pietrele, ca şi cum ar fi ţinut cu legături. Dar mai ales când împreună cu postul va fi înjugată rugăciunea, sora şi prietena lui. De aceea şi Hristos zice: ***„Acest neam de demoni nu iese fără numai cu rugăciune şi cu post”*** (Mt. 17, 21). Deci dacă pe pizmaşii mântuirii noastre şi pe vrăjmaşii vieţii noastre îi alungă şi le este atât de înfricoşat, trebuie să-l iubim şi să-l îmbrăţişăm, iar nu să ne temem.

Însă de se cade să ne temem de ceva, de beţie şi de îmbuibare să ne fie teamă, iar nu de post. Că aceea, legându-ne mâinile, ca o stăpână, ne face slugi şi robi ai tiraniei patimilor. Iar postul, aflându-ne robind şi legaţi, ne slobozeşte din legăturile ei, ne izbăveşte de tiranie şi ne întoarce la fericirea cea dintâi. Deci dacă şi pe vrăjmaşi îi alungă şi de robie ne izbăveşte şi la libertate ne întoarce, ce dovadă mai mare a dragostei lui pentru neamul omenesc cauţi?

Voieşti să înveţi ce podoabă este postul? Câtă păzire şi întărire arată? Gândeşte-te la cinul cel fericit şi minunat al monahilor. Că aceştia fugind de tulburările cele din lume, şi alergând la vârfurile munţilor şi zidind colibele lor în liniştea pustiului ca într-un liman duhovnicesc, pe acesta l-au luat de călător în toată viaţa lor. De aceea şi îngeri din oameni a făcut, şi nu numai pe ei, ci şi în cetăţi, pe câţi va afla că îl primesc, îi suie la aceiaşi înălţime a filosofiei.

Şi Moise şi Ilie, vârfurile proorocilor din Legea veche, cu toate că erau străluciţi şi din alte fapte bune şi aveau mare îndrăzneală în toate, dar când voiau să se apropie de Dumnezeu şi să vorbească cu El, la post alergau şi prin mâinile acestuia se urcau la Dumnezeu. ***Pentru aceasta şi Dumnezeu îndată, după ce a adus pe om din nefiinţă l-a dat în mâinile postului ca întru ale unei maici şi a unui dascăl bun, încredinţându-i mântuirea prin el. „Din tot pomul care este în Rai, zice Scriptura, să mâncaţi; iar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mâncaţi”*** (Fac. 2, 16 – 17). Dacă în Rai a fost necesar postul, cu mult mai mult afară de Rai. Şi dacă mai înainte de rană a fost de folos doctoria, cu mult mai mult după rană. Dacă era trebuincioasă arma înainte de războiul poftelor, cu atât mai mult de mare nevoie ne este ajutorul postului după ridicarea poftelor şi a războiului de la diavoli.

Dacă ar fi păzit Adam cuvântul acesta, n-ar fi auzit cel de-al doilea Cuvânt, care zice: ***„Pământ eşti şi în pământ te vei întoarce”*** (idem 3,19). Şi fiindcă n-a ascultat primul cuvânt a luat moarte şi griji, osteneli şi suferinţe şi viaţă mai grea decât orice moarte; pentru aceasta pământul a rodit spini şi ciulini; dureri şi viaţă cu chinuri.

Ai văzut cum se mânie Domnul când se dispreţuieşte postul. Ascultă şi cum Se bucură când el Se cinsteşte. Şi precum, când Dumnezeu S-a mâniat, a certat pe cel ce a greşit cu moarte, tot aşa când postul a fost cinstit, moartea a fost alungată. Vrând Dumnezeu să-ţi arate puterea Lui, a dat postului stăpânire să hotărască întoarcerea la viaţă nu la doi, la trei sau la douăzeci de oameni, ci a unui popor întreg, care era osândit la moarte şi pe care de la mijlocul căii ce ducea la moarte i-a întors. Că pe cetatea ninivitenilor cea mare şi minunată, care în genunchi stătea şi

în prăpastie se primejduia să cadă şi de sus aştepta pedeapsa, postul, era o putere ce vine de sus, din porţile morţii i-a răpit şi la viaţă i-a întors.

Dar să auzim însăşi istorisirea. ***„Şi a fost cuvântul, Domnul vorbind către Iona; zicând: Scoală şi mergi la Ninive, cetatea cea mare”.*** Despre mărimea cetăţii Dumnezeu voieşte să-l înduplece să meargă, căci ştia de fuga lui ce va urma. Dar să auzim ce zice: ***„încă trei zile şi Ninive se va prăpădi…”*** (Iona 1, 1). Şi pentru care pricină spui mai înainte pe care vrei să le aduci ? Ca să nu fac cele ce am spus. De aceea şi cu gheena a înfricoşat, ca să nu trimită acolo. Să vă înfricoşeze, pe voi cuvintele zice, ca să nu vă mâhnească pedeapsa cu lucrul.

Şi care-i pricina că a strâns sorocul lor la o vreme aşa de scurtă ? Pentru ca să înveţi cât de bună a fost fapta păgânilor niniviteni, care în trei zile au putut să îmblânzească urgia lui Dumnezeu pentru păcatele lor şi să te minunezi de iubirea de oameni a lui Dumnezeu, care s-a îndestulat numai cu pocăinţa de trei zile pentru atâtea greşale, şi tu să nu cazi în deznădăjde chiar dacă ai păcătuit mult. Cel trândav cu sufletul şi defăimător, chiar dacă va avea multă vreme de pocăinţă, nimic vrednic nu vă săvârşi, nici nu se va împăca cu Dumnezeu din cauza lenevirii, dimpotrivă cel treaz şi care fierbe de osârdie pentru pocăinţă cu multă sârguinţă, în puţină vreme va putea stinge păcate îndelungate.

Oare Petru nu s-a lepădat de trei ori? Oare nu şi cu jurământ a treia oară? Oare nu înfricoşându-se de cuvintele unei slujnice? (Mt. 26, 69-74). Dar oare, de mulţi ani a avut trebuinţă ca să se pocăiască ? Nicidecum. Ci în aceiaşi noapte a alunecat şi s-a sculat; şi rana şi doctoria a primit s-a îmbolnăvit şi întru sănătate s-a întors. Cum şi în ce chip ? Plângând şi tânguindu-se. Şi nu simplu plângea, ci cu multă osârdie şi fierbinţeală; De aceea şi evanghelistul a zis: ***„…a plâns cu amar”*** (Idem 26, 75).

Şi care a fost puterea acelor lacrimi ? Nici un cuvânt nu o poate spune, dar o arată luminat cele ce au urmat. Că după cumplita cădere - căci lepădarea este păcatul cel mai rău dintre toate - iarăşi a fost întors la cinstea cea dintâi şi i-a fost încredinţată purtarea de grijă a întregii Biserici. Şi mai mult decât toate ne-a arătat nouă că are dragoste către Stăpânul mai mult decât toţi Apostolii, Că zice; ***„Simone al lui Iona, Mă iubeşti tu mai mult decât aceştia ?”*** (In. 21, 15). Din nou se arată că nici o faptă bună nu este întocmai ca dragostea.

Şi pentru ca să nu zici că pe bună dreptate i-a iertat pe niniviteni, deoarece erau oameni păgâni şi fără socoteală, ca nişte slugi care nu ştiau voia Domnului şi de aceea n-au făcut-o (Lev. 12, 48), şi ca să nu cugeţi că şi tu vei fi mai puţin bătut, îţi aduc de faţă şi pe Petru, tot slugă, dar care ştia voia Domnului, care căzând în

păcatul cel mai greu, priveşte la câtă înălţime a fericirii s-a suit. ***Cel mai cumplit lucru este a petrece în păcat, şi cea mai rea stare a căderii este a rămâne în ea.*** De aceasta şi Pavel plânge şi se tânguieşte, zicând: ***„Mă tem ca nu cumva, venind iarăşi, să mă smerească Dumnezeul meu la voi şi să plâng pe, mulţi care au păcătuit mai înainte şi nu s-au pocăit de necurăţia şi de desfrânarea şi de spurcăciunea pe care le-au făcut!”*** (II Cor. 12, 21).

Iar pentru pocăinţă; care vreme poate fi mai îndemânatecă decât vremea postului? Dar să ne întoarcem iarăşi la povestirea noastră. ***Şi auzind proorocul aceste cuvinte s-a pogorât la Ioppe ca să fugă în Tarsis de la faţa Domnului*** (Iona 1, 3. 4). Unde fugi, o omule ? Nu ai auzit pe David zicând: ***„Unde mă voi duce de la Duhul Tău ? Şi de la faţa Ta unde voi fugi?”. În pământ? Dar „al Domnului este pământul şi plinirea lui”*** (Ps. 23, 1). ***În iad ? Dar: „de mă pogoară în iad, de faţă eşti”. În cer? Dar: „de mă voi sui în cer, Tu acolo eşti”. În mare ? „Şi acolo; zice, mă va ţine dreapta Ta”*** (Ps. 138, 6-9). Şi aceasta şi la Iona s-a făcut.

În acest fel este păcatul. În multă nebunie aruncă sufletul nostru. Şi precum cei stăpâniţi de ameţeală, şi de beţie, nebuneşte se învârtesc şi de voiţi înaintea lor groapă, prăpastie, sau altceva, cad în ele fără nici o pază, aşa şi cei ce alunecă în păcat fiind stăpâniţi de el ca de o beţie nu ştiu ceea ce fac, din cele ce sunt de faţă şi nici nu văd mai înainte ceva din cele ce vor să fie.

De Stăpânul fugi, spune-mi? Dar aşteaptă puţin şi vei învăţa din întâmplări, că nici din mâinile mării nu vei putea fugi. Îndată ce a păşit Iona în corabie, marea a ridicat valurile sale şi la mare înălţime le-a umflat. Şi precum o slugă credincioasă aflând vreun servitor asemenea cu ea, care a furat ceva din averile stăpânului şi fuge, nu-l lasă ci face nenumărate supărări celor ce l-au găzduit, până când luându-l pe el se va duce, aşa şi marea pe robul cel asemenea cu ea aflându-l şi cunoscându-l, nenumărate supărări şi piedici a făcut corăbierilor, s-a tulburat, a îngrozit cu afundarea corăbiei cu oameni cu tot, dacă nu-i va da pe robul cel asemenea ei.

Dar corăbierii ce fac văzând acestea ? ***„Aruncau vasele din corabie în mare ca s-o uşureze”*** (Iona 1, 5). Dar corabia nu se uşura, că sarcina cea grea, adică trupul proorocului, rămăsese încă în ea. Nimic nu este aşa de greu şi cu nevoie de purtat, precum este păcatul şi neascultarea. Pentru aceasta Zaharia a asemănat păcatul cu plumbul (Zah. 5, 7). Iar David scriind despre el, zice: ***„Că fărădelegile mele au covârşit capul meu; ca o sarcină grea apăsat-au peste mine”*** Iar Hristos strigă către cei ce vieţuiesc în multe păcate: ***„Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi”*** (Mt. 1, 28).

Deci păcatul îngreuia corabia şi o trăgea s-o afunde. Iar Iona dormea şi sforăia. Greu îi era somnul, dar nu era al firii, ci al mâhnirii, nu al trândăviei, ci al întristării. Slugile cele cu bună conştiinţă îşi simt greşalele îndată, lucru care s-a întâmplat şi cu Iona. După săvârşirea păcatului, el şi-a cunoscut greşeala. Păcatul este, astfel după ce se naşte, aduce, multe chinuri asupra sufletului care l-a născut, lucru diferit de naşterea omului. Noi îndată ce ne naştem, chinurile încetează, pe când păcatul îndată ce se naşte rupe cu chinurile pe cel ce l-a născut.

Ce face dar cârmaciul ? A venit la Iona şi i-a zis: ***„Scoală şi roagă pe Domnul Dumnezeul tău”*** (Iona 1, 6). A cunoscut deci că furtuna nu era obişnuită, ci pedeapsa era trimisă de la Dumnezeu. Viforul era mai cumplit decât meşteşugul omenesc, iar mâna cârmaciului nu mai folosea la nimic. A cunoscut că cele ce se întâmplau aveau trebuinţă de mai mare cârmuitor, de Cel ce ocârmuieşte toată lumea. Pentru aceasta lăsând vâslele, pânzele, funiile şi toate celelalte, mâinile de la vâslire şi le-au întins spre cer şi rugau pe Dumnezeu. Şi după ce nici aşa nu au sporit ceva, au aruncat sorţii ca să afle pe cel vinovat. Iar aceia aflând vinovatul, nu l-au înecat, ci, fiind atâta tulburare şi vifor, ei fiind foarte liniştiţi, au făcut judecată în corabie şi întrebându-l l-au învrednicit de răspuns şi toate cu de-amănuntul l-au cercetat, ca şi cum ar fi trebuit să dea seamă cuiva de cele ce aveau să hotărască.

Şi ascultă-i cum ca la o judecată toate le cercetează. Ce este lucrul tău? De unde vii? Şi unde mergi? Din ce ţară şi din care popor eşti? Şi cu toate că marea îl pârâse, iar sorţii îl vădise, ei încă n-au dat hotărârea. Ci precum la judecată cu toate că pârâşi şi martori stau de faţă şi aduc dovezi, totuşi, judecătorii nu hotărăsc nimic până ce însuşi cel osândit nu va mărturisi greşelile sale.

Aşa şi corăbierii, fiind oameni păgâni şi fără socoteală, urmau rânduielii celei bune care este la judecăţi, cu toate că era atâta furtună şi tulburare împrejurul lor, iar marea nu-i lăsa nici să răsufle. ***Deci de unde s-a făcut, o iubiţilor, atâta purtare de grijă faţă de Proorocul? Din iconomia lui Dumnezeu. Dumnezeu rânduise să se facă acestea, învăţând pe Proorocul să fie iubitor de oameni şi blând.*** Ca şi cum i-ar fi zis: Urmează corăbierilor care sunt oameni fără socoteală; aceştia nu defaimă nici un suflet şi nici faţă de trupul tău nu sunt fără milă. Iar tu ai lăsat o cetate întreagă să pătimească.

Corăbierii aflând pe vinovat din cauza căruia li s-au întâmplat atâtea rele, nu se hotărăsc să-l osândească. Iar tu Iona neavând nici o pârâ asupra ninivitenilor i-ai lăsat să se afunde şi să se prăpădească. Şi Eu poruncind ca tu să mergi să-i întorci la mântuire, prin propovăduirea ta, n-ai ascultat. Iar aceştia, ne mai poruncindu-le nimeni, toate le fac şi se silesc ca pe tine cel vinovat să te izbăvească de osândă. Şi

după ce l-a pârât marea, după dovedirea prin sorţi şi după ce el însuşi a recunoscut şi a mărturisit greşeala, nici aşa nu s-a hotărât să-l piardă.

Ci se opreau, se sileau şi toate le făceau ca nici după atâtea dovezi să nu-l dea noianului mării. Dar marea nu le da voie şi mai ales Dumnezeu îi silea vrând ca prin corăbieri şi prin chit să-l înţelepţească. Şi după ce au auzit de la prooroc: ***„Luaţi-mă şi mă aruncaţi în mare şi se va alina marea împrejurul nostru”***, ei se sileau să se întoarcă ia uscat, dar valurile nu-i lăsau. Precum ai văzut pe proorocul fugind, ascultă-l şi cum se mărturiseşte din pântecele fiarei. Fuga a pătimit-o ca un om, dar mărturisirea a făcut-o ca un prooroc.

Deci luându-l marea, l-a pus în pântecele chitului ca într-o temniţă, păzindu-l, pe fugar pentru Stăpânul. Nici valurile cele sălbatice nu l-au înecat, nici chitul cel mai sălbatec decât valurile, primindu-l în pântece, nu l-a stricat, ci l-a păzit şi l-a întors la cetate. Şi marea şi chitul mai presus de fire au ascultat, ca Proorocul prin toate, acestea să se înţelepţească. Deci venind în cetate a citit hotărârea divină ca pe o epistolă împărătească care vestea pedeapsă; ***„încă trei zile şi Ninive se va prăpădi”*** (Iona, 3, 5).

Şi auzind cetăţenii acestea nu s-au arătat necredincioşi, nici au defăimat cele spuse, ci îndată toţi s-au îndreptat spre post şi bărbaţii şi femeile şi slugile şi stăpâni şi dregători şi supuşi şi copii şi bătrâni. Nici dobitoacele nu au fost scutite. Pretutindeni sac, pretutindeni cenuşă, pretutindeni plâns şi vaiete. însuşi cel ce purta coroana, pogorându-se de pe scaunul cel împărătesc, şi-a pus sac, şi-a presărat cenuşă pe cap şi aşa a scăpat cetatea din primejdie. Se vedea atunci un lucru de mirare, porfira era întrecută de sac. Căci ceea ce nu a putut haina împărătească, a putut sacul; ceea ce nu a putut săvârşi coroana, a făcut cenuşa.

Vezi că nu de post trebuie să ne temem, ci de beţie şi de îmbuibare. Că beţia şi îmbuibarea au primejduit cetatea şi era s-o surpe, iar postul pe ceea ce se clătina şi era să cadă, a aşezat-o şi a întărit-o. Cu acesta şi Daniil intrând în groapa leilor, ca cu nişte oi blânde a petrecut, şi a ieşit nevătămat. Fiarele sălbatice fierbând de mânie şi căutând cu o privire aducătoare de moarte, nu s-au atins de masa cea pusă înainte. Atât firea sălbatecă - căci, nimic nu este mai sălbatec decât acele fiare - căci şapte zile nu s-au împărtăşit de hrană – nu i-a îndemnat să-l sfâşie pe Daniel, ci ca şi cum ar fi stat înlăuntru un păzitor şi ar fi strigat aşa nu s-a atins de trupul cel proorocesc.

Cei trei tineri intrând în cuptorul cel din Babilon şi multă vreme petrecând în foc, au ieşit din cuptor, având trupurile mai strălucite decât focul însuşi. Şi cu toate că

era foc adevărat acela, dar n-a făcut cele ale focului. Şi fiind trupurile lor trupuri omeneşti, cum nu pătimeau cele ale materiei? Cum? întreabă postul şi el îţi va răspunde şi-ţi va dezlega nedumerirea ta. Că era cu adevărat nedumerire. Firea trupurilor se lupta cu firea focului şi biruinţa a fost a trupurilor. Ai văzut luptă prea slăvită? Ai văzut biruinţă mai prea slăvită ? Minunează-te de post şi cu mâini întinse primeşte-l. Căci el şi în cuptor ajută şi în groapa leilor păzeşte, dracii îi izgoneşte şi hotărârea lui Dumnezeu o întoarce, turbarea patimilor o potoleşte şi la libertate ne povăţuieşte şi multă linişte face în gânduri.

Cât de nebun trebuie să fie acela ce fuge şi se teme de cel ce are în mâini atâtea bunătăţi. Dar, vei zice, ne topeşte trupul şi ne îmbolnăveşte. Ascultă ! ***„Chiar dacă omul nostru cel din afară se strică, cel dinlăuntru însă se înnoieşte din zi în zi”*** (2 Cor. 4, 1). Iar mai ales de vei voi ca cu de-amănuntul să cercetezi, îl vei afla ca este maică a sănătăţii. Şi de nu crezi cuvintele mele, întreabă pe doctori despre aceasta şi ei mai lămurit îţi vor spune, că abţinerea o numesc maică a sănătăţii. Durerile de picioare, ameţelile de cap, apoplexiile, oftica, idropica, umflăturile şi relele celorlalte boli zic că ies şi se pricinuiesc din desfătare şi îmbuibare, ieşind ca dintr-un izvor rău, care strică sănătatea trupului şi înfrânarea sufletului.

Deci să nu ne temem de post care ne izbăveşte de atâtea rele. Nu vă sfătuiesc fără rost despre acestea, ci fiindcă văd pe mulţi din oamenii care pregetă şi se trag înapoi, ca şi cum s-ar feri de o fiară sălbatecă, şi cu beţia şi îmbuibarea se strică pe ei înşişi. Pentru aceasta folosul cel din post îl surpă şi-l strică cu îmbuibarea şi cu beţia. Oamenii cei stricaţi cu îmbuibarea, când vor trebui să bea doctorii amare, se vor mânca pe săturate şi vor lua doctoriile, vor suferi numai amărăciunea, dar de folos se vor păgubi, fiindcă doctoria trebuie să lupte mai întâi împotriva sucurilor stricate ale stomacului. Pentru aceasta doctorii poruncesc să doarmă nemâncaţi, ca îndată toată puterea doctoriilor să meargă la sucurile pricinuitoare de boală.

Aşa şi cu postul, dacă astăzi te vei umplea de multă beţie şi mâine vei primi doctoria lui, netrebnică şi nefolositoare ai făcut-o, căci numai osteneală ai suferit, iar folosul nu l-ai dobândit; toată puterea postului a cheltuit-o răutatea din beţie. Iar de vei găti postului un trup uşor şi cu gând treaz vei primi doctoria şi vei curăţi multe din păcatele tale. Deci să nu mergem la post prin beţie, ca să nu pătimim ca lucrul cel vechi şi uzat, căruia de i se dă o lovitură mai mult se strică. La fel şi cu sufletul nostru se întâmplă, norul beţiei întunecă curăţia minţii care se lucrează în noi prin neînfrânare.

Căci precum cei ce voiesc să se lupte cu fiarele se îngrădesc cu multe arme şi cu paveze îşi acoperă părţile trupului cele mai vulnerabile şi aşa se luptă cu ele, aşa şi

noi cu postul ne înarmăm, ferindu-ne de lăcomia pântecului şi de beţie. Şi de voi întreba: Pentru care pricină ei aleargă astăzi la baie? Ca să primesc postul cu trupul curat, vei răspunde. Iar de, voi întreba: de ce te îmbeţi ? Fiindcă voiesc să intru în post, vei zice. Cum este oare cu cuviinţă ca cu trup curat, iar cu sufletul necurat şi beat să primeşti această prea frumoasă faptă bună?

Ar fi fost de trebuinţă să fi spus mai multe decât acestea despre post, dar pentru cei înţelepţi le sunt de ajuns şi acestea spre îndreptare. De aceea vom înceta cuvântul, că iubesc să aud glasul Părintelui, de al cărui har şi noi să ne învrednicim;, cu darul şi cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, I se cuvine slava acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

din "Omilii şi cuvântări"

Sfântul Ioan Gură de Aur - Împotriva celor ce trec cu vederea pe săraci

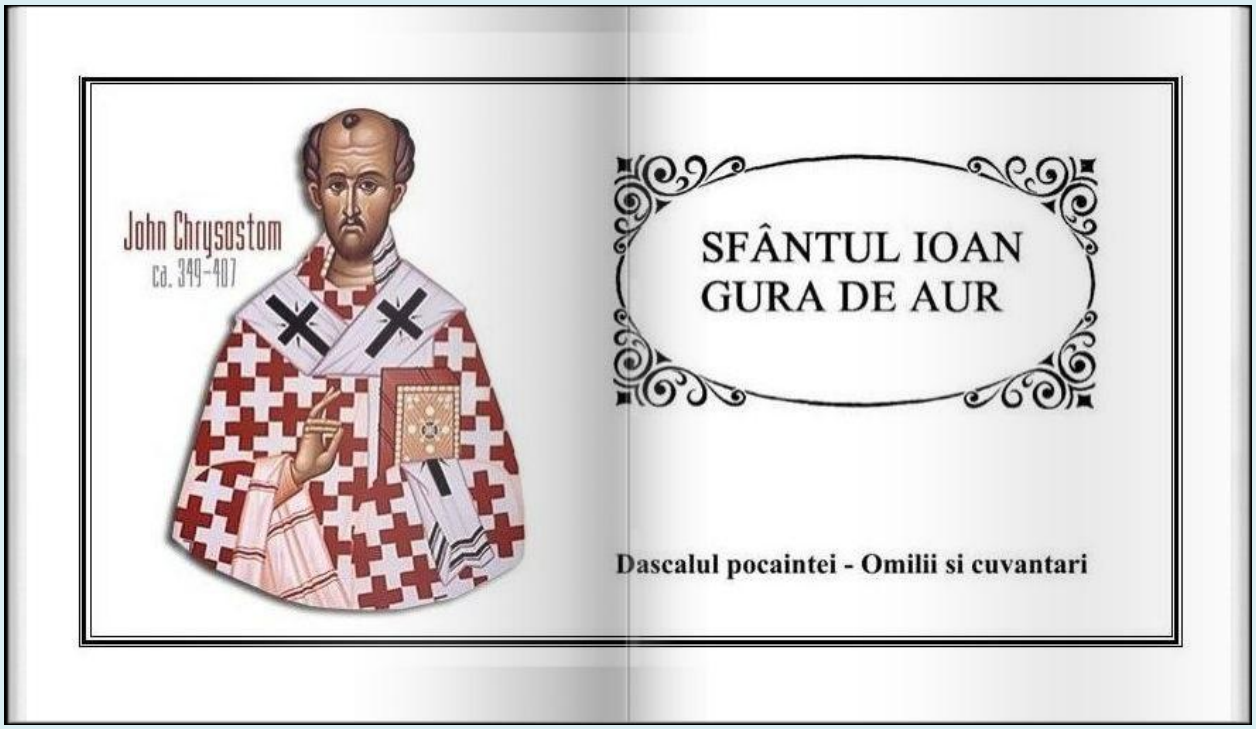

Cuvânt cum că nu ne pedepsim pentru Adam, ci dimpotrivă mai mari sunt cele bune ce au fost aduse prin acela, decât cele de întristare, de vom lua aminte de noi înşine. Şi împotriva celor ce trec cu vederea pe săraci

Poate socotiţi că am terminat tot cuvântul cel despre stăpânire, dar văd că încă multă roadă se mai află în el. Vă rog să nu slăbiţi până ce o vom culege toată. Lucrătorii cei iubitori de osteneală când văd via înfrunzită şi încărcată cu multă roadă, nu taie numai strugurii cei dinafară, ci merg şi mai înăuntru plecând vitele şi întorcând frunzele ca să nu se tăinuiască nici un struguraş, ascunzându-se pe sub frunze. Deci să nu vă arătaţi mai trândavi decât aceia, nici să vă duceţi mai înainte de a lua totul. Mai ales că osteneala este a mea, iar roada a voastră.

Am judecat ieri pe femei, dar mai bine zis nu pe femei, ci pe Eva, care a adus robia în lume prin păcat. ***Poate ne vor întreba femeile: Pentru care pricină greşind aceea ne-am osândit noi şi căzând numai o fată, vina s-a întins la toată firea? Acelaşi lucru vor zice şi slugile: De ce Ham făcând de ocară pe tatăl său, pedeapsa a trecut la tot neamul lui? La fel şi cei ce se tem de stăpânitori vor zice: De ce sunt ei sub jugul stăpânirii din pricina altora care trăiesc în răutate?***

Deci ce vom zice noi către toţi aceştia? Un răspuns vom da la toate întrebările. ***Greşind cei mai dinainte prin neascultarea lor au adus robia, şi aducându-se aceia, cei de pe urmă au întărit-o prin păcatele lor. Şi de vor putea să se arate pe ei înşişi totdeauna curaţi de păcate, poate pe drept vor putea grăi împotrivă, iar dacă şi ei sunt vinovaţi de multe certări şi pedepse de prisos este această dezvinovăţire.*** Şi nu am zis că păcatul nu aduce robie, ci că tot păcatul este înjugat cu robia, învinuind firea păcatului, iar nu un păcat oarecare. Şi precum toate bolile cele nevindecate duc la moarte, dar nu toate sunt la fel, tot aşa şi păcatele nasc robie, cu toate că nu sunt de acelaşi fel.

Eva a greşit atingându-se de pom şi a fost osândită pentru aceasta. Dar tu să nu faci o altă greşală mai cumplită decât aceea.
La fel şi pentru robi o putem zice şi pentru supuşi. Cei dintâi au adus păcatul, iar cei ce au fost după ei au atras asupră-le puterea stăpânirii cu greşalele pe care le-au făcut, deşi mulţi întorcându-se către fapta bună, s-au izbăvit de stăpânire.

Şi de voiţi să vorbim mai întâi despre femei, ca să vedeţi că fericitul Pavel, cel ce a pus asupra lor legăturile, tot ei le-a dezlegat, "Şi femeia de are bărbat necredincios şi el voieşte să vieţuiască cu ea, să nu-şi lase bărbatul" (I Cor. 7, 13). Pentru ce? "Căci ce ştii tu, femeie, dacă îţi vei mântui bărbatul" (I Cor. 7, 16).

Dar cum poate femeia să mântuiască? Dacă îl va sfătui, îl va îndemna şi-l va învăţa cuvântul dreptei credinţe. ***Dar ieri, o fericite Pavel, ziceai: "Nu îngăduiesc femeii să înveţe pe altul" (I Tim. 2, 12). Cum dar acum o faci învăţătoare bărbatului ei ?*** Nu fac aceasta contrazicându-mă. Dar ascultă pentru care pricină a oprit-o pe ea şi pentru care pricină a întors-o iarăşi la scaunul învăţăturii, ca să cunoşti înţelepciunea lui Pavel.

Bărbatul să înveţe. De ce ? pentru că nu s-a amăgit. "Şi nu Adam a fost amăgit" (I Tim. 2, 14). Dar femeia să se înveţe. De ce? Pentru că "amăgită fiind, s-a făcut călcătoare de poruncă". Dar aici este împotrivă. Căci, când va fi bărbatul necredincios, iar femeia credincioasă, să înveţe femeia. De ce? Pentru că nu s-a amăgit, fiindcă este credincioasă. S-au întors cele ale învăţăturii, să se întoarcă dar şi cele ale stăpânirii.

Ai văzut cum peste tot robia urmează amăgirii păcatului, iar nu firii? Deci a început venind amăgirea la femeie, amăgirii i-a urmat şi supunerea. S-a mutat amăgirea la bărbat, s-a mutat şi supunerea. Şi precum la început i s-a încredinţat bărbatului mântuirea femeii, pentru că el nu se amăgise, zicând: "Şi spre bărbatul tău va fi întoarcerea ta şi el te va stăpâni" (Fac. 3, 16), aşa şi aici când femeia

credincioasă are bărbat necredincios, mântuirea bărbatului o încredinţează femeii, zicând: “Căci ce ştii tu, femeie, dacă îţi vei mântui bărbatul?”. Ce altă dovadă mai luminată decât aceasta poate arătă ca robia nu urmează firii, ci păcatului ?

Acel lucru se poate zice şi pentru robi. “Ai fost chemat rob? Fii fără grijă”. Vezi cum arată iarăşi că robia n-are putere când este fapta bună? “Iar de poţi să fii liber, mai mult supune-te” (I Cor. 7, 21). Adică petrece mai mult în robie. De ce? Fiindcă cel ce este chemat rob întru Domnul este liber întru Domnul.

Ai văzut că robia este numai cu numele, iar libertatea cu lucrul? Pentru care pricină a fost lăsat să petreacă rob? Pentru ca să cunoşti mărimea libertăţii. Şi după cum la cei trei tineri mai minunat lucru a fost a se păzi trupurile lor în focul acela, decât a se stinge cuptorul, tot aşa mai minunat lucru este a se arăta libertatea în robie, decât a desfiinţa robia. De aceea zice: “Iar de poţi să fii liber, mai mult supune-te” , adică rămâi rob, căci ai libertatea cea adevărată.

Voieşti să vezi acest lucru şi la stăpânitori? Nabucodonosor era împărat şi aprinzând cuptorul foarte tare, a adus pe cei trei tineri înaintea lui. Tineri părăsiţi, lipsiţi de toată apărarea, robi, depărtaţi de patrie. Şi ce zice împăratul? “Oare aşa este cu adevărat Sedrah, Misah şi Abednego, că dumnezeilor mei nu slujiţi şi chipului celui de aur, care l-am ridicat nu vă închinaţi ?” (Dan. 3, 14). Ai văzut cum pe aceia, deşi erau robiţi, fapta bună i-a făcut mai împăraţi decât împăratul şi i-a arătat mai înalţi în cugetare? Căci au răspuns nu ca şi cum ar fi vorbit cu împăratul, ci ca şi cum ar fi vorbit către un supus al lor, aşa de cu îndrăzneală răspundeau. Nu este treaba noastră să răspundem împăratului la întrebarea aceasta. “Este Dumnezeul nostru în ceruri... puternic să ne scoată pe noi” (Dan. 3,17).

I-au adus aminte împăratului de facerea de bine din vremea lui Daniil, rostind aceleaşi cuvinte pe care le-a spus şi acela atunci: “Taina pe care vrea s-o afle regele, nu pot s-o facă cunoscută lui nici înţelepţii, nici prezicătorii, nici vrăjitorii, nici cititorii în stele. Dar este un Dumnezeu în cer. Care descoperă tainele” (Dan. 2, 27-28). Deci despre cuvintele acestea îi aduceau aminte împăratului, ca să-l facă mai blând. Şi apoi îi zice: “Şi chiar dacă nu ne va scăpa, să ştii o împărate, că dumnezeilor tăi nu vom sluji şi chipului cel de aur care l-ai ridicat nu ne vom închina” (Dan. 3, 18).

Ai văzut înţelepciunea la acei tineri? Ca nu cumva cei ce erau atunci de faţă să prihanească pe Dumnezeu că este neputincios de se va întâmpla să cadă ei în cuptor şi să moară, apucând ei mai înainte au mărturisit puterea Lui, zicând: “Că este Dumnezeul nostru în ceruri, puternic să ne scoată pe noi”. Iar dacă vor scăpa

de văpaie, să nu se socotească că slujesc lui Dumnezeu pentru plată, au adaus: “Şi de nu, să ştii, o împărate, că dumnezeilor tăi nu vom sluji şi chipului celui de aur, care l-ai ridicat nu ne vom închina”.

Şi cu aceste cuvinte propovăduind şi puterea lui Dumnezeu şi arătându-şi şi îndrăzneala sufletelor lor, ca nu cumva ceea ce a zis diavolul despre Iov nă-păstuindu-l, să zică careva şi despre aceştia. Dar ce a zis diavolul despre Iov? “Oare în zadar se teme Iov de Dumnezeu? Oare nu ai îngrădit Tu toate cele dinafară şi cele dinăuntru ale casei lui?” (Iov 1, 9-10). Deci ca să nu poată zică nimeni astfel şi despre aceştia, apucând ei mai înainte au astupat gura cea neruşinată.
Deci ceea ce ziceam că de va fi cineva rob, slugă, străin sau pribeag în pământ străin, dar de va avea cu sine fapta cea bună va fi mai presus şi mai împărat decât toţi împăraţii. Ai văzut că şi robia femeilor s-a dezlegat şi a slugilor şi a celor supuşi stăpânitorilor?

Hai acum să-ţi arăt că şi frica de fiare a fost înlăturată. Daniel a fost aruncat oarecând în groapa cu lei în Babilon, dar leii n-au îndrăznit să se atingă de el, căci au văzut chipul cel dintâi şi împărătesc care strălucea în el; au văzut însuşirile acelea pe care le avea Adam înainte de păcat. Căci cu aceiaşi supunere au venit la Adam şi au primit numele.

Şi nu numai aici, ci şi la fericitul Pavel s-a petrecut la fel. Căci fiind în acel ostrov al barbarilor, şedea la foc şi se încălzea. Apoi din vreascuri a sărit o viperă şi s-a apucat de mâna lui. Dar ce s-a întâmplat? Degrab a căzut aceea, pentru că neaflând păcat, nici a muşca n-a putut. Şi precum noi de voim să ne suim pe vreo stâncă netedă, dar de nu vom găsi nimic de ce să ne ţinem, îndată cădem în noianul sau în prăpastia ce va fi dedesubt; aşa şi fiara aceea cu toate că era foc dedesubt, dar neaflând păcat de care să se apuce şi să-şi înfigă dinţii, a căzut în foc şi s-a mistuit.

Voieşti să-ţi spun şi un al treilea fel de dovadă? Primul a fost că nu numai cei dinainte au greşit, ci şi cei de după ei. Al doilea a fost ca cei ce au făcut fapte bune nu numai că au suportat cu uşurinţă robia din viaţa aceasta, ci s-au şi izbăvit de ea precum am arătat despre femei, despre cei supuşi stăpânitorilor şi despre fiare.

Al treilea este că venind Hristos mai mari bunătăţi ne-a adus acum, decât acelea din care am fost scoşi din pricina celor ce au greşit la început.

Spune-mi de ce plângi? Pentru că greşind Adam ai fost scos din Rai? Fă fapte bune şi nu Raiul, ci însuşi cerul ţi-l deschizi şi nici un rău nu o să pătimeşti din neascultarea celui întâi zidit.

Plângi că ai fost lipsit de stăpânire asupra fiarelor? Iată îţi supun ţie pe draci, de vei fi cu luare aminte. "Căci iată v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii şi peste toată puterea vrăjmaşului" (Lev. 10, 19). Nu a zis "stăpâniţi", ca la fiare, ci "călcaţi" dându-ne o stăpânire şi mai mare.

La fel şi Pavel nu a zis: Dumnezeu să supună pe satana sub picioarele voastre, ci: "Dumnezeul păcii să zdrobească repede pe satana sub picioarele voastre" (Rm. 16, 20). Şi nu mai este ca mai înainte că "acela va păzi capul tău şi tu îi vei păzi călcâiul" (Fac. 3, 15), ci avem biruinţa completă prin desăvârşita zdrobire şi pierdere a vrăjmaşului.

Eva te-a supus bărbatului ? Dar eu te fac de o cinste nu numai cu bărbatul, ci şi cu îngerii de vei voi.

Ai fost lipsit de viaţa aceasta? Dar eu îţi dăruiesc pe cea viitoare, pe cea veşnică, fără de moarte şi plină de nenumărate bunătăţi. ***Nimeni dar să nu socotească că pătimeşte necazuri din pricina celor de mai înainte. Căci de voi spune pe toate acelea ce ni se vor dărui, vom afla că ele sunt mult mai mari decât cele pe care le-am pierdut.***

Dar din cele ce s-au zis se dovedesc şi celelalte. Adam ţi-a adus viaţă ostenicioasă? Dar Hristos ţi-a făgăduit viaţa de unde a fugit durerea, întristarea şi suspinul în Împărăţia Cerurilor, căci zice: ***"Veniţi binecuvântaţii Tatatui Meu, moşteniţi împărăţia cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci am flămânzit şi Mi-aţi dat să mănânc; am însetat şi Mi-aţi dat de am băut; străin am fost şi M-aţi primit; gol am fost şi M-aţi îmbrăcat; în temniţă am fost şi aţi venit la Mine" (Mt. 25, 34-36).***

Oare vom auzi şi noi acel glas fericit? Mă cam îndoiesc, căci se trece foarte mult cu vederea săracii. Este vreme de post, sfătuire şi arătare a învăţăturilor celor mântuitoare, rugăciuni dese şi slujbe se fac în toate zilele. Dar care este folosul după atâta silinţă? Nici unul. Căci ne ducem de aici şi trecem pe lângă şirurile de săraci care stau pe amândouă părţile ca şi cum am vedea nişte stâlpi, iar nu trupuri de oameni. Aşa fără de milostivire îi trecem cu vederea ca şi cum am fi văzut nişte chipuri neînsufleţite, iar nu oameni cu duh şi suflare.

Dar vei zice că foamea te sileşte acasă. Dimpotrivă foamea ar trebui să te înduplece să rămâi. Căci pântecele cele sătule, după vorba poporului, nu cunosc pe cele flămânde, iar cele flămânde din pricina foamei cunosc şi pe cele străine, cu toate că nu întru totul. Tu alergi la masa care este pregătită şi nici puţin nu suferi să aştepţi, iar săracul stă până seara, silindu-se ca să-şi adune hrana cea de peste zi. şi văzând că ziua se sfârşeşte, iar argintul încă nu l-a adunat îndeajuns pentru hrana din ziua aceea, se chinuieşte şi se scârbeşte, şi este silit să îndrăznească la lucruri mai mari decât puterea lui. De aceea seara mai tare ne supără pe noi, jurându-se, plângând, tânguindu-se, întinzându-şi mâinile şi alte gesturi neruşinate sunt siliţi să facă. Căci se tem ca nu cumva, după ce vor pleca spre casele lor, să se rătăcească prin oraş ca într-o pustietate. Şi precum cei ce se primejduiesc de stricarea corăbiei, apucându-se de vreo scândură, ostenindu-se ca mai înainte de seară să intre în liman, ca nu cumva venind noaptea să rămână afară şi să pătimească primejdie mai cumplită, aşa şi săracii, temându-se de foamete ca de stricare de corabie, se silesc ca mai înainte de seară să adune argintul necesar pentru hrana lor, ca nu cumva ducându-se la casele lor, să rămână afară din liman. Căci pentru ei liman sunt mâinile celor ce-i ajută.

Iar noi nici în târg nu ne plecăm la nevoile acelora, nici după ce ne întoarcem acasă şi nici când ni se pune masa plină de nenumărate bunătăţi - dacă trebuie să numim bunătăţi pe acelea pe care le mâncăm spre osânda nemilostivirii noastre - căci auzindu-i umblând pe uliţe, strigând şi văitându-se noaptea în întuneric ca într-o pustietate adâncă, nici aşa nu ne înduplecăm.

După ce ne săturăm şi mergem la somn, auzindu-i iarăşi tânguindu-se pe afară, rămânem nepăsători, ca şi cum am fi auzit lătrat de câine turbat, iar nu glas de om. Nu ne înduplecă nici vremea, - căci noaptea când toţi dorm, acela se tânguieşte singur - nici simplitatea cererii - căci nu cere ceva mai mult de la noi, decât puţină pâine şi câţiva bani, - nici mărimea nevoii, - căci de-a pururea se luptă cu foamea -, nici blândeţea rugătorului, - căci fiind cuprins de atâta nevoie nu îndrăzneşte să vină la uşă, ci de departe se roagă.

Şi de va lua, răsplăteşte mulţumiri, iar de nu va lua, nici aşa nu scoate vreun cuvânt, nici ocărăşte sau huleşte pe cei ce pot să-i dea şi nu-i dau. Şi precum cineva este tras la pedeapsă nesuferită de un speculator, cu toate că se roagă şi se cucereşte la cei ce trec, care nici un ajutor nu-i dau; aşa şi acesta trăgându-se de foame ca de un speculator spre noapte şi privegherea cea nesuferită, întinde mâinile rugându-se cu mare strigare la cei ce stau sus prin case, dar nu dobândeşte nici o iubire de oameni, ci se izgoneşte cu nemilostivire şi cu multă cruzime.

Şi nimic din acestea nu ne înduplecă pe noi. Ci după atâta nemilostivire îndrăznim să întindem mâinile la cer şi să vorbim cu Dumnezeu despre milă şi să cerem iertare păcatelor noastre, netemându-ne ca nu cumva să se pogoare vreun fulger din cer asupra noastră după astfel de rugăciune şi după atâta cruzime şi nemilostivire.

Spune-mi, cum vom merge la somn şi la odihnă fără să ne temem că însuşi săracul acesta va veni la noi în vis, întinat, mânjit şi îmbrăcat cu haine rupte, şi tânguindu-se şi plângând va imputa cruzimea noastră? Căci pe mulţi am auzit zicând de multe ori că ziua trecând cu vederea pe săraci, noaptea s-au văzut pe ei înşişi legaţi cu funii şi traşi de mâinile săracilor şi pătimind multe şi nenumărate rele. Dar acestea sunt în somn şi în vis şi sunt ca o pedeapsă vremelnică.

Oare nu te temi că poate vei vedea pe săracul acesta care acum se tânguieşte, strigă şi se vaită în sânurile lui Avraam, precum a văzut oarecând bogatul pe Lazăr ?

Iar cele ce urmează de aici le las la cunoştinţa voastră, căci ştiţi pedepsele cele amare şi nemângâiate, cum a cerut apă şi n-a dobândit nici o picătură; cum i se ardea limba; cum a făcut multă rugăciune, dar n-a dobândit nici o iertare; şi cum se va munci fără sfârşit. Ci o, să nu fie, ca să suferim acestea cu lucrul, ci auzindu-le grăindu-se să scăpăm de pedeapsă şi făcându-ne vrednici de primirea plină de dragoste a strămoşului Avraam, să mergem în acelaşi loc cu el, cu darul şi cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt I se cuvine slava şi stăpânirea acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(Extras din cartea: Sfântul Ioan Gură de Aur - Dascălul pocăinţei - Omilii şi cuvântări" , Editura Sfintei Episcopii a Râmnicului Vâlcea, 1996)

Sfântul Asterie al Amasiei - Omilii şi Predici - Predică la profetul Daniil şi la Susana

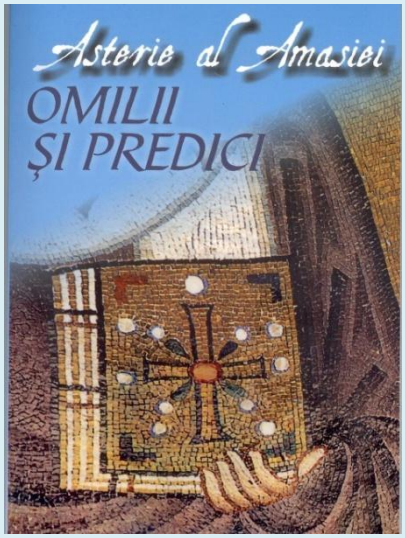

Harul Sfântului Duh are bogăţie de daruri ce le revarsă din belşug; nu întârzie să-şi arate darurile sale când voieşte şi peste cine voieşte. Harul Sfântului Duh este ca un râu plin cu ape ce curg spre viaţa veşnică (Ioan IV, 14); nu împarte darurile lucrării sale în felul în care râurile îşi împart apa pe pământ. Apa din el nu seacă niciodată ca în râurile pământului; nu creşte, nici nu scade şi nici nu udă numai unele părţi ale uscatului; dimpotrivă este totdeauna plin şi deajuns tuturora şi cu toate că revarsă din deplinătatea lui în cei care se împărtăşesc din el, totuşi nu rămâne mai puţin plin ci are harul tot atât de îmbelşugat şi nu cunoaşte împrăştierea şi împărţirea în timp. Cele nemăsurate nu pot să se măsoare cu unităţile de măsură ale corpurilor; ele însoţesc nobleţea şi curăţenia sufletului şi apre împreună cu acestea.

Din această pricină se găseşte când cu Samuil cel încă hrănit cu lapte (I Împăraţi, I, 15-28),când cu David pe care-l ia de la turmele de oi (I Împăraţi, XVI, 11), preferându-l pe el fraţilor lui, care-l dispreţuiau din pricina micei sale vârstre.

Pe altul îl desăvârşeşte prin har la coarnele plugului, iar după aceştia pe acesta despre care vorbim azi, fericitul şi cu adevărat înţeleptul Daniil, pe care deşi încă plăpând şi tânăr l-a rânduit şi judecător al bătrânilor şi profet. Cu toate că ajunsese rob în acea grea captivitate, iar în loc de patrie avea Vavilonul; cu toate că părea nepriceput din pricina vârstrei tinere şi fără nici un sprijin din pricină că era înconjurat de atâtea rele, totuşi, pentru că a dat dovadă de virtute, a fost iniţiat, din prima vârstră, în taina înţelepciunii; iar pentru că avea idei sănătoase şi temeinice,

a fost arătat, chiar în floarea vârstrei, ca o mustrare şi judecător al acelor bătrâni şi înainte stătători.

Îngăduiţi-mi să mă urc puţin mai sus în timp cu predica mea, ca să vedem ce lucru înalt şi fericit este de a fi prietenul lui Dumnezeu.

Când oraşul Ierusalimului a fost cucerit de asirieni, evreii au fost duşi în Vavilon. Printre mulţi tineri, prinşi de război, se afla şi fericitul Daniil; locuia în ţara duşmană ca un copil uşor de dispreţuit, ca un adaos mic şi neînsemnt al unui popor chinuit, care nici printre ai lui nu se putea remarca şi nici la duşmani nu era socotit ca un câştig de mare valoare, neînsemnat, fără de glorie din pricina vârstrei, din pricina nenorocirii; preţuit, însă numai de cel ce vede bine. Numai Dumnezeu, în adevăr vedea sufletul curat al tânărului, ca un mărgăritar învelit în scoicile marine sau ca aurul aşezat în sânurile pământului, ca o mireasă frumoasă, acoperită de voalurile patului nupţial. Dar când a venit timpul potrivit şi trebuia să se arate cel ascuns; să se facă cunoscut cel necunoscut, renumit cel dipreţuit, să strălucească cel ascuns în întunericul nefericirii, a fost nevoie de puţină pogorâre a Sfântului Duh ca cel smerit să fie mai mare decât toţi, să fie înţelept şi doveditor al celor ascunse, cel care nu şi-a deschis gura, cel neînvăţat, să fie judecătorul judecătorilor, să stea pe scaun de magistrate, cel care n-a fost cel puţin nici slugă la judecător, tânărul care răzbuna castitatea calomniată, care întoarce un popor rătăcit şi schimbă sentinţa fals pronunţată a unui întreg oraş.

Aţi auzit de curând textul Scripturii şi negreşit sufletul v-a fost cuprins de mirare. Pentru aceea şi eu am lăsat la o parte textele citite din celelalte cărţi ale Scripturii, toate câte psalmii ne-au cântat cu plăcere şi cu folos, toate câte ne-a sfătuit apostolul, toate câte ne-a legiuit Domnul ca un Stăpân în Evanghelii şi am fost atras spre această istorisire.

Văd doi tineri distinşi; unul distins prin felul în care judecă, iar pe altul prin chipul în care este judecat; pe Daniil aplaudat din pricina hotărârii date, iar pe Susana încununată din pricina victoriei castităţii ei.

Haideţi deci, dacă se poate, voi care sunteţi îndrăgostiţi de faptele cele bune şi de virtute, să reînnoim în minte această veche judecată; să nimicim prin castitatea de altădată, desfrânarea mereu tânără a prezentului, înfierând bătrâneţea cu apucături de tânăr şi admirând tinereţea cu purtări de om bătrân.

Bătrâni nebuni şi conducători ai poporului, care aveţi nevoie de nenumăraţi pedagogi ca să vă îndreptaţi, care uneltiţi împotriva căsătoriilor unite prin lege,

care întindeţi curse castităţii, urzitori de viclenii, născocitori grabnici ai calomniei! Voi sunteţi cei care osândiţi cu buzele desfrânarea, dar excelaţi în adulter! Sunteţi doctorii altora, dar sunteţi plini de boale! Sunteţi morminte văruite (Matei, XXIII, 27) pline pe dinăuntru de necurăţenie, dar împodobite pe dinafară. Voi sunteţi cei mari, care staţi în frunte pe scaunele judecătorilor; dar când voiţi să faceţi desfrânări vă târâţi în tufişuri şi în crânguri. Diavolul, care a introdus călcarea poruncii, diavolul sfătuitorul răutăţilor, râdea văzându-vă pe voi fruntaşii poporului, oameni de elită şi distinşi că vă târâţi pe pământ ca nişte spărgători sau hoţi, ca să vedeţi un trup gol de femeie şi că vă ascundeaţi în tufişuri ca vulpile, care din locuri pline cu ierburi stufoase întind curse păsărilor domestice şi sar pe neaşteptate asupra păsărilor ce ciugulesc primprejur.

Ce răutate asemănătoare celei întrebuinţate de distrugătorul sufletelor omeneşti, de la început şi până al sfârşit! În o grădină s-a petrecut prima cădere a omului, în o grădină şi acum bătrânii, prin ispita şarpelui, cad din slava de conducători şi ajung în loc de judecători, acuzaţi, străini vieţii şi lucrători ai păcatului. În această grădină, însă diavolul a pus stăpânire pe bărbaţi, dar a fost biruit de femeie; la tânăra din Vavilon n-a găsit uşurătatea Evei. Pe bună dreptate, ar putea spune cineva, că din pricina Susanei, Vavilon nu înseamnă amestecare ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu, păstrarea castităţii, oraş al femeii cu temperament de bărbat, loc de victorioasă sărbătoare.

Dând la o parte timpul, o compar pe Susana din pricina asemănării virtuţii, cu Iosif cel curat. Pun pe această femeie cinstită alături de Iosif cel cast, pe prietena lui Dumnezeu alături de copilul lui Israel. Amândurora, din pricina castităţii, le pun pe cap una şi aceaşi cunună. Arunc la picioarele învingătorilor pe cei învinşi: la picioarele lui Iosif, pe egipteanca cea desfrânată, stăpâna robului cel liber; la picioarele Susanei pe bătrânii cei necinstiţi.

Pe aceştia îi pun pedagogi ai castităţii; pe una, femeilor iar pe celălalt tinereţii bărbaţilor; lumini ai întregii lumi, flori ale învierii, judecători ai desfrânaţilor, paznici ai căsătoriilor celor legiuiţi.

De acum înainte ne vom ocupa în predica noastră numai de această sfântă femeie. Iosif cel curat a fost adus aici ocazional ca un exemplu de castitate.

Pentru că bătrânii, după socotinţa lor, aveau prada prinsă în laţ, au sărit din locul lor de pândă, cu gândul s-o prindă numaidecât; dar n-au găsit pe cea mai frumoasă căprioară fricoasă (Proverbe, V, 19), ci s-a împotrivit şi lor şi şarpelui, autorul celor întâmplate - căprioară este un omorâtor de şerpi şi Scriptura a găsit în chip

fericit această imagine a animalului pentru Susana - au rugat-o, dar n-au fost auziţi; au ameninţat-o, dar nu s-a temut. Amorezaţii nenorociţi, deci n-au ajuns la nici un rezultat; şi sunt cuprinşi de două griji foarte mari: nepotolirea poftei şi frica de a nu fi dovedită dorinţa lor. Urzesc calomnia, cea cu mii de capete, născocesc un alt rău ca să pună capăt răului şi pun la cale uciderea ca să-şi acopere desfrânarea lor. Căci păcătosul când cade la început în păcate trage prin acest început ca prin o funie şi alte fărădelegi. Faptele bune dau naştere la fapte bune, iar cele rele la cele asemenea. Pentru aceea şi acum fructul desfrânării odrăsleşte ucidere şi în grabă se adună sinedriu pentru a judeca marele păcat al femeii, se adună şi poporul având ca privelişte pe aceea ce trebuia judecată.

Aceleaşi persoane sunt şi acuzatori şi judecători. S-a dat crezare când bătrâneţea a fost aceea care calomnia şi a fost osândită tinereţea calomniata, pentru că avea toate bănuielile împotriva ei.

Poporul agitat şi cuprins de patimă, cum se întâmplă de obicei cu mulţimea cuprinsă de o pornire pătimaşă s-a indignat în rătăcirea lui şi este atras spre părerea bătrânilor. Părinţii celei osândite plângeau; bărbatul îşi jelea nenorocirea; copii atârnaţi de o parte şi de alta de mama lor în primejdie, scoteau strigăte de durere; rudele de ruşine îşi acopereau faţa. Dar "bunii judecători", apărătorii castităţii au poruncit să o dezbrace de acoperământul cel cuviincios pe aceea ce era acoperită cu o haină cuviincioasă - căci Susana nici în timpul marilor nenorociri nu-şi uitase de ea, deoarece avea o înclinare firească de a avea o ţinută cuvincioasă - pentru ca cel puţin în faţa judecăţii să îndeplinească faptele desfrânării, potolindu-şi pofta lor ruşinoasă, uitându-se la cea osândită. Au pus şi mâinile pe capul ei - simbol al condamnării - pângărind desfrânaţii trupul ei curat prin atingerea lor şi "bunii apărători" ai adevărului au pronunţat împotriva ei minciună.

Pentru că poporul a fost amăgit, sentinţa era dată şi pedeapsa aproape, cea năpăstuită şi-a înălţat privirea spre Judecătorul judecătorilor, a făcut apel la Dumnezeu împotriva judecăţii oamenilor. A chemat tribunalul care nu greşeşte şi adevărul n-a întârziat.

Scoală-ni-te deci fericite Daniile şi acum în timpul acestui cuvânt, după cum ai fost deşteptat altă dată de Duhul şi spune şi tu: "Nevinovat sunt de sângele acesta" după cum a spus mai târziu şi Pilat furioşilor iudei (Matei, XXVII, 24). Cheamă poporul iarăşi la judecată; începe din nou judecata terminată fals; pune pe judecătorii cei falşi la locul lor de osândiţi. Ordinea apărătorilor să se schimbe şi să privească femeia la bătrâni după cum ea, cu puţin timp mai înainte, era priveliştea întregii cetăţi.

Judecă, tu captivule, pe cetăţenii liberi; străinule pe băştinaşi; tânărule, pe bătrâni! Dă Duhului Sfânt sfânta ta gură, pentru că n-ai buze necurate, după cum spune Isaia despre sine dispreţuindu-se (Isaia, VI, 5); nici n-ai nevoie de serafim şi de cărbunele curăţitor. Desparte, cu înţelepciune, pe falşii judecători, ca nu cumva să dea aceleaşi răspunsuri la întrebările tale, cum s-a întâmplat în grădină cu femeia.

Să analizăm, cu înţelepciune cele dintâi cuvinte adresate bătrânilor de prea fericitul tânăr! "Învechitule în zile rele ! Acum te-au ajuns păcatele pe care le făceai mai înainte osândind pe cei nevinovaţi şi liberând pe vinovaţi." Ce minune şi cât este de mare libertatea Duhului! Căci unde era Duhul, era libertate". (II Corinteni, III, 17))

Vedeţi din cuvintele sale, că Daniil, chiar de la început nu se teme. A pătruns în adâncul conştiinţei lor, a văzut grămada de păcate aşezate în sufletele lor, numai caută nici martori, nici dovezi ci-i cheamă cu tărie insultându-i pentru că profetul are scrisă pe pieptul lui sentinţa. În ce-l priveşte nici nu i-ar mai fi judecat ci i-ar fi pedepsit îndată. Dar ca să încredinţeze un popor neînţelept şi ca să le dovedească uşuratecilor judecători care n-au judecat pe temeiul adevărului, ci pe temeiul bătrâneţii acuzatorilor pune întrebări fiecăruia în parte şi dovedeşte minciuna lor din răspunsurile lor diferite. După ce a pronunţat sentinţa, n-a dat pe vinovaţi călăilor, ci cheamă împotriva lor pe îngerii care pedepsesc. La atât de mare înălţime s-a ridicat vrednicia sfinţilor, încât le slujesc lor puterile nevăzute.

Ce s-a întâmplat apoi cu nelegiuiţii bătrâni? Sentinţa a fost schimbată. Au plecat luându-şi pedeapsa cu moartea şi pentru vechile lor fărădelegi şi pentru noul lor păcat.

Tot Vavilonul avea pe buze minunăţia întâmplării şi înălţau cântece lui Dumnezeu, care face cunoscute faptele cele ascunse. Elchias a reîntinerit din pricina copilei. Ioachim a sărbătorit cu cântece ziua victoriei femeii sale. Copii, roade ale unei femei cinstite şi caste, sar împrejurul mamei lor cu figurile zâmbitoare şi jalea lor plină de lacrimi li s-a schimbat în bucurie.

Voi, popor al lui Hristos, care aţi auzit această istorie plină de evlavie şi folositoare de suflet, nu treceţi cu indiferenţă cu urechea pe lângă ea, ci să ajungă această întâmplare instrucţie şi exmplu pentru viaţa voastră, femei, imitaţi pe Susana! Păstraţi-vă castitatea pentru bărbaţii voştri cum şi-a păstrat-o şi ea pentru al ei! Mai degrabă să suferiţi să vă primejduiţi decât să mâniaţi pe Dumnezeu prin adulter, să faceţi de ruşine pe bărbat, să distrugeţi casele şi căminurile şi să daţi naştere la copii dubioşi!

Bătrâni, urâţi pe astfel de bătrâni! Judecători, temeţi-vă de sfârşitul unor asemenea judecători fără de lege! Tineri, imitaţi pe tânărul în vârstră! Astfel fiecare vârstră să fie formată după modelul celor bune, toată plinătatea Bisericii să ajungă sfântă şi slăvită în Hristos Mântuitorul nostru, căruia se cuvine slava, puterea, cinstea împreună cu cel fără de început al lui Părinte, cu PreaSfântul şi de viaţă făcătorul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.Amin.

(din: Asterie al Amasiei, "Omilii şi predici", Editura Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă, Bucureşti, 2008)

Sfântul prooroc Daniel şi cei trei tineri

Sfântul prooroc Daniel şi cei trei tineri au strălucit prin minuni prea mari, a căror amintire străbat toate veacurile, întărind întru nădejde sufletele credincioşilor. Pe aceştia având-u-i chip al puterii de rugăciune, să lepădăm de la noi gândurile de deznădăjduire şi în necazuri să cădem cu credinţă înaintea lui Hristos strigând: Stăpâne, Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel Ce pe cei ameninţaţi cu groaza morţii prin puterea credinţei i-ai ridicat mai presus de tulburarea oemenască, cu ale lor rugăciuni întăreşte-ne şi pe noi în ceasul necazurilor întru nădejdea şi credinţa în milostivirea şi iubirea Ta de oameni. Sfântul prooroc Daniel, cel ce şi-a sfinţit mintea ca icoană a tainelor dumnezeieşti şi a vestit mai dinainte Piatra care stă la temelia mântuirii noastre, să ne povăţuiască cu lumina rugăciunilor sale spre Cel Care S-a făcut pentru noi Calea a toată desăvârşirea.

Tropar 1
Cei trei tineri au săltat în cuptor ca într-o grădină cerească,
Şi Daniel a îmblânzit pornirile leilor, arătând puterea dumnezeiască,
Pentru ale lor rugăciuni scoate-ne Cuvinte, din văpaia păcatelor,
Şi îmblânzeşte Doamne, fiarele cele greu de potolit ale patimilor.

Tropar 2
Cei trei tineri mai înainte au închipuit taina Treimii şi focul nu i-a mistuit,
Iar proorocul Daniel de mânia leilor nu s-a înspăimântat, fiind de Duhul umbrit,
Cu mijlocirile celor ce au bineplăcut Ţie, Hristoase, scoate-ne din focul pătimirii,
Şi aşează gândurile noastre neputincioase în corabia cea sfinţită a rugăciunii.

Condac

Să săltăm cu bucurie, mărind pe cei ce au strălucit cu credinţa,
Pe cei care au scăpat din primejdii, sfărâmând toată neputinţa,
Pe Daniel şi pe cei trei tineri să îi mărim cu cuviinţă,
Căci aceştia au arătat puterea rugăciunii întru neputinţă.

Icos
Pe cei pe care i-ai slăvit prin minuni luminate,
Pe Sfinţii tineri şi pe Daniel, Prealăudate,
Îi aducem Ţie rugători neîncetaţi spre mântuire,
Primeşte mijlocirile lor şi dă patimilor îmblânzire.

Sfântul prooroc Daniel, munte luminat al înţelepciunii, în care s-a aşezat făclia proorociei

Fiind luminat de razele Duhului Sfânt, limpede ai văzut cu ochii minţii tainele înalte,
Şi ai urcat cu înţelegerea peste hotarele cele ce în chip lămurit oamenilor sunt arătate,
Izvor al înţelepciunii ţâşnind din inima ta în care ai săpat cu gândurile doritoare de vederea feţei dumnezeieşti,
Ai adăpat cu roua darurilor pe toţi cei însetaţi de adevăr, descoperindu-le tainele cereşti.

Tâlcuind împăraţilor visurile cele acoperite de taina dumnezeiască,
Ţi-ai agonisit laudă, deşi privirea ta căuta spre slava cerească.
Ca un pom mult roditor ai răsărit în grădina proorocilor Domnului,
Umplându-te de roadele înţelepciunii binecuvântate de gândul Stăpânului.

Cele ascunse de la privirea minţii omeneşti ţie ţi-au fost descoperite,
Şi pe Suzana cea nevinovată ai izbăvit-o de ale bătrânilor răutăţi cumplite.
Pe Hristos mai înainte L-ai văzut, ca pe o Piatră netăiată de mână omenească,
Şi te-ai bucurat de sfărâmarea puterii vrăjmaşului şi de izbăvirea noastră.

Pe Cel neapropiat L-ai văzut înconjurat de vălul cântările îngereşti
Şi te-ai înspăimântat că Acesta va pogorî să vieţuiască cu cei pământeşti.
Veselitu-te-ai văzând că se întăreşte nădejdea mântuirii oamenilor,
Şi te-ai încununat cu făgăduinţele descoperite în ceasul tainelor.

Din copilărie ai fost luat în robie, dar nu te-ai deznădăjduit,

Ci ai alergat în braţele părinteşti ce cu toată iubirea te-au primit.
În locul lipsei vederii celor apropiaţi ţi s-a dat darul vederii celor dumnezeieşti,
Străbătând marginile veacurilor şi încă şi în timp fixând exact plinirea gândurilor cereşti

Cele lumeşti nesocotind, cu mintea călătoreai în cămările cereşti,
Unde te ospătai din tainele milostivirii celei dumnezeieşti.
Din paharul credinţei bând, te întăreai în propovăduirea cea luminată,
Aşa încât, cu bucurie te lipseai de hrana cea pământească.

Prin cămările împărăteşti mergeai, dar de slava omenească nu te biruiai,
Şi deşi erai cinstit ca un mare înţelept, cu părerea de sine nu te înălţai.
În chip lămurit tâlcuirea visurilor ţi se descoperea de Cel Preaînalt,
Fiind pentru toţi izvor al dezlegării tainelor, de Duhul Sfânt luminat.

Frumuseţea chipului tău ce strălucea ca un soare uimea pe cei ce te priveau,
Şi nu înţelegeau prin ce minune mai luminos erai decât cei ce cu multe bucate se hrăneau.
Cu bucurie ai renunţat la îndulcirile lumeşti şi mană cerească ţi s-a dat în chip înţelegător,
Hrănindu-te din vasul tainelor dumnezeieşti încălzit de focul Duhului pururea lucrător.

Lăcomia leilor o ai supus cu puterea dumnezeiească şi sub canonul postirii i-ai pus,
Dându-te pildă şi animalelor prin a ta înfrânare spre a plăcea Celui Neajuns.
Pe idolul cel neînsufleţit l-ai distrus, arătând luminat pe Adevăratul Dumnezeu,
Şi pe înşelători i-ai ruşinat, descoperind împăratului pământesc păcatul cel rău.

Mintea fiindu-ţi luminată de înţelepciunea dumnezeiască cu pricepere ai omorât pe balaurul cel cumplit,
Aducând pe împărat în pragul uimirii şi făcându-l să mărturisească pe Dumnezeul Cel preamărit.
În groapa leilor fiind aruncat, nu ai lepădat credinţa cea adevărată, ci mai mult te-ai întărit,
Şi cu râurile rugăciunilor tale ai înecat lăcomia leilor şi toată mânia lor o ai îmblânzit.

Glasul tău pornit din adâncul pământului grabnic a ajuns la înălţimea auzului dumnezeiesc,
Şi suspinurile tale nevinovate nu au fost uitate, ci băteau la inima Tatălui ceresc.

În adâncul smereniei coborându-te ai preînchipuit smerenia Celui Ce S-a pogorât pe pământ,
Şi în pântecele deschis al pământului stând, ai vestit aşezarea în mormânt a Dulcelui Cuvânt.
De poporul cel neînţelept şi slujitor al idolilor ai fost dat spre omorâre şi aruncat în groapa întunecată,
Aşa cum Mântuitorul Hristos a fost osândit la moarte de neamul plin de pizmă neîmpăcată.
Împăratul, deşi te cinstea, temându-se de furia poporului, te-a aruncat în braţele mâniei omeneşti,
Dar pe leii ce din fire slujesc răutăţii, înţelepciunea dumnezeiască i-a arătat decât oamenii mai prietenoşi.
Astfel, ai închipuit pătimirea Mântuitorului de la cei din mijlocul cărora a binevoit să răsară pe pământ,
Fiind întărit de mila dumnezeiască ca să rabzi toate chinurile, arătându-te un diamant cu chip sfânt.

Nevoinţa postului pe care o deprinsesei ai adâncit-o şi mai mult fiind aruncat în groapă,
Încă şi pe lei i-ai învăţat postirea, astfel lepădând aceştia şi patima mâniei cea deşartă.
Focul rugăciunilor tale a înfricoşat pe lei, ce n-au îndrăznit să se apropie de tine,
Iar tu, deşi închis în groapă, cu gândul alergai şi băteai la uşile cereşti cerând Domnului izbăvire.

Plecatu-S-a Cel Preaînalt şi a ascultat rugăciunea ta din inimă smerită,
Şi tot necazul l-a dezlegat, ruşinând pe cei au îndrăznit spre fapta nelegiuită.
Trimis-a Domnul în chip minunat pe Proorocul Avacum ca să te hrănească,
Şi văzându-l, ai lăudat pe Domnul, care a luat aminte la suferinţa ta trupească.

Din pântecele pământului ai fost ridicat de mâna dumnezeiască şi iarăşi întru slavă înălţat,
Aşa cum Hristos S-a sculat din mormânt şi pe toţi din groapa morţii împreună cu El i-a ridicat.
Mintea îţi era carte în care necontenit gândul scria cuvintele înţelepciunii,
Pe care glasul tău le mărturisea, făcându-te poporului stâlp al întăririi.

În întunericul necredinţei ai strălucit ca un fulger al Duhului Sfânt,
Dărâmând pe idolii cei necuraţi cu puterea Celui Ce strălucea al tău gând.
Poruncii păgâneşti nu te-ai supus, slujind neabătut Adevăratului Împărat,

Care văzând râvna ta pentru credinţă, cu mare cinste te-a încununat
Şi pe împotrivitorii cuvintelor tale în chip vădit i-a ruşinat,
Descoperind toată neputinţa idolilor ce erau cinstiţi de împărat.

Ca un testament ne-ai lăsat nouă mărturisirea despre Antihrist
Şi lacrimile tale le-ai adus ca jertfă pentru neamul în temniţa păcatului închis.
Toată viaţa întru curăţie petrecând, sfârşitul ţi-a fost încununat de mucenicie,
Şi capul tău ce s-a făcut altar al înţelepciunii prin tăiere ţi-a gătit drum spre Împărăţie.

Pe mine, cel legat de lanţurile multor patimi, mă dezleagă cu puterea rugăciunii,
Şi mintea mea neputincioasă povăţuieşte-o spre sălaşul neclintit al înţelepciunii.
Şterge întipăririle gândurilor rele ce se joacă neîncetat pe tabla minţii mele pământeşti,
Ca cel ce pe temeiul curăţiei minţii te-ai învrednicit de vederile cele dumnezeieşti.

În ceata proorocilor străluceşti şi de acolo razele minunilor peste pământ reverşi,
Ca o stea călăuzitoare, rugăciunile tale să mă povăţuiască la cele cereşti.
Urcându-ţi scara minţii în sălaşurile îngereşti, te-ai împărtăşit de roadele înţelepciunii,
Pe aceasta culegându-le cu gândurile, aşează-le şi mie pe masa înţelegătoare a inimii.

La tronul Celui Preaînalt stând şi aducând miruri de rugăciuni pentru pacea lumii,
Pomeneşte-ne şi pe noi, dăruind ca jertfă ale tale rugi spre dobândirea mântuirii.
Cu suflarea cuvintelor tale dărâmă idolii eresurilor ridicaţi pe pământ,
Şi ne înţelepţeşte pe noi cu dreaptă credinţă să slujim în via Cerescului Cuvânt.

Cu lumina rugăciunilor tale picură raze strălucitoare în ochii inimii mele,
Ca să văd limpede tainele ce aduc mântuirea şi izbăvirea de cele rele.
Cu legătura rugăciunii tale întăreşte sufletul meu, ca să respingă săgeţile ispitelor,
Şi te voi lăuda întru nepriceperea mea, cinstind pomenirea ta cu podoabele cuvintelor.

Bucură-te, Comoară a tainelor prooroceşti dăruite de Duhul Sfânt,
Carte înţelegătoare în care mai înainte s-au vestit cele despre Cuvânt,
Oglindă a chipului dumnezeiesc contemplat în adâncime,
Cetate a Duhului Sfânt, aşezată pe pământ spre întărire,
Mare a valurilor înţelegătoare mişcate de suflarea Duhului,
Pahar al sfinţeniei, în care s-a vărsat mila Cuvântului,

Văzătorul celor nevăzute spre adeverirea mântuirii,
Poartă ce ascunde comoara tainelor iubirii,
Râu al înţelepciunii ce îneacă toată cugetarea deşartă,
Vestitorul neîncetat al celor luminate de slava cerească,
Surpătorul idolilor cu toiagul înţelepciunii dumnezeieşti,
Vederea mai înainte a Cuvântului dătător de daruri cereşti,
Slujitor vrednic, mai înainte următor al jertfei lui Hristos,
Cărare a nevoinţei, ce povăţuieşte pe toţi spre gândul luminos,
Pildă a înfrânării ce străluceşte tuturor peste veacuri,
Punte a înţelepciunii pe care merg dumnezeieştile sfaturi,
Vas umplut de ploaia înţelepciunii dumnezeieşti,
Nor al rugăciunii ce călătoreşte pe cărările cereşti,
Făclia cea sfinţită a Cuvântului, ce risipeşte întunericul neştiinţei,
Stâlp al înţelepciunii cereşti întărit de legăturile credinţei,
Povăţuirea poporului la ieşirea din robia idolilor cea cumplită,
Binevestitorul Celui ce încununează pe robii Săi cu slavă multă.

“A patra fiară” din cartea lui Daniel

Daniel 7, 7: ***În urmă am privit în vedeniile mele de noapte şi iată o a patra fiară înspăimântătoare şi înfricoşătoare şi nespus de puternică. Ea avea dinţi mari de fier şi gheare de aramă; mânca şi sfărâma, iar rămăşiţa o calcă în picioare. Ea se deosebea de toate celelalte fiare de mai înainte şi avea zece coarne.***

Se poate că împărăţiile de care Mântuitorul ne vorbeşte, prin vedeniile lui Daniel şi nu numai, să fie nu atât, sau nu numai nişte regate, state propriu-zise, ci şi nişte principii de organizare a puterii, principii de organizare a stăpânirii. Adică – o lume. Un sistem politic, social.

Ştim de la filosofii şi istoricii moderni că principiul puterii funcţionează aproape biologic într-o societate. Adică, puterea nu este ceva exterior, ce se susţine în mod exterior, ci ea caută să facă din subiecţii săi părticele integrate şi integrante din mecanismele sale de perpetuare. Mai cu seamă stăpânirile moderne, cele de acum. Stăpânirile moderne sunt caracterizate de înregimentare, dresare, programare, “educare” prin nivelare, prin aducere la un numitor comun. De contabilizare, fişare, identificare.

De pildă, filosoful modern Michel Foucault vedea că principiul de funcţionare al puterii moderne înlocuieşte groaznică sabie ca instrument de impunere asupra individului cu ceva mult mai totalitar şi mai eficient de „supraveghere” şi dominare a individului. Panopticonul, un model de închisoare imaginat de ultilitaristul J. Bentham (utilitariştii doreau fericirea unui număr cât mai mare de oameni) este

luat de Foucault ca închipuire a puterii moderne. Panopticonul este o închisoare construită în aşa fel încât un singur paznic poate supraveghea toate mişcările tuturor prizonierilor. Vizibilitate maximă, expunere totală a prizonierilor, care nu mai sunt ţinuţi în frică de o putere ce pedepseşte din când în când, ci de puterea care te urmăreşte zi şi noapte. Foucault vedea societatea modernă ca o astfel de carceră, în care individul, din pruncie la moarte, este supravegheat, crescut, acomodat, educat, îndrumat în cadrul unui sistem programat.

Temniţa

Într-adevăr, principiul panopticonului, al supravegherii neîncetate şi permanente, arăta deosebirea fundamentală dintre puterea modernă şi cea a vechilor. Puterea, în vechime, se exercită prin sabie şi prin culegerea taxelor. Sabia era pentru păstrarea ordinii, pentru pedepsirea care avea un caracter de forţă brutală (pedepse prin torturi, prin tot felul de instrumente – crucea, roata, etc.) dar periodică, iar taxele pentru întreţinerea aparatului de stat.

Au existat încă şi atunci, în vechime, ecrescenţe, tendinţe, manifestări timpurii şi anticipatorii ale unei maladii omniprezente azi – autozeificarea, tendinţa de a impune, prin sabie, închinarea la chipul de aur sau la om.

Societatea modernă cunoaşte aşadar o putere care se perpetuează într-un mod cu totul deosebit, după cum profeţeşte proorocul Daniel. Sabia este înlocuită cu închisoarea, cu sistemul concentraţionar deghizat în sistem social şi politic. Iar nebunia auto-zeificarii îmbracă haina binelui umanist, în care chipul de aur şi împăratul roman se regăsesc în chipul omului, pentru care se construieşte un nou Babilon.

Dar fie şi numai numărarea poporului, recensământul său, este un păcat cumplit pentru care Domnul se mânie pe David – vezi 2 Regi 24: Şi a dat Ioab regelui cartea cu numărătoarea poporului, din care se vedea că Israeliţii erau opt sute de mii de bărbaţi vârstnici, buni de război, iar cei din Iuda cinci sute de mii. Atunci s-a cutremurat inima lui David după ce a numărat poporul. Şi a zis David către Domnul: “Greu am păcătuit eu, făcând aşa, şi acum mă rog înaintea Ta, Doamne, iartă păcatul robului Tău, căci m-am purtat peste măsură de nebuneşte!”

Şi David fusese prevenit prin sfetnici să nu facă numărătoarea, însă sfatul său a biruit. Este peste măsură de nebuneşte să ai gândul lui Nabucodonosor, şi probabil şi pe David l-a cutremurat înălţimea ameţitoare şi nebunească a sentimentului puterii văzând cartea cu poporul său.

Se prea poate, astfel, ca ultima împărăţie, ce a de a patra, să fie gândul acesta nebunesc dus până la demenţă demonică. O societate totalitară şi demenţial de ucigaşă. Făţişă, sau/şi ascunsă, ceea ce face şi mai greu de rezistat împotriva ei. Caracterul ei totalitar este dat de vedenia lui Daniel: mănâncă şi sfarmă, iar rămăşiţa o calcă în picioare. Nimic omenesc nu îi rezistă (şi nu o mână omenească o va dărâma, cum va fi în vedenia lui mai încolo).

Aceasta este finalitatea totalitarismelor agresive şi făţişe de tip comunist, descrisă atât de bine de Hannah Arendt – care, pentru a reuşi, vizează distrugerea oricărei legături reale între oameni, legături de comunitate, orice fel de scut care să te protejeze de invazia puterii – economia liberă, Biserica, organismele comunitare, tradiţiile, familia.

Pentru H. Arendt, dar şi pentru alţi filosofi (A. Besancon, de pildă) totalitarismul vizează, astfel, pur şi simplu distrugere, înainte de toate – o distrugere şi o negare a realităţii, a societăţii şi chiar şi a statului, care devine un simplu instrument în mâna unui conducător. Organizarea totalitară a puterii nu îşi propune să stabilească ierarhii, să creeze ceva, o orânduire, ea are unic scop şi unic mijloc dominarea totală, prin teroare, prin „revoluţie permanentă”, prin dinamitarea constantă şi perpetuă a tuturor cadrelor normale ale societăţii.

Asta este teroarea prin care comunismul a ţinut lumea în frâu şi supunere dementă. Însă acest tip de totalitarism a trăit deja o etapă şi şi-a făcut deja lucrările, cum aminteşte Cuv. Serafim Rose. Comunismul, aşa cum a prevăzut Cuv. Serafim, înainte cu mulţi ani, spre ruşinea savanţilor care admirau puterea sovietică, a căzut, dar a şi săvârşit o lucrare pregătitoare pentru antihrist – lăsând în urma sa societăţi în care cadrele realităţii şi ale normalului sunt zguduite din temelii, prăbuşite, în care legăturile dintre indivizi sunt viciate, în care individul se găseşte singur în faţa atotprezentei lumi totalitare prin vocaţie, chiar dacă acum într-un mod în care, pentru moment, lipseşte violenţa totală.

Totalitarismul lumii de acum este unul ascuns, dar cu acelaşi caracter, aceleaşi consecinţe – te distruge, distruge legăturile reale dintre oameni, dacă te expui lui, dacă nu te refugiezi în pustia ta alături de cei aproape inimii tale, dacă nu te străduieşti, prin Domnul, să ai legăturile dragostei în ciuda fărădelegilor. Mai ştim însă că piatra de poticnire a multora este aceasta: neputinţa de a vedea continuitatea şi înrudirea de familie între societatea actuală, a totalitarismelor ascunse, şi cea a celor făţişe, de tipul comunist şi nazist. Într-un mod similiar omului care nu are sinceritatea de a îşi recunoaşte adevărata sa faţă, aşa şi lumea de astăzi refuză cu obstinaţie să îşi recunoască cumplita sa înfăţişare, a nedreptăţii şi a fărădelegii.

Din acest tip de societate şi de regim de organizare al puterii, în esenţa sa modern şi postmodern, se va naşte antihristul. Antihristul nu este (doar) un rege, un împărat, un cineva şi atât. El, cum arată vedenia lui Daniel şi nu numai, este doar un corn din mai multe ce creşte pe capul aceleiaşi fiare, este şi un produs, un "mândru" produs al omenirii! Un produs al societăţii şi puterii ce funcţionează încă de pe acum în registru antihristic.

Şi el, ***"la vremea covârşirii păcatelor lor, se va ridica (un rege) cu chip semeţ şi isteţ în lucrurile ascunse. Şi stăpânirea lui va creşte în putere – dar nu prin puterea lui însuşi – şi va face pustiiri uriaşe şi în orice lucru va izbuti şi va prăbuşi pe cei tari şi pe poporul sfinţilor. Din pricina isteţimii lui, va izbuti înşelăciunea în mâna lui şi se va semeţi în inima sa şi în plină vreme de pace va doborî pe mulţi . Şi se va ridica împotriva Regelui regilor, dar va fi aruncat la pământ nu de mână omenească". (Daniel 8, 23-25).***

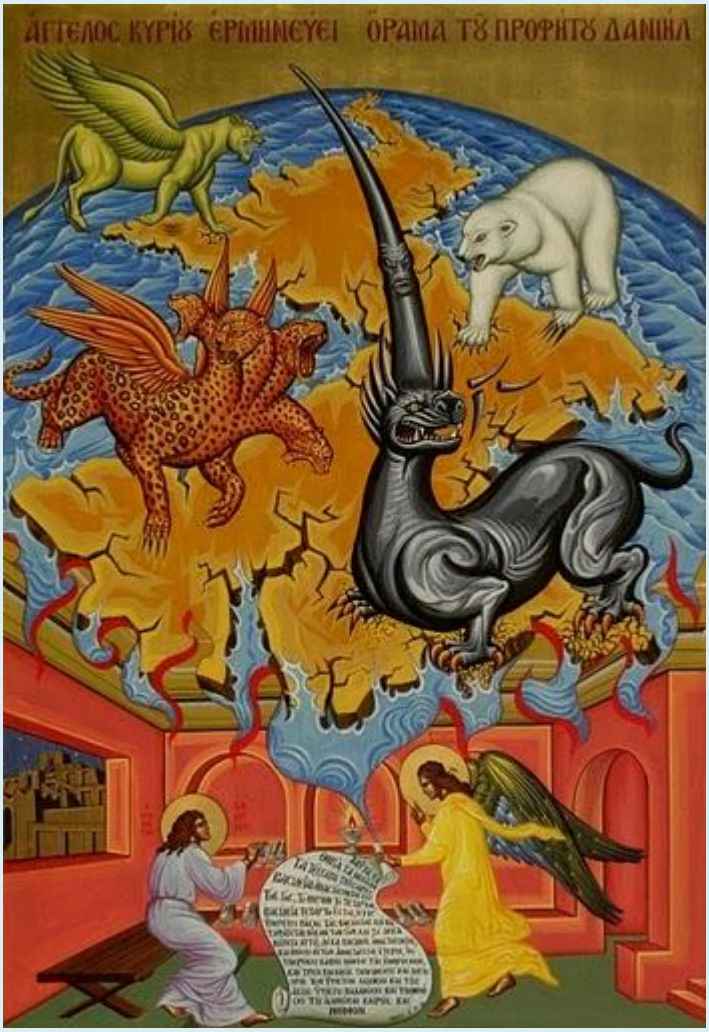

Traian Dorz - Daniel şi cei trei tovarăşi ai lui, Anania, Azaria şi Misael

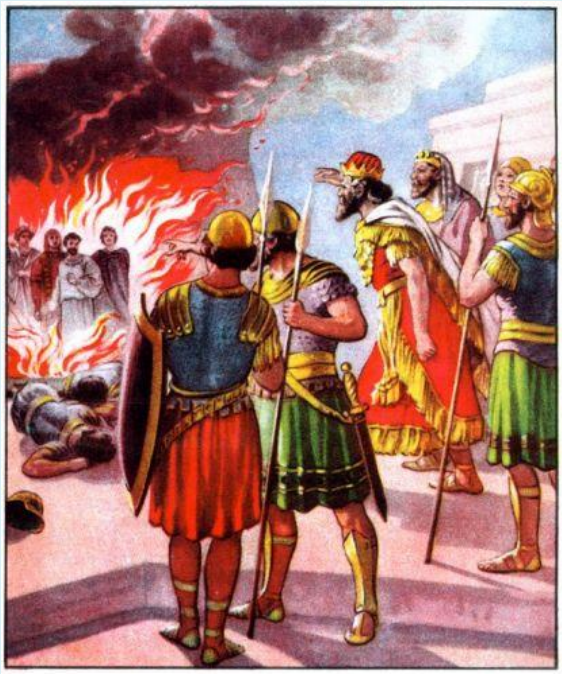

… Când trebuie să vină vremea şi lucrarea nenorocirii în viaţa omului sau a unui popor sau a unei generaţii, nimeni nu o mai poate împiedica, nici ocoli.

Ea vine ca urmare a unui şir de ani şi de fapte, a căror curăţire, îndreptare, răsplată sau limpezire numai ea o poate face.

Atunci înţeleptul şi nevinovatul şi curajosul, trebuie să răzbească înainte cu încrâncenare, neabătut de la drumul cel bun, prin rugăciune, prin răbdare, printr-o puternică încleştare de Hristos. Ca în ceasul cumplitelor furtuni şi uragane dezlănţuite.

Daniel - şi cei trei tovarăşi ai lui, Anania, Azaria şi Misael - erau patru tineri credincioşi peste care a venit nenorocirea înfrângerii şi robiei poporului lor (Dan.1, 6).

Dar cine este credincios adevărat acasă la el, acela este şi mai credincios când ajunge departe de casa lui.

Şi cine s-a alipit de Hristos când i-a fost bine, acela se alipeşte şi mai mult de EI atunci când ajunge la greu. Aşa a fost cu Daniel şi cu ceilalţi trei credincioşi. Din multa credinţă şi sfinţenie în care trăiau în familiile lor, ei au ajuns la şi mai multă,

acolo departe, duşi în surghiunul lor. În surghiunul lor… Cuviincioşi, dar hotărâţi, ei şi-au spus şi şi-au ţinut încredinţările lor cu orice preţ şi în orice vreme.

Om al rugăciunii, tânărul Daniel n-a renunţat la rugăciunea sa nici atunci când, descoperit, el era ameninţat cu cea mai cumplită moarte. Nenorocirea în care ajunsese l-a făcut şi mai hotărât în credinţa şi dragostea sa faţă de Dumnezeul său. Rămăsese fără toate, dar fără Dumnezeu nu putea rămâne. De El nu voia să se despartă nici viu, nici mort. Ce pildă frumoasă poate fi Daniel pentru orice tânăr şi tânără.

Dragostea lui Hristos te poate mângâia de orice întristare şi în orice durere… Te poate despăgubi de orice pierdere şi te poate bucura în orice nenorocire.

Dar ce te-ar mai putea mângâia de lipsa Lui?
Ce te-ar mai putea despăgubi de pierderea Lui?
Ce te-ar mai putea bucura după despărţirea de Hristos?

Adevăratul credincios ştie că Dumnezeu îl poate apăra în faţa oricărei puteri. Dar pe cel care s-a despărţit şi s-a lepădat, din frică, de Hristos, ce putere l-ar mai putea apăra în faţa lui Dumnezeu?

Când rămâi lângă Dumnezeu, El îţi poate face prieten orice duşman al tău. Dar când te desparţi de Hristos, El îţi poate face duşmani din orice prieteni pe care te bizuieşti. Cele mai multe primejdii te pot pândi numai când te desparţi de Hristos.

(Traian Dorz, din «Cărarea tinereţii curate», cap. Tânărul în nenorocire)

Preot Iosif Trifa - Daniel în groapa leilor

Imaginea de mai sus arată minunata întâmplare când a scăpat Daniel proorocul din groapa leilor. Daniel era slujbaş la curtea împăratului Dariu şi, „duh înalt fiind într-însul“, împăratul l-a pus pe el mai-mare peste toţi slujbaşii. Dar asta supără pe slujbaşi şi aceştia căutau să-i afle vină. Dar neaflând, se folosiră de o apucătură vicleană. Prin înşelăciune, făcură pe împăratul să subscrie un ordin în puterea căruia să fie pedepsiţi cu moartea toţi cei ce se vor afla închinându-se altcuiva decât împăratului, timp de treizeci de zile.

Daniel se ruga ca de obicei, „de trei ori pe zi plecând genunchii săi“. Pârâtorii îl pândiră şi, aflând că se roagă lui Dumnezeu, îl pârâră împăratului, care, vrând-nevrând, trebui să se ţină de lege; şi Daniel fu aruncat în groapa leilor. „Dumnezeul tău să te scape“, îi zise împăratul lui Daniel. Dimineaţa, împăratul cu grăbire a venit la groapa leilor şi de departe a strigat: „Daniele, oare Dumnezeul tău Cel viu a putut să te scape din gura leilor?“

„Dumnezeul meu m-a scăpat“ răspunse Daniel. „El l-a trimis pe îngerul Său care a închis gura leilor şi nu m-au sfâşiat pe mine.“

Atunci împăratul s-a bucurat foarte şi, scoţându-l pe Daniel, i-a aruncat pe pârâtorii lui în groapa leilor care într-o clipă i-au sfâşiat… (Citiţi pe larg în cartea lui Daniel, cap. 6.)

Citiţi şi cartea „Sfârşitul cărţii lui Daniel“ (în ediţiile britanice ale Bibliei nu se află), unde se spune cum a fost hrănit Daniel în groapa leilor. Proorocul Avacum mergea cu merinde la secerători. „Şi a zis îngerul Domnului către el: «Du prânzul la Daniel, în groapa leilor». Şi a zis Avacum: «Nu ştiu unde e Babilonul şi groapa leilor». Şi l-a luat îngerul pe el de creştetul lui şi l-a dus, întru repejunea duhului. Şi a strigat Avacum, zicând: «Daniele, Daniele, ia prânzul pe care l-a trimis ţie Dumnezeu»“.

Minunata scăpare a lui Daniel din groapa leilor este plină de învăţătură pentru noi. Daniel avea o credinţă vie, avea o legătură vie cu Dumnezeu şi această credinţă l-a scăpat din toate pârele şi încercările. Aşa e şi azi. Când ai o credinţă tare şi trăieşti o viaţă cu Domnul, atunci orice primejdii şi minciuni s-ar ridica împotriva ta, tu nu te temi, ci cânţi cu Psalmistul: ***„Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Domnul este scutitorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa? (Ps. 26, 1-2). „Spre Domnul am nădăjduit, nu mă voi teme, ce-mi va face mie omul?“ (Ps. 55, 11).***

Când trăieşti o viaţă cu Domnul, atunci glasul Lui îl auzi zicându-ţi în faţa oricărei primejdii: ***„Nu te teme, căci Eu cu tine sunt“ (Ier. 1, 8). „Se vor lupta cu tine, dar nu te vor birui, căci Eu cu tine sunt, să te scap şi să te mântui“ (Ier. 15, 19).*** Pârâtorii lui Daniel au căzut, pe urmă, ei în groapa săpată lui. Aşa păţesc şi azi, de multe ori, cei ce se ridică cu minciuni împotriva drepţilor şi a dreptăţii (citiţi Ps. 7).

Şi încă ceva să învăţăm din minunata scăpare a lui Daniel din groapa leilor. Să învăţăm că, pentru sufletul nostru, lumea aceasta este o groapă plină cu leii ispitelor şi ai patimilor. Într-o groapă a leilor trăim şi noi în această lume. ***„Privegheaţi, zice apostolul Petru, pentru că potrivnicul vostru, diavolul, ca un leu răcnind umblă, căutând pe cine să înghită“ (I Petru 5, 8).***

Dar tocmai ca la Daniel, leii ispitelor şi ai patimilor n-au nici o putere asupra noastră până când avem legătură cu cerul, cu Dumnezeu, printr-o credinţă vie şi o viaţă trăită cu El. Minunea din chipul de mai sus se întâmplă şi azi în viaţa celui credincios, precum zice psalmistul: Când Domnul va fi nădejdea ta, ***„nu vor veni către tine rele, căci îngerilor Săi va porunci pentru tine, ca să te păzească întru toate căile tale. Pe mâini te vor ridica îngerii, ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul tău. Peste aspidă şi vasilisc vei păşi şi vei călca peste leu şi peste balaur… Striga-va către Mine şi-l voi auzi; cu dânsul sunt în necaz“ (Ps. 90, 11-15). „Ştie Domnul să-i scape din ispită pe cei bine-credincioşi“ (II Petru 2, 9).***

Ştii tu, cititorule, când se întâmplă minunea de mai sus în viaţa ta cea sufletească? Se întâmplă atunci când ispita te cheamă la crâşmă, şi tu nu mergi, când ispita te îndeamnă să furi, să înşeli, să desfrânezi, să minţi, dar tu n-asculţi de glasul ei, care este glasul diavolului. Dar, ca să poţi face acest lucru, îţi trebuie tărie şi putere sufletească, iar această putere o capeţi numai printr-o credinţă vie, printr-o legătură vie cu cerul, cu Dumnezeu, prin Jertfa lui Iisus Hristos. Despre Daniel spune Biblia că „îngenunchea şi se ruga de trei ori pe zi“. Aşa faci şi tu? „Cu duh mult“, zice Biblia că era Daniel. Duh mult ne trebuie şi nouă. Numai când trăieşti o viaţă aprinsă şi cârmuită de darul şi harul Duhului Sfânt poţi să stai nevătămat, ca Daniel, în groapa cu leii ispitelor şi înşelăciunilor acestei lumi.

Daniel era înconjurat de şapte lei. Aşa şi noi suntem înconjuraţi de şapte lei, care sunt cele şapte ispite şi păcate de moarte: trufia, desfrânarea, mânia, pizma lăcomia, lenea, zgârcenia. Satana e potrivnicul credincioşilor şi umblă tot mereu încoace şi încolo, ca un leu răcnind, căutând pe cine să înghită (I Petru 5, 8-9).

Daniel a stat nevătămat în mijlocul celor şapte lei pentru că trăia o viaţă de rugăciune şi după voia lui Dumnezeu. Aşa şi noi, când trăim o viaţă de rugăciune, de alipire şi de supunere lui Dumnezeu, leii vrăjmaşi, ai patimilor şi ispitelor, nu ne pot vătăma.

„Împotriviţi-vă diavolului şi el va fugi de la voi“!

(Preot Iosif Trifa, Citiri şi tâlcuiri din Biblie)

Părintele Adrian Isac – Omul lui Dumnezeu

Astăzi aş vrea să vă vorbesc despre Sfântul prooroc Daniel, dar puţin altfel decât de obicei. Luând, mai exact, în discuţie, mai mult persoana decât opera. Însă scopul va rămâne acelaşi: încercarea de a găsi un alt mod de a privi în jurul nostru şi în special spre aproapele nostru.

Evanghelia pe care tocmai am citit-o relatează cum iudeii, smintiţi în privinţa lui Iisus, se întrebau contrariaţi între ei: cum spune Acesta că este Mesia? Oare nu este El fiul lui Iosif? Şi nu-l ştim noi pe tatăl Său!?… Şi n-o ştim şi pe Mama Sa?… Iar fraţii şi surorile Lui nu sunt printre noi?! Oare Mesia, când va veni, va trăi într-o familie oarecare?…

Cred că la fel se întrebau şi demnitarii de la curtea lui Nabucodonosor privindu-l pe Sfântul prooroc Daniel: cum a ajuns acesta sfetnicul cel mai apropiat al regelui şi al treilea om din imperiu!? Oare nu este el unul dintre robii pe care i-am adus să ne slujească cu cârca? Cum a ajuns regele să ceară sfaturi de la acest străin, destinat să asculte şi nicidecum să fie ascultat? Cum a ajuns acest om de altă religie şi de alt neam să fie mai iubit şi mai respectat decât suntem noi? Cum?

Şi întrebarea lor ar fi devenit uimire dacă ar fi ştiut că Daniel va fi la fel de apreciat şi iubit şi de urmaşii lui Nabucodonosor, ca o dovadă a faptului că autoritatea

proorocului era mai presus de ce-ar putea fi considerat doar o relaţie conjuncturală. Iar această uimire ar fi devenit consternare dacă aceşti demnitari ar mai fi ştiut că acelaşi Daniel urma să fie la fel de iubit şi stimat de Darius, duşmanul de moarte al asirienilor.

Dar asta nu e tot, şi, fiindcă e momentul, mai adaugăm ceva: Daniel nu numai că a fost respectat şi iubit, dar el însuşi a iubit şi slujit, cu aceeaşi sinceritate şi cu acelaşi devotament, nu numai pe Arhiereul Templului (înainte de a deveni rob), ci şi pe Nabucodonosor, cuceritorul Templului, iar apoi pe Darius (cu care se pare că a avut legătura cea mai familiară şi afectuoasă) învingătorul asirienilor… Deci oameni ale căror destine păreau atât de incompatibile încât refuzau ideea că ar putea exista împreună, erau pentru Daniel, fiecare în parte, la fel de demn de a fi iubit şi slujit… Cum? Cum se explică această situaţie doar aparent paradoxală, pe care o vom întâlni şi la Ioan, ucenicul cel iubit, care-i este categoric marele urmaş, şi pentru care nu era deloc nefiresc să stea la pieptul lui Iisus şi în acelaşi timp să fie un intim al casei lui Caiafa?!… Cum? Simplu! Daniel îl slujea doar pe Dumnezeu. Doar pe Dumnezeu.

Şi slujindu-l doar pe Dumnezeu, a cărui iubire făcea ca soarele să răsară în aceeaşi măsură atât peste cei buni cât şi peste cei răi, el îi slujea şi iubea în acelaşi fel, pe Arhiereul din Ierusalim, pe Nabucodonosor cuceritorul Ierusalimului şi pe Darius, învingătorul imperiului asirian… Care credeau că se duşmănesc… Iată taina lui Daniel: el i-a iubit aşa cum îi iubea Dumnezeu.

Feciorelnic, bun şi blând, Daniel l-a slujit pe Dumnezeu dincolo de imperativele trupului şi de toate interesele înguste ale lumii şi timpului în care a trăit. Şi astfel Dumnezeu i s-a putut revela, cu iubirea Sa – aceeaşi pentru toate făpturile de pe pământ. Iată omul prin care Dumnezeu a putut să iubească şi să fie iubit: căci slujindu-l pe Dumnezeu şi numai pe Dumnezeu, raportul lui Daniel cu ceilalţi oameni a devenit raportul lui Dumnezeu cu aceşti oameni. Raport în care principiul rămâne mereu acelaşi: orice diferenţă nu este decât o invitaţie de a descoperi ce ne împiedică să vedem că ea nu există. Iată exerciţiul prin care ne putem da seama, fiecare, dacă-l slujim într-adevăr pe Dumnezeu. Şi acest lucru este de subliniat, ţinând cont că am acreditat atât de mult ideea că manifestarea iubirii lui Dumnezeu are preferinţe – pe care, desigur, noi le reprezentăm – încât am ajuns să o considerăm un adevăr. Uitând, bineînţeles, că toţi, absolut toţi oamenii de pe pământ, sunt copiii Lui iubiţi, şi că noi între noi nu putem fi altfel decât fraţi.

Taina nu se opreşte însă aici. Căci bunătatea, blândeţea, puritatea, iubirea, într-un cuvânt sfinţenia, pe care acest om al lui Dumnezeu le-a oferit celor în mijlocul

cărora a trăit, nu a reprezentat, finalmente scopul existenţei sale, ci doar mijlocul pentru un scop şi mai înalt: fiindcă în acest vas ales, curat pe dinăuntru şi frumos pe dinafară, Dumnezeu a putut să-şi legene, în stihuri de negrăit, cuvântul pentru toate neamurile, într-o proorocie devenită ea însăşi dintr-un scop un mijloc, căci scopul n-a fost doar de a ne anunţa (specific proorociei), ci anunţându-ne, de a ne chema… să cunoaştem Împărăţia Sa.

Nimic din mintea lui Daniel, limpede ca un cristal, nu a deformat Cuvântul lui Dumnezeu, care a putut să se reflecte întreg, mai mult decât omeneşte era posibil, în chemarea tuturor neamurilor la mântuire. Nimic din ceea ce reprezintă, pe de o parte tradiţia şi aspiraţia poporului evreu, iar pe de altă parte slăbiciunea pur omenească, atât de prezentă în opera celorlalţi prooroci, nu împietează asupra universalităţii mesajului pe care l-a transmis. A fost evreu doar în măsura în care a fost un ales, însă şi-a confirmat originea prin faptul că a răspuns alegerii. El s-a adresat, mai mult decât oricare dintre ceilalţi prooroci, întregii lumi. Şi nu doar acestei lumi, ci şi lumii ce va să fie. Căci, repet, proorocia lui e mai mult decât un anunţ: e o chemare. Pe care ne-a adresat-o, nu ca evreu în numele poporului evreu, ci ca om al lui Dumnezeu în numele lui Dumnezeu. Din această perspectivă privind lucrurile, cred că a fost cel mai important dintre prooroci.

Şi iată-ne acum în momentul cel mai delicat al discuţiei pe care am angajat-o astăzi. Spun asta întrucât, dacă acceptăm că mesajul pe care Dumnezeu ni l-a transmis prin Daniel este nu doar un anunţ, ci şi o chemare, urmează o întrebare logica: în ce măsură şi cum am răspuns acestei chemări?

Faptul că mesajul transmite o chemare – chemarea de a ne asuma revelaţia misterelor Împărăţiei şi de a răspunde acestei revelaţii – o dovedeşte Sfântul Apostol Ioan, care a preluat nu doar spiritual, ci în mare măsură chiar literal mesajul, în ceea ce reprezintă opera de referinţă pentru aceste vremuri: Apocalipsa. Ioan reprezintă pasul înainte prin care Chemarea adresată lui Daniel (VINO SA-TI VORBESC DESPRE ÎMPARATIA MEA) devine Anunţ explicit (VOI VENI ÎN CURAND S-O INSTAUREZ). Însă nu era totuşi ceasul împlinirii, cum mulţi, atunci şi de-atunci au crezut, ci doar al transformării tic-tac-ului în bătăi de gong… N-a fost ceasul în care Veşnicia a intrat efectiv în timp, ci doar cel în care Ea şi-a anunţat prezenţa…

Fiindcă mai era (de fapt mai e!) de implinit o taină: Tu trebuie să mai proroceşti încă o dată, la popoare şi la seminţii şi la mulţi împăraţi. (Apocalipsa, 10,11). Iată taina Anunţului!

Fără dezvăluirea ei, anunţul rămâne o simplă informaţie, adevăr de credinţă sau cum vreţi să-l consideraţi, oricum foarte departe de impactul pe care ar trebui să-l producă. Şi ca dovadă stă faptul că, deşi acreditat fără vreun dubiu ca indiscutabil, deşi repetat fără încetare de 2000 de ani, aproape nimeni nu mai crede cu adevărat în el… Anunţat fie solemn şi profesoral de la amvon, în funcţie de importanţa momentului consemnat în calendar, fie, din când în când, cu puternice frisoane emoţionale, de către cei care, dintr-un motiv sau altul doresc, dacă nu chiar sfârşitul lumii, măcar sfârşitul anonimatului în care se află, anunţul a fost şi este un simplu moment circumstanţial într-o lume care, chiar dacă se numeşte creştină îşi vede mai departe de treburile ei terestre, după criteriile ei terestre…

Anunţul va deveni cu adevărat credibil abia când va prooroci omul destinat să o facă. Doar prin ACEL OM el va stârni cu adevărat fiori în Inima Umanităţii, devenită Una special pentru a-l primi. Devenită Una special pentru a-l împlini.

Dar cine este acel om? Cu certitudine urmaşul lui Daniel şi Ioan. Însă nu vă grăbiţi să-l identificaţi după calităţile lor - amândoi au fost buni, blânzi, milostivi, feciorelnici, cu o viaţă închinată în întregime lui Dumnezeu - fiindcă s-ar putea să aveţi o foarte neplăcută surpriză. Şi spun asta întrucât majoritatea proorociilor credibile despre anticrist ni-l prezintă exact aşa: bun, blând, milostiv, iertător, cast, într-un cuvânt mult şi întru toate râvnitor doar spre cele ale lui Dumnezeu. Dar care, asemenea lui Lucifer, cedând admiraţiei celorlalţi şi propriei sale admiraţii, orbit de o mişcare dezordonată a gândului, va vrea la un moment dat (într-un moment fatal!) să se înalţe altfel decât era rânduit sfinţeniei sale…

Şi totuşi acest om există… El este fiindcă este proorocit să fie şi fiindcă Împărăţia trebuie anunţată. Cine este? Doar Clipa (Sfânta) şi Locul (Binecuvântat) în care se va manifesta îi vor divulga Identitatea (Divină). Până atunci oamenii îl vor mai confunda cu unul dintre ai lor… Va fi curat şi sfânt, bun, blând şi milostiv, dar nu în ochii oamenilor şi nici măcar în proprii săi ochi, ci doar în ochii lui Dumnezeu. Fiindcă aşa a hotărât Dumnezeu: să pară a fi întru toate asemenea celorlalţi. şi să nu se dezvăluie cine este înainte ca toţi ceilalţi să se dezvăluie cine sunt: sfinţi, asemenea lui. După care uimirea de a se regăsi împreună, la fel, care va dura doar o clipă, se va topi definitiv în Lumină… Iar Lumina în Pace… Iar Pacea în Bucuria nesfârşită a Împărăţiei… AMIN!

(Predica a fost susţinută în decembrie 2009 – nu se regăseşte în carte).

Gândul lui Nabucodonosor şi gândul lui Daniel

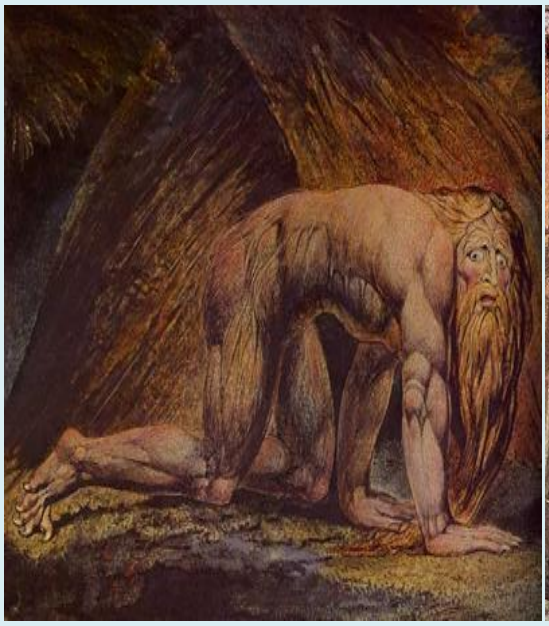

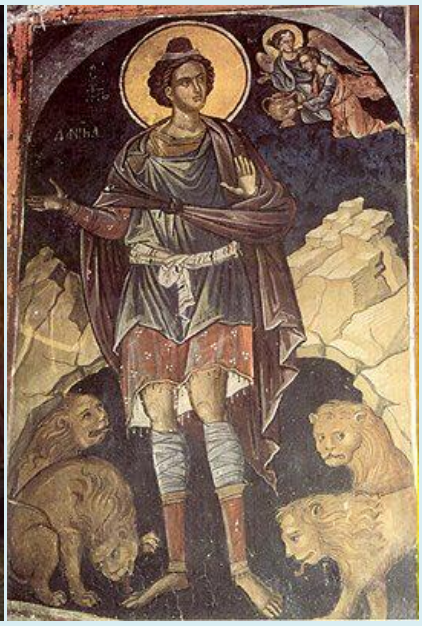

Când regele Nabucodonosor se plimba în palatul regal din Babilon, A prins a grăi zicând: “Oare nu este acesta Babilonul cel mare pe care l-am clădit eu întru tăria puterii mele şi spre cinstea strălucirii mele, ca reşedinţă regală?” (Daniel 4, 26-27)

Oare nu suntem noi precum Nabucodonosor, plimbându-ne prin gradina vieţii noastre, lăsându-ne, deodată, furaţi de admiraţie faţă de „realizările” şi „izbânzile” proprii? Oare nu începem să vrem şi să credem că ducem această viaţă înspre auto-slăvirea şi auto-glorificarea noastră?

Ba da, suntem. Suntem ca Nabucodonosor, regele Babilonului, iar Babilonul este viaţa noastră. Nu pricepem că Babilonul este târfa cea mare, nu vedem murdăria şi decăderea ei cumplită. Nu vrem să vedem asta. Vrem să vedem murdăria drept bogăţie şi întunericul drept strălucire. Potrivită slăvire, biet Nabucodonsor! Ce poate fi mai potrivit ca „slăvire şi „strălucire” pentru un ticălos decât o uriaşă cetate a desfrânării?

Suntem pe grămada de gunoi bine deghizată în străluciri şi ne încoronăm de zor, maimuţărind, astfel, suferinţa bietului Iov, ce a lăcrimat îndelung, aruncat ca un cadavru pe deşeurile celorlalţi.

Nu cumva, când privim în spatele nostru, avem a ne mândri de ceva? Nu cumva spunem noi, „oare nu m-am rugat eu atâtea acatiste şi paraclise?”; „oare nu am

postit eu aşa şi aşa?”; „oare nu am dat eu de milostenie atât şi atât?” Oare nu am muncit din greu? Oare nu am făcut eu atâtea fapte bune? Măreţe chiar, „sfinte”?! Oare nu a mea este milostenia? Sau nu al meu binele?

Deci, dacă este aşa, meritǎm slavă şi strălucire. Eu am făcut, mie mi se cuvine. Este al meu.

Pentru acest fel de gând Nabucodonsor a înnebunit şi s-a îndobitocit la propriu (Daniel 4, 29-30), aşa cum fusese prevenit, de altfel, de Însuşi Dumnezeu, prin Daniel. Timp de şapte ani a stat ca un animal, împreună cu animalele, a păscut iarbă şi a fost asemenea lor.

Pentru acest fel de gânduri, ne îndobitocim şi noi, dar mai avem astăzi un Daniel care să ne arate căderea noastră? Suntem împreună-îndobitociţi şi nu avem prooroc care să ne arate cu degetul că stăm ca animalele şi suntem asemenea lor.

Acest gând este moarte şi îndrăcire – eu am făcut, mie mi se cuvine, MERIT. Este al meu.

Suntem, e drept, ca Nabucodonosor, dar putem fi şi mai rău ca el. El, de bine, de rău, a priceput mustrarea lui Dumnezeu, prin Daniel. S-a smerit, şi după cei şapte ani de îndobitocire, a fost repus în locul lui de rege al Babilonului, ca să plinească certarea Domnului către Israel. Cine ne scoate pe noi din îndobitocire?

Să ne uităm puţin şi la Daniel.

El a fost, de tânăr, alături de vestiţii cei trei tineri aruncaţi în cuptorul de foc, selectaţi pentru a face parte din înţelepţii care ajutau lui Nabucodonosor în cârmuirea puterii sale. A fost de la bun început printre elitele de top, cum s-ar spune, lucru cu atât mai semnificativ cu cât el provenea dintr-un popor de robi. Tâlcuirea visurilor regelui i-a adus şi un grad ierarhic foarte înalt – mare guvernator. Marele înţelept şi mare guvernator, însă, ştia doar de Dumnezeu lui, de rugăciunea lui îndurerată şi de mântuire. Un limitat, desigur. Nu făcea ascultare de poruncile marelui său binefăcător, regele, şi nu şi-a întrerupt închinarea sa la Dumnezeul lui, preferând groapa cu lei.

Daniel mai avea ceva, pe lângă (şi de la) dragostea de Dumnezeu. O inimă îndurerată şi înfricoşată pentru aproapele lui. Pentru Israelul robit. Îl durea pentru robia şi pentru mântuirea apropelui său. Acestei inimi îndurerate, Fiul Omului i-a vorbit despre marile strâmtorări prin care va trece Israelul, atât cel din vremea

Legii cât şi cel din vremea harului. I-a vorbit şi descoperit taine adânci despre ultimele vremuri şi despre antihrist, cel care nu numai că nu va lepăda gândul lui Nabucodonosor, dar îl va duce pe culmile drăceşti ale lui Lucifer.

Daniel îşi pusese toată nădejdea lui în Domnul, şi ştia că nu e vrednic de descoperirile şi de cuvântul faţă către faţă cu care l-a învrednicit Hristos. Nu şi-a pus nădejdea în priceperea şi înţelepciunea lui, nici în prietenia cu regii caldeilor şi nici în rangurile înalte deţinute. Nu în el, nici în puterea lui. Ci în Dumnezeu, totul în Dumnezeu.

Domnul şi Dumnezeul nostru, Hristos, ne poate scoate din îndobitocirea noastră. El poate vindeca rănile cugetelor şi inimilor noastre. El poate alunga întunericul. Deci în El să credem, pe El să Îl mărturisim, pe El să Îl caute inima noastră, Lui să gândească cugetele noastre, Lui să Îi dăm slava…

Asta dacă punem în inima şi cugetul nostru gândul lui Daniel: "A Ta este, Doamne, dreptatea, iar a noastră ruşinarea feţelor noastre, precum se arată astăzi oamenilor din Iuda şi locuitorilor din Ierusalim şi la tot Israelul, cei de aproape şi cei de departe, în toate ţările în care Tu i-ai izgonit din pricina fărădelegilor ce le-au săvârşit împotriva Ta. Doamne Dumnezeule, a noastră este ruşinarea feţelor, a regilor noştri, a mai-marilor noştri şi a părinţilor noştri, căci noi am păcătuit ţie; A Domnului Dumnezeului nostru este milostivirea şi îndurarea. Răzvrătitu-ne-am împotriva Lui. (Daniel 9, 7-9)".

Ioan-Lucian Radu - Profetul Daniel şi bizara boală a împăratului Nabucodonosor

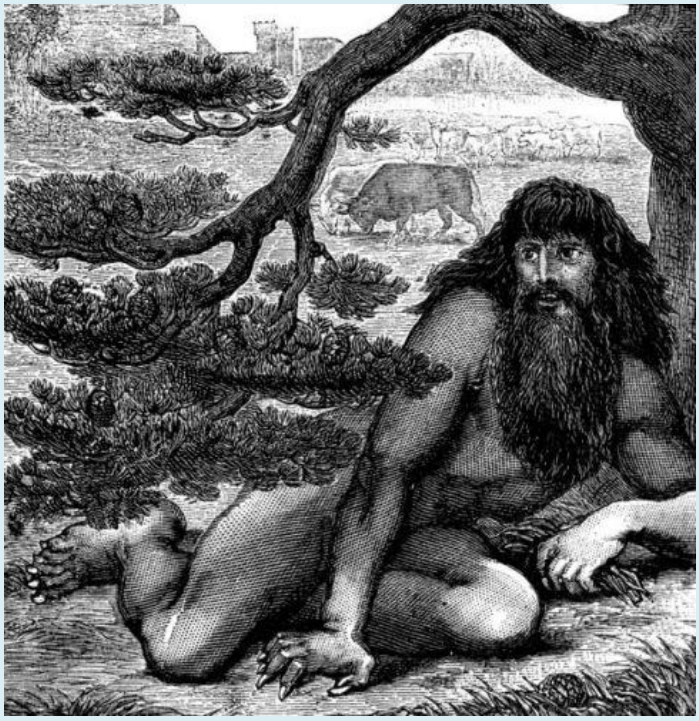

Cartea profetului Daniel surprinde un eveniment bizar din viaţa lui Nabucodonosor, împăratul şi întemeietorul Imperiului Babilonian, în care acesta „se transformă” într-un animal şi trăieşte ca atare.

Mitologiile popoarelor antice sunt pline de legende care vorbesc despre oameni transformaţi în animale, în ţara noastră fiind arhicunoscute legendele cu vârcolaci sau strigoi. A fost posibilă transformarea împăratului, sau povestea cade în sfera legendarului?

Un discurs vanitos

Iată ce spune profetul Daniel despre aceasta: Când regele Nabucodonosor se plimba în palatul regal din Babilon, a prins a grăi zicând: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare pe care l-am clădit eu întru tăria puterii mele şi spre cinstea strălucirii mele, ca reşedinţă regală?” Pe când cuvântul era încă în gura regelui, un glas s-a coborât din cer: „Ţie, rege Nabucodonosor, ţi se spune: Regatul s-a luat de la tine. Şi dintre oameni vei fi izgonit, vei locui cu animalele câmpului şi vei paşte iarbă şi vor trece şapte ani peste tine, până ce vei recunoaşte că Cel Preaînalt are putere peste împărăţia oamenilor şi că o dă cui voieşte!” Îndată s-a împlinit

cuvântul asupra lui Nabucodonosor, căci a fost alungat dintre oameni şi a mâncat iarbă ca animalele şi trupul lui era udat de rouă până când părul i-a crescut ca penele vulturilor şi unghiile ca ghearele păsărilor.

Omeneşte vorbind, regele avea toate motivele să fie mândru de realizările sale. Cucerise aproape toată lumea cunoscută şi construise măreţul Imperiu Babilonian. În plus, construise spectaculosul oraş Babilon care, prin zidurile sale masive (10 metri înălţime, 2,5 metri grosime), grădinile suspendate, templul zeului Marduk şi palatul regal, devenea cel mai important oraş al lumii. Toate se făcuseră pentru a-şi arăta măreţia. Însă textul nu este o condamnare a gestului său de a admira oraşul, ci mândria regelui este condamnată.

Acest tip de discurs vanitos aminteşte de discursul faraonului egiptean, care promitea să-i distrugă pe israeliţi (Ieşirea 15, 9-10), dar şi al „luceafărului de dimineaţă”, ale cărui ambiţii sunt descrise astfel de către profetul Isaia: Ridica-mă-voi în ceruri şi mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi aşeza jilţul meu! În muntele cel sfânt voi pune sălaşul meu, în fundurile laturii celei de miazănoapte. Sui-mă-voi deasupra norilor şi asemenea cu Cel Preaînalt voi fi (Isaia 14, 13-14).

Măreţia umană foarte adesea încearcă să rivalizeze cu măreţia lui Dumnezeu. Răspunsul pentru mândria împăratului a venit din cer şi a fost unul aspru: avea să fie exclus din societatea pe care el o crease şi lipsit de toate bunurile sale, trăind şi comportându-se ca un animal.

O boală rară şi bizară

La cel mai înalt punct al auto-glorificării, mintea împăratului a cedat, rămânând nebun timp de şapte ani. La prima vedere, afecţiunea psihică de care a suferit pare să fie schizofrenia, manifestată prin retragere din mediul social, depersonalizare, halucinaţii, pierderea poftei de mâncare, dar cartea proorocului Daniel menţionează un detaliu destul de bizar, din cauza căruia mulţi dintre comentatori au încercat să atribuie cărţii un caracter mitologic: a mâncat iarbă ca animalele, părul i-a crescut ca penele vulturilor şi unghiile ca ghearele păsărilor.

Chiar dacă maladia împăratului este una foarte rar întâlnită, ea totuşi există şi poartă numele general de zoantropie (din greceşte zoon-animal şi anthropos-om), sau, în cazul particular de care vorbim, de boantropie (bous-bou, vacă şi anthropos-om). Din punct de vedere medical, această boală mintală prezintă o stare în care pacientul crede că este o vacă şi începe să se comporte ca atare. Boala se prezintă

la început ca tendinţă spre consumul de vegetale, însă în cea de a doua etapă, care apare cam la cinci luni de la apariţia simptomelor, suferindul va dezvolta o înclinare spre consumul de iarbă şi de unele specii de flori sălbatice, iar această stare este ireversibilă.

Sursele istorice extrabiblice nu ne dau detalii exacte asupra tipului bolii lui Nabucodonosor, probabil şi din cauza faptului că nu era cunoscută, acesta fiind primul caz de boantropie consemnat de istorie, însă există referinţe despre o boală a împăratului. Astfel, Berossus, un preot babilonian care a trăit în secolul al III-lea î. Hr., notează că Nabucodonosor, domnind 43 de ani, a fost lovit deodată de boală. Potrivit lui Megasthenes, care a trăit între 350-290 î. Hr., caldeenii i-au spus că, după ce şi-a terminat campaniile militare, pe când se afla pe acoperişul palatului său, Nabucodonosor a devenit posedat de un zeu. Aşadar, istoricii certifică faptul că boala împăratului a fost una reală. Această maladie se ştie că a afectat şi alţi regi apropiaţi vremurilor noastre, cum ar fi George al III-lea al Angliei (1738-1820) şi Otto al Bavariei (1848-1916).

Nebunia, anunţată prin profetul Daniel

Însă, un aspect foarte important pe care trebuie să-l observăm este acela că nebunia împăratului nu a venit deodată, ci ea a fost anunţată cu un an înainte. Capitolul 4 al cărţii Daniel ne spune că împăratul a avut un vis care l-a înspăimântat foarte tare. În acest vis a văzut un copac falnic, ce se înălţa până la cer şi putea fi văzut de la marginile pământului, care ocrotea şi hrănea toate vieţuitoarele. În timp ce admira splendoarea copacului, a văzut un înger coborându-se din cer şi poruncind să fie tăiat, iar butucul să rămână în iarba pământului, legat în lanţuri de fier şi de aramă (Daniel 4, 11-14).

Împăratul a cerut tâlcuitorilor de semne, prezicătorilor, cititorilor în stele să-i explice visul, dar nimeni nu a fost în stare să facă acest lucru, decât numai profetul Daniel, pe care el îl pusese mai-marele înţelepţilor din Babilon, după ce îi tâlcuise un alt vis. Daniel îi explică pedeapsa cumplită a lui Dumnezeu, ce avea să vină peste el, dar îi arată şi modalitatea prin care putea scăpa de ea: Răscumpără păcatele tale prin fapte de dreptate şi nedreptăţile tale prin milă către cei săraci, dacă vrei ca bunăstarea în care te afli să dăinuiască (Daniel 4, 24). Însă Nabucodonosor nu a ţinut cont de acest lucru şi toate cele anunţate s-au întâmplat.

Morala acestei întâmplări se găseşte chiar în cuvintele îngerului din vis: să cunoască cei vii că Cel Preaînalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor, pe care o dă cui vrea şi poate să ridice peste ea pe cel mai de jos dintre oameni (Daniel 4, 14).

Împăratul şi-a pierdut minţile din cauza vanităţii sale şi a atitudinii sale potrivnice lui Dumnezeu. În mod paradoxal, căutând să-i depăşească pe ceilalţi oameni, a căzut sub umanitate. În loc să se împărtăşească de o natură înaltă, supraumană, el este adus la nivelul unei naturi inferioare. Dar aici se vede mila lui Dumnezeu, căci, deşi boantropia este incurabilă, ea a avut un aspect pedagogic pentru Nabucodonosor, care, după trecerea celor şapte ani, şi-a recăpătat sănătatea mintală şi l-a lăudat pe Dumnezeu, care pe cei ce umblă mândri poate să-i smerească (Daniel 4, 34).

Diac. George Aniculoaie - Clarviziunea, darul comun celor trei sfinţi cu numele Daniel

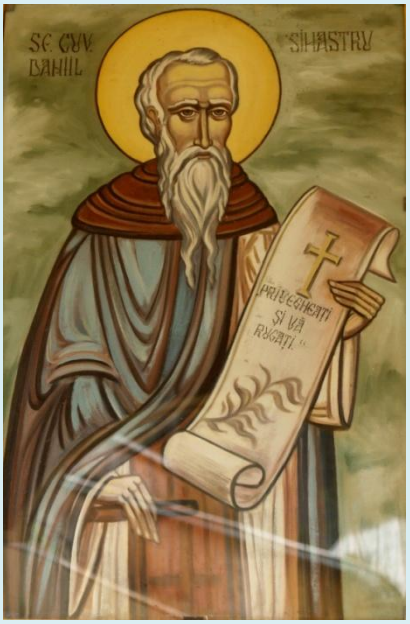

Luna decembrie adună cinstirea a trei sfinţi cu numele Daniel. Astfel, pe 11 decembrie îl sărbătorim pe Sfântul Daniil Stâlpnicul, pe 17 decembrie, pe Sfântul prooroc Daniel, iar pe 18 decembrie, pe Sfântul Daniil Sihastrul. Pe lângă nume, cei trei sfinţi au în comun tăria cu care şi-au păstrat credinţa şi sacrificiul pe care l-au făcut în numele lui Dumnezeu. Dar, ceea ce se observă cel mai bine din vieţile lor este darul proorociei, al clarviziunii cu care i-a înzestrat Dumnezeu.

Proorocia, clarviziunea este un dar cu care Dumnezeu îi înzestrează numai pe aleşii Săi. Iar această însuşire vine împreună cu înţelepciunea dumnezeiască care îi îndrumă pe cei sfinţi să proorocească doar celor care trebuie şi numai în anumite momente. De aceea proorocul vechi-testamentar Daniel a proorocit evreilor să se menţină tari în credinţă. A tălmăcit şi visurile, şi înscripţia unor păgâni, dar nu spre ajutorul lor, ci tot al evreilor. Odată cu funcţia primită, datorită acestor tălmăciri, a putut să mai uşureze din suferinţele celor de un neam cu el, suferinţe îndurate în exilul din Babilon.

Sfântul Daniil Sihastrul a fost şi el un prooroc, un sfătuitor de taină al Sfântului voievod Ştefan cel mare. Viaţa în pustie, în sihăstrie, îi învredniceşte pe nevoitori să primească de la Dumnezeu darul vederii-înainte. Câte mănăstiri ar mai fi fost astăzi, din timpul lui Ştefan cel mare, dacă nu ar fi primit îndemnul cuviosului de a le construi? Sau câte înfrângeri nu ar fi suferit moldovenii dacă domnitorul lor nu

ar fi fost întărit de sihastrul Daniil? Multe dintre faptele care i-au adus sfinţenia lui Ştefan cel Mare au la bază sfaturile Sfântului Daniil.

Dar şi Sfântul Daniil Stâlpnicul, datorită vieţii petrecute pe stâlpul său, a primit darul de a prooroci. Mulţime de credincioşi veneau şi îi cereau sfatul, până chiar şi împăraţii de la Constantinopol.

În rândurile ce urmează, vă aducem la cunoştinţă modul cum şi-au petrecut viaţa şi ce i-a făcut vrednici de a fi binecuvântaţi de Dumnezeu cu acest dar.

Daniel se tâlcuieşte „Dumnezeu este judecătorul meu“

Primul în cronologia istorică este Sfântul prooroc Daniel. S-a născut cu mai mult de jumătate de secol înainte de Hristos, într-o familie de evrei de neam regesc. În 606 î.H., când avea în jur de 16 ani, este luat în robie de către Nabucodonosor şi dus în Babilon, în prima etapă a conflictului iudeo-babilonian, în timpul regelui Ioachim. A studiat aici limba caldeilor, cei care se ocupau cu astrologia. Cei mai străluciţi urmau să devină sfătuitori la curtea regelui. A primit chiar şi un nume, Belşatar. Dacă Daniel însemna, în evreieşte, „Dumnezeu este judecătorul meu“, numele babilonian se tâlcuia „Bel este protectorul lui“. A avut colegi de studiu alţi trei tineri evrei, Anania, Misael şi Azaria.

Daniel, alături de cei trei tineri, îşi asumă încă de la început rolul de păstrători ai credinţei monoteiste în Dumnezeul cel Adevărat. În consecinţă, ei refuză să mănânce din alimentele închinate idolilor, pentru a nu se întina şi a călca prescripţiile Legii mozaice. Sunt pedepsiţi şi aruncaţi în foc, dar îngerul Domnului îi ajută. A urmat groapa cu lei, dar şi de data aceasta puterea lui Dumnezeu este mai mare decât cea a leilor. Cu ajutorul Unicului Dumnezeu, Daniel a reuşit să tâlcuiască visele lui Nabucodonosor, care îi prevesteau sfârşitul; a tâlcuit şi inscripţia de pe perete a lui Belşatar, „a numărat, a cântărit, a împărţit“. Toate acestea îi aduc puterea, fiind numit al treilea în regat. Această poziţie şi-a păstrat-o profetul şi după cucerirea Babilonului de către perşi. Aceasta se întâmpla în 539 î.H., când era în vârstă de 75 de ani. În tradiţia iudaică se poate găsi părerea conform căreia Daniel ar fi fost cel care ar fi sfătuit pe regele perşilor, Cirus, cu privire la întoarcerea evreilor şi ar fi mijlocit pentru rezidirea templului de la Ierusalim.

De Sfântul prooroc Daniel se leagă şi o carte care se află în Vechiul Testament, care îi poartă numele. În cuprinsul cărţii prezintă purtarea de grijă a lui Dumnezeu faţă de poporul Său, dar şi pe Dumnezeu ca fiind Domnul istoriei, Cel care ridică şi

coboară imperiile lumii. Visul lui Nabucodonosor, precum şi cele două vedenii ale profetului (despre cele patru fiare şi vedenia berbecului şi ţapului) nu sunt altceva decât o anticipare a unor momente importante ale istoriei antice.

Proorocul lui Ştefan

Sfântul Daniil Sihastrul este singurul, dintre cei trei, de neam românesc. Este cunoscut ca sfătuitor al vrednicului voievod Ştefan cel mare şi Sfânt, dar şi sub numele de Sfântul Daniil schimonahul sau Sfântul Daniil cel nou, spre a-l deosebi de ceilalţi doi sfinţi cu acelaşi nume. S-a născut la începutul secolului al XV-lea, într-un sat din apropierea oraşului Rădăuţi. Datorită copilăriei petrecute în preajma Mănăstirii „Sfântul Nicolae“ din Rădăuţi, la vârsta de 16 ani, tânărul Dumitru a fost călugărit cu numele David, la aceeaşi mănăstire. Vieţuirea sfântă l-a făcut cunoscut printre credincioşi încă de tânăr, şi de aceea întreaga lui viaţă a fost o fugă de mulţimea oamenilor însetaţi după cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, trece pe rând pe la Schitul Sfântul Lavrentie de lângă satul Vicovu de Sus, unde primeşte schima cea mare şi un nou nume, Daniil; pe la Putna, pe malul pârâului Viteul, unde într-o stâncă şi-a dălţuit un paraclis şi o chilie. Ultima oprire a fost la Voroneţ, pe malul pârâului Corbului, sub stânca Şoimului.

La stânca de la Putna, sihastrul îl adăposteşte pe tânărul Ştefan cel mare în anul 1451, după uciderea tatălui său, Bogdan al II-lea, la Reuşeni. Acesta îi prooroceşte că, în curând, va deveni domnitor al Moldovei, ceea ce s-a şi întâmplat în anul 1457. După urcarea pe tron, la îndemnul Sfântului Daniil Sihastrul, Ştefan cel mare construieşte Mănăstirea Putna în anul 1466. Aşa s-a format una dintre cele mai cunoscute legături dintre un domnitor şi duhovnicul său, din istoria poporului român. Trebuie să menţionăm că, la sfatul Sfântului Daniil, domnitorul sfânt a construit câte o biserică după fiecare luptă, şi tot el era cel care îl întărea înainte de luptă sau îi proorocea victoria în momentele de cumpănă.

Spre exemplu, la Voroneţ îl vizitează Ştefan cel mare şi sfânt, după înfrângerea de la Războieni, din 1476. Daniil Sihastrul îl sfătuieşte să continue luptele cu turcii, prevăzând că va birui, ceea ce s-a şi întâmplat. În amintirea acestei victorii, în anul 1488, Ştefan cel mare construieşte Mănăstirea Voroneţ. Aici îşi petrece ultima parte a vieţii, ca stareţ, până la trecerea la Domnul, fiind înmormântat în biserica Mănăstirii Voroneţ. Pe piatra de mormânt care s-a făcut la dorinţa voievodului Ştefan cel mare stă scris: „Acesta este mormântul părintelui nostru David, schimonahul Daniil“. În şedinţele din 20-21 iunie 1992, Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea Sfântului Daniil Sihastrul, cu data de prăznuire 18 decembrie.

De pe stâlpul său a proorocit împăraţilor de la Constantinopol

Sfântul Cuvios Daniil Stâlpnicul a trăit în timpul împăratului Leon cel mare (457-474). Era originar din Mesopotamia, din enoria Samosatelor, dintr-un sat cu numele Vitaria. La vârsta de cinci ani, Daniil a fost dus de părinţii săi, Ilie şi Marta, la mănăstire. Fiind iubitor al nevoinţelor călugăreşti, s-a dus la Cuviosul Simeon Stâlpnicul şi a învăţat de la el răbdarea şi rugăciunea neîncetată. În urma unei descoperiri dumnezeieşti, a venit în părţile Traciei, aproape de Constantinopol, în Anaplu. Aici s-a închis într-un templu idolesc şi a îndurat multe ispite de la demoni. S-a suit pe un stâlp de unde a arătat multă răbdare şi mari nevoinţe pustniceşti. A îndurat arşiţa verii şi gerul iernii şi a înfruntat bătăile vânturilor. A săvârşit atât de multe minuni, că s-a dus vestea de virtutea lui până la împăraţii acelor vremuri: la împăratul Leon, la împăratul Zenon, care au venit la el să îi ceară sfaturi. Sfântul le-a prezis ce avea să li se întâmple. A fost şi un sfânt apărător al Bisericii atacate de eretici.

Diac. conf. dr. Alexandru Mihăilă - Daniel, profetul vizionar din groapa cu lei

17 dec, 2017

După tradiția bisericească, prorocul Daniel s-a născut în Bet-Horon-ul de Sus, fiind de neam din seminția lui Iuda. Din tinerețe s-a nevoit cu post din pricina distrugerii Ierusalimului de către babilonieni. A postit și s-a rugat pentru vindecarea regelui babilonian Nabucodonosor al II-lea, încât acesta i-a dat numele Beltșațar și l-a dorit urmașul său pe tron, ceea ce însă profetul a refuzat.

În vremea unui rege altfel neidentificat, Attic, s-a învrednicit împreună cu cei trei tineri de moarte mucenicească prin tăierea capetelor, iar apoi a fost înmormântat în Persia, în mormânt regal.

Cartea profetului Daniel este poate cea mai surprinzătoare din Biblie. Este singura redactată în trei limbi: ebraică, aramaică și greacă, aceasta pentru că deja din versiunea ebraică cam o jumătate din carte (2, 4-7) era scrisă în aramaica imperială folosită în Imperiul Pers, iar apoi, în versiunea greacă, au fost adăugate unele capitole redactate chiar în greacă: Istoria Suzanei (așezată la începutul cărții), Cântarea lui Azaria și Cântarea celor trei tineri (inserate la capitolul 3) și Istoria omorârii balaurului și a sfărâmării lui Bel (la finalul cărții). Toate aceste adaosuri din

versiunea greacă sunt puse ca niște cărți separate în Biblia Sinodală românească, dar ele făceau parte chiar din cartea profetului.

„Mai frumos decât cei hrăniți cu multe desfătări”

Despre Daniel știm că a fost deportat împreună cu cei trei tineri în Babilon după prima cucerire a Ierusalimului de către babilonieni în martie 597 î.d.Hr. Aici tinerii iudei au dus o viață curată, refuzând să mănânce din bucatele alese păstrate pentru ei de la masa regală. Deși s-au hrănit doar cu legume și apă, ei s-au arătat însă „mai frumoși decât cei hrăniți cu multe desfătări”.

Apoi, doar Daniel i-a putut tâlcui regelui Nabucodonosor visul cu statuia alcătuită din diverse metale: cap de aur, piept și brațe de argint, coapse de aramă, pulpe de fier și picioare din fier și lut. Metalele înșirate de la cel mai prețios la cel mai puțin prețios, compromis chiar de amestecul cu lutul, sugerează succesiunea împărățiilor lumii, de la babilonieni (capul de aur) până la împărăția ultimă (romanii, așa cum tâlcuiește Minologiul vasilian), când va veni Mesia simbolizat de piatra desprinsă dintr-un munte, care lovește picioarele statuii și o face să se prăbușească.

Capitolul 3 al cărții lui îi are ca protagoniști pe cei trei tineri care, pentru că au refuzat să se închine unui idol colosal, au fost aruncați într-un cuptor încins. Au fost însă izbăviți de Dumnezeu și apărați de un înger care s-a arătat alături de ei în vâlvătaia focului.

Urmează episodul nebuniei regelui Nabucodonosor, care vreme de șapte ani a trăit în sălbăticie.

După tradiție, așa cum am văzut, chiar Sfântul proroc Daniel s-a rugat pentru vindecarea regelui. Un alt rege babilonian, Belșațar (Baltazar) a profanat vasele capturate de la templul Domnului din Ierusalim. O mână a scris în chip minunat pe perete hotărârea lui Dumnezeu pentru rege: „A numărat, a numărat, a cântărit și a despărțit”, semn că Domnul a măsurat credința babilonienilor și a hotărât să le destrame regatul.

Dumnezeu nu-l uită pe robul Său

În vremea lui Darius, s-a petrecut poate cea mai dramatică întâmplare din viața profetului. Daniel a refuzat să înalțe rugăciuni către rege și a fost osândit să fie sfâșiat de fiare, aruncat într-o groapă cu lei flămânzi, fapt ce prefațează peste veacuri chinurile cumplite prin care vor trece mii de creștini aruncați de romani în arene să

fie sfâșiați de animale sălbatice. Profetul Daniel a fost însă izbăvit de îngerul Domnului, care a astupat gurile leilor.

Regele Darius s-a bucurat nespus, pentru că hotărârea osândirii profetului îi fusese smulsă de dregători împotriva voinței. În Bel și balaurul chiar se menționează că Dumnezeu l-a trimis printr-un înger în chip minunat pe profetul Avacum ca să-l hrănească pe Daniel în groapa cu lei din Babilon.

A doua parte a cărții lui Daniel conține viziuni, ceea ce îl plasează pe profet în fruntea literaturii apocaliptice. Înțelesul acestor viziuni a frământat mințile multor creștini, iar unii, chiar și recent, s-au aventurat să calculeze pe baza cărții lui Daniel vremea când va veni sfârșitul lumii. Orice asemenea calcul este sortit eșecului, pentru că despre ceasul cel din urmă nu știe decât Dumnezeu.

Într-o primă viziune, succesiunea împărățiilor, sugerată și de statuia alcătuită din diverse metale, este anunțată de ivirea succesivă a unor fiare cumplite: un leu cu aripi de vultur, un urs, un leopard cu patru aripi și o fiară cu zece coarne peste care crește un alt corn cu ochi și gură. Cornul cel din urmă, care grăia hule, trebuie desigur identificat cu un rege prigonitor (regele Antioh VII Epifanes, care a prigonit iudaismul, sau, după alte interpretări, regele roman Nero, care a declanșat prigoana împotriva creștinilor).

Capitolul 7 conține viziunea despre Cel Vechi de Zile și Fiul Omului. Cel Vechi de Zile, înconjurat de mulțime de îngeri, stă așezat pe un tron de foc cu roți și ține deschise cărțile vieții. De El Se apropie venind pe nori Fiul Omului, iar Cel Vechi de Zile îi oferă Fiului Omului stăpânirea întregii lumi (7, 13-14).

Părinții au tâlcuit diferit această viziune. Pentru unii (Sfântul Ipolit al Romei, Sfântul Ioan Gură de Aur, Fericitul Ieronim) Cel Vechi de Zile este Tatăl, iar Fiul Omului este Hristos, a cărui dumnezeire de pildă se dovedește pentru că primește aceeași cinste ca și Tatăl.

Alți părinți însă (Sfântul Chiril al Alexandriei și Sfântul Ioan Damaschin) au văzut în Cel Vechi de Zile firea dumnezeiască a lui Hristos, iar în Fiul Omului firea omenească. Într-adevăr, la începutul Apocalipsei din Noul Testament Mântuitorul Iisus Hristos apare ca bătrân, cu părul alb, ceea ce ar justifica identificarea Lui atât cu Cel Vechi de Zile, cât și cu Fiul Omului, un titlu obișnuit pe care Hristos îl asumă în Evanghelii.

Pe linia primei interpretări s-au dezvoltat tipare iconografice în care Tatăl apare ca bătrân, iar Fiul ca tânăr. Aceste modele, prezente îndeosebi în Apus, sunt foarte răspândite și în Răsărit.

În Rusia însă, marele sinod de la Moscova (secolul al XVII-lea) a interzis orice reprezentare a lui Dumnezeu Tatăl, pe care nimeni nu L-a văzut și pe care de fapt Fiul Îl face cunoscut. Pe linia celei de-a doua interpretări, a apărut un tip iconografic în care Mântuitorul are părul alb, ca Cel Vechi de Zile.

Singurul din Vechiul Testament care vorbește explicit despre învierea de obște

Importanța cărții Sfântului proroc Daniel nu se oprește aici. Este cartea din Vechiul Testament care menționează pentru prima dată numele unor îngeri: Gavriil (Gabriel) și Mihail. Îngerul Gavriil îi tâlcuiește profetului semnificația celor 70 de ani vestiți de prorocul Ieremia pentru exilul babilonian. Sunt de fapt 70 de săptămâni de ani până când se va unge Sfântul Sfinților, iar apoi Cel Uns va pieri și va veni prăpădul peste cetatea Ierusalimului. Detaliile numerologice de aici au pus pe jar mințile bibliștilor și, așa cum am spus deja, au dus la încercarea multora, în special din lumea neoprotestantă, de a calcula venirea a doua lui Hristos și sfârșitul lumii. Comentatorii patristici (de pildă Teodoret de Cir) au privit însă nu în viitor, ci în istorie: cele 70 de săptămâni de ani se împlinesc când S-a născut Cel Uns, adică Mântuitorul Hristos.

Sfârșitul cărții vorbește despre vremea de strâmtorare și de venirea îngerului Mihail, când se va petrece și învierea de obște. Acest text din capitolul 12 capătă o semnificație deosebită, fiind singurul din Vechiul Testament care vorbește explicit despre învierea de obște: unii vor învia spre viață veșnică, iar alții spre osândă veșnică.

Adaosurile grecești la cartea lui Daniel îl prezintă cu același profil de înțelept. În Istoria Suzanei, el o salvează pe frumoasa Suzana, care, deși căsătorită, este hărțuită de doi bătrâni care aveau gânduri necurate asupra ei. Cu mare înțelepciune, Daniel îi face să se încurce în acuzele pe care le aduceau și îi dovedește ca mincinoși.

În Bel și balaurul, Daniel dovedește că idolii nu sunt vii, pentru că ofrandele consumate aparent de zeul Bel (Marduk) sunt în realitate luate de preoți. De asemenea, Daniel ucide un balaur căruia babilonienii i se închinau ca unui zeu, arătând și prin aceasta că Singurul viu este Dumnezeul lui Israel.

Pr. Eugeniu Rogoti - Profetul postitor şi rugător

17 dec, 2020

Pomenirea Sfântului proroc Daniel ne aminteşte cu şapte zile înainte de praznicul Naşterii Domnului Hristos de pregătirea omenirii pentru primirea Celui care avea să mântuiască pe Adam. Profetul Daniel a primit de la înger vestea sosirii Mântuitorului în vedenie, după o perioadă lungă de post şi rugăciune.

Viaţa proroculuiDaniel din Vechiul Testament o cunoaştem din cartea profetică scrisă chiar de el. Fiind în exil printre tinerii chemaţi să facă parte din elita Imperiului Babilonian, Daniel ajunge într-o postură politică foarte importantă, consilier apropiat al mai multor împăraţi, datorită agerimii minţii sale şi a felului în care interpreta evenimentele politice, dar şi visele împăraţilor. Printre evreii ajunşi în Babilon, unii tineri erau încadraţi în şcolile de pe lângă curtea imperială, pentru a învăţa limba, obiceiurile şi istoria noilor puternici ai zilei. Daniel îi convinge pe trei tineri evrei, Anania, Misail şi Azaria, să nu mănânce din cărnurile jertfite idolilor, considerate necurate pentru poporul Israel, și să mănânce doar produse vegetale.

Capitolul 2 al cărţii profetului Daniel îl arată pe acesta spunând ce a visat împăratul Nabucodonosor, dar şi tâlcuirea acelui vis care prezicea prăbuşirea imperiului său. Acest lucru s-a întâmplat însă după ce Daniel le-a cerut prietenilor săi alături de care era lângă curtea imperială să se roage lui Dumnezeu pentru ca să-i descopere

tainele nepătrunse ale viitorului babilonian. Dumnezeu ascultă rugăciunea tinerilor şi îl ajută pe Daniel să afle ce însemna visul împăratului.

Ulterior, Daniel, om al postului şi rugăciunii, află şi rosteşte şi altor împăraţi babilonieni soarta lor. Atunci când fiul lui Nabucodonosor, împăratul Belşaţar, face un ospăţ cu vasele furate din Templul de la Ierusalim, îngerul lui Dumnezeu a venit în chipul unei mâini care a scris în aer, în faţa celor care benchetuiau, soarta împăratului şi a imperiului pe care îl conducea. Belşaţar este ucis ulterior în luptă, iar ţara, cucerită de perşii conduşi de Darius.

Noul împărat îl pedepseşte pe Daniel, care fusese numit conducător al guvernatorilor de regiuni, pentru că îndrăznise să se închine Dumnezeului său. Pentru aceasta a fost aruncat într-o groapă cu lei flămânzi. Daniel, cu ajutorul lui Dumnezeu, potoleşte mânia şi foamea leilor, care nu se ating de el, iar Darius porunceşte să fie scos din groapă şi readus la cinstea dinainte.

Profetul Daniel a fost prin desăvârşire un om al postului şi al rugăciunii. Atunci când se roagă pentru ca Dumnezeu să ierte păcatele poporului său, pentru care a fost distrus Ierusalimul şi oamenii aduşi în exil, primeşte tâlcuire chiar de la îngerul Gavriil despre profeţia lui Ieremia despre cele şaptezeci de săptămâni până la venirea lui Mesia. Apoi Daniel posteşte din nou timp de trei săptămâni şi se roagă, iar Dumnezeu îi trimite o vedenie despre viitor şi sfârşitul lumii, pe care Daniel trebuie s-o scrie, dar care nu poate fi înţeleasă literal, ci doar atunci când se va împlini.

Profetul Daniel are o vedenie despre patru fiare care stăpânesc şi îngrozesc pământul, dar stăpânirea acestora se încheie odată cu aşezarea pe tron a „Celui Vechi de zile” (Daniel 7, 9), înaintea căruia vine „cineva ca Fiul Omului” (Daniel 7, 13) şi care stăpâneşte lumea în veci: „Stăpânirea Lui este veşnică, stăpânire care nu va trece, iar împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 7, 14).

Sfântul Chiril al Ierusalimului tâlcuieşte această vedenie ca pe felul în care Fiul lui Dumnezeu Se smereşte şi ia chip omenesc, cu care înaintează până când ajunge la slava lui Dumnezeu Tatăl, de care nu S-a îndepărtat niciodată, iar vedenia lui Daniel este o prevestire a celor două stări ale unuia şi aceluiaşi Mesia: starea smerită şi umilită a întrupării (Fiul Omului) şi slava Dumnezeirii Sale, când va judeca toate.

Astăzi îi pomenim şi pe sfinţii trei tineri, prieteni ai lui Daniel, pe numele lor babiloniene Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, care au fost pârâţi regelui Nabucodonosor că

nu se închină idolilor din acea ţară. Pentru aceasta ei au fost aruncaţi, ca pedeapsă, într-un cuptor de foc. Prin credinţa lor şi cu ajutorul lui Dumnezeu, cei trei tineri nu au păţit nimic, iar regele s-a încredinţat şi mai mult de fidelitatea lor, oferindu-le dregătorii mai înalte.

Preot dr. Ioan Chirvasă - Proorocul Daniel în cultul Bisericii noastre

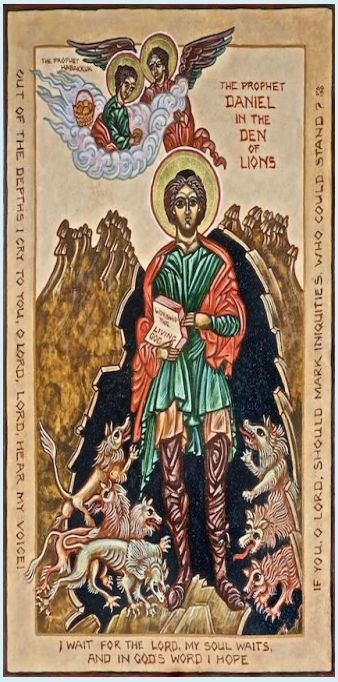

Troparul Sfântului prooroc Daniel şi a celor trei tineri rezumă virtuţile pe care le-au avut aceştia ca şi lucrarea specială a lui Dumnezeu prin ei, fapt pentru care sunt atât de des menţionaţi în slujbele noastre bisericeşti. Iată şi conţinutul troparului: ***«Mari sunt faptele credinţei, că în mijlocul văpăii ca într-o apă de odihnă, sfinţii trei tineri s-au bucurat şi Proorocul Daniel, păstor leilor ca unor oi s-a arătat. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.»***

Daniel, al cărui nume înseamnă „Dumnezeu este judecătorul meu” a trăit în robia babiloniană (sec. VII-VI î.d.Hr.) iar semnificaţia numelui îi devenise călăuză în viaţă.

Deşi departe de templul sfânt şi de neamul său, pentru că fusese luat în robie împreună cu alţi tineri, el rămâne un simbol al înţelepciunii şi al curăţiei sufleteşti. Spre deosebire de ceilalţi profeţi ai Vechiului Testament, Daniel a trăit în captivitate, socotindu-se ca un trimis al lui Dumnezeu pentru a duce ideea mesianică la popoarele păgâne. Pentru acest fapt, el a fost numit „profetul popoarelor”.

E foarte interesant faptul că atunci când Cirus - regele perşilor, care ocupase Babilonul, a permis evreilor aflaţi în robie, să se întoarcă în grupuri în ţara lor,

Daniel rămâne în continuare în Babilon, pentru ca evreii din exil, care nu puteau să se întoarcă, să nu fie lipsiţi de cuvântul lui Dumnezeu.

Ca profet mesianic, Daniel prezice timpul când se va întrupa Mesia, şi anume după şaptezeci de săptămâni de ani de la ieşirea poruncii pentru rezidirea Ierusalimului (Daniel IX,24).

În cele ce urmează nu intenţionăm o prezentare exhaustivă a personalităţii profetului Daniel, ci vrem să evidenţiem faptul că el a fost în atenţia imnografilor creştini şi a autorilor de rugăciuni, fapt pentru care este adesea pomenit în diferitele slujbe religioase ale Bisericii noastre.

Pentru că a fost un mare postitor, preferând să se hrănească numai cu seminţe în locul bucatelor alese de la curtea regelui, el este astăzi pomenit în rugăciunea de binecuvântare a prinoaselor: „...pe cei trei tineri şi pe Daniel fiind hrăniţi numai cu seminţe i-ai arătat mai frumoşi decât pe cei hrăniţi cu multe desfătări”(Liturghier, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al B.O.R, Bucureşti, 2000, pag. 372).

De asemenea la proscomidie, din prescura a treia se scoate miridă şi pentru profeţi însă dintre toţi aceştia (mari şi mici - ne referim la cei cu scrieri în canonul biblic al Vechiului Testament) doar Daniel este nominalizat (Ibidem, pag. 109).

La slujba logodnei se zice printre altele: „Prin inel s-a prea mărit Daniel în ţara Babilonului” (Molitfelnic, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al B.O.R, Bucureşti, 1998, pag. 67).

Apoi la Cununie, la rugăciunea a II-a din cele trei consecutive, se spune: „Păzeşte-i pe dânşii Doamne Dumnezeul nostru precum ai păzit de foc pe sfinţii trei tineri, trimiţându-le lor rouă din cer.” (Ibidem, pag. 75).

Amintim deasemeni cântarea a VII-a de la Rânduiala pentru cei supăraţi de duhuri necurate: „Precum de demult pe cei trei tineri din cuptorul de foc i-ai izbăvit...” şi ideea continuă şi în cântarea a VIII-a: „Pe Dumnezeu Care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc...”(Ibidem, pag. 341).

În Penticostar găsim foarte multe menţiuni despre cei trei tineri şi Daniel. Faptul că fiind aruncaţi în foc, ei au rămas nevătămaţi, dovedeşte intervenţia directă a lui Dumnezeu pentru faptul că ei n-au voit a se închina chipului celui de aur. Unii imnografi au văzut în acest fapt un simbol al zămislirii Sfintei Fecioare Maria, care a primit în pântece focul dumnezeirii şi a rămas nevătămată: „Chipul naşterii tale,

celor trei tineri în cuptor li s-a arătat, fiind păziţi nevătămaţi de foc. Iar pe tine, ceea ce ai primit în pântece Focul cel greu de suferit te-a păzit curată..." (Penticostar, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al B.O.R., Bu-cureşti, 1999, pag. 341).

În paralel cu cei trei tineri din cuptorul cu foc este prezentată imaginea lui Daniel în groapa cu lei, care în loc să-l sfâşie, i se arată prieteni: „Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor în groapă le-a închis..."(Mineiul pe luna Mai, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2001, pag. 28).

Împotrivirea lor faţă de poruncile regelui din Babilon se datora fidelităţii faţă de credinţa iudaică. Chiar dacă erau pe pământ străin, au păstrat credinţa neatinsă de influenţe păgâne: „Pentru legile părinteşti fericiţii tineri pătimind în Babilon, au nesocotit porunca cea nebunească a celui ce împărăţea..."(Ibidem, pag. 428).

De obicei, catavasiile 7 şi 8 de la foarte multe canoane de rugăciune, din Penticostar, Triod, Minee, este în legătură cu cei trei tineri şi cu proorocul Daniel în Babilon.

Cuptorul cu foc şi groapa cu lei au reprezentat motive de inspiraţie pentru alcătuirea de canoane în cinstea unor mucenici ce au avut parte de suferinţe similare cu ale tinerilor din Babilon.

Amintim o strofă din canonul Sfântului Talaleu (13 mai):
„Ca un alt nou Daniel ai fost aruncat în mijlocul leilor şi prin dumnezeiescul dar nicicum împărtăşindu-te de vătămarea acelora, mucenice, purtătorule de nevoinţe Talaleu"(Mineiul pe luna Mai, Op. cit., pag. 162).

Sfântul Andrei Criteanul în Canonul său de pocăinţă îl aminteşte adesea pe Daniel ca un exemplu de credinţă şi de post, prin care el a închis gurile fiarelor: „De Daniel, ai auzit o suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai cunoscut cum tinerii cei ce au fost cu Azaria, au stins prin credinţă, văpaia cuptorului cea arzătoare".

Tot în Triod, la canonul din Duminica a III-a, imnograful îl numeşte pe Daniel „marele între prooroci" şi vede mâinile acestuia „întinse în chipul Crucii": „În groapa leilor aruncat fiind oarecând, marele între prooroci Daniel, mâinile în chipul crucii întinzându-şi, nevătămat s-a păzit de a fi mâncare lor".

În mineiul fiecărei luni întâlnim aproximativ 30 de locuri cu menţionarea numelui Sfântului prooroc Daniel sau a celor trei tineri care au fost împreună cu el.

Toate aceste menţiuni din cărţile de cult, atât cele de la Sfântul Altar dar şi cele de la strană, arată de fapt locul pe care îl are proorocul Daniel în cultul bisericii noastre.

Simbol al curăţiei inimii, exemplu de statornicie în credinţă, mare postitor şi râvnitor al Legii iudaice, mărturia monoteismului într-o lume păgână politeistă, înzestrat de Dumnezeu cu daruri deosebite, Daniel proorocul reprezintă o personalitate vechi-testamentară dintre cele mai importante.

Autoritatea sa este evidenţiată de Însuşi Mântuitorul, când face referiri la sfârşitul lumii, amintind de profeţia lui Daniel, zicând: „Deci, când veţi vedea urâciunea pustiirii, ce s-a zis prin Daniel proorocul...”(Matei 24, 15).

Ora de religie - Sfântul prooroc Daniel

Între chipurile sfinte ale Vechiului Testament, pe care Biserica le cinsteşte închinându-le zile de pomenire, este şi Sfântul Prooroc Daniel (17 decembrie). Este socotit unul dintre marii profeţi ai poporului Israel. S-a născut cu mai mult de jumătate de secol înainte de Hristos, într-o familie de evrei de neam regesc. În anul 606 î.H., pe când avea în jur de 16 ani, a fost luat în robie de către regele Nabucodonosor şi dus în Babilon, împreună cu o mare parte a poporului Israel.

Perioada exilului babilonic a fost una dintre cele mai grele şi mai triste din istoria poporului ales. In Babilon - marea capitală a imperiului babilonian - Daniel a studiat în limba caldeilor, recunoscuţi pentru cunoştinţele lor de astrologie. Cei mai străluciţi dintre învăţăcei urmau să devină dregători la curtea regelui Babilonului.

Numele Daniel însemna în evreieşte „Dumnezeu este judecătorul meu“. Daniel a avut colegi de studiu împreună cu el şi pe alţi trei tineri evrei, Anania, Misael şi Azaria. Si aceştia sunt pomeniţi în această zi, împreună cu Daniel. Toţi patru şi-au asumat rolul de apărători ai credinţei strămoşeşti monoteiste, în condiţiile în care poporului Israel i se impunea religia politeistă babiloniană. Au refuzat să mănânce din alimentele închinate idolilor, pentru a nu se întina şi pentru a nu încălca prescripţiile Legii mozaice. Au fost pedepsiţi şi aruncaţi în foc, dar îngerul Domnului i-a apărat. A urmat episodul cu groapa cu lei în care Daniel a fost arun-

cat, dar şi de data aceasta puterea lui Dumnezeu a fost mai mare decât cea a leilor. Cu ajutorul lui Dumnezeu cel Unul, Daniel a reuşit să tâlcuiască visele lui Nabucodonosor, care îi prevesteau sfârşitul.

Datorită darurilor sale deosebite, profetul Daniel şi-a câştigat o poziţie importantă în ierarhia babiloniană. Această poziţie şi-a păstrat-o profetul şi după cucerirea Babilonului de către perşi în anul 539 î.H., când era în vârstă de 75 de ani. În tradiţia iudaică se spune că Daniel ar fi fost cel care l-a sfătuit pe Cirus regele perşilor, cu privire la întoarcerea evreilor în ţara lor şi ar fi mijlocit pentru rezidirea templului de la Ierusalim.

De Sfântul prooroc Daniel se leagă şi o carte profetică din Vechiul Testament şi care îi poartă numele. În cuprinsul cărţii profetul a prezentat purtarea de grijă a lui Dumnezeu faţă de poporul Său, dar şi pe Dumnezeu ca fiind Domnul istoriei, Cel care ridică şi coboară imperiile lumii. Visul lui Nabucodonosor, precum şi cele două vedenii ale profetului (despre cele patru fiare şi vedenia berbecului şi ţapului) nu sunt altceva decât o anticipare a unor momente importante ale istoriei antice.

Rămâne o figură importantă din istoria mântuirii, un om al lui Dumnezeu prin care Acesta a descoperit oamenilor multe adevăruri dumnezeieşti care se referă atât la istoria umanităţii, cât şi la evenimente eshatologice.

Patriarhul României: „Sfântul prooroc Daniel este un păstor al migranţilor”

Preafericitul Părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat ieri, 17 decembrie, Sfânta Liturghie la Catedrala Patriarhală, în ziua ocrotitorului său spiritual, Sfântul prooroc Daniel.

În cuvântul său de învăţătură, Preafericirea Sa a elogiat personalitatea Sfântului proroc Daniel, arătând că acesta a este un proroc mesianic, care a prezis cu peste 500 de ani înainte venirea lui Mesia. De asemenea, Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Române a arătat că Sfântul Daniel este ocrotitor al celor care se află printre străini.

„Sfântul prooroc Daniel este un păstor al migranţilor, al exilaţilor, al celor care pleacă din ţara lor şi merg în altă ţară unde locuieşte o populaţie de alt neam şi de altă credinţă. Deci, el ar putea fi numit într-un fel, ocrotitorul celor care se află printre străini şi ne învaţă ca atunci când ne aflăm printre străini trebui să ne purtăm cu înţelepciune şi, în acelaşi timp, să ne păstrăm dreapta credinţă”.

În finalul cuvântului Preafericitul Părinte patriarh Daniel a vorbit şi despre modelul de viaţă al celor 3 tineri, Anania, Azaria şi Misail, arătând că aceştia devin simbolul luptătorilor pentru dreapta credinţă într-o lume păgână.

„Cei trei tineri din Babilon care au scăpat vii deşi au fost aruncaţi într-un cuptor cu foc extraordinar de puternic, reprezintă ei înşişi Taina Întrupării Mântuitorului Iisus Hristos şi Taina Maicii Domnului care naşte pe Dumnezeu Fiul ca om în lume şi totuşi nu se distruge, se uneşte în ea Dumnezeirea cu umanitatea luată din ea, iar aceasta rămâne întreagă şi sănătoasă. De aceea, în Postul acesta sfânt şi mare al Naşterii Mântuitorului Iisus Hristos, în cântările noastre bisericeşti apar adesea cei trei tineri, care în văpaia cuptorului din Babilon nu numai că au rezistat, dar au lăudat pe Domnul pe când ardeau în foc răcorindu-se. Această răcoare şi integritate se explică prin faptul că Dumnezeu i-a păzit, că lucrarea harului lui Dumnezeu care este mai presus de stihiile lumii create i-a ajutat. Prin aceasta, cei trei tineri, Anania, Zaharia şi Misail devin simbolul luptătorilor pentru dreapta credinţă într-o lume păgână […] Aceşti trei tineri nu au scris nimic, dar au devenit şi ei profeţi prin faptul că prefigurau pe toţi martirii care au fost adesea chinuiţi cu foc, arşi în cuptor şi şi-au păstrat credinţa dreaptă în Dumnezeu”, a spus patriarhul României.

Totodată Preafericirea Sa a evidenţiat faptul că profetul Daniel şi cei trei tineri sunt pentru noi exemple pentru păstrarea dreptei credinţe: „Atât Proorocul Daniel cât şi cei trei tineri sunt pentru noi învăţători de a ne păstra credinţa nu numai când ne merge bine, ci şi atunci când trecem prin greutăţi, când suntem persecutaţi, când trecem prin focul suferinţei, prin focul sărăciei, prin focul urii şi a invidiei altora faţă de noi, aşa cum ne spune în Evanghelia de astăzi, Mântuitorul Iisus Hristos”, a mai spus Preafericitul Părinte patriarh Daniel.

Sfântul Ignatie Briancianinov - Necazurile vor fi partea monahilor şi creştinilor din urmă

Astăzi este şi ziua Sfinţilor trei tineri, Anania, Azaria şi Misail, "tinerii cei din cuptorul din Babilon" (pomeniţi în paraclise) prăznuiţi împreună cu Sfântul prooroc Daniil. O parte din rugăciunea lor, foarte puternică şi actuală, inclusă în cărţile Vechiului Testament, este preluată şi de Sfântul Ignatie Briancianinov în finalul capitolului despre necazurile monahilor şi creştinilor din urmă (în "Fărâmiturile ospăţului") şi este recomandat a se rosti de către fiecare dintre noi. Să citim împreună întreg capitolul foarte important şi foarte actual extras din cartea Sfântului Ignatie pentru a înţelege şi a ne însuşi mai bine mesajul de foc al acestei rugăciuni şi pentru a-i da greutate şi putere duhovnicească:

Necazurile vor fi partea călugărilor din vremurile de pe urmă

"Sfinţii Părinţi, călugării din primele veacuri creştine, au fost creştini desăvârşiţi, plini de Duhul Sfânt. Ei au avut descoperiri de sus referitor la monahismul vremurilor de pe urmă şi au făcut referitor la acest subiect proorocii care se împlinesc sub ochii noştri. Toate prezicerile părinţilor sunt de acord în a spune că monahii de la urmă vor duce o viaţă mănăstirească săracă, pentru că nu le vor fi acordate nici puterile psihice şi spirituale, nici belşugul harului de care se bucurau primii călugări şi că îşi vor câştiga mântuirea cu mare greutate.

Un oarecare călugăr egiptean a căzut într-o zi în extaz şi a avut o viziune duhovnicească. A văzut trei călugări pe malul mării. De pe celălalt mal o voce le strigă: "Luaţi aripi şi veniţi la Mine!". După ce au auzit această voce, doi dintre călugări au primit aripi de foc şi au zburat deîndată pe celălalt mal. Al treilea a rămas singur acolo unde era. A început a plânge şi a striga. În final şi el a primit aripi, dar nu de foc; acestea erau atât de slabe încât a traversat marea cu mare frică şi întâlnind foarte multe obstacole. Adesea puterile îl lăsau şi se învolbura în mare; văzând că se îneacă, a început să strige cu o voce tânguitoare, când ridicându-se deasupra valorilor, când fiind acoperit de ele, ajungând din nou deasupra, iar apoi epuizat cădea în vârtej, strigând din nou, ridicându-se un pic… în sfârşit, sleit de puteri, a ajuns la malul celălalt. Primii doi călugări reprezintă monahismul primelor veacuri, pe când cel de-al treilea reprezintă monahismul vremurilor de pe urmă, sărac atât numeric cât şi în realizări (Ioan Colov, Pateric, Albă lulia, p. 99).

Într-o zi Sfinţii Părinţi din pustia Scetica vorbeau profetic referitor la neamul de pe urmă. "Ce-am făcut noi?", se întrebau ei. Unul dintre ei, mare bătrân, awa Ishirion a răspuns: "Noi am împlinit poruncile lui Dumnezeu". Ei l-au întrebat ce vor face cei ce vor veni după ei. Avva a răspuns: "Ei vor împlini pe jumătate ceea ce am făcut noi". Apoi l-au întrebat din nou: "Şi ce vor face cei ce vor veni după ei?" Avva Ishirion a răspuns: "Ei nu vor împlini nici o lucrare călugărească, dar vor fi încercaţi de ispite şi aceia dintre ei care vor stărui până la sfârşit vor fi mai mari decât noi şi decât părinţii noştri" .

Arhimandritul Arcadie, superiorul mănăstirii Sfântul Chiril din Novozersk, mort în 1847, relatează următoarele: "Într-o zi, pentru un motiv oarecare, eram foarte întristat. În această stare m-am dus la Utrenie şi în timp ce stam în biserică, mă gândeam la tulburarea mea. Nu ştiam ce o să mi se întâmple: involuntar am închis ochii, într-un fel de absenţă, dar nu dormeam, căci auzeam limpede fiecare cuvânt ce se citea. Deodată l-am văzut în faţa mea pe patronul mănăstirii noastre, Sfântul Chiril. El mi-a zis: 'De ce eşti abătut? Nu ştii tu că monahii din vremurile de pe urmă se vor mântui prin ispite?' Auzind aceste cuvinte, arhimandritul şi-a revenit în sine. Vedenia a lăsat în sufletul acestui stareţ extrem de simplu – căci aşa era Arcadie – o pace profundă.

Aşadar, după cum Dumnezeu ne-a promis, necazurile sunt prin excelenţă partea noastră, a călugărilor de astăzi. Faptul că ştim acest lucru ne aduce mângâiere. Ne încurajează şi ne întăreşte în faţa tuturor necazurilor şi ispitelor cu care ne confruntăm! "Deci, smeriţi-vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, ca El să vă înalţe la timpul cuvenit. Lăsaţi-I Lui toată grija voastră, căci El are grijă de voi" (1 Petru

5, 6-7). Din toată inima să ne lăsăm lucraţi prin necazuri, împlinind cu mare grijă poruncile Evangheliei: Aceasta este voia lui Dumnezeu cu noi.

În cele mai multe cazuri încercările ce vin asupra noastră, la prima vedere, sunt neînsemnate încât nici nu le-ai putea socoti încercări. Dar aceasta-i doar o viclenie a vrăjmaşului care, datorită unei experienţe îndelungate, a dobândit în lupta cu omul necălit o dibăcie extraordinară. Îngerul căzut a observat că ispitele evidente, grosiere şi violente îi insuflă omului un zel puternic şi un mare curaj pentru a se lupta cu ele. Pentru a rămâne ascuns, le va înlocui pe acestea cu ispite mai uşoare, dar foarte subtile şi de o extremă eficacitate. Ele nu provoacă zel în inimile noastre, ele nu declanşează o luptă spirituală, dar te ţin într-un fel de letargie şi aruncă duhul nostru în stare de espectativă. Ele te copleşesc şi în mod progresiv îţi epuizează puterile psihice, te aruncă în plictiseală şi în inactivitate; ele te ruinează şi fac din tine o ţintă a patimilor, ca urmare a slăbănogirii, plictiselii şi inactivităţii.

Viclenia diavolului şi greutatea luptei pe care o duce el astăzi cu călugării au fost descoperite mai dinainte de către Dumnezeu. Dumnezeu îi încununează pe luptătorii de astăzi ca şi pe cei de demult, deşi nevoinţele acelora, în mod aparent, erau mai mari decât ale acestora. Să ne păzim dar să nu ajungem în istovire, în plictiseală şi în lenevire! Să ne mobilizăm toate puterile şi toată atenţia pentru a păzi poruncile Evangheliei. Împlinindu-le vom descoperi nenumăratele curse ale vrăjmaşului şi viclenia cu care el le combină şi le pune în lucrare. Vom vedea că necazurile şi ispitele de astăzi, uşoare în aparenţă, tind, ca şi cele de odinioară, să-l îndepărteze pe om de Hristos, să distrugă din lume adevăratul creştinism, nelăsând să dăinuiască decât forma exterioară, cu care să-i înşele mai uşor pe oameni. Vom vedea că ispitele uşoare pe care satan le pune în lucrare cu o răutate infernală acţionează mult mai eficient decât ispitele violente, sigure, văzute şi directe.

Motivul principal pentru care necazurile sunt atât de chinuitoare pentru călugării de astăzi ţine de monahismul însuşi şi stă înainte de toate în lipsa de formare duhovnicească. Această lipsă, greu de depistat, trebuie considerată ca cea mai mare nenorocire. Călugărul n-o poate sesiza imediat. Începătorul, plin de zel pentru nevoinţă şi mai puţin pentru cunoştinţe duhovniceşti, se mulţumeşte de obicei cu educaţia pe care o găseşte în mănăstire sau care vine de la sine. Mult mai târziu, după un studiu aprofundat al Sfintelor Scripturi şi al scrierilor patristice, asceţii (şi dintre ei un număr mic) devin conştienţi încet, încet, că este de neapărată trebuinţă o formare duhovnicească pentru a înainta în viaţa călugărească; că formarea intelectuală, oricât de bogată şi splendidă ar fi în aparenţă şi ori de ce apreciere s-ar bucura în lumea aceasta lovită de orbire, rămâne întunecată şi-i atrage în tenebre, în locaşul spiritelor căzute, pe cei ce i se dedică ei.

O formare duhovnicească întemeiată pe cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum îl găseşti în carte, dar n-o primeşti printr-o povăţuire vie şi orală, este singura călăuză pe care o ai la îndemână, şi aşa prin forţa lucrurilor, călugărul îşi devine în mare măsură propriul său dascăl. Acest mod de formare, cu tot folosul pe care-l poate aduce, este adesea însoţit de greşeli şi abateri grave, consecinţă inevitabilă stării de ignoranţă a celor supuşi puterii patimilor. Un începător, datorită necunoaşterii şi influenţei ce o au patimile asupra lui, nu poate înţelege corect Sfintele Scripturi, nici nu se poate ţine cu statornicie de acestea. Traversând înot marea de păcate, adeseori ni se împuţinează forţele: epuizaţi, cădem şi ne afundăm în mare, riscând să ne înecăm.

Din pricina lipsei povăţuitorilor duhovniceşti, a marilor trăitori în Duh, datorită nenumăratelor pericole de care suntem înconjuraţi, ajungem într-o stare de plâns. Suntem disperaţi, ne-am rătăcit şi nu există voce care să se întoarcă din rătăcire: cartea rămâne mută, spiritul căzut, dorind să ne ţine în eroare, ne face să uităm chiar că o asemenea carte există.

“Mântuieşte-mă, Doamne!“, striga David care, în duh profetic, prevedea necazurile noastre şi vorbea în numele celui ce doreşte să fie salvat, “că a lipsit cel cuvios“. Nu mai există mentor sau povăţuitor pnevmatofor, capabil să ne arate fără greşeală calea mântuirii şi căruia cel ce vrea mântuirea, să i se încredinţeze fără de nici o grijă. “Că s-a împuţinat adevărul de la fiii oamenilor, deşertăciuni a grăit fiecare către aproapele său” (Ps. 11, 1-3) la îndemnul unei înţelepciuni profane capabile să exagereze şi să întărească erorile şi nălucirile. Am devenit foarte vulnerabili, iar ocaziile de cădere s-au înmulţit în jurul nostru şi au căpătat o putere enormă; ele sunt foarte diversificate şi înşelătoare pentru ochiul nostru sufletesc bolnav şi pentru inima noastră, care atrasă de ele se îndepărtează de Dumnezeu.

Suntem atât de stăpâniţi de ispite încât am abandonat formarea noastră duhovnicească întemeiată pe cuvântul lui Dumnezeu şi care este totuşi singurul mijloc de salvare. Această formare duhovnicească cere să duci o viaţă atentă, eliberată de distracţii, dar voinţa noastră pervertită caută tocmai contrariul. Suntem porniţi înspre câştig material, înspre reuşita în această lume. Dorim onoruri, dorim belşug şi lux. Dorim distracţii şi partea noastră de plăceri mondene. Pentru a dobândi toate acestea, noi suntem exclusiv preocupaţi de dezvoltarea naturii căzute. Am pierdut noţiunea firii născute din nou; poruncile Evangheliei le-am neglijat şi le-am uitat; nevoinţa interioară ne este total necunoscută, cea exterioară absorbindu-ne complet, cu scopul de a părea evlavioşi şi sfinţi în faţa oamenilor şi de a ne lua răsplata de la aceştia. Am părăsit calea mântuirii cea strâmtă şi cu chinuri, şi călătorim pe calea cea largă şi uşoară.

“Mântuieşte-mă Doamne că a lipsit cel cuvios. Iată-ne pe noi (călugării) mai mici decât toate neamurile, iată-ne astăzi smeriţi pentru tot pământul, din pricina păcatelor noastre. Nu mai este nici căpetenie, nici profet, nici rege“ pentru a ne călăuzi în războiul nevăzut ochilor trupeşti, “căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în văzduhuri” (Efeseni 6, 12).

“Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină” (Matei 18, 7), a zis Domnul. Dumnezeu îngăduie uneori să vină ispitele şi dimpreună cu ele suferinţele pe care le provoacă, înspre sfârşitul veacurilor acestea vor fi atât de puternice şi de numeroase încât “din pricina înmulţirii fărădelegii, iubirea multora se va răci” (Matei 24, 12). “Dar Fiul Omului când va veni, va găsi, oare, credinţă pe pământ?” (Luca 18, 8). Casa lui Israel – Biserica – va fi nimicită prin sabie, prin violenţă aducătoare de moarte a patimilor şi va deveni pustie (Iez. 38, 8).

Viaţa după Dumnezeu va deveni foarte dificilă. Şi va fi aşa pentru că cel ce trăieşte în mijlocul ocaziilor de cădere şi care le are mereu sub ochi, nu se poate să nu fie influenţat de ele. Precum gheaţa îşi pierde duritatea în contact cu căldura şi se transformă în apă dulce, la fel inima nestăpânită de bunăvoie, dacă este expusă la influenţa ispitelor, chiar atunci când este statornică, slăbeşte şi sfârşeşte prin a se schimba. Trăirea vieţii după Dumnezeu va deveni foarte dificilă din cauza apostaziei generalizate. Apostaţii vor creşte numeric prin faptul că vor continua să se numească creştini şi în aparenţă se vor purta ca atare şi vor putea foarte uşor să-i persecute pe adevăraţii creştini; aceşti apostaţi îi vor înconjura pe creştinii adevăraţi cu nenumărate curse şi punând la cale maşinaţii pentru a-i sminti din calea mântuirii şi din dorinţa de a-L sluji pe Dumnezeu, cum spune Sfântul Tihon de Voronej şi Zadonsk.

Ei vor acţiona împotriva slujitorilor lui Dumnezeu prin violenţa puterii, prin calomnie, prin maşinaţii pline de răutate, prin tot felul de artificii şi prin persecuţii crude. Mântuitorul lumii, în timp ce era persecutat a găsit adăpost într-un sat obscur şi îndepărtat, Nazaret, ascunzându-se de Irod, de cărturarii şi fariseii, de preoţii şi arhiereii evrei care-L urau; la fel în vremurile de pe urmă un adevărat călugăr cu greu va găsi un loc retras şi necunoscut, pentru a-I sluji lui Dumnezeu într-o oarecare libertate şi fără a se lăsa antrenat de violenţa apostaţilor în slujba lui Satan. O, vremuri nenorocite! O, situaţie dezastruoasă! O, disperare morală, mult mai mare decât catastrofele materiale şi neînţeleasă de către oamenii senzuali! O, catastrofă care începe în timp, dar nu se termină în timp, ci trece în eternitate! O,

dezastrul dezastrelor cunoscut numai de către adevăraţii creştini şi de către adevăraţii călugări, dar ignorat de către cei pe care-i loveşte şi înghite.

Martori ai unei asemenea viziuni duhovniceşti, să facem să se înalţe din mijlocul flăcărilor ispitelor această mărturisire de credinţă şi acest cântec de laudă pe care l-au cântat cei trei tineri în cuptorul încins din Babilon. Şi să ne unim în dragoste cu toată umanitatea împrăştiată pe faţa pământului şi în numele ei, fiindu-i reprezentanţi în faţa lui Dumnezeu, să înălţăm această mărturisire de credinţă şi doxologie, rugându-ne cu umilinţă pentru noi şi pentru întreaga omenire:

"Binecuvântat eşti, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri şi lăudat şi prea slăvit este numele Tău în veci.

Că drept eşti în toate câte ai făcut nouă şi toate lucrurile Tale sunt adevărate, şi drepte căile Tale şi toate judecăţile Tale adevărate.

Tu ai dat hotărâri drepte în toate relele ce ai făcut să vină asupra noastră şi asupra cetăţii celei sfinte a părinţilor noştri, Ierusalimul; Că în adevăr şi dreptate ai adus acestea peste noi din pricina păcatelor noastre.

Că am păcătuit, că am făcut fărădelege, depărtându-ne de la Tine. Şi am greşit în toate şi poruncile Tale n-am ascultat, nici le-am păzit, nici le-am făcut, după cum ne-ai poruncit nouă, ca să ne fie bine.

Şi câte ai adus şi ai făcut nouă în dreapta judecată sunt. Tu ne-ai dat în mâinile vrăjmaşilor noştri, oameni fără de lege şi cei mai răi dintre nelegiuiţi…

Nu ne părăsi pe noi pentru totdeauna, pentru numele Tău şi nu strica legământul Tău. Şi nu depărta mila Ta de la noi… Ci cu sufletul zdrobit şi cu duh umilit să fim primiţi de Tine…

Să nu ne ruşinezi pe noi, ci fă cu noi după îndurarea Ta şi după mulţimea milei Tale. Şi ne scoate pe noi după minunile Tale, şi dă mărire numele Tău". (Cântarea celor trei tineri, cap. 1, 2-19).

Referitor la călugării din veacul de pe urmă, Sfinţii Părinţi ziceau: "în vremurile de pe urmă, cei ce cu adevărat vor lucra pentru Dumnezeu, se vor ascunde cu grijă de oameni şi nu vor face printre ei semne şi minuni ca în vremea noastră, dar ei vor umbla pe calea cea strâmtă cu mare umilinţă" (Sfântul Nifon al Constantinopolului).

De fapt care este în vremea noastră cea mai sigură cale de mântuire pentru un călugăr? Este aceea care îl poate feri de ispite exterioare şi interioare. Ea constă, referitor la ispitele exterioare, în evitarea întâlnirilor şi conversaţiilor familiare, atât înăuntrul, cât şi în afara mănăstirii, în a evita pe cât posibil să ieşi din mănăstire şi din chilie; în ce priveşte ispitele interioare, ea stă în cercetarea şi îndeplinirea poruncilor Evangheliei sau, ceea ce înseamnă acelaşi lucru, în cercetarea şi îndeplinirea voii lui Dumnezeu (cf. Rom. 12, 2), în suportarea fără cârtire şi cu răbdare a suferinţelor îngăduite de Dumnezeu şi în a recunoaşte cu inima sinceră că le meriţi. Poruncile Evangheliei îl vor învăţa pe călugăr umilinţa, iar Crucea îl va duce până la smerenie deplină. Umilinţa dezrădăcinează din suflet şi din trup toate patimile păcătoase şi atrage în suflet harul lui Dumnezeu. În aceasta stă mântuirea“.

Sfântul prooroc Daniel în groapa cu lei pentru mărturisirea Dumnezeului Celui Viu. Cum suntem noi ispitiţi să nu mai ţinem întreg postul şi în general, să lepădăm legea lui Dumnezeu de dragul "lumii"?

Părintele Ciprian Negreanu (Cluj) - Cuvânt la sărbătoarea Sfantului prooroc Daniil (17 decembrie 2013):

"În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

În capitolul 6, acest Sfânt prooroc Daniil, dacă o să fiţi atenţi şi o să citiţi, o să vedeţi că se spune că Darius, împăratul perşilor, a luat tronul, Dariu Medul se numea atunci. Şi s-a gândit el să-şi împartă provincia în 120 de provincii, fiecare provincie având un satrap, un conducător. Şi a pus 120 de satrapi, iar în fruntea lor a pus 3 dregători, cei mai importanţi dintre cei trei 120, care să-i stăpânească pe toţi aceştia, iar între cei 3 dregători [era Daniil] - atâta înţelepciune îi dăduse Dumnezeu lui Daniil, care nu era pers, era de alt neam, era iudeu.

În vremea aceea, iudeii fuseseră duşi în robie în Babilon, cu zecile şi sutele de mii şi dintre aceştia se ridicase Daniil, mai înţelept şi mai evlavios decât toţi evreii. Şi el dobândise atâta înţelepciune şi atâta putere înaintea lor şi a lui Darius, încât a fost ales între primii 3 satrapi care conduceau Persia atunci. Şi, având Daniil atâta

dar de la Dumnezeu, Darius chiar se gândea să-l pună mai mare peste toţi, să fie un fel de stăpânitor al Persiei, peste toţi cei 120 şi peste cei trei satrapi.

Or, asta a dus la multe invidii din partea celorlalţi satrapi perşi şi s-au gândit ei să-i găsească nod în papură lui Daniil şi să-l pârască cu ceva împăratului Darius, să-l arate nevrednic de vreo dregătorie; nu numai să nu fie mai mare peste toţi, ci să-l coboare, să-l dea jos cu totul. Şi, oricât s-au străduit, n-au găsit nimic nevrednic, prin care Daniil să poată fi acuzat de ceva. Pentru că pe toate se străduia să le facă cum trebuie, dar, mai presus de toate, darul şi mâna lui Dumnezeu erau peste el, încât nu-l puteau găsi vinovat de ceva.

Şi au zis atunci: "Dacă n-am găsit şi n-am putut să-l prindem în cele ale veacului acestuia - în cele ale administraţiei, în cele ale legilor imperiale, nu l-am găsit vinovat cu nimic - atunci o să-l găsim vinovat în legea Dumnezeului său". Şi s-au dus cu vicleşug la Darius şi i-au zis: "Uite, ne-am gândit noi, toţi satrapii şi toată curtea ne-am sfătuit să faci în aşa fel încât 30 de zile să nu se închine nimeni altui Dumnezeu, decât ţie, Darius [Darius era socotit zeu]. Şi l-au convins pe Darius că acesta era un lucru bun şi folositor. Şi ştiau că aşa au să-l prindă pe Daniil.

Iar Daniil în toate se supunea, pe toate le făcea cum trebuie, se supunea legii perşilor, dar Legea lui Dumnezeu n-o lăsa. Atunci când legile perşilor interveneau sau îi ciunteau lui din credinţă sau îl făceau într-un fel sau în altul să nu-şi ţină rânduiala lui faţă de Dumnezeu, pe acestea nu le ţinea. Adică în primul rând era legea lui Dumnezeu şi după aceea legea omenească. Şi el n-a ascultat de legea această nouă, de a nu se închina altui dumnezeu, ci s-a închinat în continuare Dumnezeului Celui Viu.

Şi a fost descoperit că se închina Acestui Dumnezeu şi pentru aceea a fost aruncat în groapa cu lei. Deşi regele, cu multă durere, a bănuit că această lege a fost dată special împotriva lui, dar nu şi-a călcat cuvântul şi l-a aruncat în groapa cu lei.

Şi a devenit Daniil, cum se zice în troparele lui, cioban peste lei, în sensul că el stătea în mijlocul leilor şi aceştia ca nişte mieluşei la picioarele lui, nu voiau să se atingă de el. Şi a primit mâncare dumnezeiască Daniil şi a fost scos de acolo viu, şi mai mare a fost Daniil înaintea împăratului Darius la sfârşit decât înainte, ţinând legile lui Dumnezeu.

Şi, pe lângă faptul că s-a cinstit Daniil, mai mare şi mai important este că s-a cinstit numele lui Dumnezeu Cel Viu şi au zis: Mare este Dumnezeul lui Daniil!

Că aşa era. Adică s-a vădit prin lucrarea lui Daniil ce mare este Dumnezeul lui. Că iată, i-a făcut pe acei lei ca pe nişte miei, că acei lei erau ţinuţi special nemâncaţi sau cu o mâncare minimă, astfel încât, dacă se arunca cineva acolo, să fie sfâşiat într-o clipă. Şi Daniil a stat între ei zile întregi fără să păţească nimic.

Să ştiţi că acest sfat al satrapilor este şi sfatul diavolului împotriva noastră, împotriva voastră. Încearcă să vă găsească vinovaţi, încearcă să vă dea pe mâna veacului acestuia, să vă descopere toate nimicurile, toate micimile, toate neputinţele, toate lucrurile pe care nu le-aţi făcut cum trebuie aici pe pământ, încearcă să vi le scoată în faţă şi să vă facă de râs înaintea oamenilor sau să vă dea pe faţă înaintea mai-marilor acestei lumi, ai şefilor voştri, ai stăpânilor de aici. Dar, dacă noi încă nu suntem daţi pe faţă sau nu suntem asupriţi peste măsură – pentru că, dacă la Daniil nu s-a găsit nimic să i se dea pe faţă, la noi se găsesc destule - dar dacă încă nu suntem prigoniţi aici, pe pământ sau nu suntem în temniţă, este pentru că Dumnezeu acoperă cu milostivirea lui viaţa noastră şi nu lasă, aşa cum n-a lăsat nici la Daniil.

Şi dacă vede diavolul că împotriva noastră nu se poate face nimic, căutându-ne greşeli faţă de lume, faţă de oameni, în activitatea noastră zilnică şi vede că Dumnezeu ne acoperă, din propria noastră credinţă vrea să ne distrugă. Aşa cum au zis şi aceia: Prin Legea Dumnezeului lui îl vom găsi vinovat. Prin legea Dumnezeului nostru vrea să ne găsească vinovaţi. Adică [acum, de exemplu]: Postul Crăciunului.

Legea Dumnezeului tău spune să ţii postul pentru Dumnezeu până în ziua Crăciunului. Acum se găsesc să se facă cele mai multe şi mai festive petreceri. Foarte mulţi sunt tentaţi să lepede acum legea de dragul şi ca să nu iasă rău în faţa oamenilor, să nu fie văzuţi ca spărgătorii de grup, de comunitate. Dacă ar fi vegetarieni, ar putea să zică: “Da, vin, dar sunt vegetarian, pregătiţi-mi ceva”. Mulţi leapădă postul, zicând că nu vor să-i smintească pe ceilalţi, îşi leapădă Legea, rânduiala, fac cele ale lumii şi nici ei nu ies bine. Şi s-ar putea ca, după aceea, multe dintre cele pe care le greşim oamenilor Dumnezeu să nu ni le mai acopere, pentru că, dacă nici noi nu ţinem legea lui Dumnezeu şi El îşi ridică puţin din milostivirea Lui de către noi, ca să-L chemăm mai cu osârdie şi ca să-I facem porunca mai cu osârdie.

Că altfel, noi zicem că se poate şi aşa, să nu facem noi mare lucru, să nu facem nici aia, nici aia, şi Dumnezeu tot ne acoperă. Deci nu din supărare sau nu din mâhnire sau nu din răzbunare face Dumnezeu aceasta, ca atunci când noi nu ţinem legea Lui să ne lase şi în mâinile oamenilor, ci ca să vădească faptul că nu poţi oricum să

mergi spre Dumnezeu, nu poţi să trăieşti în nepăsare faţă de Dumnezeu, să ţii ale lumii, să faci toate ale lumii şi să fii şi în pace desăvârşită cu Dumnezeu. Pentru că e pericolul acesta să zicem că merge şi cu ale lumii, cu o viaţă netrăită în Legea şi în porunca lui Dumnezeu, şi [să aştepţi ca] tu să primeşti în acelaşi timp tot ajutorul lui Dumnezeu, mila Lui. E riscul să brodezi în mintea ta aceste două lucruri şi să zici că se poate şi atunci să nu mai ţii nimic din cele ale lui Dumnezeu, zicând că El e oricum milostiv şi o să te ajute. Atunci s-a surpat totul, nimic din Legea lui Dumnezeu n-ar rămâne.

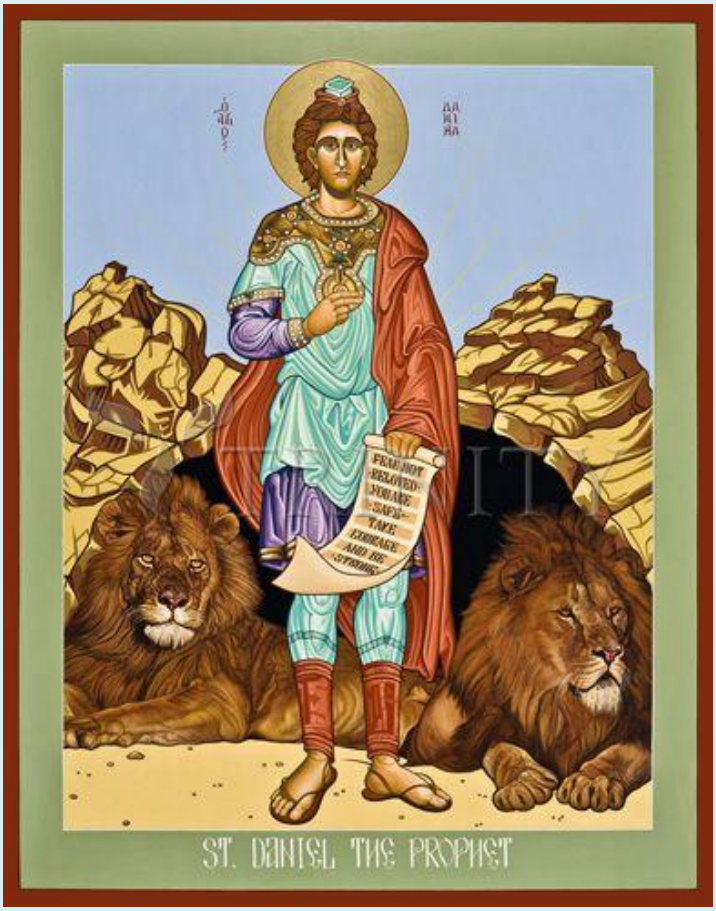

Asta nu înseamnă că nu trebuie să participi la aceste întâlniri; te duci, dar încearcă să-ţi ţii postul tău şi să nu îţi depăşeşti măsura şi să nu exagerezi, cum de multe ori facem, exagerând acolo şi zicând: “Ei, dacă acum tot am călcat Legea, măcar s-o fac până la capăt…“. Şi faci toate, mai mult decât ceilalţi până la urmă, şi greşim mai mult decât ceilalţi.

Iar, dacă îţi ţii rânduiala ta, Dumnezeu te va ocroti în continuare şi nu te va lăsa, cu tot oprobriul celor din jurul tău şi cu toate cuvintele şi cu toate privirile chiorâşe. Până la urmă te vor preţui şi se vor minuna că mai există astfel de oameni, mai

devreme sau mai târziu. Iar, când va veni necazul peste ei, la tine vor veni să întrebe, să-ţi ceară ajutorul şi rugăciunea şi te vor întreba: “Tu cum ţineai post?” Atunci se va trezi şi sufletul lor să te întrebe, şi tu le vei putea spune şi vei avea autoritate să le spui. Altfel, dacă tu nu ţii, ce autoritate să ai când te vor întreba mai târziu? Şi nici nu vor mai veni să te întrebe.

Şi nu numai atât, se va cinsti numele lui Dumnezeu în inimile lor încetul cu încetul, chiar dacă pe moment ţi se pare că se vorbeşte de rău numele lui Dumnezeu. Şi Dumnezeu te va ocroti şi pe tine te va înălţa în ochii lor.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin”.

Sfântul prooroc Daniel, înainte-văzătorul întrupării Celui vechi de zile

Fiul Omului, Cel vechi de zile [Daniel 7]

Am privit până când au fost aşezate scaune şi S-a aşezat Cel vechi de zile; îmbrăcămintea Lui era albă ca zăpada, iar părul capului Său curat ca lâna; tronul Său, flăcări de foc; roţile lui, foc arzător. Un râu de foc se vărsa şi ieşea din el; mii de mii îi slujeau şi miriade de miriade stăteau înaintea Lui! Judecătorul S-a aşezat şi cărţile au fost deschise [Daniel 7:9-10].

Cu ocazia prăznuirii Sfinţilor Strămoşi, înainte de sărbătoarea Naşterii Domnului, cântăm: ***„Daniel cel drept şi minunat între proroci, arătând luminat dumnezeiască a Doua Venire a Ta, văzut-am, a strigat, până ce scaunele s-au***

pus, zice şi Judecătorul a şezut şi râul cel de foc a curs. De carele să ne ferim, Stăpâne Hristoase, cu rugăciunile lor."

Din slujbele dedicate dreptului proroc Daniel, înţelegem că acesta a văzut ***"pe Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru, a Căruia dumnezeiască venire, luminat mai înainte o a vestit…"***

Şi încă: ***„Pe Cel ce şade pe scaun şi de îngeri era înconjurat ai văzut, Daniele, vrednicule de minune; pe Cel necuprins, Carele este Judecător drept, proroace minunate şi spăimântându-te de acea înfricoşată şi groaznică vedenie, ai însemnat tuturor cele ce erau să fie după aceea, scriind a Doua Venire a Dumnezeului nostru, Celui ce S-a întrupat."***

La rândul său, **Sfântul Teofan** identifică referinţa la Judecata de Apoi, în această viziune a lui Daniel şi cântă: „Prin gând s-a învăţat Daniel, iubitorule de oameni, tainele Tale, că pe nor ca pe un Fiu Omenesc venind şi ca pe un Judecător şi Împărat al tuturor neamurilor, pe Tine Te-a văzut, cu curăţia minţii."

Sfântul Hipolit scrie: „[...] Cineva ca Fiul Omului [...] a înaintat până la Cel vechi de zile [Daniel 7:13]. Prin expresia Cel vechi de zile nu se referă la nimeni altul decât la Domnul Dumnezeul şi Stăpânul a toate, la Domnul Hristos Însuşi, Cel care a învechit zilele fără însă ca El să Se fi învechit sau să fi suferit vreo schimbare de pe urma trecerii timpului."

Fericitul Ieronim întreabă: „Ce înseamnă anume că scaunele s-au aşezat şi cărţile s-au deschis? Domnul Dumnezeu Se va aşeza pe scaunul de judecată şi va judeca faptele fiecăruia. Cărţile, care până atunci erau închise, se vor deschide. Şi fiecare dintre noi va da socoteală de toate cele ce a făcut, de fiecare cuvânt pe care l-a rostit, de fiecare gând, chiar şi de cuvintele rostite fără un sens anume [cf. Matei 12:36]; toate sunt trecute acolo, în cărţile Domnului. Sunt unii care cred că acolo, în cer, s-ar găsi cărţi în care au fost consemnate în scris păcatele noastre. Eu cred că aceste cărţi sunt de fapt conştiinţa fiecăruia dintre noi în parte, care în Ziua de Apoi va ieşi la iveală şi fiecare vom putea să vedem ce am făcut şi ce semnificaţie au avut şi au faptele noastre."

La care adaugă: „Domnul Dumnezeu şade pe scaunul de judecată. Şi chiar dacă cel supus judecăţii este cuprins de tristeţe, cel pentru care se face judecata va fi fericit."

Într-o epistolă de-a sa, **Sfântul Vasile cel mare** îndeamnă: „Închipuie-ţi în cugetul tău icoana ultimului deznodământ al vieţii universale, când Fiul lui Dumnezeu va veni întru mărire cu sfinţii Săi îngeri [...]. Adu-ţi aminte de vedenia dumnezeiască a lui Daniel, cum ne înfăţişează el judecata: am privit, zice el, până când au fost aşezate scaune şi S-a aşezat Cel vechi de zile [Daniel 7:9]

Ducând mult departe discuţia aceasta, **Sfântul Ioan Gură de Aur** citează mai multe viziuni dumnezeieşti subliniind importanţa celor două ipostaze: şezând şi stând în picioare: „Spune Daniel, prorocul: Am privit până când au fost aşezate scaune şi S-a aşezat Cel vechi de zile… [Daniel 7:9]. Isaia, de asemenea, spune: [...] am văzut pe Domnul stând pe un scaun înalt şi măreţ şi poalele hainelor Lui umpleau templul. Serafimi stăteau înaintea Lui… [Isaia 6:1-2]. Iar Miheia: Am văzut pe Domnul stând pe tronul Său şi toată oştirea cerească sta lângă El la dreapta şi la stânga Lui [III Regi 22:19]. Vezi că în toate locurile acestea se spune că puterile cele cereşti stau înaintea Domnului sau de-a stânga şi de-a dreapta Lui şi aşteaptă ca El să Se aşeze? Vezi şi cum se face distincţie între cete, când se spune: Cel ce face pe îngerii Săi duhuri şi pe slujitorii Săi pară de foc [Evrei 1:7; Psalm 103:5]» iar despre Fiul: Tronul Tău, Dumnezeule, în veacul veacului şi

toiagul Împărăţiei Tale [Evrei 1:8]? Prin tron se arată puterea împărătească a Fiului."

Sfântul Ambrozie este şi el de acord că: „Atunci când judecă, Domnul şade pe tron, după cum şi Daniel arată: Am privit până când au fost aşezate scaune, S-a aşezat Cel vechi de zile [...]. Judecătorul S-a aşezat şi cărţile au fost deschise [Daniel 7:9-10]"

Sfântul Ioan Gură de Aur ne atrage atenţia asupra râului de foc, spunând: Este cu neputinţă pentru cel ce odată a fost lăsat pradă râului de foc, să socotească într-un fel sau într-altul că pedeapsa lui va avea un sfârşit. [...] Chiar de nu ar fi nici un fel de râu de foc şerpuitor, nici îngeri înfricoşători stând de parte şi de alta a tronului, ci doar oameni, dintre care unii ar fi doar chemaţi, alţii spre laudă şi spre a fi daţi drept pildă altora, alţii spre a fi izgoniţi şi vădiţi de ruşine, spre a nu avea parte de vederea slavei lui Dumnezeu - iar dacă aceasta ar fi singura pedeapsă, oare pierderea acestor negrăite binecuvântări nu ar fi un imbold pentru sufletele celor astfel lipsiţi? [...] Căci răul acesta atât este de mare, încât nu poate fi exprimat în cuvinte; dar atunci vom vedea acestea lămurit, în deplina lor realitate.

Acum însă, rogu-te, fă bine şi adaugă la scena aceasta şi pedepsele. Imaginează-ţi că oamenii nu au parte doar de ruşinare, că pe lângă feţele cernite şi capetele plecate ei mai sunt traşi prin râul acela de foc, sunt împinşi către instrumentele de

tortură şi sunt daţi pe mâinile chinuitorilor, care le provoacă suferinţă, tocmai în vremea când aceia care s-au nevoit cu lucrarea binelui şi au săvârşit fapte vrednice pentru viaţa cea veşnică sunt încununaţi şi cinstiţi ca nişte biruitori şi se înfăţişează înaintea tronului Împărătesc.

Toate acestea se vor întâmpla în acea zi dar cele ce vor urma după acestea, ce limbă ar putea să le zugrăvească? Ce cuvinte ar putea descrie mai potrivit şi mai deplin bucuria, câştigul, plăcerea de a fi împreună cu Iisus Hristos Domnul? Căci când sufletul revine la starea lui cea nobilă şi firească şi, ca atare, este capabil de a-şi cunoaşte Stăpânul, este cu neputinţă a grăi ce plăcere urmează din aceasta şi ce câştig, iar aceasta nu atât din lucrurile care sunt atunci imediat la îndemână, cât din convingerea că lucrurile acestea nu vor mai cunoaşte sfârşit. Bucuria şi mulţumirea care însoţesc acum cu nu se pot descrie în cuvinte şi nici nu pot fi cuprinse cu înţelegerea."

Am privit în vedenia de noapte şi iată pe norii cerului venea cineva ca Fiul Omului şi El a înaintat până la Cel vechi de zile, şi a fost dus în faţa Lui. Şi Lui I s-au dat stăpânirea, slava şi împărăţia, şi toate popoarele, neamurile şi limbile Îi slujeau Lui. Stăpânirea Lui este veşnică, stăpânire care nu va trece, iar împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată [Daniel 7:13-14].

Sfântul Iustin, martirul (cca 100 – cca 165) Îl identifică aici pe Fiul Omului cu Iisus Hristos, spunând: „Oare atunci când Daniel zice că Cel ce primeşte împărăţia cea veşnică este ca un Fiu al Omului [Daniel 7:13] nu face aluzie tot la acest lucru? Căci a zice: Ca un Fiu al Omului înseamnă că Acesta S-a arătat şi a fost om, dar, cu toate acestea nu înseamnă că El a fost din sămânţa omenească. Şi, atunci când zice că El este piatră tăiată fără mâini omeneşti [Daniel 2:34], strigă acelaşi lucru, în taină. Căci, zicând că piatra aceasta a fost tăiată fără mâini omeneşti, arată că El nu este o lucrare omenească, ci o lucrare a voinţei Părintelui tuturor, Dumnezeu, care L-a dat la iveală."

Sfinţii Părinţii şi imnografii Bisericii identifică pe Cel vechi de zile cu Fiul Omului.

Sfântul Atanasie cel mare scrie: „Cel vechi de zile S-a făcut asemenea unui copil."

Iar **Sfântul Chiril al Ierusalimului** (cca 315-386), la praznicul întâmpinării Domnului, exclamă: „Tot pământul să aducă slavă, toată limba să cânte, să cinstim

toţi cu bucurie şi evlavie pe Pruncul cel de 42 de zile, Prunc vechi de zile şi Dumnezeu de mai înainte de veşnicie, Prunc mic şi vechi de zile, sugar şi Creator al veacurilor toate."

Sfântul Metodiu de Olimp (cca 311), cu ocazia aceluiaşi praznic, arată: „Dreptul Simeon a primit în bătrânele sale braţe pe Cel vechi de zile în chip de Prunc şi a adus slavă lui Dumnezeu spunând: Acum slobozeşte pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace [Luca 2:29].

Iar cu ocazia Naşterii Domnului, **Sfântul Ioan Gură de Aur** îşi exprimă bucuria în cuvinte precum acestea: „Ce-aş putea spune şi ce aş putea să grăiesc? Minunea aceasta mă lasă fără de glas! Cel vechi de zile Se face Prunc. El, Cel dintru cele înalte, de pe tronul slavei vine într-o iesle."

Tot Sfântul Ioan Gură de Aur interpretează folosirea cuvântului vechi, spunând: „Aici, cuvântul vechi este folosit în sensul său pozitiv, ca sugerând înălţime şi slavă."

Imnografii Bisericii vorbesc despre inefabilul întrupării în cântări precum acestea: ***„Scăpând de legile fireşti, Fecioară, ai născut curată mai presus de fire, Prunc tânăr pe pământ, pe Cel ce este dătător de lege şi vechi de zile [cf. Daniel 7:9], cerule înţelegător al Făcătorului tuturor. Pentru aceasta, cu credinţă şi cu dragoste pe tine te fericim."***

Iar la praznicul întâmpinării Domnului, cântăm: ***„Cel vechi de zile, Care a dat de demult Legea lui Moise în Sinai, astăzi Prunc este văzut şi după Lege, ca un făcător al Legii, Legea plinind, în biserică este adus şi este dat bătrânului. Iar dreptul Simeon, primindu-L şi văzând săvârşită plinirea rânduielilor dumnezeieşti, cu bucurie a strigat: văzut-au ochii mei taina cea din veac ascunsă, care în zilele acestea de apoi s-a arătat; lumină care risipeşte întunericul neamurilor celor necredincioase şi slavă noului ales Israel. Drept aceea slobozeşte pe robul Tău din legăturile acestui trup, la viaţa cea neîmbătrânitoare, minunată şi fără de sfârşit, Cel ce dai lumii mare milă."***

Sfântul Efrem Sirul se roagă pentru a sa turmă, spunând: „Primeşte lacrimile celor mai mici ai mei, căci sunt curaţi cu toţii. El, Cel fraged de zile, a fost să-L împace pe Domnul, pe Cel vechi de zile."

Şi încă: „O, Fecioară, Pruncul tău e înaintat în vârstă şi vechi de zile şi înălţat mai presus de toate (…) şi în El toate s-au făcut noi."

Sfântul Teofan cânta: „Cel vechi de zile S-a pogorât în pântecele tău cel sfinţit, ca ploaia pe lână, Preacurată şi nou Adam S-a arătat, Iubitorul de oameni.”

Sfântul Iosif, imnograful confirmă la rândul său: „Fecioară Preacurată, pe Cel vechi de zile prunc nou pentru noi ai născut.”

Puţini sunt aceia care socotesc că Cel vechi de zile ar fi Dumnezeu Tatăl, pierzând din vedere faptul că Iisus Domnul Însuşi spune că nimeni nu L-a văzut pe Tatăl [Ioan 6:46] - nici chiar înţeleptul Proroc Daniel - drept pentru care putem spune că, în majoritate covârşitoare, Sfinţii Părinţi sunt de acord că aici este vorba despre Iisus Hristos, Fiul Omului, Care S-a pogorât la El spre a-şi împlini lucrarea şi a fost adus şi conferit Celui vechi de zile, adică S-a întrupat.

Sfântul Iustin, martirul ne spune că este vorba despre Fiul Omului, singurul Care Se arată ca persoană, cu chip de om, Prorocilor Vechiului Testament. Cuvântul care este trimis „[...] de către Altul, Care rămâne de-a pururea în cer şi Care nu S-a arătat şi nu a vorbit prin El singur nimănui, niciodată şi pe care-L înţelegem ca Creator al tuturor şi Tată”.

Viziunea Profetului Daniel preînchipuie sau prefigurează Întruparea lui Hristos, care Şi-a asumat firea omenească şi astfel S-a descoperit ochilor noştri.

Sfântul Ioan Damaschin scrie: „Daniel nu a văzut firea lui Dumnezeu ci tipul său icoana Celui ce avea să vină. Căci Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu la acea vreme era nevăzut şi era pe cale să devină Om întru adevăr, spre a Se uni cu firea noastră.”

Sfântul Amona mărturiseşte şi el că atunci când Daniel a văzut pe cineva ca Fiul Omului, „el a prorocit întruparea Unuia-Născutului, numindu-L Fiu al Omului pe Cel ce urma să fie Fiu al Preasfintei Maria şi prin aceasta urma să devină Om”.

Prin urmare, aici se vorbeşte despre Cuvântul care primeşte firea omenească şi este numit de către prorocul „cineva ca Fiul Omului”, în unirea ipostatică Dumnezeu-Om.

În plus faţă de aceasta, **Sfântul Irineu** observă faptul că descrierea vechi de zile se potriveşte cu înfăţişarea Fiului Omului, Iisus Hristos, Alfa şi Omega, anticipându-l pe Sfântul Ioan Teologul: Şi m-am întors să văd al cui este glasul care vorbea cu mine şi întorcându-mă, am văzut şapte sfeşnice de aur. Şi în mijlocul sfeşnicelor pe Cineva asemenea Fiului Omului, îmbrăcat în veşmânt lung până la picioare şi

încins pe sub sân cu un brâu de aur. Capul Lui şi părul Lui erau albe ca lâna albă şi ca zăpada, şi ochii Lui, ca para focului [Apocalipsa 1:12-14].

Prin urmare Cel vechi de zile din viziunea lui Daniel îşi asumă firea omenească. El prefigurează pe Alfa şi Omega pe care l-a văzut Sfântul Ioan Teologul, în Apocalipsă.

Sfântul Ilarie îndeamnă: „Priveşte de-a lungul timpului şi cercetează în ce chip i S-a arătat [...] lui Daniel, care mărturiseşte despre Fiul Omului în împărăţia cea veşnică.”

(Din: Vieţile Sfinţilor Proroci. Prorocii mari şi prorocii mici ai Vechiului Testament, Editura Sophia, Bucureşti, 2010)

Sfântul prooroc Daniil: Cele 70 de săptămâni, antihrist şi sfârşitul veacurilor
"Toţi cei fărădelege nu vor pricepe, ci numai cei înţelepţi vor înţelege"

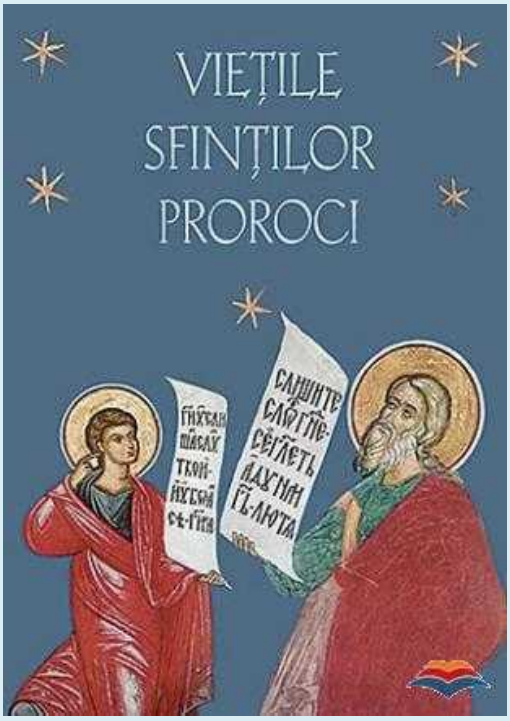

Şaptezeci de săptămâni sunt hotărâte pentru poporul tău şi pentru cetatea ta cea sfântă, până ce fărădelegea va trece peste margini şi se va pecetlui păcatul şi se va ispăşi nelegiuirea, până ce dreptatea cea veşnică va veni, vedenia şi prorocia se vor pecetlui şi se va unge Sfântul Sfinţilor [Daniel 9:24].

Vorbind despre Mântuitorul, **Sfântul Atanasie cel mare** scrie că nu avem trebuinţă a mai căuta într-altă parte, atâta timp cât Daniel a prevestit şi timpul de faţă, şi venirea Mântuitorului [*Şaine Athansius, Select Works and Letters, On the Incarnation of the Word, 39, în ed. cât., ed. Schaff & Wace, Eordmans Pub. Co., Grand Rapids, MI, 1975, p. 57 [În lb. rom., vezi Atanasie cel mare, Tratat despre întruparea Cuvântului şi despre arătarea Lui nouă, în trup, V.XXXIX, în vol. Scrieri I, trad., Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, PSB 15, Bucureşti, 1987, pp, 133-134 (n, tr,)]*].

În cuvântul său, **Sfântul Ioan Gură de Aur** arată: „După ce Daniel a făcut rugăciunea aceea în sac şi cenuşă, a venit Gavriil la el şi i-a zis: Şaptezeci de săptămâni s-au hotărât peste poporul tău şi peste oraşul cel sfânt [Daniel 9:24].

Dar poate că mi s-ar spune că şi aici este vorba despre timp. Aşa este, dar nu despre timpul cât va ţine robia, ci despre timpul după care va începe o nouă robie. Una este să vorbeşti despre timpul cât are să ţină robia şi alta să vorbeşti despre timpul după care va veni şi va începe robia. Şi vezi că Dumnezeu n-a mai spus acum peste poporul Meu, cu toate că profetul spusese: Arată faţa Ta peste poporul Tău, ci îl înstrăinează din pricina crimei ce avea să o săvârşească. Cu toate acestea, profetul se roagă fierbinte: luminează faţa Ta spre templul Tău pustiit [Daniel 9: 17].

Însă Domnul S-a depărtat de la ei, din pricina crimei ce aveau să o săvârşească. Ce înseamnă cuvântul profetului: până ce se va fi săvârşit păcatul [Daniel 9:24]? Faptul că iudeii vor săvârşi multe păcate, dar culmea păcatelor va fi atunci când îl vor ucide pe Stăpânul lor. Acelaşi lucru îl spune şi Hristos: Umpleţi dar şi voi măsura părinţilor voştri [cf. Matei 23:32]. Iată câtă unitate de gândire! Hristos a spus: Umpleţi dar… ; profetul spune: până ce se va fi săvârşit păcatul. Ce înseamnă că se va fi săvârşit? Să nu mai rămână nimic. Şi să aducă dreptate veşnică. Şi care este dreptatea veşnică, dacă nu cea dată de Hristos?

Şi să se pecetluiască vedenia şi prorocul şi să se ungă Sfântul Sfinţilor [Daniel 9:24], adică să înceteze profeţiile. Căci asta înseamnă a pecetlui: a înceta ungerea, a înceta vedeniile. De aceea şi Hristos a spus: Toţi prorocii şi Legea au profeţit până la Ioan [Matei 11:13].” [*Sfântul Ioan Gură de Aur, Împotriva creştinilor iudaizanţi, V, în ed. cât., pp. 130-132.*]

Să ştii şi să înţelegi că de la ieşirea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului şi până la Cel-Uns, Cel-Vestit, sunt şapte săptămâni şi şaizeci şi două de săptămâni; şi din nou vor fi zidite pieţele şi zidul din afară, în vremuri de strâmtorare [Daniel 9:25].

Sfântul Hipolit observă: „În realitate, aceasta s-a împlinit deja. Căci poporul s-a întors şi a reconstruit cetatea şi Templul şi fortificaţiile.” [*Sfântul Hipolit, The Extant Works and Fragments of Hippolytus: Fragments and Commentaries, în ed. cât., pp. 180 -182.*]

Sfântul Atanasie: „Spun poveşti iudeii şi trec cu vederea timpul de faţă. Căci când a încetat prorocul sau vedenia din Israel, dacă nu acum, când a venit Hristos, Sfântul Sfinţilor? Şi un semn şi o dovadă însemnată a venirii lui Dumnezeu-Cuvântul este că nu mai stă în picioare Ierusalimul, nici nu s-a mai ridicat proroc, nici nu se mai descoperă vreo vedenie între ei. Şi e firesc să fie aşa. Căci, venind Cel prezis, ce nevoie mai e de cei ce-L prezic? Şi fiind prezent Adevărul, ce nevoie

mai e de umbră? De aceea, au prorocit până a venit Dreptatea însăşi şi Cel ce a răscumpărat păcatele tuturor." [*Saint Athanasius, coc. cât [În lb. Rom., vezi vol Atanasie cel mare, op cât., V, XI, ed. cât., p. 134 (n, tr.)]*

Sfântul Chiril al Ierusalimului este de acord şi el cu părerea că „şaizeci şi nouă de săptămâni de ani [...] fac patru sute optzeci şi trei de ani. Prin urmare, a spus că după trecerea a patru sute optzeci şi trei de ani de la zidirea Ierusalimului, când nu vor mai fi conducători din Iuda, atunci va veni un împărat de alt neam, pe timpul căruia Se va naşte Hristos" [*Sfântul Chiril al Ierusalimului, The Work of Saint Cyril of Jerusalem, Catechesis, XII, vol, 1, în ed. cât., p. 239 [În lb. rom., vezi Sf. Chiril al Ierusalimului Cateheze, partea I, XII. 19,.ed. cât., p. 291 (n. tr.]*.].

Sfântul Hipolit, explicând cuvântul acesta, semnalează faptul că, „menţionând la început şaptezeci de săptămâni şi împărţindu-le mai apoi în două jumătăţi, pentru că toate cele mai înainte spuse de către Arhanghelul Gavriil să fie mai cu uşurinţă înţelese",

el continua astfel, spunând: până la Cel-Uns, Cel-Vestit, sunt şapte săptămâni [Daniel 9:25], adică patruzeci şi nouă de ani. În cel de al douăzeci şi unulea an, Daniel a avut viziunile acestea, în Babilon. Prin urmare cei patruzeci şi nouă de ani adăugaţi la cel douăzeci şi unu fac cam şaptezeci de ani de robie scurşi de la cucerirea lor de către Nabucodonosor; după trecerea cărora, poporul se va întoarce şi va aduce jertfe şi prinoase, când Hristos va fi regele lui. Dar despre ce Hristos se vorbeşte aici? Despre nimeni altul decât despre Iosua (Isus), Fiul lui Iotadac, care s-a întors atunci împreună cu poporul şi a adus jertfe după Lege, în cel de al şaptezecilea an, când Templul a fost reconstruit. Căci toţi regii şi preoţii erau afierosiţi hristoşi, pentru că erau unşi cu ulei sfinţit, preparat de către Moise, cel din vechime. Astfel, aceştia toţi purtau numele Domnului în însăşi persoana lor, arătându-se dinainte ca preînchipuiri şi păstrând vie imaginea această până la venirea din ceruri a Regelui şi a Preotului celui desăvârşit, Care singur a împlinit voia Tatălui; aşa după cum şi Samuel este descris că tip al lui Hristos: Şi-Mi voi pune un preot credincios. Acela se va purta după inima Mea şi după sufletul Meu; şi casa lui o voi întări şi va umbla el înaintea Unsului Meu în toate zilele [I Regi 2:35].

Astfel, spre a se arăta vremea venirii Lui, a Celui pe care Daniel a năzuit să-L vadă, el arată că după şapte săptămânilor mai urma încă şaizeci şi două de săptămâni [cf. Daniel 9:25], adică 434 de ani. Căci după întoarcerea poporului din Babilon, sub conducerea lui Iosua, fiul lui Iotadac, a scribului Ezdra şl a lui Zorobabel, fiul lui Salatiel, din seminţia lui David, au fost 434 de ani până ce

Hristos a venit, pentru ca Preotul preoţilor să Se arate în lume şi pentru ca Cel ce a ridicat păcatele lumii să iasă la lumină, după cuvântul lui Ioan despre El: Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii [Ioan 1:29].

La fel spune şi Arhanghelul Gavriil: se va pecetlui păcatul şi se va ispăşi nelegiuirea, până ce dreptatea cea veşnică va veni [Daniel 9:24]. Dar cine a ispăşit fărădelegile noastre? Pavel Apostolul ne învaţă spunând: Căci El este pacea noastră, El Care a făcut din cele două - una [Efeseni 2:14], ştergând zapisul ce era asupra noastră, câte ne era potrivnic cu rânduielile lui [Coloseni 2:14]. Spune Gavriil: până ce [...] se va unge Sfântul Sfinţilor [Daniel 9:24].

Iar Sfântul Sfinţilor este nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu, Care, atunci când a venit şi S-a arătat în lume, a spus: Duhul Domnului este peste Mine, căci Domnul M-a uns [cf. Luca 4:18; Isaia 61:1] şi celelalte. De aici înainte, tot cel ce crede în Preotul cel ceresc se va curăţi de către acelaşi preot, iar păcatele lui se vor şterge. Şi tot cel ce nu va crede în El, nesocotindu-L ca pe un oarecare, păcatele unuia ca acestuia se vor pecetlui şi nu se vor mai putea şterge; iar Arhanghelul, cunoscând dinainte că nu toţi vor crede în El, a spus: se va pecetlui păcatul şi se va ispăşi nelegiuirea [Daniel 9:24].

Căci aceia care nu vor primi să creadă în El, vor petrece în păcat până la sfârşitul vremurilor şi vor fi pecetluiţi pentru a nu scăpa de judecată. Dar toţi cei ce vor crede în El ca într-unul Ce are puterea de a ispăşi fărădelegile, îşi vor vedea păcatele şterse. Aşa spune: vedenia şi prorocia se vor pecetlui [Daniel 9:24].

Căci, atunci când a venit Cel ce era plinirea Legii şi a Profeţilor (căci Legea şi Profeţii au fost până la Ioan), a fost de trebuinţă ca toate acestea mai înainte vestite prin ei să fie confirmate (pecetluite) pentru ca, la venirea Domnului, toate cele ascunse să iasă la lumină şi toate cele robite să fie eliberate de către El…" [*Sfântul Hipolit, On Daniel, în The Extant Works and Fragments of Hipplytus: Fragments from Commentaries, în ed. cât., pp. 180-181 Vezi şi „Jerome on the Prophecy of Daniel" , în The Church Fathers on the Bible, ed. cât., pp. 223-240; Braverman, Jerome's Commentary on Daniel, 13, pp. 103-112.*]

Continuând ideea aceasta, **Sfântul Ioan Gură de Aur** adaugă: „Uită-te la aceste cuvinte cu mare atenţie! Toată problema în ele stă. Şapte săptămâni şi şaizeci şi două de săptămâni fac patru sute optzeci şi trei de ani. Aici, cuvântul săptămâni nu se referă la săptămâni de zile, nici la săptămâni de luni, ci la săptămâni de ani. De la împăratul Cyrus până la Antioh Epifan şi de la robia aceea de sub el sunt trei sute nouăzeci şi patru de ani. Aşadar Daniel, pentru a arăta că nu vorbeşte despre

pustiirea Templului făcută de Antioh Epifan, ci de una de mai târziu şi anume de cea din vremea lui Pompei, Vespasian şi Tit, împinge mai departe timpul împlinirii proorociei. După aceea ne spune de când trebuie să începem numărătoarea anilor şi ne arată că nu trebuie să o începem din ziua întoarcerii evreilor din robie. Dar de când? De la ieşirea cuvântului pentru răspuns şi pentru zidirea Ierusalimului." [*Sfântul Ioan Gură de Aur, Împotriva creştinilor iudaizanţi, V. 9, în ed. cât., p. 133.*]

„Ierusalimul şi Templul nu s-au zidit în vremea lui Cyrus, spune Sfântul Ioan Gură de Aur, ci în vremea lui Artaxerxe Macrohirul. După întoarcerea evreilor din robie, a venit ca împărat Cambise, apoi magii; după magi, Darius fiul lui Istaspe, apoi Xerxes, fiul lui Darius, iar după acesta, Artavane; apoi, după Artavane, Artaxerxe Macrohiru, care a împărăţit peste Persia. Când împărăţea acesta, în al douăzecilea an al împărăţiei lui, Neemia, întorcându-se în patrie, a ridicat Ierusalimul. Lucrurile acestea ni le-a istorisit cu de-amănuntul Ezdra. Deci, dacă vom număra de la această dată patru sute optzeci şi trei de ani, vom ajunge la această din urmă distrugere a Ierusalimului, De aceea spune profetul: Se va zidi piaţa şi zidul înconjurător [Daniel 9:25]. Cu alte cuvinte, profetul spune aşa: de când s-a zidit Ierusalimul şi şi-a recăpătat înfăţişarea lui cea veche, numără şaptezeci de săptămâni şi vei vedea că robia aceasta nu are sfârşit [...]. Ce cuvânt va mai rămâne deci, iudeilor, când prorocii spun câtă vreme vor ţine celelalte robii, iar acestei din urmă robii nu-i hotărăsc nici un timp, ci, dimpotrivă, afirmă chiar că pustiirea va fi până la sfârşitul lumii?" [*Idem, ibidem, pp. 133-135.*]

Iar după cele şaizeci şi două de săptămâni, Cel-Uns va pieri fără să se găsească vreo vină în El, iar poporul unui domn va veni şi va dărâma cetatea şi templul. Şi sfârşitul cetăţii va veni prin potopul mâniei, lui Dumnezeu şi până la capăt va fi război - prăpădul cel hotărât [Daniel 9:26].

Şi El va încheia un legământ cu mulţi într-o săptămână, iar la mijlocul săptămânii va înceta jertfa şi prinosul şi în templu va fi urâciunea pustiirii, până când pedeapsa nimicirii cea hotărâtă se va vărsa peste locul pustiirii [Daniel 9:27].

Sfântul Hipolit: „Când cele şaizeci şi două de săptămâni se vor fi împlinit şi Hristos va fi fost venit, iar Evanghelia va fi fost predicată la toate neamurile, atunci va fi plinirea vremii şi nu va mai rămâne decât un răgaz de o săptămână, ultima. În vremea aceea, vor veni Ilie şi Enoh. Şi în toiul acelei cumplite pustiiri care va fi atunci, se va arăta Antihrist, vestind el însuşi pustiirea întregii lumi.

Prorocul Daniel ne face cunoscute lucrurile acestea cu privire la Antihrist: el se va arăta cu totul lipsit de ruşine, pricinuitor de războaie, tiran; el se va înălţa pe sine mai presus decât toţi regii şi conducătorii pământului şi mai presus decât tot binele; el va construi cetatea Ierusalimului şi va restaura Templul. Necredincioşii se vor închina înaintea lui şl îl vor cinsti ca pe un dumnezeu, vor îngenunchea înaintea lui, crezând că el este Hristos.

Căci el îi va tăia şi îi va ucide pe cei doi mărturisitori şi înainte-mergători ai lui Hristos, vestitori adevăraţi ai Împărăţiei Cerurilor, după cum scris este: Şi voi da putere celor doi martori ai mei şi vor proroci, îmbrăcaţi în sac, o mie două sute şi şaizeci de zile [Apocalipsa 11:3].

Iar la venirea lui, jertfele şi prinoasele care se aduc acum Domnului chiar şi între neamuri vor înceta. După cum şi aceasta se proroceşte prin Daniel: Şi El va încheia un legământ cu mulţi într-o săptămână, iar la mijlocul săptămânii vor înceta jertfa şi prinosul [Daniel 9:27] .

Aici se arată ca săptămâna aceea se va împărţi în două. Apoi, cei doi martori vor propovădui vreme de trei ani şl jumătate; iar Antihrist va purta război împotriva sfinţilor în timpul care a mai rămas din săptămâna aceea şi va pustii lumea, ca să se împlinească Scriptura care zice: Şi din vremea când va înceta jertfa cea de-a pururi şi va începe urâciunea pustiirii vor fi o mie două sute nouăzeci de zile [Daniel 12:11].”[*Sfântul Hipolit, The Extant Works and Fragments of Hlppolytus: Fragments and Commentaries, în ed. cât., pp. 180-182, 184*]

Sfântul Efrem spune că „mintea celor care L-au răstignit pe Hristos era întunecată, motiv pentru care ei nu şi-au dat seama de Soarele pe care-L ţintuiau de Cruce, soarele care luminează pentru tot ochiul, atunci când întunericul acoperă pământul [cf. Luca 23:44]. [...] Cum soarele acesta natural se întunecase, tocmai întunericul acesta a vădit şi a vestit totodată distrugerea iminentă a cetăţii: Iată cuvântul Domnului care trebuia să se împlinească de la dărâmarea Ierusalimului [cf. Daniel 9:2, 24-27]! Cetatea nu L-a primit pe cel Care a înălţat-o. Nimic alta nu mai rămâne de-acum decât numai să fie distrusă” [*Sfântul Efrem, Commentary on Tatian’s Diatessaron, ed. cât., p, 308.*].

Din comentariile **Fericitului Ieronim** aflăm: „Romanii au dărâmat cetatea şi Templul, sub conducerea lui Vespasian, conducătorul ce era aşteptat să vină. La moartea lui se încheiau cele şapte săptămâni, adică cei patruzeci şi nouă de ani. Iar Aelius Hadrian, cel după care s-a dat ulterior numele cetăţii celei nou construite peste ruinele vechiului Ierusalim, adică Aelia, a înăbuşit revolta iudeilor aflaţi în

conflict cu generalul Titus Rufus. De atunci, jertfele au încetat, Templul s-a pustiit, iar pedeapsa cea hotărâtă va fi îndurată până la sfârşitul veacurilor [cf. Daniel 9:27]. (Să remarcăm aici modul cum subliniază Fericitul Ieronim utilizarea ideomatică a unor elemente din limba ebraică.) În vorbirea celor din vechime, de pildă atunci când se citau cifre, se mergea de la mic la mare, adică numerele mai mici erau citate mai întâi şi abia apoi cele mai mari. Prin urmare, în înţelegerea acestei prorocii, nu trebuie să ne luăm după ordinea literală a cuvintelor, ci să căutăm la suma totală a cifrelor menţionate, luate la un loc."[*Fer. Ieronim, Commentary on Daniel 9:24-27; PL 25:694 Corpus Christianorum: Series Latină 75A, 886,11.551-889, apud Braverman, Jerome's Commentary on Daniel, pp. 103-105.*]

Antihrist [Daniel 11]

Trăsăturile şi lucrările lui Antihrist sunt prezentate în versetele următoare [Daniel 11:36-39], iar capitolul se încheie cu o relatare despre biruinţa trecătoare şi de scurtă durată a acestuia şi despre biruinţa asupra lui [Daniel 11: 40-45].

Sfântul Ioan Gură de Aur scrie: „Daniel, vorbind despre puterea şi despre mărirea regelui, spune: Şi regele va face după placul său şi se va ridica şi se va trufi împotriva oricărui dumnezeu şi împotriva Dumnezeului dumnezeilor va spune lucruri ne mai auzite şi va propăşi până ce sfârşitul mâniei va veni, că ceea ce este hotărât se va întâmpla [Daniel 11:36].

Iar despre duhul de hulă al regelui, arată mai departe: Şi nu va lua aminte la dumnezeii părinţilor lui şi nici la dumnezeul plăcut femeilor şi nu va băga în seamă pe nici un alt dumnezeu, căci el se va ridica deasupra tuturor [Daniel 11:37].

Daniel arată aici lămurit că toate acestea nu se întâmplă după voia regelui, ci din pricina mâniei aprinse a lui Dumnezeu i s-a îngăduit lui biruinţa aceasta."[*Sfântul Ioan Gură de Aur, Împotriva creştinilor iudaizanţi, V, în ed. cât., p. 124.*]

Şi regele va face după placul său şi se va ridica şi se va trufi împotriva oricărui dumnezeu şi împotriva Dumnezeului dumnezeilor va spune lucruri ne mai auzite şi va propăşi până ce sfârşitul mâniei va veni, că ceea ce este hotărât se va întâmpla, Şi nu va lua aminte la dumnezeii părinţilor lui şi nici la dumnezeul plăcut femeilor şi nu va băga în seamă pe nici un alt dumnezeu, căci el se va ridica deasupra tuturor. Iar în locul lui va cinsti pe dumnezeul cetăţilor (maozeim), pe un dumnezeu pe care nu l-au cunoscut părinţii lui; aceluia i se va închina cu aur, cu argint, cu pietre scumpe şi lucruri de preţ. El va lua ca

apărători ai cetăţilor întărite pe poporul unui dumnezeu străin; pe cei care îl vor recunoaşte, el îi va cinsti mult, îi va pune stăpâni peste mulţime şi le va împărţi pământuri ca răsplată [Daniel 11:36-39].

Pasajul acesta cu greu i se potriveşte lui Antioh al IV-lea. Motiv pentru care Fericitul Ieronim este de părere că profetul se referă la Antihrist. Antioh era credincios faţă de întreg panteonul olimpian, iar pe Zeus îl considera a fi mai presus decât toate celelalte divinităţi. Deci afirmaţia: nu va lua aminte la dumnezeii părinţilor lui - nu poate fi valabilă, în cazul lui. În schimb, Antihrist, în loc să manifeste evlavie faţă de dumnezeul părinţilor lui, cinsteşte mai degrabă un zeu al cetăţilor (maozeim). Că nu va căuta la dumnezeul plăcut (epithymian) femeilor – este un loc greu de înţeles. S-a opinat că avem de a face, aici, cu o sugestie referitoare la faptul că se va lepăda nu doar de evlavia religioasă primită de la părinţi, ci de toată credinţa legată de Dumnezeu şi de om; mai precis, de toată dragostea lui Dumnezeu şi a omului. Probabil că se va rupe de orice fel de sensibilitate şi afecţiune omenească, chiar şi de acele forme de dragoste prezente în cel mai brutal şi în cel mai egoist om cu putinţă. Se va mări pe sine mai presus decât toţi. Nu va cinsti decât pe dumnezeul cetăţilor.

Este acesta un nume potrivit pentru o divinitate? În această privinţă, opiniile sunt foarte diverse. Să fie oare dumnezeul acesta o personificare a războiului? Se va închina el dumnezeului acestuia pentru a dobândi putere asupra lumii, aşa după cum îşi doreşte cu ardoare?

Sfântul Ieronim înclină spre o explicaţie de natură eshatologică a ultimului verset, sugerând că „Antihrist îi va învăţa pe evrei să se închine unui dumnezeu străin [...]. Şi, arătându-le idolul, îi va convinge să creadă în el. Apoi, celor amăgiţi le va dărui cinste şi mărire; apoi se va adresa şi celor ce ţin frâiele în Iudeea, iar celor ce vor propovădui minciunile lui le va da pământuri şl daruri multe“ [*Sfântul Ieronim cât. în The Expositor’s Bible Commentary, vol. 7, ed cât., pp. 145-146*].

La sfârşitul vremii se va război cu el regele cel de la miazăzi şi se va năpusti împotriva lui regele cel de la miazănoapte, cu care de război, cu călăreţi şi cu multe corăbii. El va veni în ţările pe care le va cotropi şi le va străbate. Şi va veni şi în ţara strălucirii şi zeci de mii se vor prăbuşi; şi iată care vor scăpa din mâna lui: Edomul, Moabul şi restul fiilor lui Amon. Şi va întinde mâna sa peste ţări şi ţara Egiptului nu va scăpa. Şi va ajunge stăpân peste comorile de aur şi de argint şi peste toate lucrurile preţioase ale Egiptului, iar libienii şi etiopienii vor merge după el. Dar zvonuri de la răsărit şi de la miazănoapte vor veni să-l înspăimânte şi el va ieşi cu furie grozavă ca să prăpădească şi să nimicească pe

mulţi. Şi el va înfige corturile palatului sau între mare şi muntele cel sfânt şi strălucit, apoi va veni sfârşitul lui şi nimeni nu-i va veni în ajutor! [Daniel 11:40-45]

Majoritatea comentatorilor consideră că versetele 40-45 se referă la duşmanul ultim, adică la Antihrist. Ţara strălucirii este, probabil, Ţara Sfântă. Cu toate că peste tot se creează impresia că Antihrist îşi mătură din cale toţi potrivnicii, versetul 45 se încheie, abrupt, cu vestea sfârşitului său.

Tot aşa, în Apocalipsă citim: Şi fiara a fost răpusă şi cu ea, prorocul cel mincinos, cel ce făcea înaintea ei semnele cu care amăgea pe cei ce au purtat semnul fiarei şi pe cei ce s-au închinat chipului ei. Amândoi au fost aruncaţi de vii în iezerul de foc unde arde pucioasa [Apocalipsa 19:19-20].

Sfârşitul veacurilor [Daniel 12]

Şi în vremea aceea se va scula Mihail, marele voievod care ocroteşte pe fiii poporului tău şi va fi vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt popoarele şi până în vremea de acum. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit şi anume oricine va fi găsit scris în carte [Daniel 12:1].

Sfântul Hipolit, în comentariul său, arată: „Va fi atunci o vreme de tulburare. Şi vor fi atunci încercări mari, cum nu s-au mai văzut de la facerea lumii; căci unii într-un fel, alţii într-altul vor fi trimişi din cetate în cetate pentru a-i nimici pe cei rămaşi în credinţă. Iar sfinţii vor merge de la Apus la Răsărit şi vor fi persecutaţi de la Răsărit până la Miazăzi, în vreme ce alţii se vor ascunde în munţi şi în peşteri. Iar grozăvia se va ridica la război împotriva lor pretutindeni şi îi va tăia pe mări şi pe uscat şi va da lege ca ei să fie distruşi prin orice fel de mijloace, nimiciţi de pe faţa pământului şi alungaţi din lume. Nimeni nu-şi va mai putea vinde bunurile, nici nu va mai putea cumpăra de la străini, dacă nu va purta însemnul, numele fiarei, pe frunte. Căci atunci vor fi alungaţi de pretutindeni şi duşi în temniţe şi pedepsiţi şi supuşi la tot felul de chinuri şl alungaţi din lume.” [*Sfântul Hipolit, The Extant Works and Fragments of Hlppolytus: Fragments and Commentaries, în ed. cât., p. 190.*]

În vremea aceea, poporul tău va fi mântuit şi anume oricine va fi găsit scris în carte [Daniel 12:1] - „adică, spune **Sfântul Ioan Gură de Aur**, cei care merită să se mântuiască” [*Sfântul Ioan Gură de Aur, Împotriva creştinilor iudaizanţi, V, în ed. cât., p. 124.*].

Şi mulţi dintre cei care dorm în ţărâna pământului se vor scula, unii la viaţa veşnică, iar alţii spre ocară şi ruşine veşnică [Daniel 12:2]

Scrie **Sfântul Hipolit**: „Cei ce se scoală la viaţa veşnică sunt acei care au crezut în adevăr şi în viaţă, ale căror nume sunt scrise în cartea vieţii. Iar cei de ocară şi de ruşine sunt aceia care s-au legat de Antihrist şi care sunt aruncaţi, dimpreună cu el, pedepsei celei veşnice." [*Sfântul Hipolit, The Extant Works and Fragments of Hlppolytus: Fragments and Commentaries, în ed. cât., p. 190.*]

Sfântul Ioan Damaschin învaţă: „Spunând că mulţi dintre cei care dormeau în ţărâna pământului se vor scula [Daniel 12:2], este clar că indicş învierea trupurilor." [*Sfântul Ioan Damaschin, Exposition of the Orthodox Faith, în Nicene…, p, 100 [În lb. Rom. vezi Sf. Ioan Damaschin, Dogmatica, IV, XXVII, p. 178 (n, tr.)]*.]

Sfântul Chiril al Ierusalimului adaugă că „învierea este pentru toată lumea dar nu toţi oamenii vor învia într-un singur fel; căci, într-adevăr, vom primi cu toţii trupuri nestricăcioase, dar nu toate vor fi la fel. Căci drepţii le vor primi ca pe vecie să se poată bucura de cântările îngereştii în vreme ce păcătoşi le vor primi ca să sufere veşnic chinurile pentru păcatele lor" [*Catechetical Lectures, II, în ed. Cât., p. 134 [Pentru versiunea în lb. rom. vezi Sfântul Chiril al Ierusalimului, Catehezele, ed. cât. (n.tr)]*].

Şi cei înţelepţi vor lumina ca strălucirea cerului şi cei care vor fi îndrumat pe mulţi pe calea dreptăţii vor fi ca stelele, în vecii vecilor [Daniel 12:3].

Într-o epistolă de-a sa, **Fericitul Ieronim** scrie: „În încheierea viziunii sale celei mai măreţe, Daniel scrie că înţelepţii vor lumina că strălucirea cerului şi cei care vor fi îndrumat pe mulţi pe calea dreptăţii vor fi ca stelele în vecii vecilor [Daniel 12:3].

Vezi, prin urmare, cât de însemnată este deosebirea dintre dreptatea lipsită de cunoaştere şi dreptatea întemeiată pe învăţătură. Cei care o au pe a doua sunt comparaţi cu stelele, iar cei care o au pe prima sunt comparaţi cu cerul. Dar, potrivit cu sensul prim al expresiilor din textul ebraic, ambele pot fi considerate ca referindu-se la cei învăţaţi, căci în evreieşte se poate citi şi după cum urmează: cei înţelepţi vor străluci precum bolta cea cerească, iar apoi vor spori în strălucire, luminând precum stelele cerului, în vecii vecilor."[*Sfântul Ieronim, Letter LIII to Paulinus, Letters and Select Works, în ed. cât.., pp 97-98*]

Sfântul Hipolit face o comparaţie între înţelepţii care vor lumina şi cuvântul Domnului, din Evanghelie: Atunci cei drepţi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor [Matei 13:43].[*Sfântul Hipolit, The Extant Works and Fragments of Hlppolytus: Fragments and Commentaries, în ed. cât.*]

„Pentru aceasta - povăţuieşte el în continuare - îngerii îi poruncesc lui Daniel: Iar tu, Daniele, ţine ascunse cuvintele şi pecetluieşte cartea până la sfârşitul vremii. Mulţi vor cerceta-o cu de-amănuntul şi va creşte ştiinţa [Daniel 12:4].

Dar lui Hristos nimeni nu I-a spus să ţină ascuns, ci, dimpotrivă, să dezlege şi să scoată la lumină tainele ţinute ascunse din vechime, pentru ca prin harul Său noi să putem cunoaşte voia Tatălui şi prin El să credem în Cel ce a fost trimis spre mântuirea oamenilor, în Iisus Hristos, Domnul nostru." [*Idem, ibidem, pp. 180-182*]

Mai departe, comentând asupra cuvintelor ţine ascunse cuvintele şi pecetluieşte cartea [Daniel 12:4], **Sfântul Hipolit** scrie: „Nu poate omul să ştie cele pe care Domnul le-a pregătit sfinţilor; căci nici cu ochiul nu poate să vadă, nici cu urechea nu poate să audă, nici cu inima nu poate să priceapă lucrurile acestea, pe care până şi sfinţii sunt nerăbdători să le privească. Şi cine sunt aceştia care au fost aleşi, dacă nu tocmai aceia care cred în cuvântul adevărului, astfel încât prin aceasta să fie albiţi, să se curăţească de toată murdăria păcatului şi să se îmbrace în cerescul, dumnezeiescul, slăvitul Duh Sfânt, pentru ca, atunci când va veni Mirele, ei să se poată apropia fără nici o piedică de El?"[*Ibidem, p 191*.]

Şi eu, Daniel, m-am uitat şi iată alţi doi bărbaţi stând în picioare, unul pe un mal al fluviului, iar altul pe celălalt mal al fluviului. Şi unul a zis celui ce era îmbrăcat în veşminte de in şi stătea deasupra apelor fluviului: „Pe când se vor sfârşi aceste fapte minunate?" Şi am ascultat pe bărbatul cel îmbrăcat în veşminte de in care stătea deasupra apelor fluviului şi el şi-a ridicat dreapta şi stânga lui către ceruri şi a jurat pe Cel ce este viu în veci: „ Va mai ţine o vreme; vremuri şi jumătate de vreme, iar când se va isprăvi de sfărâmat puterea poporului celui sfânt, atunci vor lua sfârşit toate acestea," [Daniel 12:5-7]

Sfântul Hipolit întreabă: „Cine vor fi fost oare cei doi bărbaţi care stăteau pe malurile râului? Oare nu Legea şi Prorocii? Şi cine putea fi Cel care stătea deasupra apelor fluviului, dacă nu Cel despre Care ei au prorocit încă din vechime, Cel despre Care în vremurile de pe urmă va aduce mărturie Însuşi Tatăl la Iordan şi va fi arătat înaintea oamenilor pe faţă, de către Ioan? Cel care era încins cu cingătoarea cărturarului peste coapse şi era îmbrăcat cu veşmânt multicolor?

Astfel, aceştia L-au întrebat pe El, ştiind că Lui I s-au dat toată stăpânirea şi puterea, spre a putea învăţa drept despre El, atunci când El va face judecata lumii şi atunci când cele spuse de El se vor împlini. Iar El, dorind din toată inima să-i lămurească, a ridicat mâna Sa cea dreaptă către cer şi a jurat pe Cel ce este viu în veci. Cine este Cel care a jurat? Şi pe Cine a jurat? Evident, Fiul a jurat pe Tatăl, spunând: Tatăl viu este în vecii vecilor, dar într-o vreme, vremuri şi jumătate de vreme, pe când toate acestea se vor împlini, nimic nu va mai rămâne tăinuit şi toate se vor cunoaşte.

Întinderea braţelor înseamnă Patimile; iar cuvintele o vreme, vremuri şi jumătate de vreme, iar când se va isprăvi de sfărâmat puterea poporului celui sfânt, atunci vor lua sfârşit toate acestea [Daniel 12:7] - înseamnă cei trei ani şi jumătate ai lui Antihrist. Căci prin o vreme se înţelege aici un an prin vremuri, doi ani şi printr-o jumătate de vreme, o jumătate de an. Acestea sunt cele o mie două sute nouăzeci de zile despre care a prorocit Daniel referitor la sfârşitul Patimilor, împlinirea lucrării destructive la venirea lui Antihrist. În zilele acelea, toate acestea se vor face cunoscute.

Şi pentru vremea opririi jertfelor sângeroase sunt numărate tot o mie două sute nouăzeci de zile [cf. Daniel 12:11]. Fărădelegea se va înmulţi, după cuvântul Domnului: Iar din pricina înmulţirii fărădelegi, iubirea multora te va răci [Matei 24:12]. Faptul că fărădelegea ia locul iubirii nu poate să conducă la nimic alta decât la apariţia rupturilor şl la despărţiri. Atunci, iubirea se răceşte.

Cuvântul: Fericit va fi cel ce va aştepta şi va ajunge la o mie trei sute treizeci şi cinci de zile [Daniel 12:12] are greutatea pe care i-o conferă Însuşi Domnul, când spune: Dar cel ce va răbda până la sfârşit, acela se va mântui [Matei 24:13]. Prin urmare, sub nici un chip să nu îngăduim căderea, chiar dacă nedreptatea şi fărădelegea - adică vrăjmaşul - ne covârşesc.

Sfântul Ioan Gură de Aur, într-unul dintre cuvintele sale, vorbeşte despre pricina tuturor acestor strâmtorări: „Profetul spune şi pricina pentru care Dumnezeu a îngăduit să li se întâmple aceste nenorociri atât de mari. Care e pricina? Ca să-i încerce ca prin foc, să-i aleagă şi să-i înălbească până la vremea sfârşitului [Daniel 12:10].

Cu alte cuvinte, spune aşa: Dumnezeu a îngăduit aceste nenorociri ca să-i curăţească şi să-i arate pe cei vrednici dintre ei.“ [*Sfântul Ioan Gură de Aur, Împotriva creştinilor iudaizanţi, V, în ed. cât., p. 124.*]

Profetului i se spune: ***cei nelegiuiţi se vor purta ca cei nelegiuiţi [Daniel 12:10].*** Ceea ce este la fel cu gândul Sfântului Apostol Pavel, către Timotei: Iar oamenii răi şi amăgitori vor merge spre tot mai rău, rătăcind pe alţii şi rătăciţi fiind ei înşişi [II Timotei 3:13].

Prin urmare cel rău se va afunda şi mai mult în răutate: ***toţi cei fără de lege nu vor pricepe, ci numai cei înţelepţi vor înţelege [Daniel 12:10].***

(Din: Vieţile Sfinţilor Proroci. Prorocii mari şi Prorocii mici ai Vechiului Testament, Ed. Sophia, 2010)

Un cuvios contemporan aflat sub “paternitatea” Sfântului proroc Daniel: Părintele Daniel Gouvalis despre fiara Apocalipsei

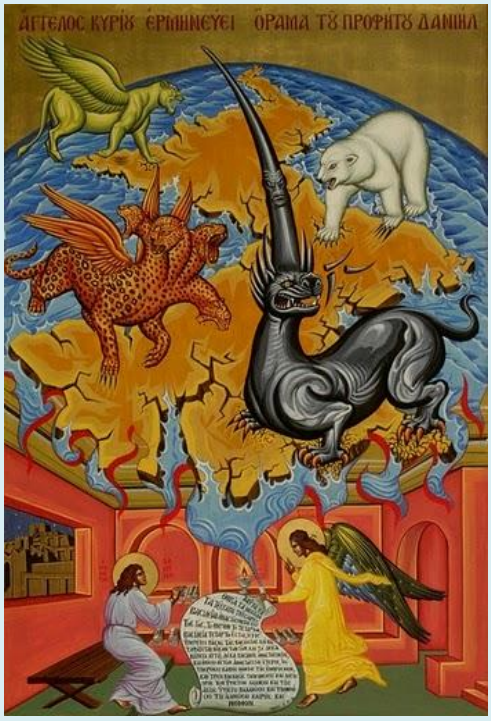

Fiara cu şapte capete (Apocalipsa 13, 1-7)

Părintele Daniel Gouvalis

Bătrânul apostol Ioan, exilat în Patmos, într-o duminică, a văzut minunatele vedenii ale Apocalipsei. Căci s-au deschis lui pecetluitele cărţi ale viitorului şi prin viziuni revelatoare, a văzut cele ce se vor întâmpla. Ultima imagine este una optimistă, o slăvită cetate cerească, unde îi va sălăşlui Dumnezeu pe slujitorii Săi.

Totuşi, înaintea sfârşitului, se vor petrece lucruri neplăcute şi vom vedea lucruri înfricoşătoare. Căci există o cumplită triadă satanică, alcătuită din balaur, din fiară şi din proorocul mincinos, deci din căpeteniile şi uneltele forţelor întunericului, care vor chinui foarte mult omenirea ce a voit să se supună Păstorului celui Bun, adică lui Hristos.

Vedenia fiarei este una dintre cele mai înfricoşătoare descrieri din Apocalipsă. Apostolul stă pe un ţărm de mare, "pe nisipul mării". Şi vede ieşind din adâncurile mării o fiară teratomorfă. Primul care iese este, desigur, capul său, mai degrabă, sunt capetele sale, şapte la număr, cu zece coarne. Animal teratomorf! O asemenea privelişte seamănă groază, scârbă şi frică. Erau de ajuns cele şapte capete pentru a sublinia natura teratomorfă a fiarei, dar cele zece coarne întăresc şi mai mult această natură. Cu şapte capete şi zece coarne. Dar, lucru paradoxal şi straniu, pe fiecare dintre coarne este aşezată o stemă împărătească.

Oriunde altundeva ne-am putea închipui nişte steme, numai nu pe coarnele unei fiare. Şi totuşi, aici fiara cu şapte capete apare încoronată cu tot atâtea diademe. Şi pe fiecare dintre ele sunt înscrise cuvinte de hulă (v. 1); presupunem că este ceva ca acestea: "Domnul a toate", "Domn şi Dumnezeu", "Nimeni (nu este) ca mine", "Lumina şi viaţa", "Mântuitor şi Izbăvitor" etc. Hula constă în faptul că stăpânul întunericului uzurpă numele ce se cuvin numai Domnului Luminii.

Când cumplita fiară a călcat pe uscat, şi-a arătat toată urâciunea de fiară. Se asemăna cu trei animale carnivore, cu leopardul, cu ursul şi cu leul. Mai cu seamă cu primul din cele trei. Leopardul este unul dintre cele mai sălbatice şi mai sângeroase animale. Este foarte primejdios, fiindcă îşi atacă prada nu numai de pe uscat, ci şi din aer, de vreme ce se poate sui şi ascunde în crengile copacilor.

Cu ursul se asemăna la picioare. "Picioarele ei erau ca ale ursului" (v. 2). Picioare grele, groase şi scârboase. Caracteristicile leului se regăseau la gură sau mai degrabă, la gurile fiarei. Gura de leu înseamnă izvor de groază şi moarte. Din ea ies răgete cumplite ce umplu lumea de înfricoşare. Şi vai animalului ce va simţi pe pielea sa cumpliţii colţi, zdrobit fiind de aceştia.

Această cumplită făptură a văzut-o Sfântul Ioan ivindu-se din mare. Şi, fără să vrea, s-a dus cu gândul înapoi, cu şase veacuri în urmă şi şi-a amintit de Proorocul Daniel, care odată s-a trezit tulburat foarte, din pricina unei cumplite vedenii pe care a văzut-o în vis.

Spune proorocul Daniel că au suflat cele patru vânturi ale cerului şi au sfredelit Marea cea necuprinsă, au tulburat-o, ivind din ea patru fiare. Prima semăna cu un leu şi avea aripi de vultur. A doua semăna cu un urs ce sfâşia carnea. A treia semăna unui leopard înaripat, cu patru capete. A patra fiară era cumplită şi uriaşă, avea zece coarne, dinţi de fier şi gheare de aramă, şi distrugea totul (Daniel 7, 1-7).

Cele patru fiare din vedenia lui Daniel aici sunt una singură. Caracteristicile leului au fost luate de la prima, cele ale ursului, de la a doua, cele ale leopardului, de la a treia şi cele zece coarne, de la a patra.

Vedeţi că proorocii, fie ai Vechiului Testament, fie ai Noului Testament, trăiesc momente grele. Nu văd doar Serafimi cu şase aripi şi Heruvimi cu ochi mulţi; nu aud doar cântări de laudă şi "Aliluia!"; ci văd şi cumplite fiare ale adâncului, auzind răgete înfricoşătoare.

"Îndrăgitul" apostol, neîndoios, se va fi simţit rău văzând fiara cu şapte capete. Desigur, nu era prima dată că vedea asemenea cumplită vedenie. Primise botezul

focului prin vedenia de dinainte, în care a văzut o altă creatură teratomorfă, ivindu-se, nu din adâncul mării, ci din tăria cerului.

"Şi alt semn s-a arătat în cer: Iată, un balaur mare, roşu, având şapte capete şi zece coarne, şi pe capete şapte cununi împărăteşti. Iar coada lui tara a treia parte din stelele cerului şi le-a aruncat pe pământ" (Apocalipsa 12, 3-4).

A văzut mai întâi balaurul cu şapte capete şi abia apoi, fiara cu şapte capete; ca şi cum ar vedea întâi pe tatăl şi apoi pe fiul său.

În lumea Luminii îl avem pe Tatăl Care Îl trimite pe Fiul. Şi Îl avem pe Fiul Care îi trimite pe apostoli să mărturisească despre Lumină. În lumea întunericului îl avem pe balaur ce trimite fiara; iar fiara îl trimite pe proorocul mincinos, să împrăştie întunericul peste tot. Balaurul, fiară şi proorocul mincinos alcătuiesc "troica" iadului. Balaurul este satana, fiara este antihristul. Iar proorocul mincinos sunt slujitorii antihristului.

"Şi fiara pe care am văzut-o era asemenea leopardului, picioarele ei erau ca ale ursului, iar gura ca a leilor. Şi balaurul i-a dat fiarei puterea lui şi scaunul lui şi stăpânire mare" (Apocalipsa 13,2).

Balaurul, aşa cum am spus, este satana. În această privinţă nu e nici o îndoială, de vreme ce însăşi Apocalipsa (12, 9) spune: "Balaurul cel mare, şarpele de demult, care se cheamă diavol şi satana". Aici vedem că între balaur şi fiară există legături foarte strânse, de vreme ce balaurul dă totul fiarei. În primul rând îi dă puterea lui. Cele zece coarne ale balaurului simbolizează marea sa putere. Apoi îi dă şi scaunul lui. De vreme ce balaurul apare încununat cu şapte diademe, înseamnă că are puteri împărăteşti, pe care le dă favoritului său.

În Evanghelie se spune că "Tatăl I-a dat Fiului putere" (Ioan 5, 27). Forţele întunericului le imită pe cele ale Luminii. "În toate voieşte amăgitorul să se asemene Fiului lui Dumnezeu" (Sfântul Ipolit al Romei).

Iar Fericitul Augustin îl numeşte pe antihrist "cel ce Îl maimuţăreşte pe Hristos". Îl va maimuţări şi Îl va imita pe Hristos, străduindu-se să convingă lumea că el este adevăratul Mesia.

În Hristos avem moarte şi înviere. Acestea însă nu există la antihrist.

“Unul din capetele fiarei era ca înjunghiat de moarte, dar rana ei cea de moarte a fost vindecată şi tot pământul, minunat, se uita după fiară” (v. 3).

Deşi, prin rana de moarte a capului, se aştepta să piară de tot, s-a tămăduit în chip nesperat. S-a tămăduit cu desăvârşire. Se aud strigăte de bucurie ca nişte cântări de laudă. Fiara a biruit moartea. “Înainte, aşadar, să ne închinăm fiarei, înainte, să ne închinăm şi balaurului care i-a dat puterea”. “Veniţi să ne închinăm şi să cădem înaintea lor”. Şi omenirea cade jos să se închine celor şapte capete. Peste tot se aud strigăte entuziaste de bucurie: “Cine este asemenea fiarei şi cine poate să se lupte cu ea? Este nebiruită” (v. 4).

Cu atâtea cântări de laudă şi cu atâtea închinăciuni de slavă, fiara a căpătat şi mai mult curaj, umplându-se de trufie. Nu mai bagă nimic în seamă şi nimic n-o mai poate opri. Îşi deschide gura şi se înalţă pe sine până la stele. Nu există laudă ce să nu i se potrivească. Vrea ca toate să fie ale sale. Ea este acum “Domnul cerului şi al pământului, cel prea slăvit şi cel prea înălţat în veci”.

Va îngădui Dumnezeu şi aceasta; un om, un prooroc mincinos, căruia i s-a dat gură, “să grăiască semeţii şi hule” (v. 5). Încă va îngădui să se întoarcă spre poporul lui Dumnezeu şi să-i declare război nemilos, care va ţine “patruzeci şi două de luni” (v. 5). Trei ani şi jumătate de furie şi sălbăticie împotriva creştinilor.

La fel se exprima şi proorocul Daniel, descriind vedenia celor patru fiare. Desigur, acolo chipul antihristului se identifica într-o oarecare măsură cu regele Siriei Antioh al IV-lea Epiphanes, care constituie o preinchipuire a sa. Conform acestei viziuni, din cea de a patra fiară cu zece coarne sau mai bine zis, din uriaşa fiară cu dinţi de fier şi gheare de aramă, se iveşte un corn mic, al unsprezecelea, care creşte, luând locul altor trei coarne pe care le smulge şi le aruncă. Apoi acest corn face ochi ca de om şi gură de om cu care spunea lucruri mari şi semeţe.

Iată explicaţia pe care o da proorocul: ***“Şi cele zece coarne înseamnă că din acest regat se vor ridica zece regi şi un altul se va scula după ei; el se va deosebi de cei dinaintea lui şi va doborî la pământ trei regi. Şi va grăi cuvinte de defăimare împotriva Celui Preaînalt şi va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt, şi îşi va pune în gând să schimbe sărbătorile şi legea, şi i se va da putere o vreme şi vremuri şi jumătate de vreme” (Daniel 7, 24-25).***

Ultima frază semnifică trei ani şi jumătate. Cele spuse aici vizează, în primul rând pe Antioh al IV-lea, şi în al doilea, pe antihrist. Primul îl preînchipuie pe cel de-al doilea.

Noi vrem să subliniem mai ales expresiile "şi gura lui spunea lucruri mari şi semeţe" (Daniel 7, 8), "şi va grăi cuvinte de defăimare împotriva Celui Preaînalt şi va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt" (Daniel 7, 25), precum şi cele menţionate la Daniel 11: ***"Şi regele va face după placul său şi se va ridica şi se va trufi împotriva oricărui dumnezeu şi împotriva Dumnezeului dumnezeilor va spune lucruri ne mai auzite şi va propăşi până ce sfârşitul mâniei va veni, că ceea ce este hotărât se va întâmpla" (11, 36).***

Adjectivul "ne mai auzite" este foarte expresiv, în ce priveşte megalomania şi semeţia verbală a fiarei. Desigur, este vorba despre o semeţie verbală ce va lucra exclusiv pentru nemăsurata ei trufie, de vreme ce îşi închipuie că deţine toată puterea pământească şi cerească, de vreme ce se va socoti pe sine dumnezeu şi nu simplu dumnezeu, ci ca Dumnezeu Însuşi care este doar Unul.

La aceasta se referă Sfântul apostol Pavel, când scrie în a doua Epistolă către Tesaloniceni: "… Potrivnicul, înălţându-se mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu sau e făcut pentru închinare, aşa încât să se aşeze el în Biserica lui Dumnezeu şi pe sine să se dea drept dumnezeu" (II Tesaloniceni 2,4)

La răstimpuri au apărut împăraţi stăpâni peste mari împărăţii, care s-au socotit zei, însă alături de alte zeităţi. Ceea ce va face însă antihristul nu va avea precedent, fiindcă va pretinde că toată adoraţia să se îndrepte doar spre el şi va zdrobi orice altă credinţă sau religie. Atunci se va construi şi Templul iudaic la Ierusalim, astfel încât acolo să-şi aşeze tronul său "divin".

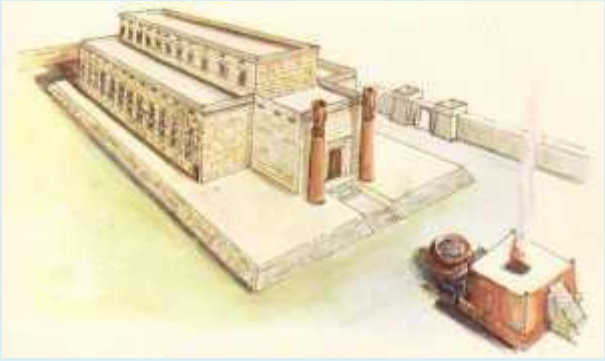

În privinţa acestui templu, există informaţii cum că deja s-au făcut pregătiri însemnate. În statul Indiana din Statele Unite ale Americii, au fost extrase 60.000 de tone de granit. Acum, se spune că au fost transportate şi că sunt păstrate într-un loc pustiu lângă Marea Moartă. Fiecare piatră de granit este numerotată şi deja se

ştie unde va fi pusă, îndată ce va sosi vremea construirii templului. Înainte însă, va trebui să distrugă două celebre moschei musulmane, aceea a lui Omar şi El-aska, ce ocupă acum locul sacru. Măreţia acestui templu va fi impresionantă.

În acest templu va fi întronat antihristul şi prin felurite închipuiri şi false minuni, îi va convinge pe oameni că este Dumnezeu şi Domnul. Şi întocmai cum un dictator înspăimântător nu suportă oamenii ce i se opun şi care vor sau doresc un alt domnitor, tot aşa şi cel fără de lege nu va îndura nici o altă credinţă. Vai celor ce nu îl vor mărturisi ca fiind dumnezeu.

Fiece altă credinţă va fi aruncată într-un foc mistuitor. Mai cu seamă cea creştină. Neîncetat vor fi lovite cu pietre Sfânta Treime, Sfinţii şi tot numele şi lucrul creştin. Desigur, vor fi folosite toate mijloacele tehnologice. Radiourile, televiziunile, cinematografele, teatrele, artiştii, intelectualii, ziarele, cărţile, toate împreună vor prigoni Biserica.

În decursul veacurilor, la răstimpuri, s-au semnalat prigoane parţiale împotriva Bisericii. De exemplu, la un moment dat, creştinii erau alungaţi din Roma, însă vieţuiau liniştiţi în Asia. Poate erau prigoniţi în Rusia, dar în America se bucurau de libertate. Poate întâmpinau greutăţi în Albania, însă în Grecia îşi vedeau liniştiţi de ale lor. În zilele de pe urmă însă, lupta împotriva creştinilor va căpăta dimensiuni globale. Semn al zilelor de pe urmă este momentul apariţiei fiarei.

(Foto) Biserica „Sfântul proroc Daniel” şi „Sfântul mucenic Ioan Valahul” din Iaşi

foto: Oana Nechifor

Biserica „Sfântul proroc Daniel” şi „Sfântul mucenic Ioan Valahul” se află în Iaşi, în apropierea intersecţiei Bulevardului Poitiers cu Şoseaua Nicolina. Construirea bisericii a început în anul 2003, iar în anul 2013, de sărbătoarea Sfântului Ioan Valahul (12 mai), a fost sfinţită.

Pictura bisericii a fost realizată în tehnica frescă, în perioada 2011-2012, de către pictorul Mihai Chiuaru. O particularitate a acesteia este reprezentată de multitudinea scenelor biblice, a chipurilor de sfinți și totodată de lipsa ornamentelor.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

SF. MC. IOAN VALAHUL
MP.
OV.
SF. PR. DANIIL
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

SF.MC.IOAN VALAHUL
MP.
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

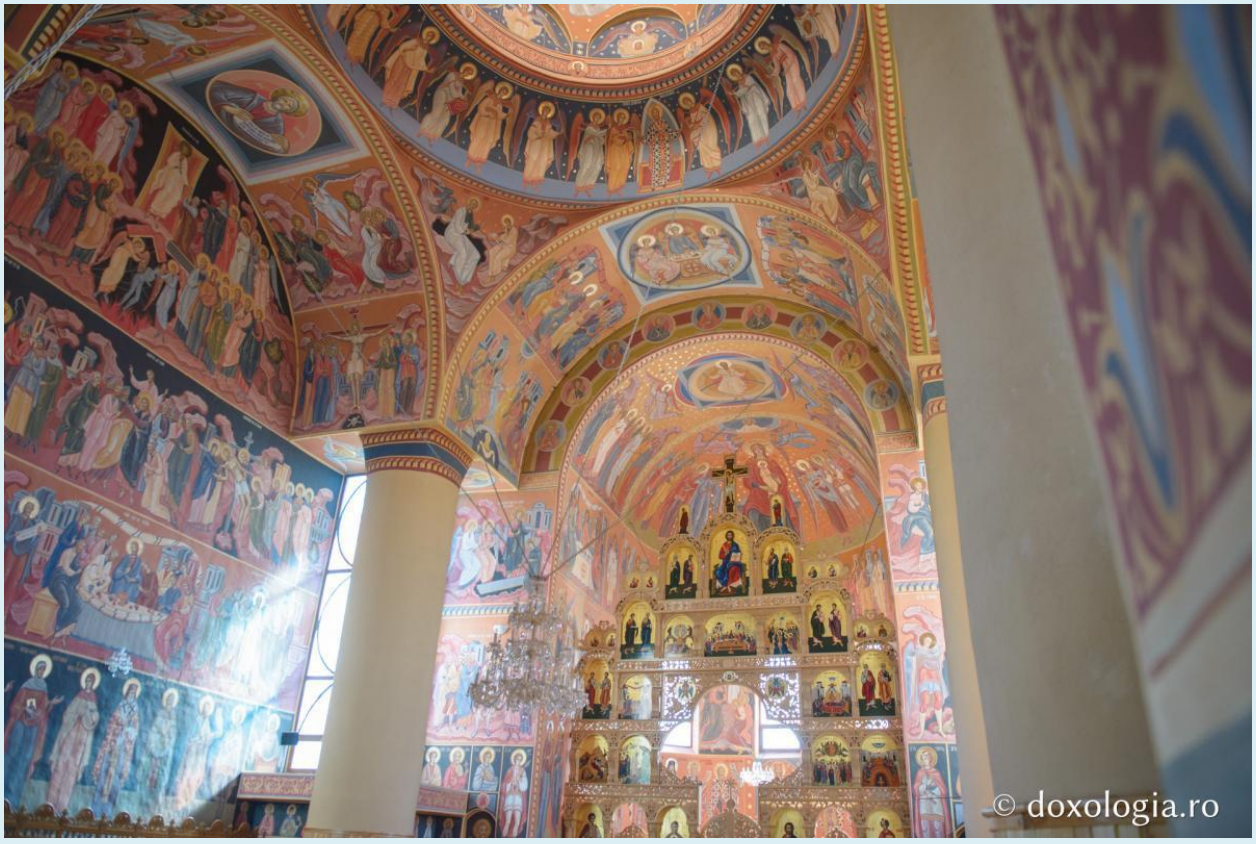
© doxologia.ro

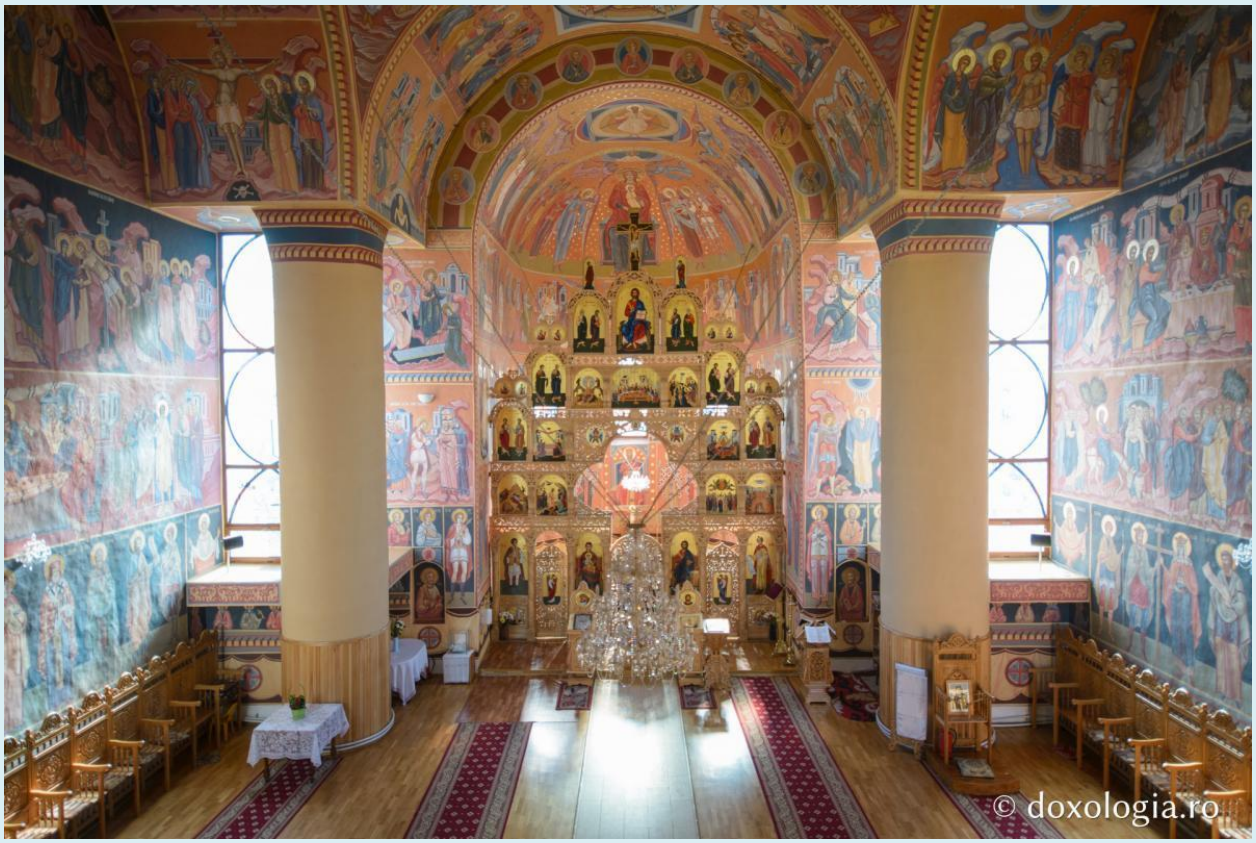
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

SF. PR. DANIIL
© doxologia.ro

SF. PR.
ПАНІІЛЬ
SF. MC.
© doxologia.ro

SF. MC.
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

SF. CUV. DANIIL
SIHASTRU
SF. CUV.
VERONICA
SF. CUV.
PARASCHEVA
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

VICTOR
SF. MC.
SF MC
© doxologia.ro

© doxologia.ro

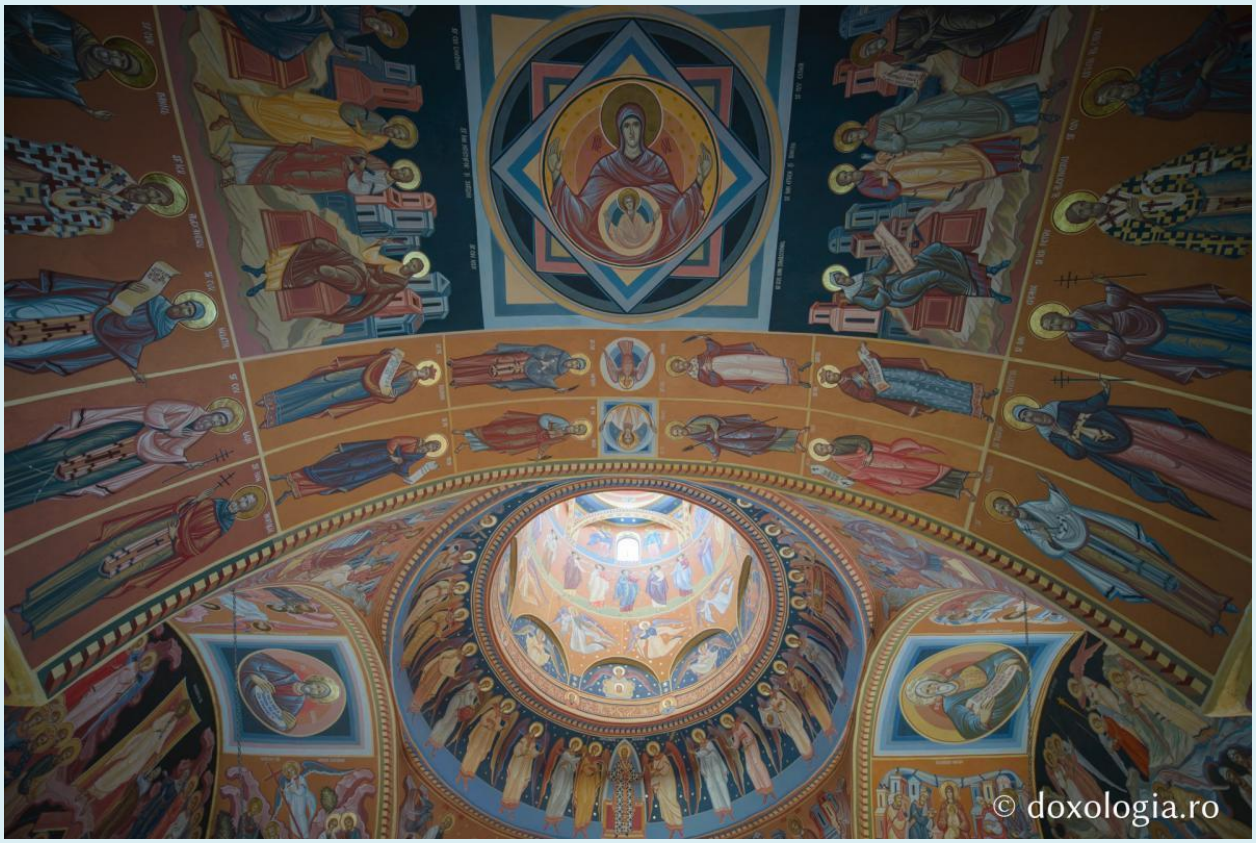
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

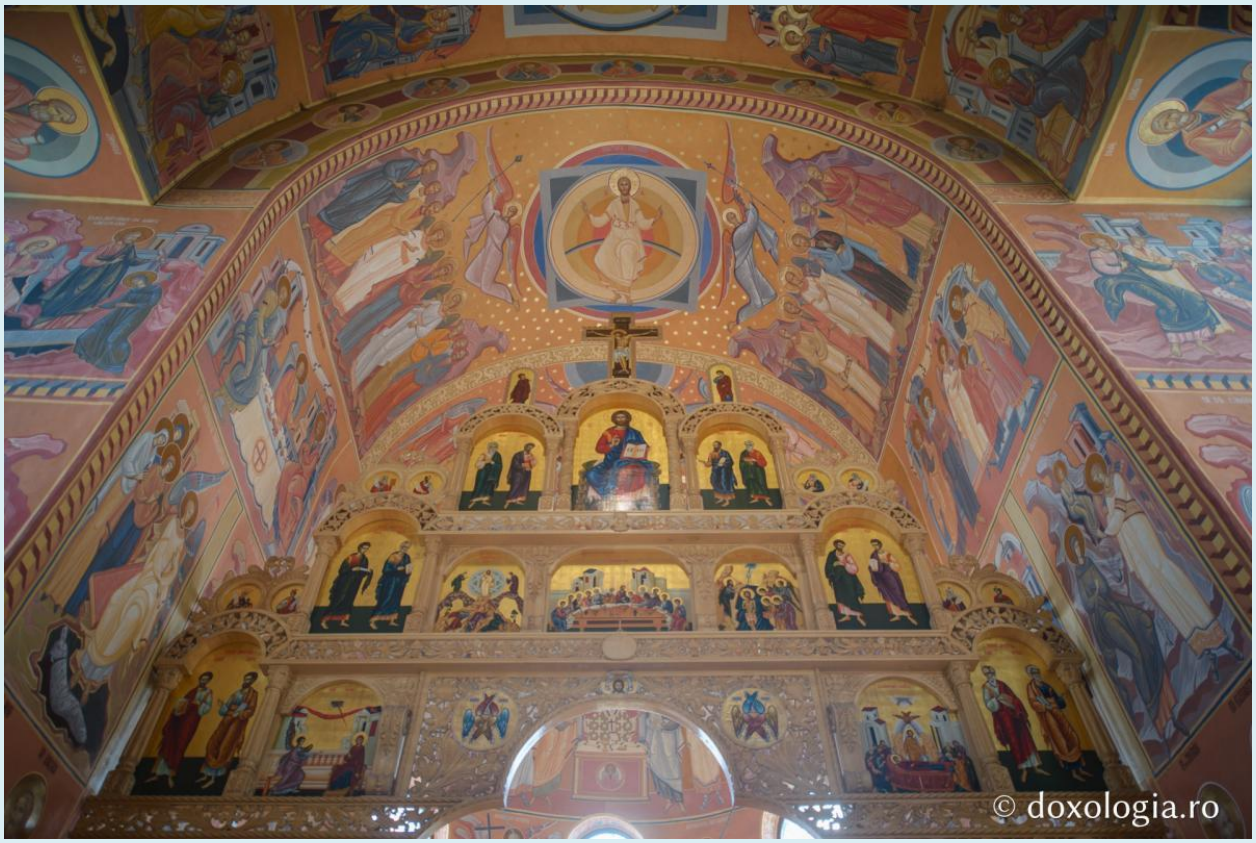
© doxologia.ro

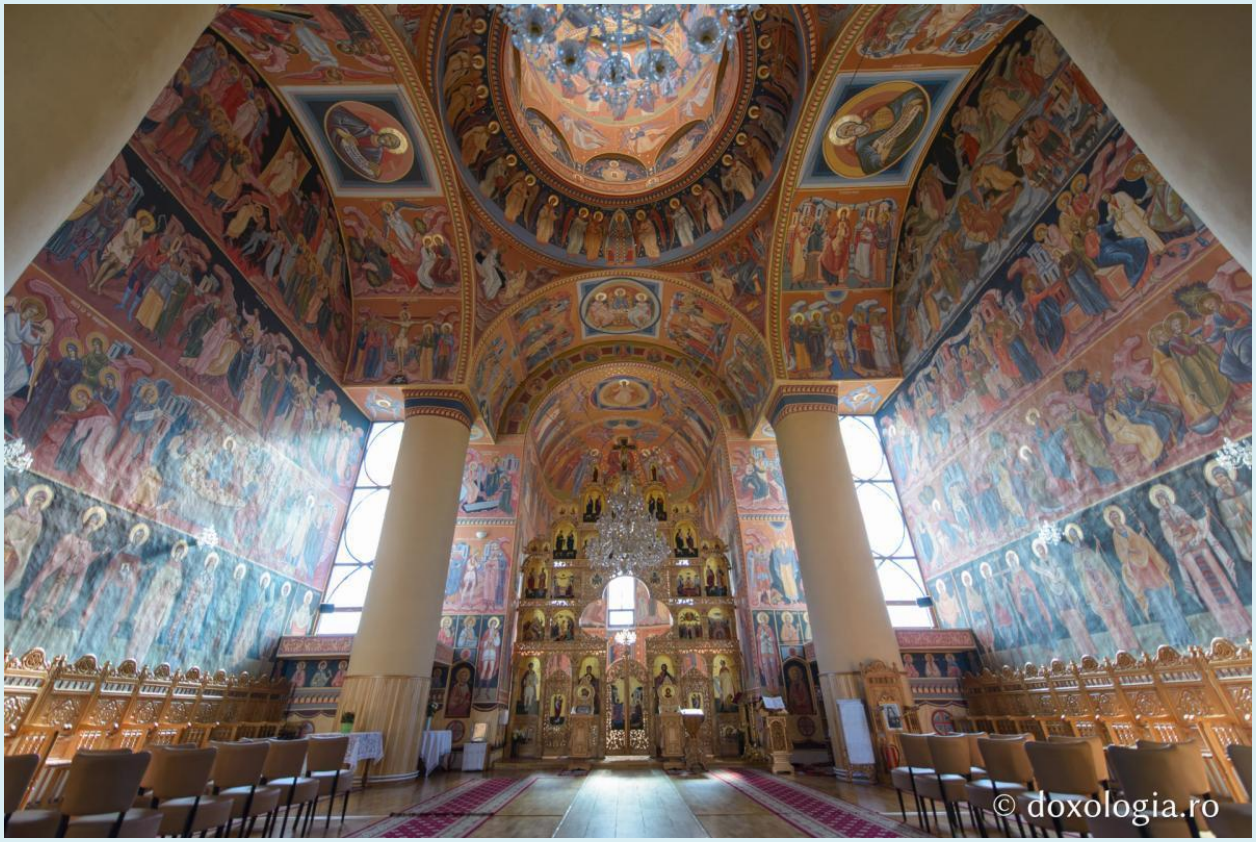
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ΜΡ
ΘΥ
Ϊϲ Χϲ
Ω
Ο
Ν
© doxologia.ro

Ω
Ϊϲ
Ο
Ν
Χϲ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

SF MC
IOAN VALAHUL
© doxologia.ro

SF. PR.
DANIEL
© doxologia.ro

SF. MC.
IOAN
VALAHUL
© doxologia.ro

SF. PR.
DANIELA
© doxologia.ro

SF. MC.
IOAN
VALSAHUL
© doxologia.ro

SF. PR.
DANIEL
© doxologia.ro

Icoane

Sfântul prooroc Daniel şi Sfinţii trei tineri: Anania, Azaria şi Misail Icoană sec. XX, Grecia - Colecţia Sinaxar la Sfinţii zilei (icoanele litografiate se găsesc la Catedrala Mitropolitană din Iaşi)

Bucuraţi-vă, Sfinţilor Anania, Azaria şi Misail!

СТЫЙ · Г ·
ѾТРОЦИ ВЪ ПЕЩИ

СТЫИ Г
ѾТРОЦИ ВЪПЕЩИ

ΑΓΓΕΛΟΣ
ΚΥ
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΑΙΔΕΣ
ΕΝ ΤΗ ΚΑΜΙΝΩ

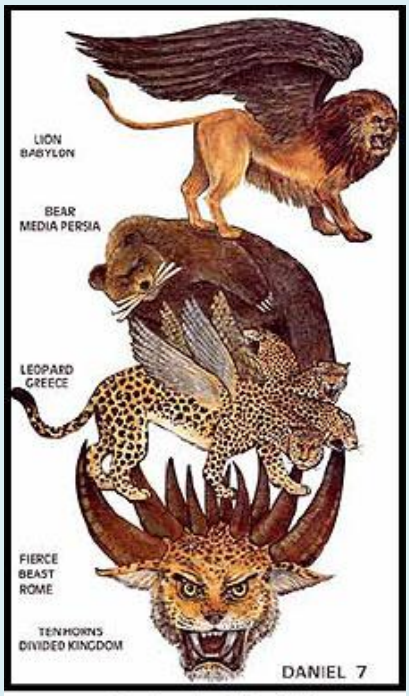

The Beasts of Daniel 7

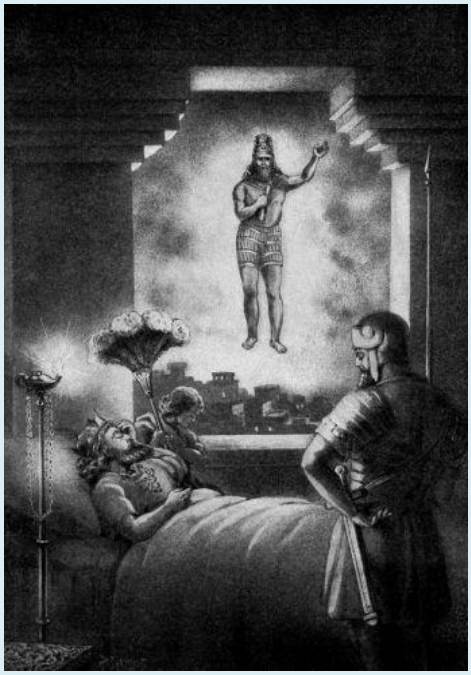

"Daniel" *by Gustave Doré*

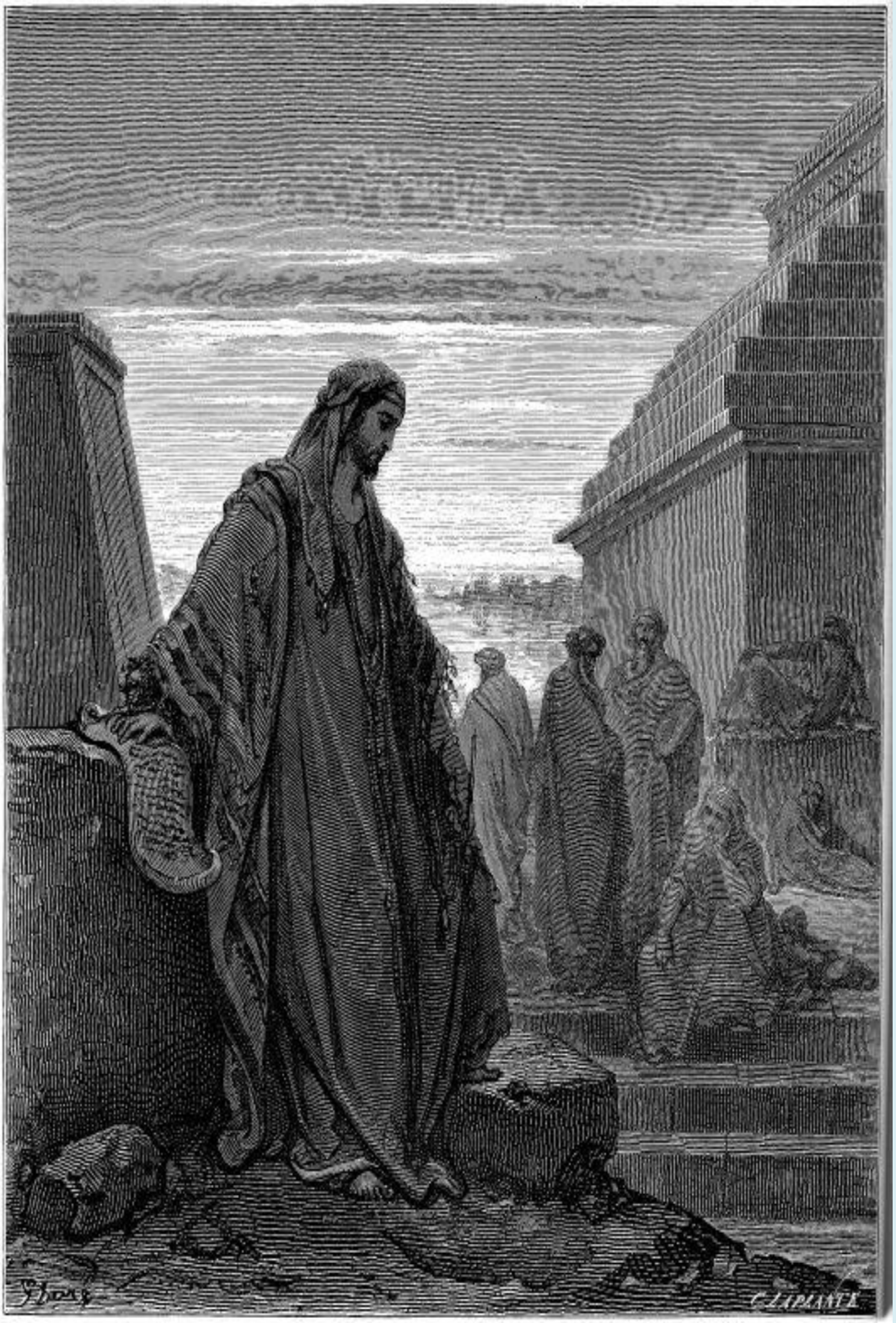

Doré Bible Illustrations • Free to Copy
www.creationism.org/images/

Dan 2:20-21 Daniel answered and said, Blessed be the name of God for ever and ever: for wisdom and might are his: And he changeth the times and the seasons: he removeth kings, and setteth up kings: ...

"Shadrach, Meshach, and Abednego in the Fiery Furnace" *by Gustave Doré*

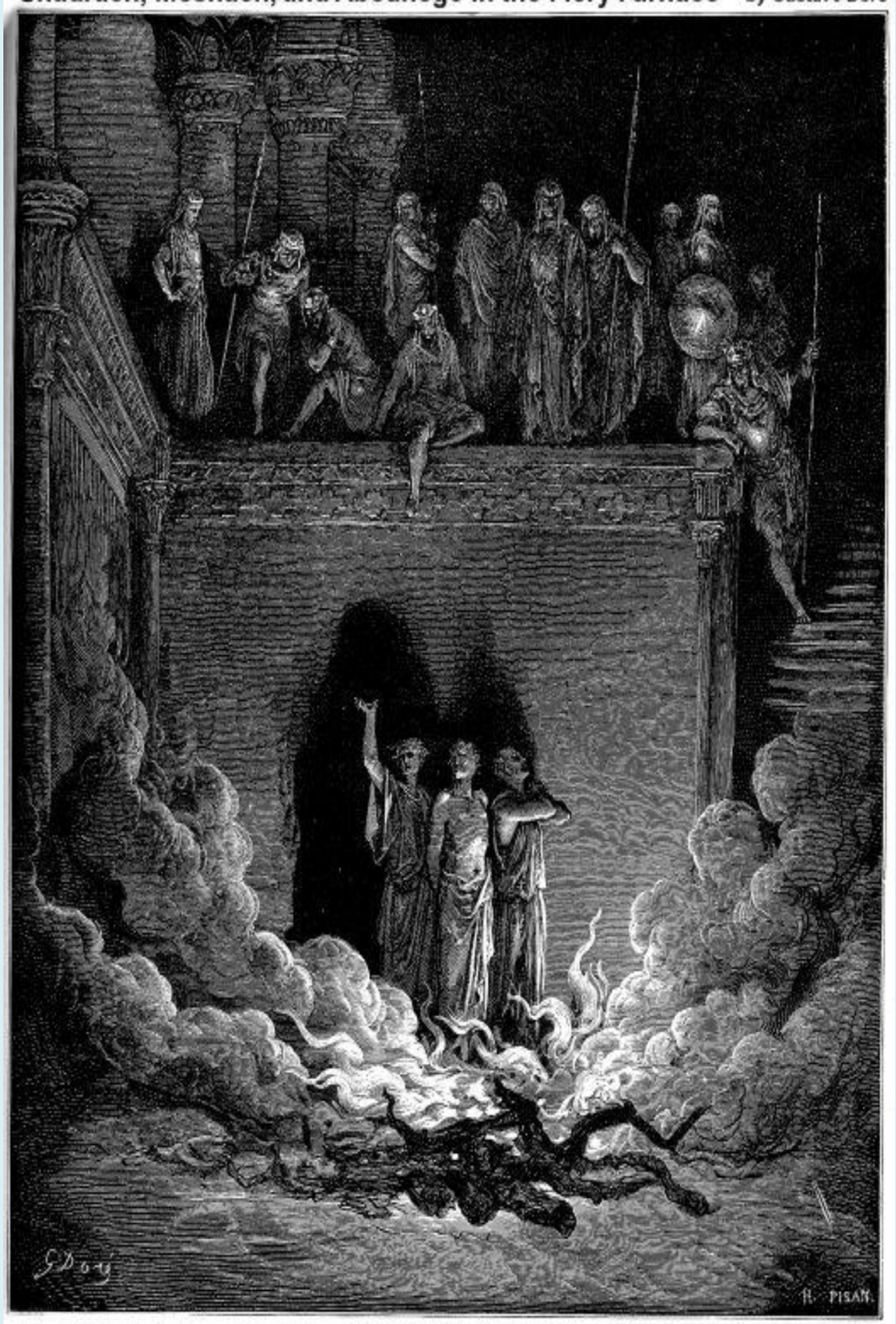

Doré Bible Illustrations • Free to Copy
www.creationism.org/images/

Dan 3:28 *Then* Nebuchadnezzar spake, and said, Blessed *be* the God of Shadrach, Meshach, and Abednego, who hath sent his angel, ... that they might not serve nor worship any god, except their own God.

"Daniel Interpreting the Writing on the Wall" *by Gustave Doré*

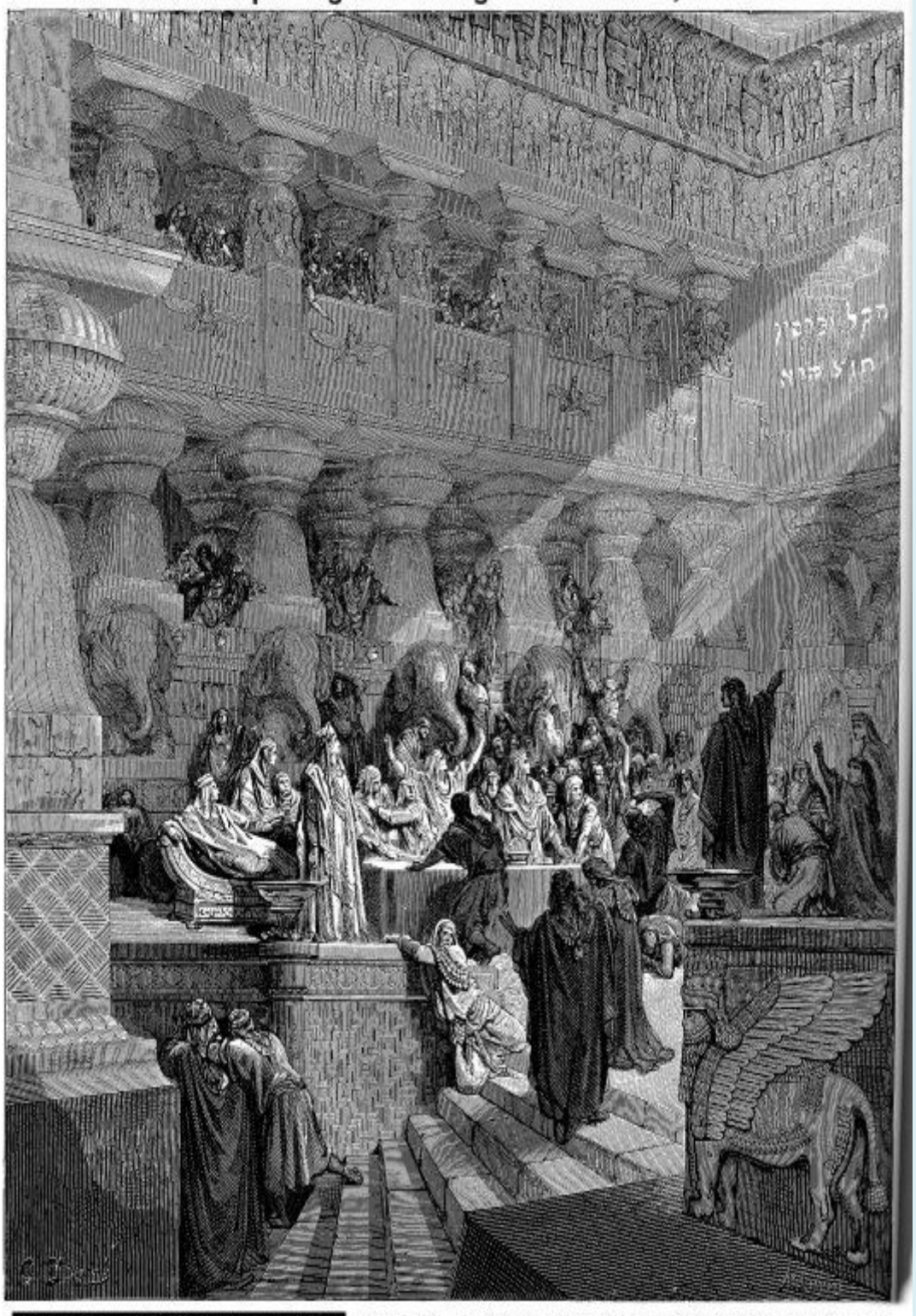

Doré Bible Illustrations • Free to Copy
www.creationism.org/images/

Dan 5:5-6 ...and the king saw the part of the hand that wrote. Then the king's countenance was changed, and his thoughts troubled him, ... and his knees smote one against another.

"The Vision of the Four Beasts" *by Gustave Doré*

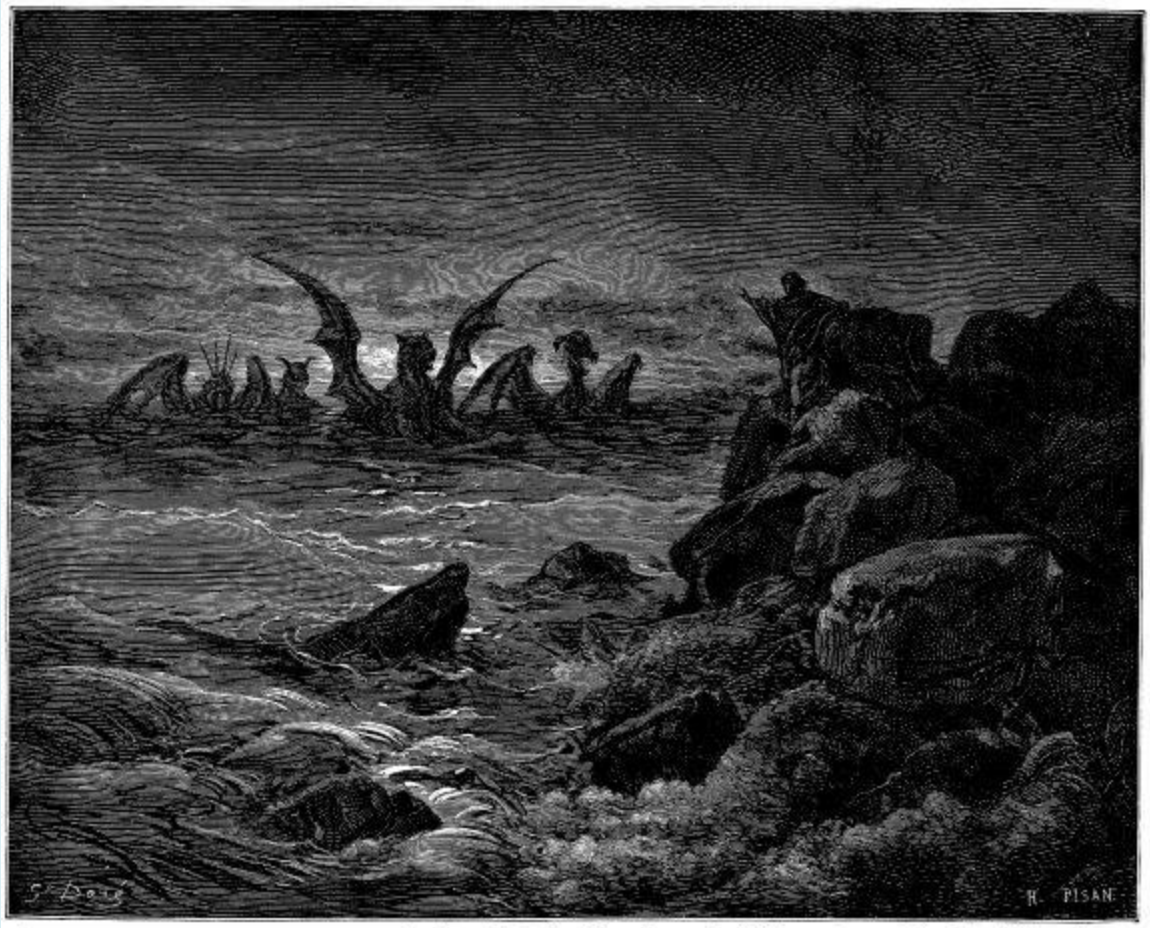

Doré Bible Illustrations • Free to Copy
www.creationism.org/images/

Dan 7:2-3 Daniel spake and said, I saw in my vision by night, and, behold, the four winds of the heaven strove upon the great sea. And four great beasts came up from the sea, diverse one from another...

"Daniel Confounding the Priests of Bel" *by Gustave Doré*

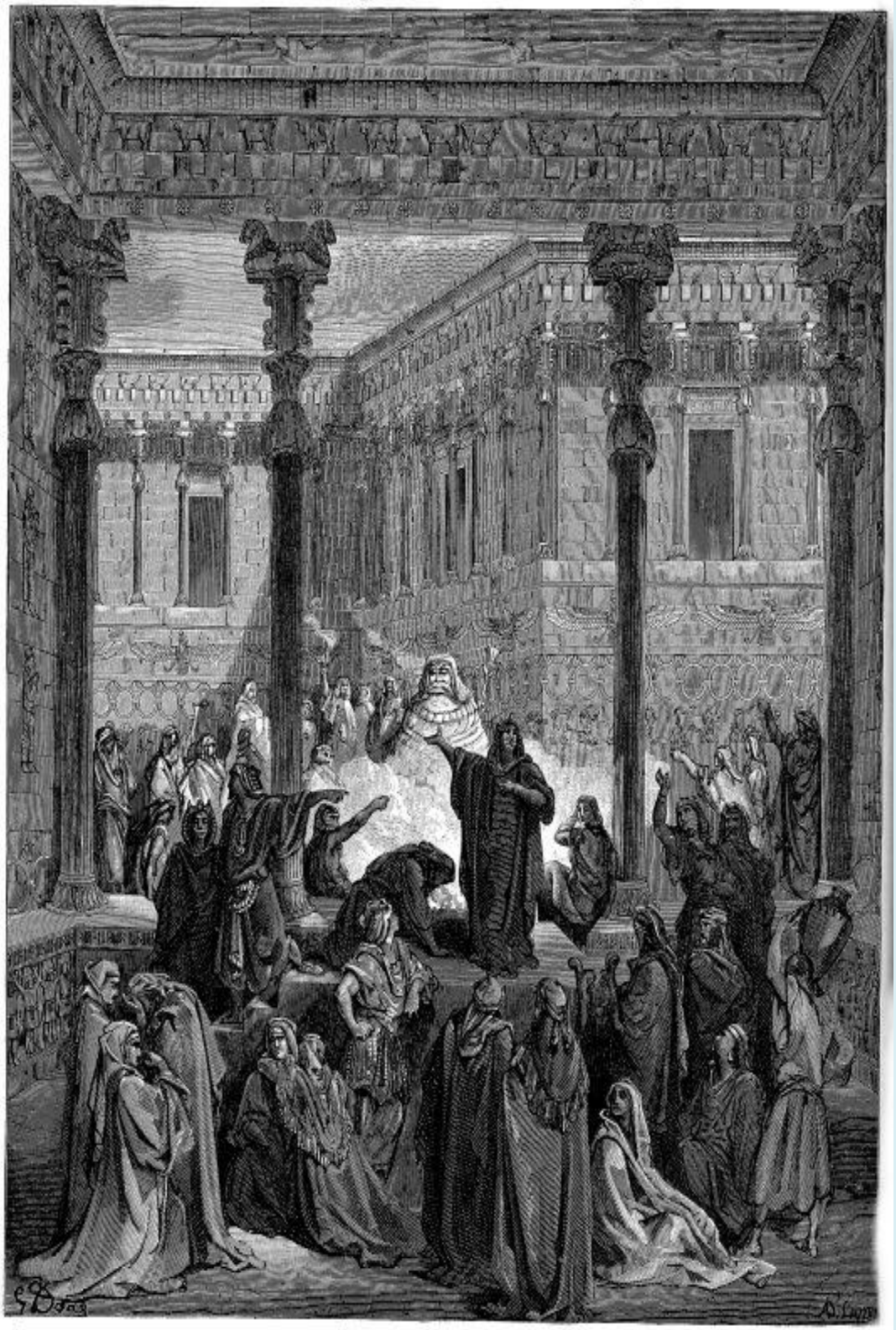

Doré Bible Illustrations • Free to Copy
www.creationism.org/images/

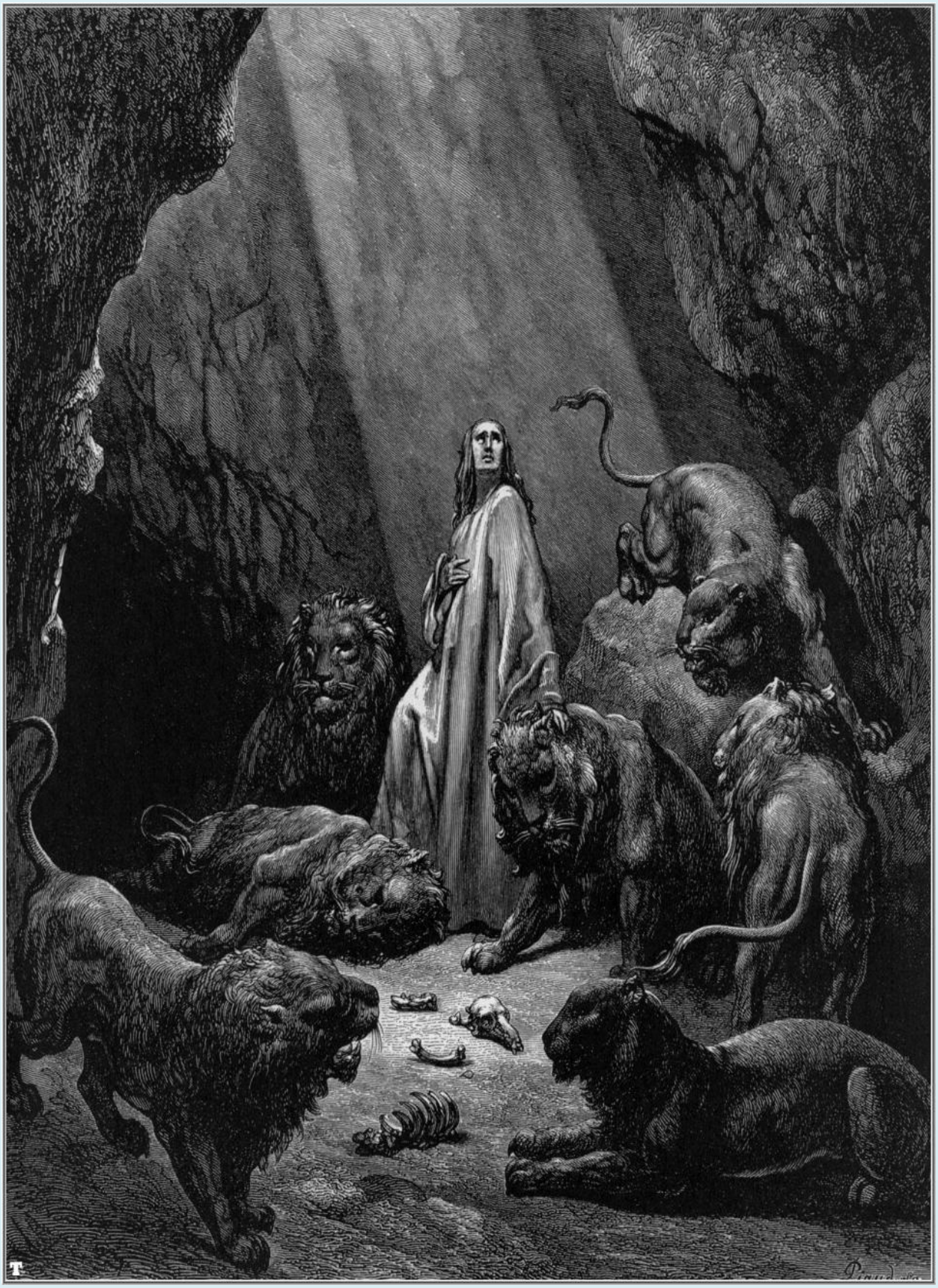

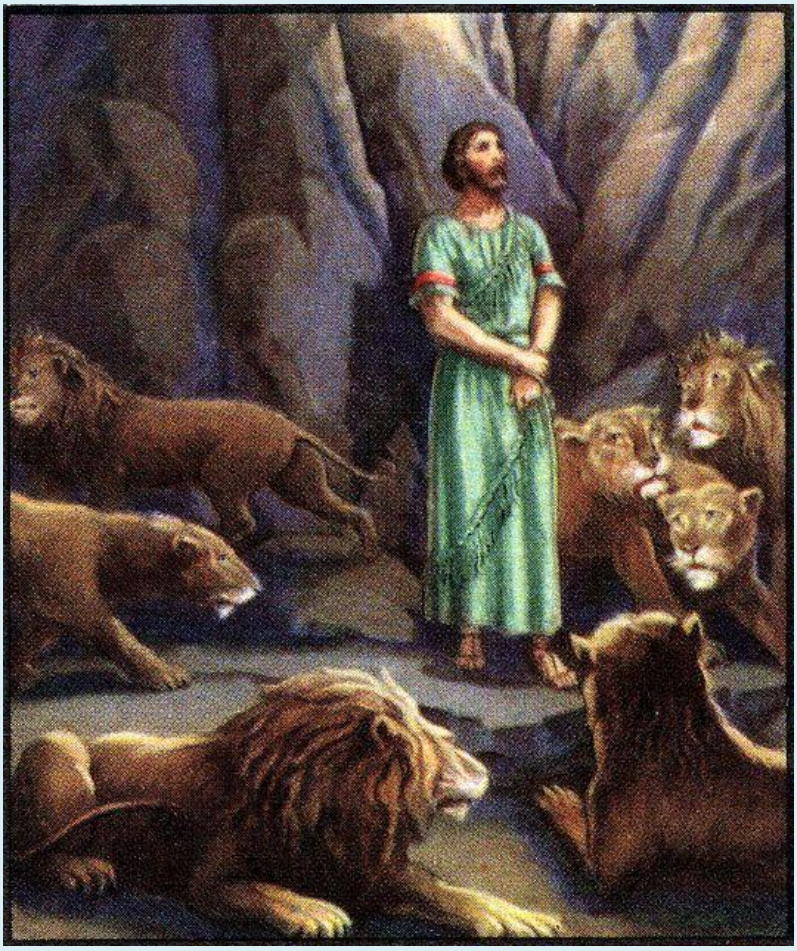

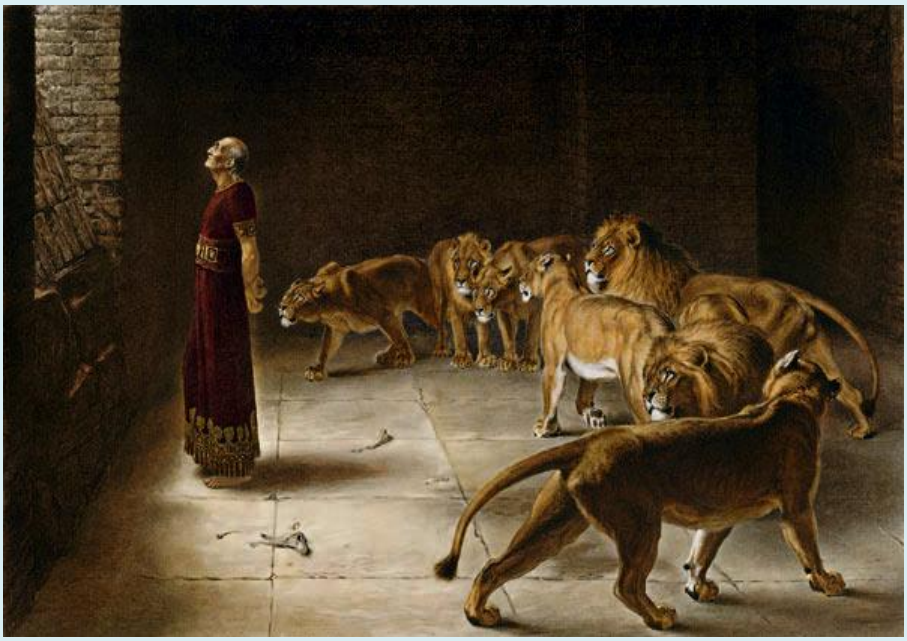

Daniel îi răspunde regelui (pictură de Briton Rivière)

Daniel in the Lions' Den, by Clark Kelley Price, © IRI

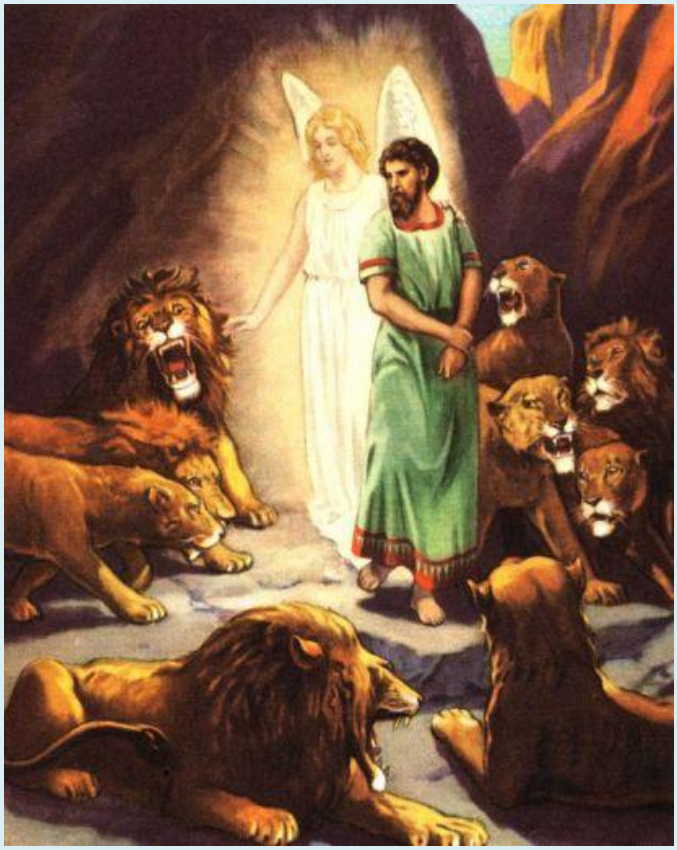

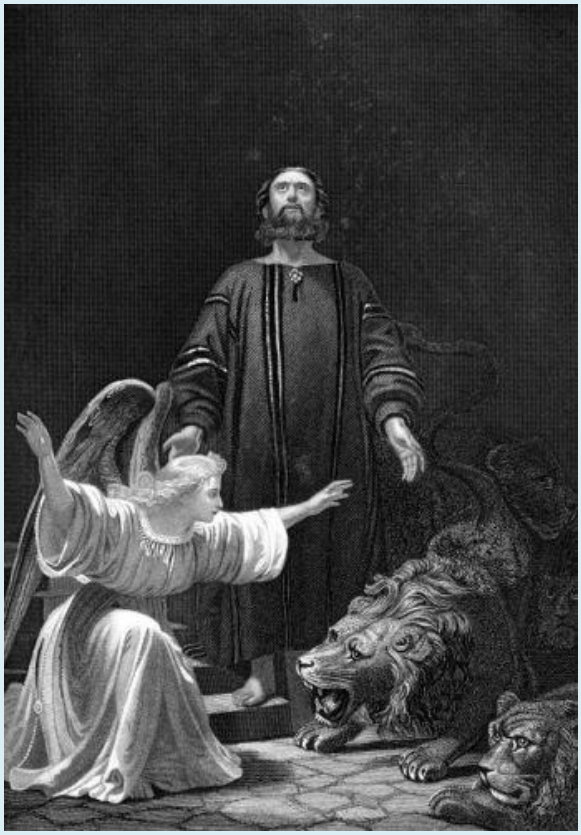

РЧНЪ
PROFEETA
DANIEL

ДАНИИЛ
antiicons.ru

SF. PROOR. DANIEL

ДАНИИЛЪ
Arts.In.UA

EZECHIEL
DANIEL

Prophet Daniel and Prophet Isaiah

Daniels vision - The Last Judgement

Fresca "Profetul Daniel" de Michelangelo (Vatican, Capela Sixtină)

Prophecies of Daniel

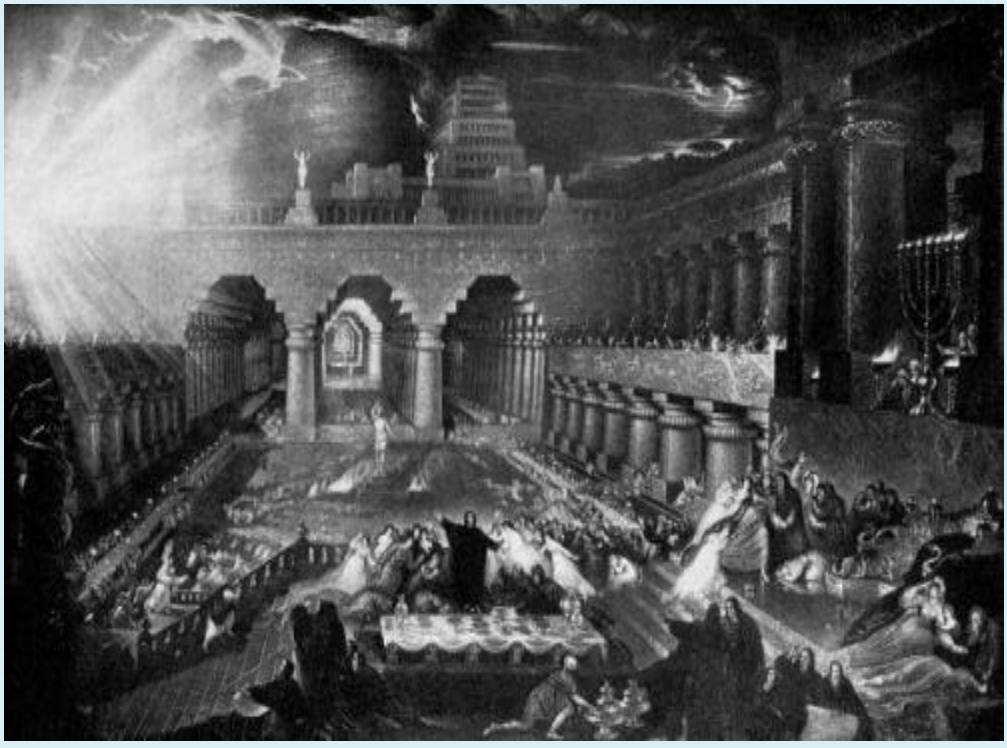

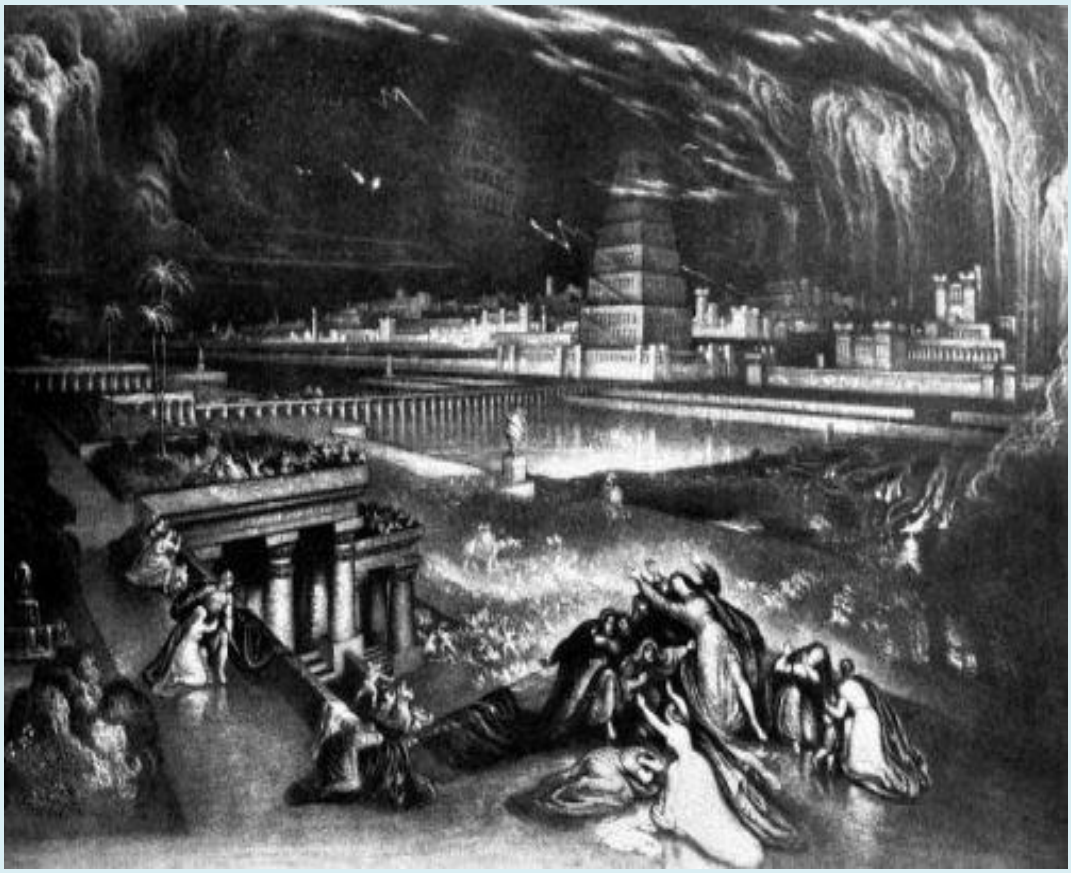

17 decembrie

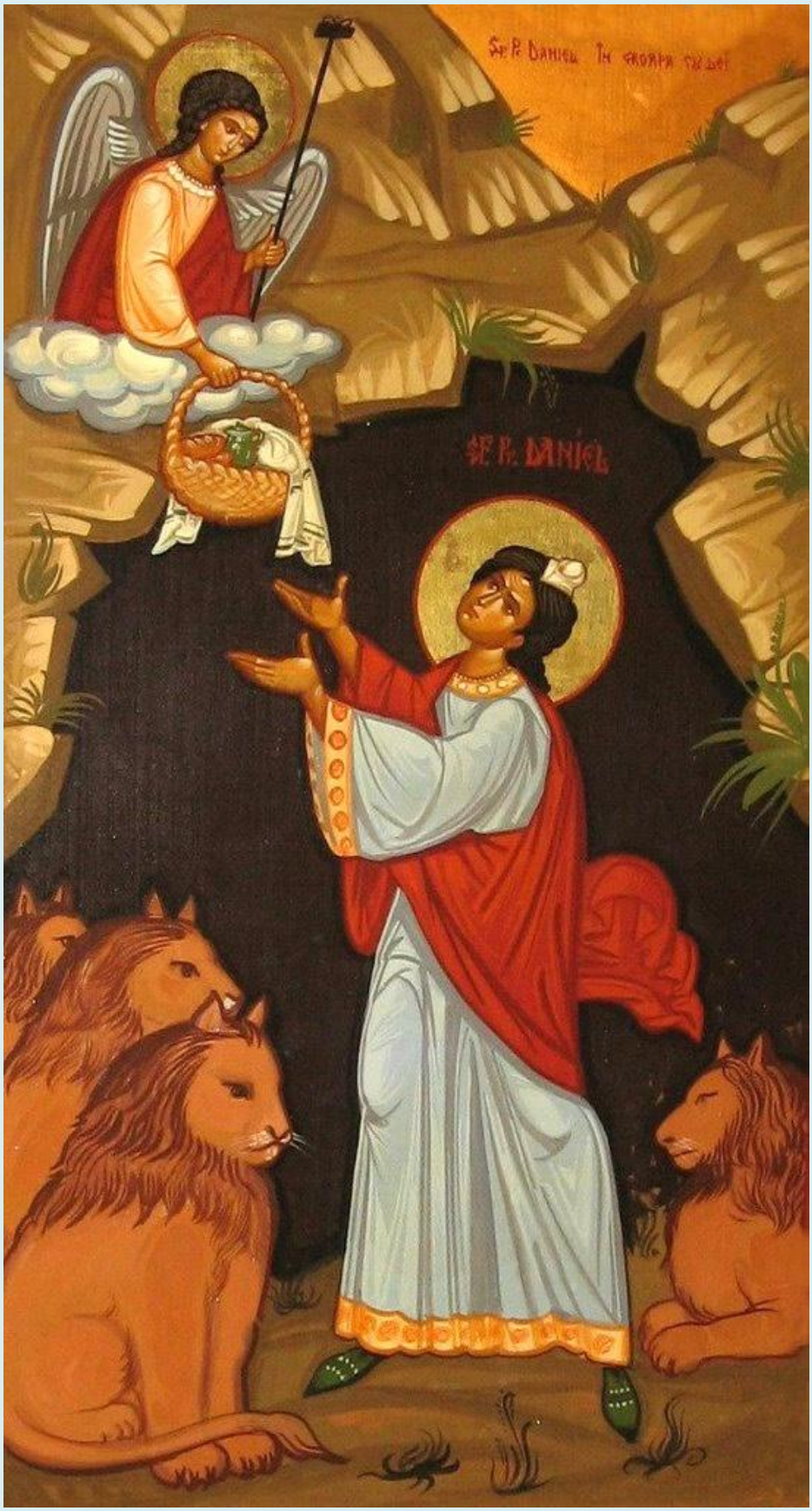
SE P. DANIEL

СВ. ПРОРОКЪ
ДАНІИЛЪ
ГОРУ Р
АЗУМ
НУ ѿ
НЕМЖ
ОУСЕ
ЧЕСѦ
WWW.YARTKONA.RU

СВ. ПРОРОКЪ
ДАНІЙЛЪ
ОТСѢЧЕНА ОТ
ГОРЫ КАМЕНЬ
БЕЗ РУКЪ, И
ИСТНИ ГЛИНЪ,
ЖЕЛѢЗО, МѢДЬ,
СРЕБРО, ЗЛАТО.
БГЪ ВЕЛИКІЙ

SF. PR. DANIEL
DUMNEZEU VA RĂSPLĂTI UN REGAT VEȘNIC...

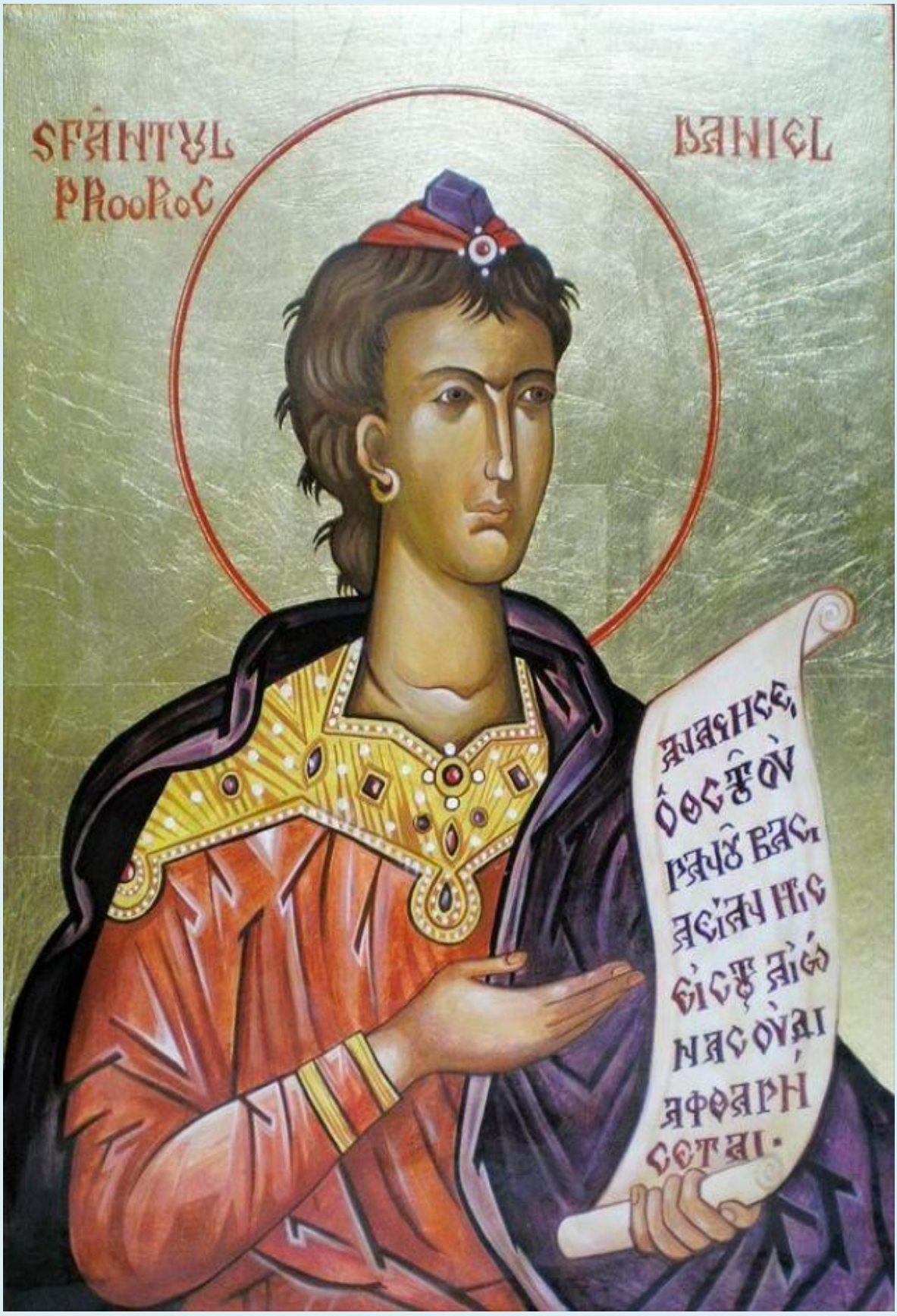
SFÂNTUL
PROOROC
DANIEL

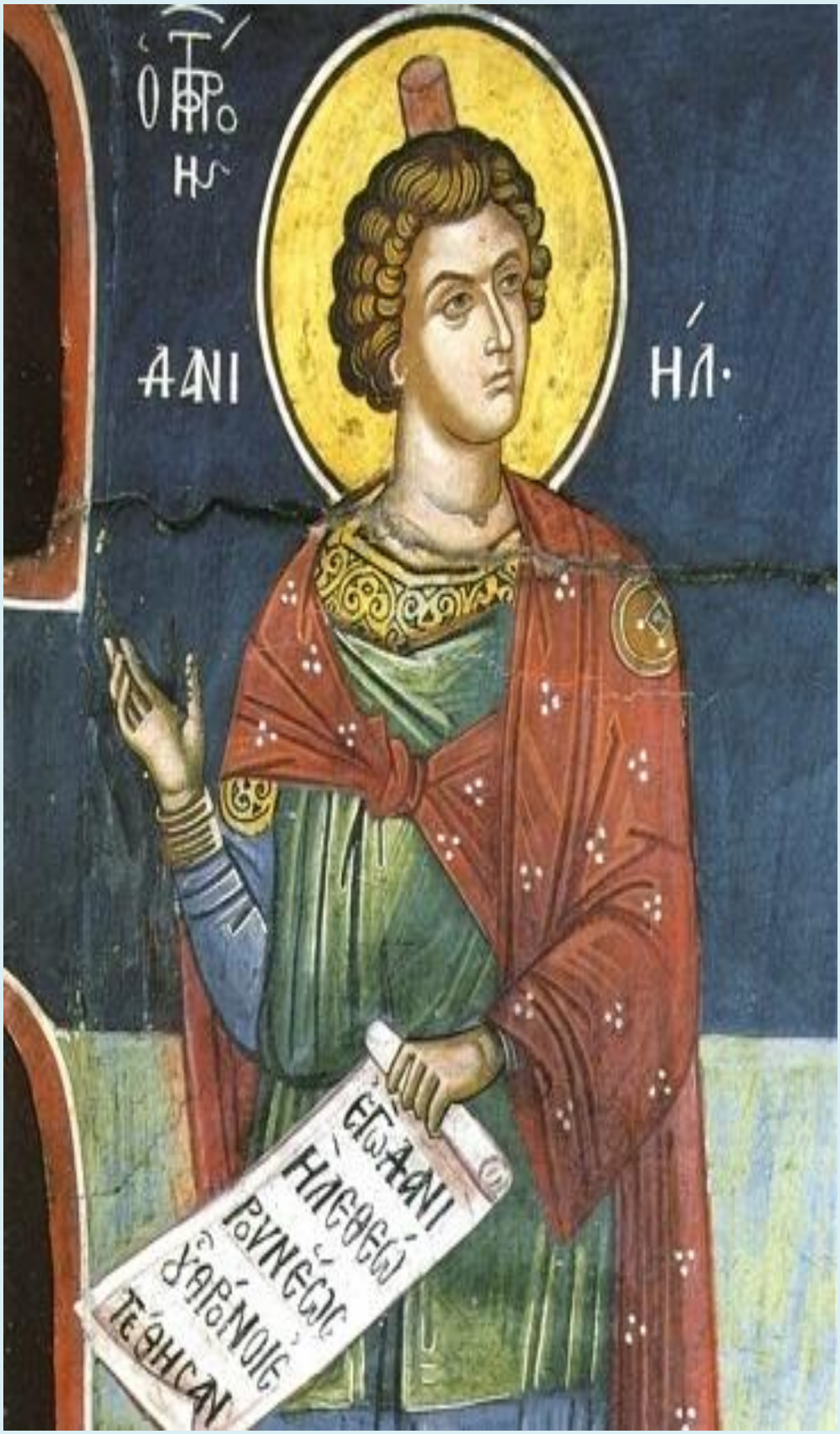
Ο ΠΡΟ
ΗΛ
ΑΝΙ
ΗΛ·

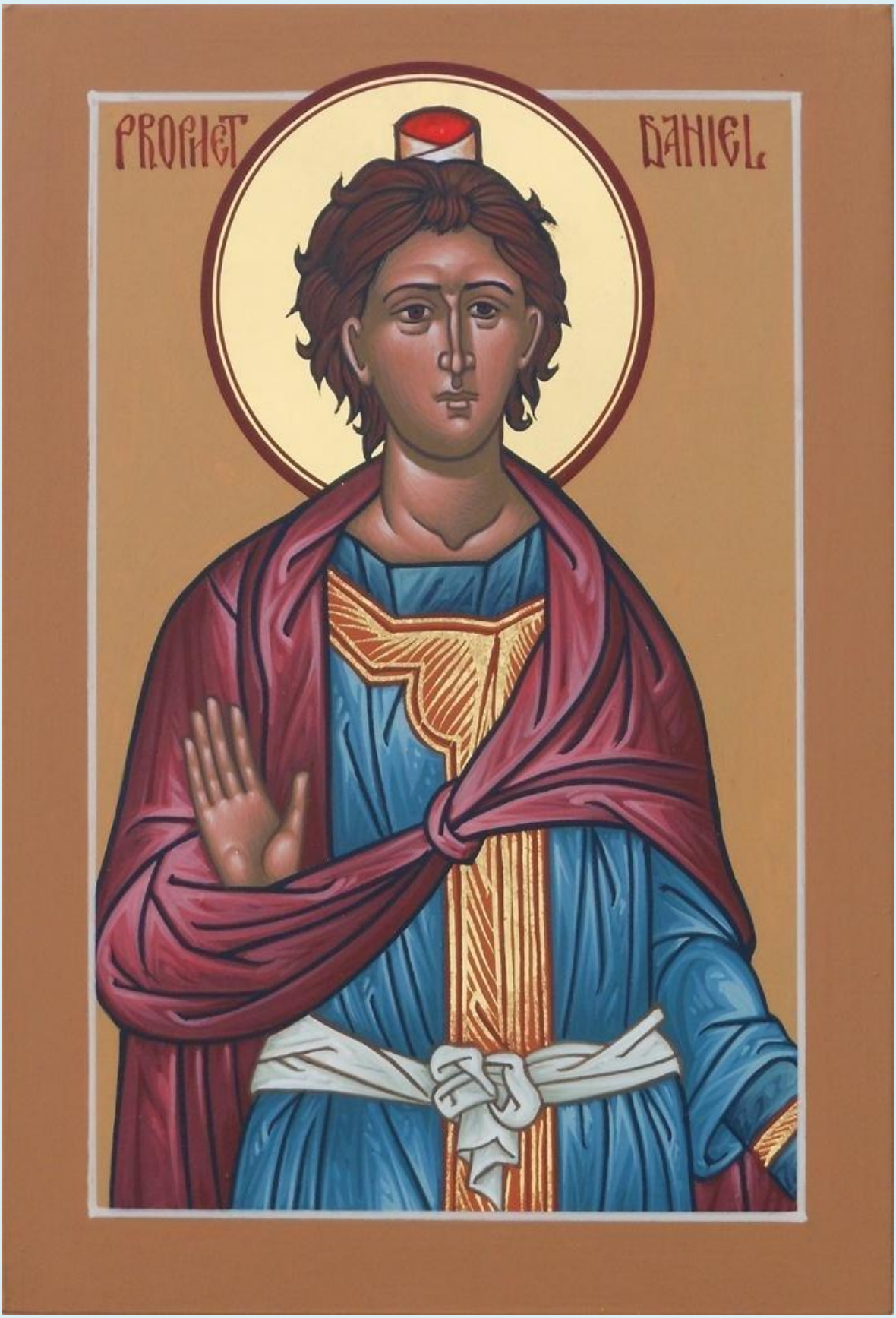
PROPHET
DANIEL

SF. PROO.
ÎNGER.

Icoana Sfântului prooroc Daniel de la Biserica Sfântul Daniel, Bucureşti

SF
PROOROC
DANIEL

SF. PR.
DANIEL
Bine ești cuvântat,
Doamne,
Dumnezeul
părinților
noștri, pre-
binecuvântat și
preaînălțat

17 decembrie

СТЫЙ Г
ОТРОЦИ ВАВИЛОНСКИ

СТЫЙ ТРИ
ѺТРОЦИ ВЪ ПѾЩИ

οἱ ἅγιοι τρεῖς παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ
μισαὴλ ἀζαρίας ἀνανίας
ὁ ἀρχὴν μιχαὴλ
9979

Sfinții trei tineri
Anania, Azaria și Misail

DOXOLOGIA.ro
Sf. proo.
Daniel

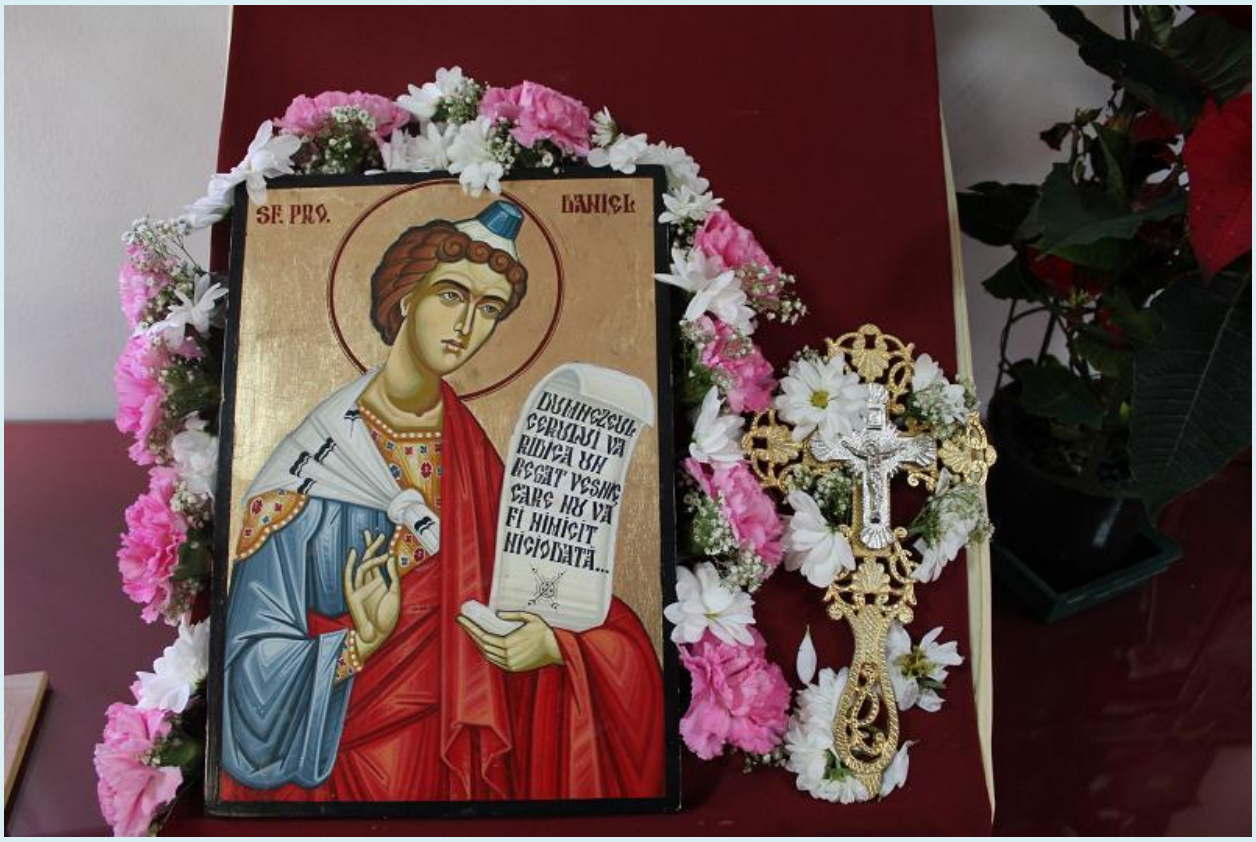
SF. PRO.
DANIEL
DUMNEZEUL CERULUI VA RIDICA UN REGAT VESNIC CARE NU VA FI NIMICIT NICIODATĂ...

SPÂNTUL PROOROC
DANIEL
EL DĂ ÎNȚE LEPCIUNE CELOR ÎNȚELEPȚI ȘI ȘTIINȚE CELOR PRICEPUȚI

SF. PROROC DANIIL

HOLY
PROPHET
DANIEL
A STONE
WAS CUT
FROM A
MOUNTAIN
WITHOUT
HANDS

Știați că...

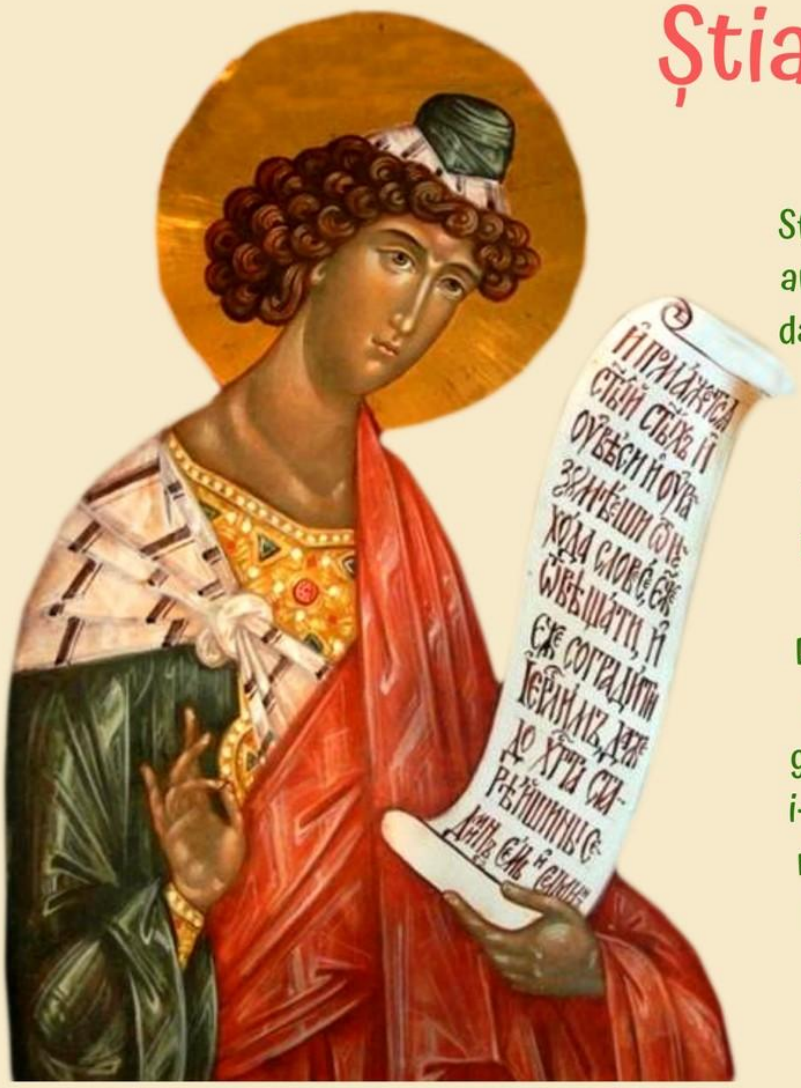

Sfântul Proroc Daniel a fost aruncat într-o groapă cu lei, dar aceştia nu l-au vătămat?

Vrând păgânii să scape de Daniil, au pregătit vicleşug şi pentru că se închina Domnului, şi nu împăratului, au cerut să fie aruncat în groapa leilor, dar aceştia nu i-au făcut nimic, încât şi mai mare cinste avea Prorocul, leii sfâşiindu-i pe cei ce îl osândiseră.

©doxologia.ro

La mulți ani
celor ce poartă numele
Sf. Proroc Daniel!
Multă sănătate,
spor în fapte bune
și tărie în apărarea credinței!
BASILICA.RO

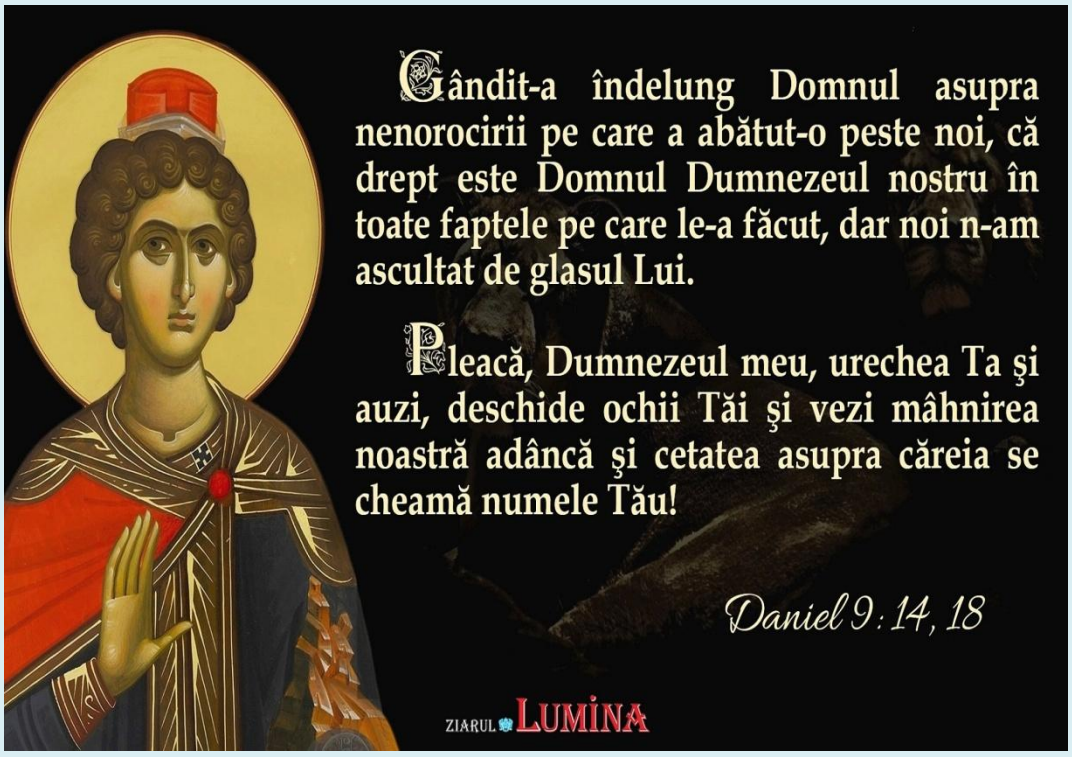
Gândit-a îndelung Domnul asupra nenorocirii pe care a abătut-o peste noi, că drept este Domnul Dumnezeul nostru în toate faptele pe care le-a făcut, dar noi n-am ascultat de glasul Lui.
Pleacă, Dumnezeul meu, urechea Ta şi auzi, deschide ochii Tăi şi vezi mâhnirea noastră adâncă şi cetatea asupra căreia se cheamă numele Tău!
Daniel 9:14, 18
ZIARUL LUMINA

Troparul Sfântului Proroc Daniel şi al Sfinţilor trei Tineri: Anania, Azaria şi Misail

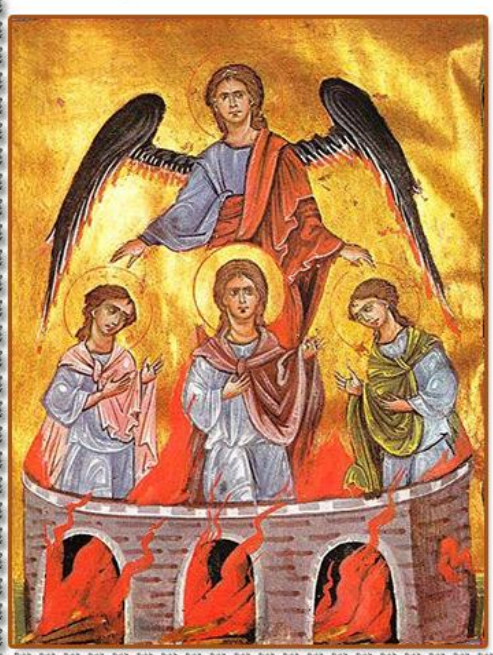

17 Decembrie - Glasul 2

Mari sunt faptele credinţei; că în mijlocul izvorului văpăii, ca într-o apă de odihnă sfinţii trei Tineri s-au bucurat şi Prorocul Daniel păstor leilor ca unor oi s-a arătat. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

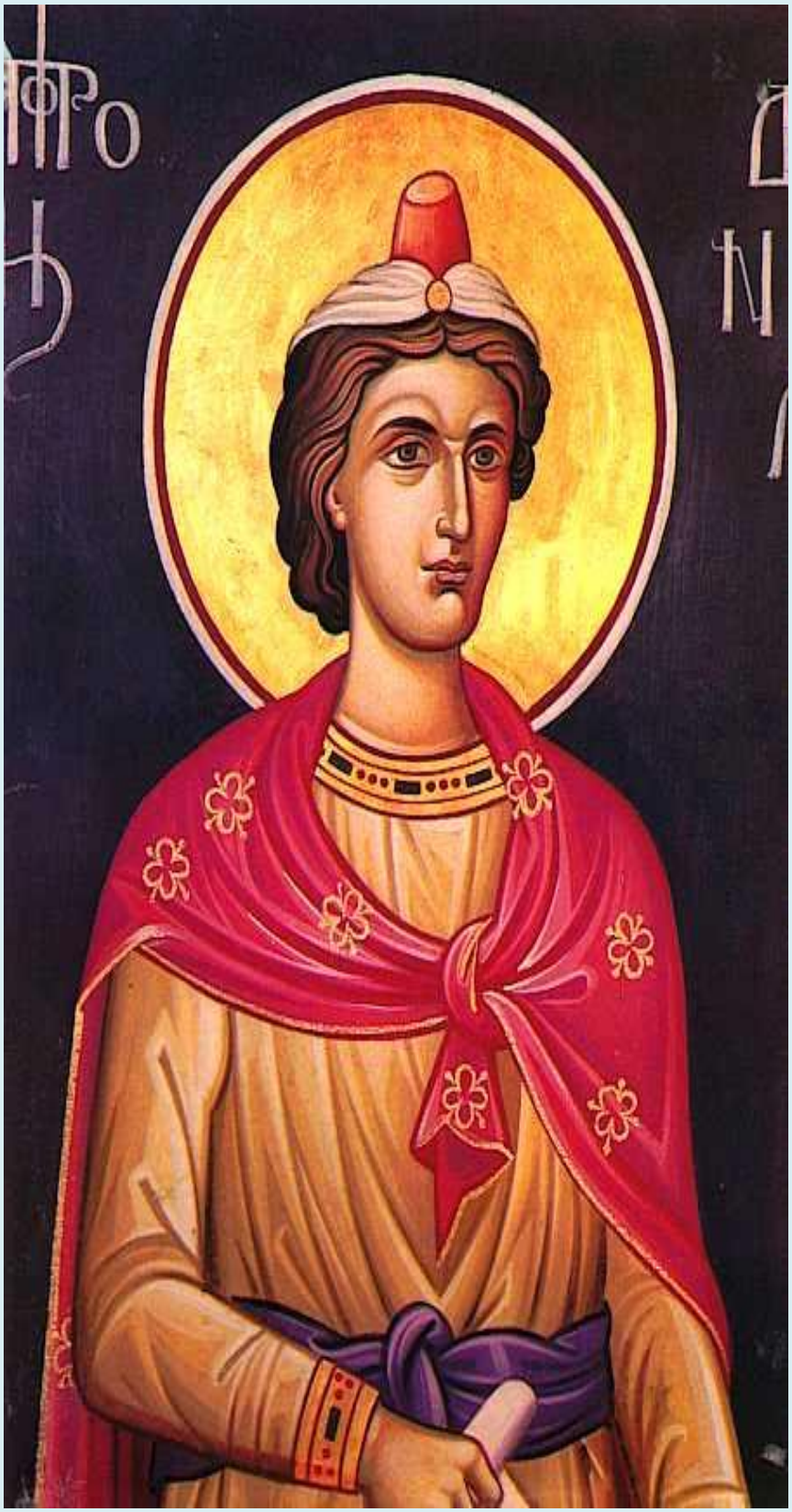

Bucură-te, Sfinte proorocule Daniel, trâmbiţă a iubirii Sfintei Treimi!